

ПИЕР ПЕВЕЛ РИЦАРЯТ

Част 1 от „Върховното кралство“

Превод от френски: Недка Капралова, 2017

chitanka.info

ПРОЛОГ
ЛЯТОТО НА 1544 Г.

ГЛАВА 1

Името му беше Лорн Аскарриан. Някои казват, че той донесе нещастieto, а други — че спаси всичко. Във вените му течеше черната кръв на осъдените герои.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меч“)

Пепелива луна се издигаше над столицата на херцозите на Сарм и Валанс. Отразяваше се в една лагуна, в чиито води, черни и оскъдни, пробягваха саламандри. Беше лято. Голямата мъглявина изпълваше небето. Нощта беше топла, задушна, потънала в миризмата на тиня, носеща се от каналите, и смрадта ѝ изпълваше и най-малките и потайни улички в старите квартали на Аленсия. В края на една от тези улички гореше уличен фенер. Обгърнат от рояк насекоми, той осветяваше портата, на която Лорн Аскарриан почука с юмрук, облечен в ръкавица. Без да знае, че скоро щеше да плати цената за своята вяръност, той идваше на помощ на един мъж, чийто живот като че ли струваше повече от неговия.

Капакът на малък отвор в портата се плъзна.

Понеже качулката скриваше горната част на лицето му, Лорн повдигна глава, за да могат да видят очите му. Почака с ръка върху дръжката на меч — тъмен, неподвижен силует на несигурната светлина.

Прозорчето хлопна и портата се отвори.

Лорн влезе, следван отблизо от един мъж, който до този момент стоеше в дъното на едно преддверие. Вече близо на шейсет години, Одрик бързо прекоси улицата, колкото му позволяваха силите, като притискаше краищата на черен плащ около слабите си рамене, и веднага щом влезе вътре, леко въздъхна от облекчение. После видя мазните стени, пода, изцапан с дебели слоеве мръсотия, лошите свещи от жълта мас, които димяха, и парцала, провесен по средата, който служеше за перде в дъното на коридора. Мястото беше противно и не

беше от тези, които един достоен слуга на принц с кралска кръв беше свикнал да посещава.

— Това... това не може да бъде тук — прошепна неспокойно старият слуга.

Лорн не отговори.

Издаде едното си рамо напред, мъжът, който им беше отворил, протягаше врат, за да огледа небето. Беше висок и едър, внушителен, съвършен за поста, който заемаше. Накрая затвори вратата със загрижен вид и по навик завъртя ключа в ключалката.

— Пак няма да вали — избоботи той.

— Търся едно момиче — заяви Лорн.

— Това не е такава къща.

— Казва се Лида. Познаваш ли я?

Портиерът, на чийто пояс висеше здрава тояга, погледна Лорн с престорено безразличие. Лорн беше свалил ръкавиците си, но качулката продължаваше да покрива лицето му. Мечът му имаше широко скандско острие с плетена дръжка, която обвиваше ръката: страшно оръжие, изискващо умение да се борави с него. В десния му ботуш имаше кама.

— Е? — настоя спокойно Лорн. — Познаваш ли я?

— Възможно е.

Лорн очакваше, че ще му се наложи да играе тази игричка. Държеше готова една сребърна монета, която подхвърли във въздуха, а другият я улови, докато летеше.

— Лида е тук. Какво искаш от нея?

— Нищо.

— А той — иронично попита портиерът, като сочеше Одрик. — И той ли не иска нищо от Лида?

— И той — потвърди Лорн невъзмутимо.

Мъжът повдигна рамене преди да дръпне едно въже, което висеше близо до вратата.

Слаба ръка дръпна завесата в дъното на вестибюла — показа се дребна, суха, прекалено напудрена жена, която се поклони и зачака с угодническа усмивка.

— Аз съм госпожа Велд — каза тя. — Оттук, моля.

Зад завесата една стълба се спускаше в мрачна, вмирисана тишина.

* * *

Димът от лулите беше в цвета на златото за някои и в цвета на медта за други. Издигаше се и се виеше на парцали под ниските сводове, като образуваше рижи, руси арабески, леко проблясващи, от които подземиято потъваше в жълто-червеникав мрак. Беше топло. Въздухът беше тежък и упоритата миризма на кеш^[1] завършваше потискащата атмосфера.

Лорн трябваше да се наведе, за да влезе. Когато се изправи, присви очи и обиколи залата с поглед, без да слуша госпожа Велд. Различните видове смола от кеш, които можеха да се пушат тук, не го интересуваха. Нито пък естеството и цените на другите предлагани услуги.

— Платете й, Одрик — каза той.

Старият слуга извади кесия от дуплите на плаща си и взе от нея три златни монети, които пусна в ръката на жената.

— Благодаря, госпожо. Ние... ние не се нуждаем от вашите услуги.

Объркана, госпожа Велд млъкна и се втренчи в Одрик. После очите й станаха кръгли от изумление, когато видя малкото богатство в шепата си.

— Останете тук — подхвърли Лорн.

Дали се обръщаше към Одрик, или към госпожа Велд? Несигурен, старият слуга остана на мястото си и смутено гледаше как Лорн се отдалечава. Домакинята им вече не се усмихваше.

Тесни легла бяха подредени в права линия върху пода от отъпкана пръст. Някои бяха събрани по три-четири, но повечето бяха отделени с тюлени завеси, зад които се очертаваха седнали или легнали силуети, прострени или стенещи, понякога в плен на неспокоен сън. Мъже, въоръжени с дълги тояги, стояха на стража, защото макар и кешът рядко да предизвикваше ожесточени бълнувания, все пак се налагаше да се прекрати някоя свада, да се изхвърли някой нежелан навън, дискретно да се отнесе някой труп. Тези мъже държаха под око и девойките, които безшумно се плъзгаха от едно легло към друго. Те наливаха питиета, свиваха топчетата смола, палеха и приготвяха лулите, сменяха изстиналите. Дори и да се

случеше някоя ръка да се заблуди и да ги опипа, те не предлагаха други услуги. Кешът никак не възбуждаше сетивата, а за тези, които искаха компания, няколко проститутки очакваха да бъдат повикани.

Три от тях разговаряха тихо под бледата светлина на един фенер. Уморени и навъсени, те изведнъж се промениха, изправиха се и се усмигнаха, когато видяха Лорн, който се приближаваше и беше свалил качулката си. Той беше млад, висок, широкоплещест и привлекателен: мургав, загорял, със светли очи. От него се излъчваше властна мъжка увереност, а дрехите му бяха от високо качество. Платът на ризата му беше отличен. Както и кожата на ботушите му. Сребърният пръстен с герб, който красеше безименния му пръст, изглежда тежеше доста.

Но трите проститутки бързо отстъпиха.

— Търся Лида — каза Лорн.

Проститутките на мига изгубиха интерес към него, само едната все пак кимна с глава в определена посока. Лорн погледна натам, където му сочеше тя, и видя една млада руса жена, която се приближаваше бавно, леко разчорлена, като държеше връзките на корсета си.

На свой ред и тя го забеляза и отбранително смръщи вежди.

— Лида? — тя не отговори. — Казвам се Лорн.

Тя се отпусна, но изобщо не реагира, когато той я хвана за ръката, за да я дръпне настрана.

— Какво искате от мен? — попита тя, като с едно движение на раменете се освободи след няколко крачки.

— Да говоря с теб.

— Говорене, чуване — цената е една.

— Добре. Колко?

Проститутката помисли, после вдигна три пръста. Което означаваше три сребърни монети. Цяло състояние, но все пак Лорн ги плати. След което дискретно ѝ показа пръстен с герб от злато и аркан.

— Как си получила този пръстен?

Лида се поколеба.

— А вие?

— Твоят сутеньор го препродаде. Сега ми отговори на въпроса.

Тя въздъхна.

— Беше подарък. Саарда нямаше право да ми го взима. Но знам, че една от онези мръсници му е казала, а тя никога няма да си загуби

времето да изчака...

Хвърли злобен поглед към трите проститутки. Те крадешком ги наблюдаваха и веднага се направиха на разсеяни.

— Подарък от кого, Лида?

— Един клиент. Не му знам името.

— Но може би знаеш къде може да бъде намерен...

— Той е там, в нишата. Оная, с червената завеса.

Лорн се почувства обзет от някаква смесица от надежда и тревога. Обърна се. Затворени с плътни завеси, в стената в дъното се очертаваха пет ниши.

Една от завесите беше аленочервена.

— Нали няма да имам неприятности със Саарда? — попита Лида.

— Не — разсеяно отговори Лорн. — Не, никакви. — После, осъзнавайки, че може би ѝ дава лъжливо обещание, той свали своя пръстен и го даде на младата жена. — Запази го или го занеси утре в двореца на Лоранс, ако искаш да промениш живота си.

С очи, сведени към пръстена с герб в шепите ѝ, Лида за миг остана невярваща, мислейки за възможността, която ѝ се удаваше. Наистина ли ѝ предлагаха да постъпи на служба в един от най-богатите и мощни домове в Сарм и Валанс?

Искаше да благодари на Лорн, но той вече се беше извърнал от нея и правеше знак на Одрик да тръгне към червената завеса. Слугата се подчини веднага и прекоси залата, за да отиде при него пред нишата, която Лида беше посочила.

Лорн изчака един миг, преди да дръпне решително завесата.

---

[1] Вид наркотик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

В нишата един млад мъж с дълга мазна коса лежеше върху чаршафите и възглавниците на разхвърляното легло. Полугол, облян в пот и урина, той беше ужасно слаб, с восъчнобледа кожа, потъмнели устни и стъклени очи. Жълта брада изяждаше хлътналите му бузи. Смесица от жлъч и повръщано беше засъхнала в ъгълчето на устата му. Човек можеше да го помисли за мъртъв, но този труп все още смучеше една студена лула.

Казваше се Алан и беше кралски син.

С ръка на устата си Одрик сподави едно възклицание, преди да се спусне към него.

— Господарю!

Треперейки, той повдигна главата на младия мъж и с нежно движение отстрани мръсните кичури, които падаха върху лицето му.

— Господарю... — повтори той приглушено. — Господарю, моля ви. Отговорете ми, господарю...

За миг Лорн остана неподвижен.

Невярващ и развълнуван.

После се съвзе и отстрани Одрик, за да огледа принца. Наведе се и долепи ухо до гърдите му. Сърцето му едва биеше, но може би не беше прекалено късно.

— Ние... не можем да го отведем така — каза той.

Струваше му се, че трябва да придаде някакво достойнство на приятеля си, на този смъртник, чиито устни все още се опитваха да издърпат нещо от угасналата лула. Трябваше да го измият. Да го облекат. И може би дори да му влеят малко сили и да прояснят ума му, за да може да пристъпи.

Одрик се съгласи и докато Лорн се отдръпваше, започна да почиства лицето на принца с парче чаршаф, натопено във вино. Алан едва реагираше при допира на мокрия плат до кожата си. Слугата започна да се старее повече. Жестовите му бяха деликатни, но непохватни, толкова голямо беше вълнението му.

— Ама какво сте направили? — прошепна той. — И защо, господарю? Защо си причинявате това? От всички възможни смърти, защо сте избрал точно тази?

— Искате ли помощ?

Една от девойките, която прислужваше в пушалнята, се беше приближила до Лорн. Мургава и по-скоро хубава, макар и много слаба, тя се усмихваше съчувствено.

— Ще можеш ли да се справиш? — попита я Лорн.

— Да. Но ако сме няколко, ще стане по-бързо.

Лорн се съгласи и ѝ плати. Дойдоха още две момичета и трите се захванаха за работа.

— Оставете ги да се погрижат за него, Одрик — каза Лорн.

Старият слуга се подчини със съжаление.

Скоро Лорн се възхити на уменията на трите девойки. Да измиеш и да облечеш човек в безсъзнание не е лесно нещо. Те умело се справиха, без да разменят нито дума, изглеждаха така, сякаш се грижат за мъртвец в златистожълтия полумрак на кафеникавия дим.

— Мога ли да зная кой сте вие?

В гласа, който чу зад гърба си, нямаше нищо приятелско.

Лорн не помръдна.

Погледна през рамо и веднага видя брадатия гигант, който се беше обърнал към него, четиримата пазачи, които стояха по-назад и госпожа Велд, която дебнеше отдалеч.

Лорн отново насочи вниманието си към девойките — те скоро щяха да приключат.

— Не — каза той. — Не можеш.

Усети движение зад себе си. Отговорът му беше сварил брадатия неподготвен и неговите хора не знаеха какво да предприемат.

— Впрочем, ние скоро ще си тръгнем — добави Лорн, като се обърна с лице към началника на пазачите.

Пазачът направи три крачки напред и заплашително каза:

— Може да се рече, че приятелчето ти няма никакво желание да си тръгва.

— Той идва с мен.

— Слушай. Не зная кой си. Но тук аз...

Той не довърши.

С лявата си ръка Лорн го сграбчи за тила и го дръпна към себе си, като се наведе напред. Челата им се сблъскаха, но Лорн стегна още повече хватката си, като не позволяваше на другия да се измъкне. В същото време извади една кама, която носеше скрита, и я опря в корема на брадатия.

Уплашени, пазачите не смееха да помръднат, докато шефът им и Лорн оставаха вкопчени един в друг с опрени чела, вперени очи и дъх, който се смесваше.

После, почти без да помръдне зъбите си, Лорн каза:

— Сега ти слушай. Мъжът, който е легнал там, е мой приятел. Ние ще си тръгнем и ти няма да направиш нищо, за да ни попречиш. Понеже не съм кретен, много добре зная, че няма да се измъкна невредим, ако се бия с вас петимата. Обаче зная също така, че ще те изкормя при първото движение на някой от твоите хора. Разбра ли?

С глава, заклещена като в менгеме, мъжът едва забележимо кимна.

— Чудесно. Сега ще ти направя една услуга. Никой не чува какво ти казвам, затова ти предлагам да се разсмееш. Да се разсмееш много силно, все едно съм ти изиграл някаква шега. Така ще спасиш честта си и ще можем да се разделим като добри приятели. Как ти се струва? Решавай бързо. Едно от твоите момчета, зад тебе, ми се струва, че всеки момент ще се опита да направи нещо. Без съмнение, защото оттам, където е, не може да види камата ми. Хайде мисли, мисли бързо и най-напред ми отговори на този въпрос...

Лорн направи кратка пауза и попита:

— Искаш ли да чуеш как пакет вътрешности ще се разплиска на земята?

* * *

Напуснаха пушалнята без спънки.

ГЛАВА 3

Един час по-късно Лорн разговаряше с Еленцио дьо Лоранс пред стълбичката на един галеон, готов да отплава. Все още беше тъмно, но моряците вече отвързваха въжетата, докато други се суетяха на борда и при такелажа. Малки и големи фенери осветяваха кораба. Не се вееше обаче никакво знаме и корабът се канеше да напусне пристанището на Аленсия също така дискретно, както беше дошъл.

Облечен в дълго палто, чиято вдигната яка го скриваше, големият син на херцога на Сарм и Валанс изглеждаше загрижен. Но оставаше съсредоточен и искаше да изглежда спокоен.

— Екипажът е сигурен. Също и капитанът.

— Благодаря, Енцио.

— Не трябваше да те оставям да ходиш сам. Беше прекалено опасно.

— Одрик беше с мен. И дума не можеше да става ти да дойдеш с мен. Ако някой те беше познал...

Енцио мрачно се съгласи.

Един ден Аленсия щеше да бъде неговата столица, а той щеше да е начело на най-благоденстващата и влиятелна в изкуствата и в дипломацията търговска република. Не можеше да поеме риска да се компрометира в скандал — и най-вече — с приятел от детинство като Алан. Впрочем баща му нямаше да го позволи.

Лорн го знаеше много добре.

— Ще видя дали е настанен добре — каза той.

Потупа Енцио по рамото преди да тръгне да се изкачва по стълбичката.

* * *

Лорн стигна до кабината, където принцът беше настанен тайно, и срещна Одрик, който тъкмо излизаше. Ръцете му бяха заети с парцалите на господаря му и изглеждаше разтревожен. Размени

многозначителен поглед с Лорн и се отдръпна, за да му направи път, преди да затвори вратата.

Увит плътно, Алан лежеше на една тясна кушетка. Един свещеник на Ейрал държеше ръката му и се молеше на колене. Принцът изглеждаше заспал, лицето му беше по-слабо и по-бледо от всякога на светлината на малката газена лампа, която гореше, окачена на тавана. Стените на кабината тихо проскърцваха в тишината и за момент Лорн остана така, без да смее да помръдне или да каже нещо.

Накрая, след като молитвата свърши, свещеникът внимателно положи ръката на Алан и се изправи.

— Добър вечер, синко — тихо каза той. — Аз съм отец Домнис.

Погледът му беше смирен. Носеше бяло расо, пристегнато с кожен колан, а на сърцето му с копринен конец беше избродиран профилът на Ейрал — Белия дракон на познанието и светлината.

— Добър вечер, отче.

Свещеникът беше висок и як, с къса коса и добре оформена брада. Наближаваше петдесетте и косата му сивееше, но от него се излъчваше усещането за спокойна сила. На Лорн му се струваше, че вижда в него бивш войник.

— Как е той? — попита, като гледаше Алан.

На свой ред отец Домнис се обърна към заспалия принц.

— Дадох му да изпие една отвара. Очиства се.

— Още ли?

Свещеникът въздъхна.

— Пораженията от кеша не са го пощадили — каза състрадателно.

— Възможно ли е да бъде излекуван?

— Нищо не е невъзможно.

Лорн впери стоманеносиния си поглед в очите на белия свещеник.

— Отговорете ми, отче.

Отец Домнис остана невъзмутим.

— Ако принцът наистина го иска, тогава да, ще може да оздравее и да се изтръгне от властта на кеша. Но ще е дълго и трудно. Мъчително.

Лорн въздъхна и леко поклати глава.

За момент между тях настъпи мълчание, после, като се съвзе, Лорн обяви:

— Скоро ще тръгнем. След няколко дни ще пристигнем във Върховното кралство.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Лорн отново сведе очи към Алан и почувства как гърлото му се свива.

— Трябва много да се погрижим за него, отче. Той е принцът на Върховното кралство.

— Както и ваш приятел — добави отец Домнис съчувствено.

Тогава Лорн се обърна, за момент впери поглед в него, сякаш му беше трудно да проумее какво точно беше казал свещеникът. После промълви:

— Да, отче, приятел ми е.

* * *

Лорн намери Еленцио дьо Лоранс на кея; вече се зазоряваше — крайно време беше да отплават. Двамата приятели си размениха по едно потупване, после Лорн каза:

— Благодаря, Енцио. Не забравяй да благодариш на баща си. Без него, без теб, без вашите шпиони, които откриха, че пръстенът му се продава, може би никога нямаше да намерим Алан. Или пък твърде късно.

Енцио се усмихна.

— Нали ще се увериш, че Алан ще бъде добре?

— Обещавам — каза Лорн.

След това измъкна от дрехата си едно писмо, по което имаше петна от кръв, и попита:

— Би ли могъл да предадеш това писмо на Алисия? Надявах се да я видя, но...

— Имам по-добра идея. Ти сам ще ѝ го дадеш.

Тъй като Лорн стоеше, без да разбира, Енцио се обърна нарочно към началото на кея. Лорн проследи погледа му и я видя.

Облечена като рицар, уморена и разрошена, с прашни ботуши, но усмихната и с греещ поглед.

И толкова красива.

Алисия.

Те се втурнаха един към друг и се прегърнаха, размениха страстна целувка, която продължи толкова дълго, че Енцио — толерантен приятел, но строг брат — дискретно се покашля. Тогава Лорн взе в ръцете си лицето на Алисия и деликатно го отдалечи от своето.

Невярващ и очарован, той се усмихваше.

— Аз... мислех, че си във Валанс — каза той развълнувано.

— Скочих на седлото веднага, щом разбрах.

— Веднага, щом разбра какво, Лис?

— Че си тук.

— Не ми казвай, че си яздила от...

— Мълчи. И ме прегърни.

Той се подчини. Притисна Алисия с всички сили, затворил очи, като вдишваше дълбоко, за да поеме изцяло нейното присъствие.

Това продължи прекалено кратко, преди той да каже:

— Трябва да тръгвам.

— Зная. Но ме остави да си помисля, че ще останеш още малко.

— Бих искал.

— Тогава остани.

С огромно съжаление Лорн се отдръпна от Алисия и потопа поглед в нейния. Нежно отстрани една русочервеникава къдрица от бузата на тази, която обичаше.

— Не мога. Възможно най-бързо трябва да се върна във Върховното кралство. Дългът ми ме зове при краля. Казват, че е болен.

— Не отплувай с този кораб, Лорн. Имам лошо предчувствие.

— Хайде, бъди разумна. Ще се върна веднага, щом мога.

— Споделям мнението на Алисия, Лорн — каза Енцио, който се беше приближил. — Остани за малко.

— Ама какво ви става на вас двамата? — учуди се Лорн леко развеселен, но веднага престана, когато забеляза тревожните лица на брата и сестрата.

— Нещо лошо се подготвя в двора на Върховното кралство — заяви Енцио. — Носят се слухове за интриги и за заговор. Всичко това не ми казва нищо, което да си струва...

— Само няколко дни, Лорн — настоя Алисия.

Лорн се усмихна нежно, докато галеше бузата ѝ. Беше уверен и страховете на младата жена го трогваха още повече, понеже беше сигурен, че нищо не рискува.

— Какво си мислиш, че може да ми се случи? Не се тревожи, Лис. Всичко ще бъде наред.

Нежно целуна Алисия, после за последно с Енцио се потупаха по раменете.

— Още веднъж благодаря, приятелю — каза той. — До скоро.

Побърза да се качи на кораба точно преди да издърпат стълбичката.

ПЪРВА ЧАСТ
ПРОЛЕТТА НА 1547 Г.

ГЛАВА 1

Черни бяха скъпоценните камъни на кралската му корона. Черен бе воалът, който падаше пред изпитото му лице, угаснал бе огънят в очите му, нямаше я гънката на тънките му устни. Черен бе пръстенът с печат на безплътната му ръка. Черни бяха прокълнатите дни на твърде дългата му агония.

„Хроники“ („Книга на кралете“)

Върховният крал бе поискал да преместят трона му до прозореца. Искаше да погледа дъжда, който тази нощ валеше над Цитаделата. Бял проливен дъжд, пропит с пепел, който щеше да остави бледен саван върху керемидите и камъните. Лошо предзнаменование. Известие за война, за глад, за епидемия.

Или за траур.

Старият крал Ерклант се надяваше това да е неговият траур. Беше готов, по-готов, отколкото някога е бил по времето, когато се хвърляше в най-опасната битка. Дали защото твърде често я беше предизвиквал, днес смъртта му се подиграваше? Страдаше от болест, от която свещениците, магьосниците и лекарите нищо не разбираха. Загадъчна болест, която го беше превърнала в старец, приличащ на скелет, постоянно изтощен, чийто разсъдък понякога се объркваше.

Дъждът нахлу през отворения прозорец и се плисна върху краката му.

Той не помръдна — неподвижен на трона си от абанос и оникс. Но беше буден и не спеше под воала, който криеше лицето му. Потънал в себе си, мислеше за своето царуване, за синовете си и за кралицата, за своето кралство, заплашено от бунтове и война. Благодарение на предупрежденията, които Белия дракон му беше изпратил насън, знаеше, че бъдещето е мрачно и трагично.

Но какво можеше да направи той?

През цялото си царуване бе бил велик крал. Докъдето стигаха спомените му назад в миналото беше царувал, обичал и воювал като такъв. Какво се беше случило с този славен и страховит крал? Завинаги ли беше изчезнал? И как така се беше превърнал в този старец, който, уединен в една необитаема крепост, вече чакаше единствено да умре? Бе достоен за съжаление.

Огорчен, убит духом, Ерклант II се развличаше с капките, които падаха по външната страна на прозореца. После погледът му проследи вадичките, които образуваха локва отвътре, и сякаш мислите му избягаха.

Но се съвзе.

Костеливите му ръце се вкопчиха в облегалките на трона и дърпайки с ръце, бутайки с крака, Върховният крал бавно стана. Това беше победа. Беше слаб и от гордост никога не беше престанал да се облича като монарх воин. Кожата и стоманените халки бяха много тежки.

Въздъхна дълбоко и направи една крачка.

Втора.

Трета, която го доведе до прозореца.

Сега можеше да наблюдава Цитаделата под белия дъжд, окъпаните покриви, високите зидове на крепостната стена и стражевите пътища, огньовете в наблюдателните кули и мрачните силуети на планините.

Натам се простираше неговото кралство.

Върховното кралство.

Ерклант II въздъхна.

Някога и други се бяха затваряли в тази усамотена крепост. Било е през Последната война на мрака. Начело с този, който щеше да стане първия Върховен крал, няколко хиляди войници бяха водили тук битка, която смятаха за последна — за тях не ставаше дума да победят армиите на Драконите на сянката и забравата, а само да им устоят докрай и да паднат с оръжие в ръка. Също като тях, и старият крал беше тук, за да умре. Цитаделата щеше да бъде негов гроб, далеч от погледите и мълвите.

Но плановете му бяха провалени. Членовете на Събранието на Ирканс говориха с него. Или по-точно, бяха пратили при него един от своите пратеници, както правеха винаги. Върховният крал го беше

приел. Беше го изслушал и си беше възвърнал надеждата. Може би все още можеше да спаси кралството си и да завърши царуването си в някакво подобие на слава. Ако Събранието не лъжеше, такава беше волята на Дракона на съдбата и липсваше само един мъж, за да бъде изпълнена тя.

Един опозорен, осъден мъж.

Мъж, осъден на адски мъки.

И когото трябва да призове отново.

Дъждът залепваше воала му върху костеливото му лице, Върховният крал повдигна очи и погледът му се изгуби по-далеч, отколкото можеше да види, до един кораб, който изглеждаше толкова малък сред бушуващото море.

ГЛАВА 2

Далрот беше опасана от високи стени и от далечно море. Някои казваха, че е далеч от света. Беше издигната по времето на Мрака против армиите на Драконите на сянката и забравата. Беше устояла на търпеливата разруха на вековете, но Тъмнината в нея оставаше силна, способна да разруши и душите, и телата, и сънищата на прокълнатите.

„Хроники“ („Книга на сянката“)

Тази нощ се беше извила страховита буря.

Вилнееше над един остров, към който един самотен галеон цепеше водите на бушуващото море. Корабът трудно държеше прав курс. Клатеше се, потъваше, изплуваше, от време на време носът му оставаше изправен, преди да смаже под кила си гребените на разпенените вълни. Силният вятър запокитваше дъжда в платната му. Вихрушки го заливаха от единия до другия край. Мачтите и коритото му скърцаха, но той се носеше, обливан от далечната светлина на огромните огненочервени светкавици.

Заобиколен от високи стръмни скали, островът изглеждаше недостъпен. Но галеонът, на който се вееше флагът на Върховното кралство, акостира, след като намери убежище в една вдлъбнатина, пазена от разрушена кула, издигната на върха на риф от накъсани скали. Завързаха кораба за стар каменен кей, преди да спуснат стълбичката. Мястото беше пусто, пронизвано единствено от пристъпите на бурния вятър. Слязоха четирима войници и зачакаха в шпалир под бурята, заливаща шлемовете и нагръдниците им. Към тях се присъедини млад мъж. Носеше сабя и беше облечен в широко наметало, чиято качулка скриваше лицето му. Последван от своя ескорт, той забързано отиде до скалата и по една стълба, издълбана в нея, започна да се изкачва към крепостта, която се извисяваше на върха на острова.

Злокобните ѝ укрепления бяха като продължение на стръмните скали, в които се разбиваха вълните. Далрот се извисяваше — масивна и застрашителна в урагана на бушуващите ветрове и проливния дъжд, осветена, сякаш изникнала от нищото всеки път, когато светкавица разкъсваше с кървава светлина нощното небе.

* * *

Управителят на Далрот спеше неспокойно, когато войниците нахлуха в стаята му, изблъсквайки слугата. Бяха подгизнали, шлемовете и броните им блестяха на светлината на фенера, който един от тях носеше. Недоумяващ, управителят седна на леглото си.

— Какво...? Какво става? — промърмори той.

Видя как войниците се отдръпват, за да направят място на млад мъж, чието лице беше скрито под качулка, от която се стичаше вода. Без да каже дума, той подаде на управителя пергамент, запечатан с печат от черен восък. Навън изтрещяха страховити гръмотевици и през откренатите завеси изпълниха стаята с пурпурен блясък, на който сцената се откри за миг.

Управителят се колебаеше.

После взе пергамента с трепереща ръка и го разгърна. Един войник доближи фенера, за да може да чете.

* * *

Заповедта за освобождаване беше връчена на капитана на гарнизона, който повика шестима мъже под свое командване. Бурята връхлиташе върху Далрот и той знаеше какво означава това: щеше да е най-малкото зло, ако на сутринта се оплакваша само от кошмари и от няколко мъртвешки бълнувания, породени от Тъмнината. По-добре беше да приключат бързо.

Крепостта Далрот сега беше затвор, и то толкова ужасен, че съдиите от милост предлагаха на осъдените да изберат по-скоро смъртта, отколкото да бъдат затворени там. Никой не се беше завърнал оттам с целия си разсъдък. В Далрот имаше твърде много пролята

кръв, твърде много страдание и отчаяние, твърде много пожертвани животи. И ако Мракът беше свършил отдавна, Тъмнината все още властваше в дълбините на крепостта — там, където бяха затворниците. Всеки в своята килия преживяваше собствения си ад, преследван и в сънищата си от мъртвешки гледки и отвратителни ужаси, от зловещи обсебвания. В крайна сметка всички полудяваха. Подчинени на бавната разруха на Тъмнината, най-силните издържаха по няколко години.

Капитанът и хората му вървяха с решителна стъпка, отмервана от подрънкването на оръжията и халките на ризниците им. За да стигнат до тъмниците, трябваше да минат по пусти коридори, да се спуснат по стълби, които ставаха все по-тъмни и стръмни, да преминат през решетки, които се затваряха след тях. Въздухът беше лепкав, напоен с влага и мъка — трудно се дишаше.

Начело на групата, капитанът си придаваше тежест. Колкото до войниците, тях вече ги измъчваше неясна тревожност — това беше само едно от първите въздействия на Тъмнината. Те го знаеха и се мъчеха да запазят самообладание — да не им се привиждат силуети в мрака, да не чувстват дъх в тиловете си и присъствие зад гърбовете си.

При нормално време Тъмнината представляваше опасност само в най-долните етажи на Далрот. Другаде пораждаше само чувство на потиснатост и изоставеност, с което човек някак свикваше, а обичайната сивота на Далрот никак не се променяше. Но в нощите с пурпурна буря Тъмнината се надигаше като мъгла от вътрешностите на острова. Усилваше тревогите и яростта, съживяваше огорчението и съмненията, превръщаше мъката в отчаяние. При някои можеше да предизвика временна лудост. Всъщност тази нощ капитанът не спеше. Загрижено наблюдаваше бурята от прозореца си, когато дежурният сержант почука на вратата му. Очакваше да му съобщят, че някой се е самоубил, че е станала кървава разправия между войници или пък затворниците са се размърдали подозрително. Новината за пристигането на кралски пратеник беше нещо съвсем друго, но в никакъв случай не успокоително.

Най-сетне стигнаха до последната врата, която ги отделяше от помещението за затворниците. Накрая на една вита стълба, в едно помещение с голи стени грохотът на бурята се чуваше като далечно

бучене. Вратата беше от черно дърво, двете ѝ крила бяха подсилени с големи пирони с квадратни глави. Тежка греда я държеше затворена.

По заповед на капитана един тъмничар избута гредата, преди да отвори едно от крилата. Трудно му беше, беше се извил като дъга, сякаш крепостта му се съпротивляваше. През откренатата врата долетя повей, подобен на оплакване. На капитана му се стори, че вижда как някаква тъмна форма се размърдва с това движение на въздуха и веднага изчезва. Под око наблюдаваше реакцията на своите хора, които чакаха в редица и се правеха, че нищо не са забелязали.

Сънуваше ли?

Тъмничарят направи още едно усилие и скоро крилото само се отвори докрай, откривайки свода на тъмен, дълбок коридор.

Всички гърбове настръгнаха.

ГЛАВА 3

Светлината нахлуваше и изтласкваше мрака с разтварянето на вратата със скърцане. Килията беше разделена на две с решетка. Влажен сламеник лежеше на сивите плочи. От другата страна на решетките имаше одър и одеяло. Иначе помещението беше голо. От него се носеше миризма на стари камъни, мръсотия и урина.

Затворникът беше седнал на леглото си, опрян на стената в дъното, с длани на свитите си колене, ръцете му висяха отстрани, главата му беше наведена. Не направи нито едно движение, когато чу превъртането на ключа в ключалката. Беше облечен само в риза и панталон до коленете. Гноясали рани покриваха ръцете, глезените и мръсните му крака.

Дълги и сплъстени, косите му падаха пред лицето му. Капитанът се приближи до решетката.

— Рицарю! — извика той.

Тъй като затворникът не реагираше, капитанът повтори:

— Рицарю! Рицарю, чувате ли ме?

Понеже не последва отговор, той се обърна към тъмничаря.

— Той с ума си ли е? — попита той. — Чува ли ме?

Вместо отговор, тъмничарят направи гримаса и сви рамене.

— Отвори — нареди му капитанът, като се мъчеше да не обръща внимание на гласовете, които шепнеха в ушите му.

Гласове, които обикновено чуваше само в съня си. Тъмничарят се подчини, отключи решетката и се дръпна, за да направи път на двама войници да минат. Те хванаха затворника под мишниците и го вдигнаха. Човекът не се съпротивляваше. Беше висок, широкоплещест, тялото му беше изсушено от тъмничните изпитания. Смърдеше и сякаш нямаше никаква сила.

— Рицарю? — отново опита капитанът.

Разтревожен, хвана брадичката му с палеца и показалеца си и внимателно повдигна главата му. Косата се дръпна назад и откри изпито лице с празен поглед и опънати черти.

Това беше лицето на все още млад човек, който обаче беше преминал през непоносими изпитания. Тъмна слама покриваше хлътналите му бузи. Белег разсичаше лявата му вежда. Устните му бяха пресъхнали.

Напразно капитанът търсеше някакво пламъче в очите на затворника.

— Отведете го — каза той.

Чувстваше се потиснат. Застрашен от сенките на Далрот. Също като другите, изведнъж и той бе обзет от едно-единствено желание — колкото може по-бързо да се махне от това проклето място.

* * *

Затворникът повече се оставяше да го носят, отколкото опитваше да върви. Трудно се държеше на краката си, често се препъваше и трудно успяваше да следва хода, който войниците му налагаха. Капитанът на няколко пъти помоли тези, които го носеха, да не го измъчват, но и той като тях бързаше да напусне килиите.

Мъртвешко стенание се издигна от дълбините на крепостта, когато тъмничарят най-накрая затвори черната врата — сякаш Далрот се оплакваше, че една душа ѝ се изплъзва. За капитана и хората му това беше облекчение. Освободени, те дишаха по-леко и се изненадаха, като видяха, че се усмихват без никаква причина, просто защото бяха живи и здрави. Капитанът благодари на тъмничаря, направи знак на групата да го последва и заизкачва витата стълба, която извеждаше към по-горните етажи на Далрот.

Към бурята.

* * *

Бурята не беше отслабнала. Напротив, разразяваше се още по-страшна. Бученето на урагана разтърсваше острова като удари на тъпан. Светкавиците раздираха черното измъчено небе на ослепителни кървавочервени ивици. Дъждът забиваше поройните си струи. Навън вятърът виеше в бойниците, блъскаше прозорците, гасеше факлите и

повдигаше завесите по стените. Въздухът беше толкова влажен, че сякаш беше станал плътен и хората трябваше да дишат с полуотворена уста, за да не се задушат.

Почти бяха пристигнали, когато се наложи да прекосят един просторен двор. Капитанът се поколеба, но най-краткият път беше отгук. Направи знак да го последват и бързо се впусна пръв навън.

Това беше моментът, който затворникът чакаше.

Превили гръб под пристъпите на бурята, двамата войници, които го придържаха, мислеха само как да прекосят двора по-бързо. Не видяха нищо и реакциите им закъсняха, когато затворникът се освободи с рязко движение на раменете. Не загуби и секунда. Удари с лакът единия от войниците, завъртя се и повали другия с удар с коляно ниско в корема. Мъжът падна, превит на две и стенещ. Паднал на земята, другият нямаше време да се осъзнае. С невероятна сила и умение затворникът го преметна през рамо и го остави да падне тежко на гръб. В същото движение измъкна меча от ножницата му и щеше да го прикове към земята, когато капитанът извика:

— Не!

Затворникът се спря в момента, когато изтреця една светкавица. Извърна полуделите си очи към капитана.

— Не, рицарю. Не го правете... Моля ви.

Безразличен към пристъпите на дъжда, които го блъскаха, затворникът гледаше капитана някак заинтригуван и равнодушен, сякаш думите, които чуваше, му бяха едновременно непознати и странно близки. После нова светкавица разкъса нощта, обливайки в пурпур двора и войниците, които със саби в ръце мълчаливо се разгръщаха.

Затворникът скочи.

— Рицарю! — извика капитанът.

Напрасно.

Мъжът вече се измъкваше по едно стълбище.

* * *

Светът беше някакъв кошмар, кралство, обсебено от призраци, крещящо.

Затворникът бягаше.

Заслепен от поривите на вятъра, объркан от гърма на светкавиците, той не знаеше къде отива. Тук всичко му беше чуждо и враждебно. В небето се разтваряха кървавочервени пропасти, които искаха да го погълнат. Вятърът носеше стенанията и смеховете на прокълнати души. Светкавица прогърмя и падна зад него.

С боси крака, мокър до кости в парцаливите си дрехи, той не чувстваше студ. Мислеше само как да избяга, да избяга на всяка цена от този лабиринт от сиви камъни и от мъжете по петите си. Нямаше представа защо бяха дошли да го вземат. Но знаеше, че никой никога не беше напускарал Далрот и предпочиташе да умре, отколкото да се върне в ада на килията си.

Беше обявена тревога. Викове, заповеди, призови отекваха в крепостта сред грохота на бурята. На върха на една външна стълба затворникът спря, когато видя трима войници, идващи към него. На свой ред и те го видяха и престанаха да тичат — заприближаваха се предпазливо.

Той ги наблюдаваше.

Останал назад от другите двама, единият войник извика през рамо:

— Тук! Тук!

Два гласа му отговориха. Някои бяха наблизко.

Затворникът наблюдаваше тримата въоръжени мъже. Все още се колебаеше, когато изведнъж светкавица освети лицата им, блестящи от дъжда.

Затворникът се втурна напред.

Изненада първия с удар с меча по рамото, обърна се и изкорми втория с кървавото острие. Третият войник го нападна с вик, но затворникът с лекота парира два удара и заби сабята си чак до дръжката в корема на противника.

Идваха и други стражи.

Затворникът освободи острието си и побягна към височините на Далрот. Мислеше, че се е отървал от преследвачите си, когато на завоя на една малка уличка видя патрул, който идваше към него. Тръгна в обратна посока, рискувайки да се сблъска с тези, от които беше избягал. Точно това се случи. Останал без дъх, с войници по петите си,

беглецът тръгна в друга посока в мига, когато срещу него се появиха и други.

Обръчът се затягаше.

През галерии и по стълби затворникът стигна до най-високата точка на Далрот. С крайчеца на окоето си дебнеше безформените сенки на войниците, които се открояваха върху мокрите стени на крепостта при всяка светкавица. Това беше лов. Той беше дивечът и глутницата се приближаваше.

С последни сили се втурна да изкачва последните стълби и стигна до крепостната стена. Силен порив на вятъра го изненада и почти го повали. Тук трещенето на урагана беше оглушително, а дъждът се лееше като из ведро. Побеснялото небе изглеждаше толкова близо, сякаш можеше да го достигне с ръка.

Затворникът инстинктивно сви глава в раменете си и затърси изход. Към него се приближаваха войници от едната и от другата страна на крепостната стена. Други се изкачваха по стълбата, по която беше минал и той. Зад гърба му беше пропастта, а в края на едно главоломно падане — скалите, в които се разбиваха бушуващите води на Морето на мрака.

Войниците предпазливо се разгръщаха.

Беше заклещен, гледаше като уловено животно. Мъчително дихание повдигаше гърдите му под мократа риза. Двете му ръце здраво стискаха дръжката на меча.

Кръгът се стесни.

Тъй като един войник се приближаваше, затворникът се престори, че ще го нападне. Войникът веднага се върна назад, но и той направи същото — с гръб към стръмните скали, от страх да не го заобиколят.

Чакаше.

Капитанът, който беше настигнал войниците, му каза нещо, но той не го разбра. Знаеше, че не може да избяга. Знаеше и че не може да победи. Нямахше да позволи на никого да го залови. Като пиян, той се мъчеше да мисли, но в него гореше отчаяние по-силно от страха. Какво и да станеше, тази нощ той щеше да избяга от Далрот.

При най-малкия жест от страна на войниците той отстъпваше още по-назад.

Към скалите, пропастта и смъртта.

— Лорн — изрече изведнъж един глас. — Лорн, умолявам те, не го прави!

* * *

Кралският пратеник беше разкъсал стената на стражите. Идваше към него, сам, с гола глава, бавно. С поглед прикован в затворника, той му подаваше ръка.

— Аз съм, Лорн. Аз съм. Алан.

Беше млад мъж, рус и привлекателен.

— Да не сте помръднали — каза той на войниците. — Ако по ваша вина скочи, ще ви екзекутирам всички. Ясно?

Войниците разбраха. Някои бяха забелязали кралския пръстен на безименния му пръст, а други го бяха познали. С придобития си опит капитанът даде знак на хората си да се подчинят и заповедта на принц Алдеран, по-малкия син на Върховния крал, беше предадена по редиците.

Принцът се обърна отново към затворника. И за миг не го беше изпуснал от поглед. Другият го гледаше и в очите му можеше да се прочете, че е разкъсван от съмнение.

— Аз съм. Алан. Спомняш си, нали?

Затворникът кимна съвсем бавно и неуверено. С коси, развети от вятъра, той стоеше все така с гръб към пропастта. Силуетът му се очертаваше на фона на раздираното от светкавици небе.

— Дойдох за теб — обясни Алан, като направи още една крачка. — Дойдох да те взема. Ти беше оневинен, Лорн. Баща ми нареди да се проведе втори процес, който възстанови твоята невинност.

Лорн се смръщи и леко отпусна гарда.

В съзнанието му се връщаха спомени.

Лорн. Лорн Аскарин.

Това беше името му.

Струваше му се, че бавно излиза от някаква мъгла, изтормозен от дълго продължил кошмар. Но му беше трудно да мисли. Вятърът и дъждът го измъчваха. Светкавиците причиняваха болки в очите му. Болеше го главата, а гръмотевиците бучаха в слепоочията му.

С ръката, която не протягаше, Алан разкопча токата на колана си и остави меч си да падне. Войниците размениха тревожни погледи с капитана си.

— Виждаш ли? Нямам оръжие. Аз съм твой приятел, Лорн. Вече не рискуваш нищо. Нищо повече. Аз съм твой приятел и дойдох да те отведа далеч отгук. Далеч отгук, Лорн. И завинаги.

— А... Алан? — промълви затворникът.

— Да, Лорн — отговори Алан усмихнато. — Това съм аз. Алан.

Беше се приближил стъпка по стъпка и видя как се случи промяната. Страхът и съмнението изчезнаха от очите на затворника и веднага бяха изместени от огромна умора.

Мечът се изплъзна от ръцете му.

Коленете му се огънаха.

Изтощен, Лорн избухна в хлипове, преди да падне в ръцете на принца.

ГЛАВА 4

Събранието на Ирканс обикновено заседаваше в една старинна зала, където Пазителите заемаха местата си телом или духом.

„Хроники“ („Книга на тайните“)

Масата представляваше каменен пръстен, над чийто център във въздуха висеше една нематериална сфера. Върху тази сфера падаше колона от бледа светлина и създаваше около нея седефен ореол, който светеше съвсем леко. Равномерно разположени около масата, креслата, в които Пазителите бяха седнали, потъваха в сянката. Виждаха се само главите и раменете на Пазителите. Те носеха широки сиви качулки.

— Как е името му — попита Третият пазител.

— Лорн Аскарриан — отговори Седмият пазител.

— Това истинското му име ли е? Това, което носи пред Дракона на съдбата?

— Не — отговори Вторият пазител. — Той е Рицарят с меча.

— Какво знаем за него? Кой от нас го утвърждава?

— Аз — каза Седмият пазител.

Настъпи тишина.

— Звездата на Рицаря с меча се появи отново на небосвода — каза Четвъртият пазител. — Слива се със звездата на Принца.

— Това нищо не доказва — възрази враждебно Третият пазител.

— Вие сляп ли сте, или сте луд? — попита Седмият пазител. — Написано е, че Рицарят с меча ще се върне от Крепостта на мрака.

— И че Мракът ще го последва.

— Вярно е — потвърди Деветият пазител.

— Е, кой сега е слепият? — попита Третият пазител. — Кой е лудият?

Седмият пазител поиска да отговори, но той не му позволи и добави, като се обърна към всички:

— Ние си играхме с пътя, избран от Дракона на съдбата. И ако е вярно, че звездата на Рицаря с меча отново грее, също така е вярно, че грее с мрачен блясък. Може би допуснахме грешка.

Тогавя се намеси Първият пазител. Говореше спокойно и уверено. Под качулката му проблясваха звездите на нощната необятност.

— Събранието обмисли и Събранието реши. Не можем да се върнем обратно към това, което бе решено.

— Против моето мнение — осмели се да протестира Третият пазител.

— Решението на Събранието е по-важно!

Това прозвуча като призоваване към ред.

Третият пазител млъкна, но млчанието му не предвещаваше нищо добро. Той беше могъщ и горделив. Имаше свои поддръжници. Така че Първият пазител прецени за необходимо да бъде помирителен.

— Понякога трябва да постъпим така, че да бъде зачетена волята на съдбата. Това е наше право и наш дълг, но само в много редки случаи, защото всички знаем каква опасност представлява това. Необикновената съдба на Рицаря с меча е сигурна. Така че ни се наложи да позволим на неговата звезда да продължи още да блести и по този въпрос постъпихме добре. Но както каза Третият пазител, нейният блясък е мрачен. Това трябва да ни тревожи.

— Може би този мрачен блясък се дължи на Крепостта на мрака — подчерта Седмият пазител. — Ако му дадем време, звездата на Рицаря с меча ще си възвърне пълния блясък.

— Никой не може да се закълне, че ще бъде така — възрази Третият пазител.

— Нито пък за противното! — отвърна му Седмият пазител.

И като се обърна към Първия пазител, добави:

— Ще се откажем ли? Ще се отвърнем ли от Рицаря с меча сега, когато го повикахме отново? Помислете за това, което му е предречено да извърши.

Отново настана тишина.

После Първият пазител каза:

— Да повикаме вестител.

— Кого? — попита Четвъртият пазител.

— Този, който се потруди добре пред Върховния крал. Нека се срещне с така наречения Лорн Аскаринан и да прецени властта на Тъмнината над него. Ако той е Рицарят с меча и звездата му завинаги е помръкнала, тогава ще знаем какво да правим.

ГЛАВА 5

Това море винаги бушуваше, а нощта беше още по-яроствна. Беше родена от бедствието, разтърсило света в края на Мрака. Оттук и името, което му бе дадено. Оттук и бурите. Оттук и кошмарите, и мъчителните нощи в Далрот.

„Хроники“ („Книга на сянката“)

Кралският галеон се отдалечи от Далрот и от бурята. Водите на Морето на мрака бяха все така бурни и опасни, но не толкова, колкото в близост до прокълнатата крепост, където силите на природата се нахвърляха върху Тъмнината, без да могат никога да я победят. Вятърът отслабна. Вълните поутихнаха — все така се блъскаха в кораба, но вече не толкова яроствно.

* * *

За Лорн имаше запазена каюта.

В нея той намери кушетка, която изглеждаше удобна, но поиска първо да се измие, защото искаше да се почувства чист и достоен. Въпреки умората, той се изкъпа хубаво, за което бяха необходими доста ведра вода. Облече чиста риза и панталони. Даде старите си дрехи, за да ги изгорят. Реши да подреже брадата си, вместо да се обръсне от страх да не се пореже заради клатушкането и вълните, по които корабът се издигаше и спускаше, а и защото ръцете му трепереха. Алан го увери, че на борда има един юнга, който може да го обръсне, без да го пореже, но Лорн не искаше и да чуе.

Накрая си легна.

Беше изтощен, смазан от огромна умора — колкото физическа, толкова и умствена. Но сънят така и не идваше. Струваше му се, че излиза от някакъв кошмар. Или по-скоро от някаква болест, от треска,

от лош сън, от който се мъчеше да се изтръгне. Чувстваше се така, сякаш над душата му тегнеше огромна тежест, която се вдигаше и го оставяше гол.

Точно преди да отплават се беше обърнал и отправил поглед към Далрот за — надяваше се — последен път. Алан беше изчакал, докато Лорн попита дрезгаво с лице, окъпано от дъжда:

— Коя година сме?

Алан се поколеба.

— Моля те — настоя Лорн. — Все някога ще разбере, нали?

— Наистина ли не знаеш?

— Не.

— 1547 година — каза принцът колкото можеше по-меко.

Не можеше да не изпитва срам.

Да каже коя е годината, означаваше да каже от колко време Лорн беше затворен. Но да го каже, го принуждаваше да се изправи срещу тази непоносима истина. Впрочем бруталността на някои факти става непоносима, когато бъдат изречени.

Тъй като приятелят му мълчеше, принцът си пое дъх и уточни:

— Сега е пролетта на 1547 година.

Ето, всичко беше казано.

На Лорн му трябваше известно време, за да осмисли новината.

— Тогава значи... от три години... — пророни той.

— Да.

Лорн бавно кимна с глава.

Беше останал невъзмутим, но тогава за пръв път от много време насам изпита едно чувство, което не беше нито страх, нито отчаяние.

Едно от най-човешките чувства.

Гняв.

* * *

Носен от силното вълнение, Лорн дремеше, когато на вратата се почука дискретно. Вятърът свистеше. Галеонът скърцаше. Така че той се усъмни дали е чул добре и напрегна слух.

Отново се почука.

— Влезте — каза той с все още дрезгав глас.

Един бял свещеник се показа несигурно на откритата врата. Беше на около петдесет, с посивели коси и къса, добре оформена брада.

— Простете ми, синко. Спяхте ли? Мога да се върна след малко, ако...

Тъй като Лорн не отговаряше, свещеникът влезе. Беше висок и як. Като видя, че Лорн иска да се изправи, побърза да го спре:

— Не, не, синко. Не се притеснявайте.

Лорн се задоволи да се обърне на хълбок и да се подпре на лакът.

— Позволявате ли? — попита свещеникът, като посочи една табуретка.

Лорн кимна с глава в знак на съгласие и свещеникът седна.

— Аз съм отец Домнис, синко. Може би си ме спомняте. Срегнахме се преди три години, когато...

— Спомням си — каза Лорн.

— Както се досещате, на принц Алдеран дължа това, че съм тук.

Лорн предпазливо попита:

— Тревожите се за душата ми ли?

— За никого не е тайна, че Далрот поставя на тежко изпитание както духовете, така и телата — каза свещеникът помирително.

Носеше бялото расо на своя орден с избродирана — на сърцето — глава на дракон, която едва се отгатваше, защото беше избродирана също в бяло, но с блестящ копринен конец. Той почиташе Ейрал — Дракона на познанието, който беше и покровител на Върховното кралство. От Божествените дракони, които някога бяха царували над света и хората, Ейрал оставаше един от най-почитаните.

Лорн се отпусна на гръб. Скръсти ръце зад главата си и впери поглед в тавана на каютата си.

— Добре съм, отче. Имам нужда от спокойствие и почивка. Това е всичко.

Свещеникът знаеше, че Лорн го лъже.

Но знаеше също така, че Лорн лъже и себе си, както често лъжат тези, които са преминали през ада. Лъжата му помагаше да се пребори с ужаса от това, което беше преживял, от това, което беше правил, и може би от това, в което се беше превърнал. И все пак, някой ден трябваше да се изправи срещу действителността.

— Радвам се — каза отец Домнис. — И все пак, ако изпитвате нужда да се изповядате...

Той остави изречението си недовършено.

— Или ако ви измъчват кошмари и видения — поде отново.

Лорн не отговори, очите му бяха все така втрещени в гредата точно над кушетката му. Беше изтощен, но една няма ярост продължаваше да му свива стомаха. Той обаче я сдържаше без усилие. Тя беше като диво животно, но заспало на кълбо в него.

След известно мълчание, отец Домнис предложи:

— Да се помолим, искате ли?

— Вече нямам вяра, отче.

Свещеникът тежко кимна с глава като човек, който разбира.

— Несъмнено Далрот е...

— Не, отче. Не изгубих вярата си в Далрот. Дори щеше да ми е по-добре, ако ме беше крепила, но...

Той не довърши.

— В такъв случай — каза отец Домнис — ще ми позволите ли да се моля за вас, синко?

Много отдавна никой не се беше загрижвал за него. И въпреки това, Лорн не почувства в себе си и най-малка признателност, нито пък утеха. Напротив, запита се къде беше този свещеник, къде бяха всички останали, когато той виеше смъртно, измъчван от призраците на Тъмнината.

— Молете се, отче. Точно това трябва да се прави, когато вече няма никаква надежда.

* * *

Малко по-късно отец Домнис отиде при Алан на горната палуба. Вкопчен в парапета, принцът гледаше Далрот, която се отдалечаваше в нощта. Морето беше все така неспокойно, но се бяха измъкнали от бурята, от нейния потоп и от кървавочервените светкавици. Бученето на гръмотевиците намаляваше.

Пръските от разбиващите се вълни достигаха до лицето на принца, който беше вперил поглед в прокълнатата крепост.

— Е? — попита той.

— Вашият приятел е силен. Вярвам, че един ден ще може да се възстанови. Но вече не е този, който беше, и никога повече няма да бъде същия човек.

— Тъмнината?

— Да, дори и той да не знае до каква степен го е засегнала. Но дори и без това...

Свещеникът на Ейрал се поколеба.

— Слушам ви, отче.

Тонът на Алан беше останал учтив.

Но той беше принц, син на Върховното кралство. Бе свикнал да му се покоряват и знаеше как да покаже нарастващо нетърпение само с лека промяна на тона.

— Знаете, че войната променя мъжете — каза отец Домнис.

Не беше сигурен, че подбира точните думи, и се страхуваше да не раздразни Алан, като му извести непохватно една истина, която той несъмнено не искаше да чуе.

— Най-често ги променя за лошо — каза принцът. — Някои се връщат от война пречупени. Или полудели. Неспособни на покой.

— Някои се връщат опасни.

Алан се обърна към свещеника, който тогава видя в очите му това, което се страхуваше да открие — възмутен, настръхнал бунт.

— Нима искате да ми кажете, че Лорн се връща от война?

— В известен смисъл. Война против самотата. Война против лудостта. Против забравата.

— Против Тъмнината?

— Да. За жалост.

— Изгубил ли е тази война?

— Не зная. Но чувствам в него един ужасен гняв, който само чака да...

Алан не се сдържа.

— Лорн беше опозорен, предаден, изоставен от всички! Изгуби жената, която обичаше! Животът му беше откраднат и той прекара три години в ада на Далрот, независимо че беше невинен. Кой на негово място няма да е гневен? Кажете ми! Кой?

Отец Домнис не отговори.

Изведнъж Алан се почувства страшно уморен. Успокои се, въздъхна и се облегна на парапета.

— Простете ми, отче.

— Няма нищо, синко. Разбирам.

Свещеникът знаеше, че казаното от Алан не беше насочено против него. Освен това принцът няколко пъти му се беше доверявал по този повод, знаеше, че гневът му не се дължеше единствено на ужасната несправедливост, причинена на Лорн — той беше и израз на едно дълбоко чувство на вина.

Алан почувства как отец Домнис сложи ръка на рамото му.

— Вие няма за какво да се обвинявате, синко.

— Наистина ли? Тогава на какво се дължи това, че не мога да погледна най-добрия си приятел в очите? — попита принцът.

Гърлото му се беше свило.

— Бихте искали да можете да помогнете на приятеля си. Обвинявате се, че не бяхте там, за да му... Но вие не бяхте виновен.

С поглед, вперен отново в неспокойния хоризонт, Алан се съгласи.

— Какво мога да направя, за да му помогна, отче?

— Като начало трябва да се въоръжите с търпение. Молете се. Чакайте и бъдете до него, когато ще има нужда от вас. Не го притискайте. За нищо не го принуждавайте. Изслушайте го, когато пожелае да говори, но не го насилвайте да ви се изповяда...

— Горе, до парапета, той беше готов да скочи в пропастта. Дали още е опасен за самия себе си?

— Несъмнено.

— А за другите?

— Да.

Откровеността на отговора изненада Алан. Той прие удара и неспокойно се изправи.

Погледът му блуждаеше.

— Лорн има късмет, че има такъв приятел като вас — каза отец Домнис след малко. — И все пак...

— Да?

— Бъдете търпелив — посъветва го белият свещеник. — Но бъдете и предпазлив.

Принцът се замисли.

Смяташе, че може да бъде търпелив.

Но предпазлив?

Родени с няколко месеца разлика, двамата с Лорн бяха сукали млякото на едни и същи дойки, преди да бъдат отгледани като братя. Като деца играеха заедно. По-късно заедно бяха получили първия си меч и на тринайсет години изгубиха девствеността си в едно и също легло с две сестри, които бяха известни с уменията си. В деня, когато кралят посвети сина си в присъствието на цялото рицарство на кралството, втори беше Лорн. И след това приятелството им не отслабна. Напротив, ставаше все по-крепко с годините и се заздравяваше в изпитания на добро и на лошо, на щастие и на печал, на надежда и на разкаяние.

— За мен Лорн е повече от брат — каза Алан. — Веднъж вече го изоставих, оставяйки го да гние в Далрот. Няма да му обърна гръб втори път. И вие знаете също като мен какво му дължа.

— Тъмнината е могъща и коварна, синко.

— Не, отче! — каза принцът като сграбчи парапета все едно иска да забие пръстите си в него. — Няма да заподозра Лорн, че се е променил дотолкова, че да е станал друг човек. Какъв приятел ще бъде, ако се съмнявам в него, когато той има толкова голяма нужда от моята помощ?

— Разбирам — отвърна белият свещеник, като се обърна към Далрот. — Но не забравяйте, че човекът, когото сте познавали, може би е умрял там.

* * *

Лорн не спеше.

С широко отворени очи той гледаше втренчено в мрака тавана над кушетката си. Не мигаше, не мърдаше и дишаше едва-едва, обладан от някаква скованост, докато около него корабът се клатеше, пукаше и скърцаше.

В неподвижния му поглед нещо леко проблясваше.

ГЛАВА 6

Лорн се събуди на сутринта, когато един прислужник му донесе закуската. Беше старият Одрик — довереният слуга на Алан. Слаб, сух и сбръчкан, той беше на служба при принца още от раждането му. Така че и Лорн го познаваше откакто беше роден.

— Добър ден, Одрик — каза Лорн, забелязвайки, че старият слуга отбягва погледа му.

— Добър ден, месир.

Всъщност Одрик се чувстваше неудобно и не успяваше да го прикрие. Лорн го гледаше как подрежда съдържанието на подноса върху масичката.

— Радвам се да ви видя отново, Одрик.

— Благодаря, месир.

После, все така отбягващ погледа му, старият слуга попита:

— Желаете ли още нещо, месир? Провизиите на борда са ограничени, но...

— Всичко е наред.

— На вашите услуги, месир.

Слугата си тръгна, но преди да затвори вратата, се обърна.

— Месир?

— Да?

Срамуваше се.

— Аз... Моля ви да ми простите, месир...

Все така невъзмутим, Лорн усети как в него се връща гневът, който се беше поуспокоил през нощта.

— Излезте, Одрик.

Останал сам, Лорн стана и отиде до прозореца.

Галеонът все още не беше напуснал Морето на мрака, но плаваше в по-спокойни води, тласкан от постоянен вятър. Лорн дълго гледа вълните, после се обърна към храната, която го очакваше.

* * *

Лорн ядеше без апетит.

Тъкмо привършваше с храненето, когато при него дойде Алан и без много приказки седна до него и започна да чопли в чинията му. Размениха по един дълъг поглед, без да кажат нищо.

Тъй като бяха истински приятели, мълчанието никога не ги беше притеснявало. И все пак това мълчание, което цареше сега помежду им, беше различно. То не беше израз на разбирателство, което не се нуждае от думи, а проява на притеснение, като всеки се колебаеше да започне да говори пръв. Лорн не се чувстваше способен да изрази каквото и да било, дори и признателност. Колкото до принца, той не знаеше как да се държи, раздвоен между желанието да се погрижи за приятеля си, страха да не се окаже непохватен и някакъв глупав свян, който го възпираше.

Освен това не можеше да престане да се чувства виновен.

— Очите ти са се променили — каза накрая с такъв тон, все едно че водеха обикновен разговор.

С върха на ножа мажеше масло върху къшей хляб.

Лорн се намръщи.

— Какво?

— Очите ти. Променили са цвета си. Особено дясното. Всъщност така ми се струва.

Лорн откачи малкото калаено огледало, увесено над легена с вода за миене. После се приближи до прозореца, за да се възползва от светлината, която нахлуваше през малките ромбовидни стъкла.

Алан беше прав.

Лорн беше роден със сини очи. Сега дясното имаше бледо сив цвят. Предишната нощ в полумрака на каютата не си беше дал сметка за това. Всъщност беше избягвал да се гледа много-много. От години не беше виждал лицето си и това лице го плашеше.

— Как се е случило? — попита принцът.

— Представа си нямам.

Но също като Алан Лорн прекрасно знаеше причината за тази промяна. Хвърли огледалото върху смачканите чаршафи на кушетката и седна отново.

— Не е страшно — поде Алан. — Обзалагам се дори, че това ще се хареса много на жените. Придава ти някакъв... ммм... мистериозен вид.

Лорн сви рамене.

Истината беше, че не му пукаше, че цветът на очите му се беше променил. Знаеше, че Далрот му беше причинила нещо далеч по-лошо, като завинаги открадна част от душата му.

— Отец Домнис е говорил с теб, истина ли е? — попита той.

Алан стана сериозен.

— Да.

— И?

Принцът мереше думите си.

— Страхува се да не си увреден от Тъмнината.

— Изглеждам ли като човек, който е изгубил разсъдъка си?

— Не — призна Алан.

Това обаче нищо не доказваше.

И единият, и другият много добре знаеха, че заразата на Тъмнината можеше и да не се прояви. Тя беше коварна и търпелива. Можеше да причини поражения, преди да бъде разкрита. Можеше дори никога да не бъде разкрита.

Лорн въздъхна.

— А ти как мислиш?

— Аз мисля, че ти си мой приятел и ще направя всичко по силите си, за да ти помогна.

Размениха дълъг поглед, който не се нуждаеше от думи, после Лорн каза:

— Благодаря. Благодаря, че ме измъкна от този ад.

Почти се беше насиллил да го каже.

Знаеше, че Алан се беше изправил срещу бурите в Морето на мрака, за да го измъкне от Далрот. Беше също убеден, че принцът беше направил всичко възможно, за да ускори освобождаването му. Но независимо от това не успяваше да изпита благодарност към Алан. Мъченията, които бе изтърпял под влиянието на Тъмнината, бяха като живи рани, прекалено болезнени, за да може да изпитва друго, освен страдание.

— Не ми благодари, Лорн. Дължа ти живота си, не го забравяй.

Лорн нищо не каза.

— Освен това — продължи Алан, — няма защо да ми благодариш. Нито на когото и да било друг. Никога не трябваше да бъдеш изпращан в Далрот. Ти беше невинен и...

Лорн го прекъсна.

Нямаше желание да го слуша как говори за неговата невинност и много добре знаеше към какво да се придържа по този въпрос. Болката и гневът му искаха единствено да се превърнат в бунт.

— Не ми се сърди за това, което ще ти кажа, Алан. Ти... ти си ми приятел. Зная, че нищо не можеше да направиш за мен през тези три години. Но други можеха и те нищо не направиха. Нищо. Тогава прости ми, че ви се сърдя. На всички вас. На теб. В мен все още има твърде много... твърде много гняв.

Принцът кимна, в очите му се четеше дълбока тъга.

— Разбирам те.

Тогава Лорн съжали, че е наранил приятеля си, искаше му се да обясни по-добре:

— Никой не заслужава да изпита това, което аз изпитах в Далрот. Страданията, кошмарите, лудостта, Тъмнината... Никой не заслужава това и аз...

Гласът му пресекна. Не можа да довърши думите си.

Принцът се поколеба и единственото, което можа да каже, беше:

— Свободен, Лорн. Свободен и оневинен. Искаше ми се да направя повече, но не ми бяха известни всички обвинения против теб. Иначе щях да поема защитата ти. И нямаше да са минали три години, преди...

Погледът на Лорн стана непроницаем.

— Убеден съм в това. Но вече ти казах — не искай от мен да ти простя сега.

— Ако не беше ти — продължи въпреки това Алан, — вече нямаше да съм на този свят. А къде бях аз, когато ти имаше нужда от мен?

— Престани, Алан. Престани.

Тонът на Лорн беше станал леден и заплашителен.

Накрая принцът се съвзе и изпитвайки вина, че беше започнал да се жалва от съдбата си, млъкна и наведе глава. Знаеше, че понякога ставаше егоист и се укори, че се беше поддал на тази лоша наклонност, за да облекчи съвестта си.

Настъпи ново мълчание, което от напрегнато стана смуцаващо.

Алан забеляза, че лявата ръка на Лорн беше превързана и му се стори, че е намерил безобидна тема на разговор.

— Ранен ли си?

Лорн се усмихна цинично.

— В известен смисъл.

След кратко колебание той махна превръзката и с изправен юмрук сложи лакътя си на масата. Тогава Алан видя печата на обратната страна на ръката му. Беше старинна руна — руната на Тъмнината, гравирана върху медальон от червен камък, врязан в плътта.

* * *

Скоро галеонът напусна черните, опасни води на Морето на мрака. Континентът все още беше много далеч, но на хоризонта се очертаваше някакъв остров. Капитанът насочи кораба първо към този остров, после към двата скалисти върха, които се очертаваха зад него. Гигантски каменен свод свързваше двата върха близнаци.

Алан и Лорн излязоха на мостика, за да се порадват на гледката. Прав на задната палуба, един маг от гидията на Навигаторите вече беше започнал да изрича своите заклинания. Корабът беше облицован с аркан. Дори платната му бяха изтъкани с нишки от този метал. В отговор на магията, арканът заблестя и запя в същия миг, когато се надигна и един свръхестествен бриз.

Все още слаб, Лорн почувства, че му се завива свят. Беше настоял да излезе от каютата си, за да види как корабът напуска Морето на мрака. Но беше надценил силите си и не беше предвидил ефекта, който щеше да има върху него необятността на хоризонта след три години в тъмницата. Почувства се едновременно смазан и изгубен, много малък, уязвим. Небесната синева му се струваше безкрайна, а слънцето нараняваше избледнелите му очи. Въздухът на простора го опияни. Трябваше на няколко пъти да си поеме дълбоко дъх, като се държи за рамото на Алан, който дискретно го подкрепяше.

— Добре ли си?

— Да... добре съм.

— Сигурен ли си?

Лорн не успя да отговори.

С приближаването на галеона руните, издълбани в каменния свод, засветиха. Във въздуха се вихреха проблясващи раковини. Те обвиха кораба, увиха се около мачтите му, плъзнаха се по платната му и заблестяха при допира до аркановия обков. Под огромния свод се отвори свободен проход.

Корабът влезе в него и изчезна сред ослепителен блясък.

ГЛАВА 7

Върховният крал Ерклант II се свърза с кралица Селиан във втори брак след смъртта на първата си съпруга. Несъмнено той никога не я обикна, макар че тя му даде двама синове.

„Хроники“ („Книга за Войната на тримата принцове“)

Шивачките се суетяха, привършваха зашиването на някое копче, премерването на ръкав, довършването на подгъв, наместването на гънка. Сред тях кралица Селиан се беше оставила в ръцете им, стоеше права и повдигаше ръка, ако беше необходимо. Висока и слаба, все още красива, с тъмни очи и строги устни, тя стоеше невъзмутимо, но очите ѝ следяха всичко наоколо и от време на време караше жените да се отдръпнат, за да може да се види в голямото огледало, поставено пред нея. Това щеше да бъде тоалетът, който тя щеше да носи скоро, на едно събитие, което щеше да отбележи триумфа на нейната политика и да я наложи в очите на всички като властващата кралица на Върховното кралство. Събитие, достойно да бъде разказано в *Хрониките*.

— Господарке?

Кралицата извърна глава към една от почетните госпожици, която ѝ показваше различни бижута върху сатенена възглавничка. Тъкмо показваше едно от тях, когато известиха, че господин Естeverис желае да бъде приет. Кралицата въздъхна и позволи на своя министър да влезе. Зад гърба ѝ една от шивачките се качи на малка табуретка, за да ѝ сложи колието от злато и рубини, което беше избрала.

Появи се мъж на петдесетина години, дебел и плешив, облечен разкошно, с пръсти, отрупани с пръстени. Като бивш прелат, Естeverис беше предпазлив човек и умел политик, който никога не нарушаваше поведението си на благочестиво спокойствие. Минаваше за човек, който знае всичко за интригите и заговорите, които се крояха във Върховното кралство. Независимо от безбройните шпиони, които

поддържаше, и от добрите души, които идваха спонтанно да му се изповядат с надеждата за някаква облага, това несъмнено беше неискрено. Но Естeverис внимаваше да не противоречи на тези слухове и дори се стараяше хората да ги смятат за истина.

Той се поклони.

— Господарке.

— На какво дължа посещението ви, господин министре?

— Дойдоха нови вести, господарке. Вести от Цитаделата.

— Слушам ви.

Естeverис не отговори.

И тъй като продължаваше да чака, кралица Селиан разбра и изгони придворните си. Стаята се опразни за няколко мига и веднага щом вратата на преддверието ѝ беше затворена, кралицата натърти:

— Е?

Министърът загрижено каза:

— Върховният крал отново прие посланик на Събранието на Иркaнс.

Тъй като кралицата не реагираше, той добави:

— За втори път само за няколко месеца, господарке.

Но кралицата продължаваше да е безразлична. Тогава той настоя:

— След първата среща Върховният крал нареди да се проведе процеса, който оневини Лорн Аскарин. А сега научавам, че един взвод е напуснал Цитаделата, за да иде в Самаранд. В Самаранд, където принц Алдеран скоро ще дебаркира, господарке. Това не може да е съвпадение...

Естeverис замълча, убеден, че кралицата ще реагира.

Не се излъга.

С бързо щракване с пръсти тя посочи една масичка, на която беше подреден сервиз от позлатено сребро. Като се поклони, министърът отиде да напълни една чаша с вино, а кралицата седна в едно кресло с ниска облегалка. Тя пое чашата, която Естeverис ѝ поднесе, и едва натопи устни в нея.

— Струва ми се, че също така не знаете какво е било казано на втората среща, нито на първата...

— Не, господарке — призна министърът превзето.

— Нямате ли шпиони в Цитаделата?

— Само неколцина, господарке.

— Но, за щастие, твърде ефикасни...

Естеверис познаваше достатъчно добре кралица Селиан, за да знае, че никога не беше добър знак, когато тя иронизира.

— Върховният крал прие сам пратеника на Събранието — обясни той. — Дори Норфолд, капитанът на стражата му, остана пред вратата. Моите шпиони не могат да рискуват да...

С движение на ръката кралица Селиан го накара да замълчи, после, като се сдържаше, почука с върха на ноктите си по облегалката на креслото си.

— Мисията на този взвод?

— Не зная.

— Многоброен?

— Двайсетина рицари от Сивата гвардия.

— И няма никакво съмнение, че отива в Самаранд...

— Никакво, господарке.

— И е по заповед на моя съпруг.

— Да, господарке.

Кралицата на Върховното кралство стисна устни.

Самаранд беше най-влиятелният от седемте Свободни града — тяхната столица, в известен смисъл. Навремето провинцията на Свободните градове беше принадлежала на Върховното кралство, преди да бъде завладяна от кралство Иргаард. После, веднага след като беше коронясан, сегашният Върховен крал си беше върнал владението в края на една война, която беше изтласкала армиите на Черния дракон отвъд Морето на мъглите. След това Ерклант беше дал относителна независимост на всеки един от Свободните градове, за да спечели тяхното признание и лоялност: те щяха да се управляват както желаят при условие, че си плащат данъците и никога не се възправят против интересите на Върховното кралство. След иргаардското робство тази възвърната свобода стана основа на благоденствието на Свободните градове. Независимо от това, един от тях скоро щеше да се освободи напълно от опекунството на Върховното кралство и да се върне в лоното на Иргаард...

— Мислите ли, че Върховният крал би могъл да се опита да се противопостави на отстъпването на Ангборн? — попита Естеверис.

Този въпрос беше призив към благоразумие, който министърът многократно беше повтарял. Негова беше основната заслуга за този

майсторски дипломатически и политически дар, който скоро щеше да направи Ангборн изцяло иргаардски град. При това беше съвсем наясно какво струва това отстъпване на Върховния крал и на последните му привърженици.

Кралицата сви рамене.

— Този малоумен дъртак?

— Провинцията на Свободните градове е най-великото завоевание в царуването на вашия съпруг — подчерта Естеверис. — И едно от най-славните му постижения е изтласкването на армията на Иргаард в морето. Нашите противници имат право като казват, че отстъпването на Ангборн на Черния дракон означава едновременно да се обезцени победата и да се докара Иргаард пред вратите ни. Няма никакво съмнение, че Върховният крал, колкото и да е изолиран, не...

— Искате ли да оставите съпруга ми там, където е? Оставете го в тази крепост, която избра за свой гроб. В края на краищата нали това иска? Да го оставят да умре на спокойствие?

Министърът почтително се поклони.

— Що се отнася до противниците ни... — продължи кралицата, — отстъпването на Ангборн на Иргаард ще се случи, независимо дали това им харесва, или не. Това е полезно за Върховното кралство. То ще възстанови нашите дипломатически отношения с Иргаард и ще постави началото на безпрецедентен съюз. Върховното кралство и Иргаард! Двете най-могъщи кралства на Имелор най-накрая съюзени!

Във вълнението си кралицата беше станала и беше направила няколко крачки. Успокои се и добави бавно:

— Това ще е свършен факт след няколко седмици, Естеверис. След няколко седмици ще бъдем в Ангборн пред делегации от цял свят и ще подпишем с Иргаард договор, който ще принуди всичките ни неприятели — вътре и вън — дълго да преразглеждат своите... позиции.

Селиан се усмихваше и погледът ѝ блестеше, вперен някъде навън. Стоеше изправена и вече удовлетворена в роклята, която щеше да носи по този случай и която — също като нейния триумф — очакваше единствено последните детайли.

Отгатвайки, че тя предвкуша близката си победа над всички онези, които оспорваха властта ѝ или се съмняваха в способността ѝ да управлява сама, министърът внимателно не спомена данъка, който

Иргаард трябваше да плати, за да придобие Ангборн. Разбира се, политическите и дипломатическите ползи, които Върховното кралство щеше да извлече от тази операция, бяха сигурни. И все пак, ставаше въпрос Ангборн да бъде продаден — както и страховитата крепост, която го пазеше, — за да се напълни хазната. Върховното кралство беше пред пълна разруха и се нуждаеше от иргаардското злато.

— Остава обаче това, че Върховният крал изпрати двайсет рицари от своята стража на мисия в Самаранд — каза Естеверис след малко. — Ако мисията им не е свързана с договора, тогава несъмнено има нещо общо с пристигането на принц Алдеран.

Министърът замълча за малко, достатъчно, за да стигне най-накрая до това, което искаше:

— Или с връщането на Лорн Аскаринан...

Кралицата се обърна язвително към него.

— Лорн! Значи ли това, че Далрот не го е победила?

— Възможно е вече да не е жив, господарке.

— Колко време прекара той всъщност в Далрот?

— Почти три години.

— Може ли човек да преживее толкова?

— Не и с целия си разум, така поне казват.

— Щом е така, какво би могъл да иска Върховният крал от този човек?

— Не зная, господарке.

Селиан, кралица на Върховното кралство, помисли, после се усмихна високомерно и плесна с ръце, което върна веднага всички шивачки.

— Още една прищявка на лудия дъртак — каза тя безгрижно. Отново стана център на трескава дейност и с изправен гръб повдигна ръцете си хоризонтално. — Да се забавлява, както му харесва — добави тя. — Ние имаме друга работа...

* * *

Естеверис се прибра в луксозните покои, които заемаше в двореца. Нареди да му приготвят парфюмирана вана и облечен само в дълга, широка риза, се потопи в димящата вода. Прозрачната, фина

тъкан залепна по гънките на дебелото му, без никакви косми тяло. Големи капки пот покриха червендалестото му лице, което една прислужница постоянно попиваше.

Министърът беше загрижен.

Разбира се, положението на кралството го тревожеше. Празната хазна. Легитимността на управлението на кралицата, която все повече биваше оспорвана. Провинциите, които заплашваха да се надигнат, и благородниците, които заговорничеха с херцога на Фелн. А и имелорските кралства, които се въоръжаваха по границите, защото не гледаха с добро око на сближаването между Иргаард и Върховното кралство.

Но Естеверис се тревожеше също толкова и от завръщането на Лорн Аскаринан и от аудиенцията, на която — убеден беше — Върховният крал щеше да го извика. Преди да обяви втория процес срещу Лорн, стрият крал беше приел пратеник на Събранието на Ирканс. Това не можеше да е случайно. Събранието трябваше да знае достатъчно, за да иска освобождаването на този човек, независимо от всичко, което беше изтърпял в Далрот. Какво бяха казали на Върховния крал? Какво му бяха разкрили, за да го убедят?

Естеверис трябваше да тръгне от принципа, че кралят знае. Което си беше повече от тревожна перспектива особено като се замислеше какво можеше да разбере Лорн, което щеше да е достатъчно да бъде обладан от желание за отмъщение. А и как нямаше да е, като се има предвид всичко, което му се беше случило? На негово място всеки щеше да иска да разбере кой е интригантствал против него, за да го погуби, и защо.

Странно, но това като че ли не безпокоеше кралицата.

Как беше възможно?

Как можеше тя да не вижда заплахата, която представляваше завръщането на Лорн? Как можеше да не се интересува от това, което Ерклант замисляше в Цитаделата? Когато Върховният крал се затвори там, всички помислиха, че иска да завърши дните си в мир, далеч от чуждите погледи. На Естеверис му беше хрумнала идеята, че кралят си търси убежище, откъдето да може да действа тайно. След всичко случило се тази интуиция май се оказваше правилна...

„Стара лисица“, помисли си министърът, като се усмихна сред ухаещите пари на ваната си. Оставаше само безгрижието на кралицата

да стане опасно и ако тя продължаваше упорито да не прави нищо против Лорн, тогава Естеверис трябваше да се натовари с това.

За доброто на Върховното кралство и на кралицата.

Може би също така и за неговото собствено.

Със спуснати клепачи той поиска още топла вода.

ГЛАВА 8

След като Портата на навигаторите ги пренесе във водите на Морето на мъглите, три дни по-късно те пристигнаха близо до Свободните градове. Пътуването мина без затруднения, след като кралският галеон напусна ужасите и мъченията в Морето на мрака. Най-сетне това беше края на прехода.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меч“)

— Аз съм — каза Алан, като почука на вратата на каютата.

— Влез.

Принцът завари Лорн да чете, легнал на кушетката си.

— Дойдох да ти кажа, че пристигаме.

Лорн затвори книгата и погледна през прозореца. Бяха подминали град Ангборн на неговия остров и сега плуваха в спокойните води на морето на Свободните градове.

Пълен на юг, доколкото Лорн можеше да прецени.

— Благодаря. Ще слезем в Самаранд, нали?

— Да.

Разтревожен, Алан придърпа една табуретка и седна приведен напред, със събрани ръце и лакти, опрени на коленете.

— Какво има? — попита Лорн.

— Изобщо не излезе от каютата си през последните дни.

— Намерих няколко книги в един стар сандък. И тъй като изоставах с четенето...

Шегата не развесели Алан.

Лорн въздъхна, седна на края на кушетката и погледна приятеля си в очите.

— Добре съм — каза той. — Дай ми време. Ще ми мине.

Но погледът му говореше друго.

Но ако Лорн беше излъгал, то беше не толкова, за да успокои приятеля си, колкото да го оставят на мира — колкото и искрена и

добронамерена да беше, загрижеността на Алан, често непохватна, му тежеше.

— Наистина ли? — настоя принцът.

— Наистина.

Истината беше, че Лорн предпочиташе да избягва екипажа.

От суеверие моряците се отнасяха с подозрение към него. Беше белязан от Тъмнината. Кое то беше все едно, че е прокълнат и можеше единствено да привлече злото, поради което едновременно се страхуваха от него и го презираха. На Лорн не беше нужно много време, за да забележи враждебните, неспокойни погледи, които привличаше, когато напускаше каютата си. И сякаш за да усложнят още повече нещата, слънчевите лъчи го ослепяваха мъчително, очите му не можеха да свикнат с дневната светлина. Така привикна да излиза на палубата само нощем, на светлината на Мъглявината. Денем размишляваше, четеше и си почиваше.

— Изглеждаш по-добре — каза Алан, като стана.

Наистина, Лорн изглеждаше по-добре. Разбира се, лицето му беше бледо и сбръчкано. Но беше възвърнал силите си. Разноцветните му очи искряха с нов блясък. Беше обръснал брадата си, а подстриганата му черна коса падаше до раменете.

Алан отиде до масата и си сипа чаша вино.

— Искаш ли? — предложи той.

— Не, благодаря.

Принцът изпразни чашата си на един дъх, след което го попита:

— Мислил ли си какво ще правиш?

— Какво искаш да кажеш?

— Сега, когато си свободен. Какво ще правиш?

Лорн сведе отчаян поглед към лявата си ръка и към превръзката, която скриваше печата от червен камък, забит в ръката му.

„Свободен“, помисли си той.

Дали наистина беше свободен? Щеше ли някога да бъде свободен с този позорен белег? За да го видиш как се появява, трябваше да си изтърпял влиянието на Тъмнината. Но това не беше достатъчно: не всички, които се приближаваха до Тъмнината, биваха белязани. Без някой да знае защо, тя не поставяше руната си на всекиго. Дали предпочиташе най-силните, най-жестоките, най-склонните да ѝ служат? Във всеки случай това беше ужасяваща

привилегия. Разбира се, тези, които приемаше, я надживяваха. На тях им спестяваше най-лошото от своето унищожително въздействие и те като че ли се спасяваха от физическата и умствена разруха, която поразяваше другите. Но в крайна сметка те винаги плащаха цената. Защото ако Тъмнината не убиваше тези, които приемаше, тя привличаше нещастията върху тях и рано или късно съдбата идваше да им поиска сметка.

Следователно, по някакъв начин Лорн дължеше на своя белег това, че все още беше жив. Той представляваше изборът на Тъмнината. Без него щеше да е мъртъв. Или луд, или с разядено, безформено тяло. Трябваше ли това да го радва? Никой не успяваше да избяга от Тъмнината. Никой не се освобождаваше завинаги от нея.

— Ще те разбере, ако повече не искаш да имаш нищо общо с Върховното кралство — продължи принцът. — Но знай, че когато се почувстваш готов, ще бъда щастлив да си до мен.

Лорн знаеше, че независимо дали ще приеме, или не, това предложение означаваше едно: бляскава реабилитация.

— Благодаря — каза той.

— Недей да ми благодариш. Не ти правя услуга. Наистина ще имам нужда от теб.

Лорн смръщи вежди и стана.

— Какво става?

Принцът се поколеба, после рече:

— Върховното кралство е зле, Лорн. Властта на майка ми е все по-оспорвана, а баща ми...

Гласът му пресекна.

Лорн чакаше.

Този, който той беше някога, сигурно щеше да предложи на принца подкрепата на една приятелска дума, на ръка, поставена окуражително на рамото. Но той чувстваше, че засега не може да го направи. Може би щеше да се случи отново.

Алан си сипа втора чаша вино, която пресуши наполовина.

— Баща ми вече не царува, Лорн. И е много зле.

— Толкова ли е лошо?

— Да. Ти... няма да можеш да го познаеш, ако го видиш. Повече е мъртъв, отколкото жив. Слаб и бледен. Кожа и кости. Ще речеш

отдавнашен труп. Сух. Като пергамент. Да се уплашиш. А гласът му... А очите му! Те...

Алан спря да говори, неспособен да продължи повече. Допи си чашата и остана така, с поглед, зареян някъде навън.

— Аз... зная, че ти имаш всички основания да му се сърдиш, Лорн. Но те уверявам, че ако видиш в какво се е превърнал, ще ти дожалее за него.

Лорн се съмняваше в това, но предпочете да не казва нищо. Обаче попита:

— Какво му е? От какво е болен?

— Никой не знае. Лекарите, маговете, свещениците — всички са безсилни. До степен, че хората започват да говорят за Голямото зло — принцът се оживи. — Голямото зло! А защо? Можеш ли да ми кажеш защо баща ми ще страда от Голямото зло? Заради какво престъпление?

Лорн не отговори.

Според легендата Голямото зло поразява виновните крале. Продължава, докато вината не бъде поправена или простена и може да навреди на цялото кралство. Глад, войни, епидемии. Накрая никой не бива пощаден.

Алан си възвърна спокойствието.

— Ако не се случи преди това, Върховното кралство ще започне война след смъртта на баща ми. Тогава ще трябва да грабна оръжието, за да защитавам трона, и бих искал да мога да разчитам на теб. Но както ти казах, ще те разбере, ако откажеш. Впрочем, не искам от теб да ми отговориш сега. Само да помислиш.

— Обещавам ти да помисля. Но засега...

— Зная, зная. Трябва ти време.

И двамата се усмигнаха.

— Знаеш ли защо баща ти заповяда да бъде възобновен процесът срещу мен? — попита Лорн. — Вероятно ме е смятал за виновен, когато бях осъден, защото не упражни правото си на помилване. Какво се промени след три години?

— Не зная — отговори принцът. — Но малко преди да нареди възобновяването на процеса, беше посетен от пратеник на Събранието на Иركانс.

— Пратеник?

— Поне така казват.

— Само това...

Лорн се замисли за момент.

— Изглежда имам някаква съдба — каза Алан неохотно. —
Може би и при теб е така...

Но Лорн не можа да отговори.

— Чу ли? — попита изведнъж принцът, като се заслуша.

— Да.

— Като че ли са залпове от оръдие...

Заинтригуван, Лорн тръгна към палубата. Алан, който знаеше за какво става дума, го последва, без да бърза толкова.

Кралският галеон беше влязъл в устието на голямата река Ейрдър и се приближаваше към пристанището на Самаранд. Градът приветстваше пристигането му с топовни салюти от крепостните стени.

С ръка над очите, Лорн преброи девет оръдия.

— Сметката е вярна — каза той, когато Алан дойде до него. —
Девет за принц с кралска кръв. Нещо ми подсказва, че те очакват.

— За пореден път Естеверис е подготвил нещата добре.

— Естеверис?

— Първият министър на майка ми. Не го ли помниш? Е, много скоро ще се запознаеш още веднъж с тая змия... — Алан въздъхна примирено. — Докато чакаме, ще трябва да изиграя достойно ролята си на принц.

Изведнъж на Лорн му се стори, че принцът е безкрайно уморен.

* * *

Самаранд беше украсен със знамена в цветовете на Върховното кралство, когато кралският галеон пристигна. Бяха издигнати естради и бариери и се чакаше само да бъдат хвърлени цветята от прозорците при преминаването на кортежа. Задържана от войниците, радостна и нетърпелива тълпа се трупаше по кейовете и в съседните улици. Времето беше великолепно. Целият град беше в празнично настроение.

След като галеонът пушна котва във водите на пристанището, една делегация от нотабили тръгна към него на борда на голяма,

разкошна лодка. Отдалеч се виждаше Алдеран дьо Лангър, принц на Върховното кралство, който влезе в лодката, за да стигне на сушата. Извисиха се приветствени викове „да живее“, но народната радост избухна с пълна сила едва когато принцът се появи, облечен във великолепно дреха със сребърни ширити, на трибуна, украсена със златни листа и покрита със синя коприна.

Засвириха тропети — това беше триумф.

На кейовете спонтанното движение на тълпата принуди войниците да се намесят и да повишат глас. Заповедите им потънаха в приветствията, възгласите и ръкоплясканията. Хората протягаха шии, блъскаха се с лакти, застанали рамо до рамо. Усмехнат, Алан поздравяваше с ръка и приемаше овациите на хората.

Лорн беше останал на галеона. С качулка на главата, пазеща очите му от слънцето, той наблюдаваше сцената и възторжено каза:

— Не си спомням да е бил толкова популярен...

— Стана такъв едва след като се върна — отговори му отец Домнис. — Сякаш въплъщава всички надежди на Върховното кралство в тези смутни времена.

Млад и красив, харизматичен, Алдеран дьо Лангър се ползваше с обичта на народа, който охотно му прощаваше миналите лудории. Младостта трябваше да се преживее. А и не беше ли помъдрил много? Не беше ли обиколил имелорските кралства като обикновен благородник, за да усъвършенства познанията си за света? Не беше ли останал повече от две години в манастир? Казваха, че е щедър, внимателен и смел.

— Някои вече мечтаят той да наследи трона след смъртта на Върховния крал — продължи белият свещеник.

— Това е малко прибързано — каза Лорн. — Дали Ирдел също ще се откаже от трона?

Алдеран не беше единственият принц на Върховното кралство. Имаше двама по-големи братя: Жал и Ирдел. Впрочем ако Жал се беше отказал от правата си над короната, като беше избрал Църквата, Ирдел си оставаше първороден и като такъв — наследник на Ониксовия трон.

— Ирдел е все още жив, доколкото зная, нали? — настоя Лорн.

— Не се бъркам в политиката, синко. Но зная, че Върховното кралство е разединено и застрашено. Народът е неспокоен. Мечтае за велик крал и се страхува, че Ирдел няма да бъде такъв.

Лорн млъкна.

Спомни си какво беше споделил с него Алан малко преди това. Беше казал, че се страхува във Върховното кралство да не избухне война след смъртта на краля и че ще трябва да се бие, „за да защити трона“. Но против кого трябваше да воюва? И от кого трябваше да защитава трона?

Своя трон или трона на брат си Ирдел?

Лорн веднага се обвини за това, че си представя приятеля си като узурпатор. Несъмнено никога преди това не би му хрумнало подобно подозрение, но дали все пак се лъжеше?

Спокоен и уверен, принцът отговаряше на приветствията, които получаваше. От трибуната каза няколко думи на тълпата, след което отдаде чест под аплодисментите и яхна един кон, за да застане начело на дългия, великолепен кортеж, който го очакваше.

Лорн повдигна очи към ослепяващото слънце.

Вече беше свободен и светът му струваше безкраен, пълен с несигурност и опасности.

ГЛАВА 9

Празненствата в чест на принца продължиха цял ден. Когато настъпи вечерта, в двореца на губернатора беше организиран бал, а на населението дадоха пиршество, масите бяха наредени в кварталите, по улиците, в дворовете и в градините на осветения Самаранд.

„Хроники“ („Книга за Войната на тримата принцове“)

Един час преди бала Алан най-накрая се прибра в покоите, запазени за него в Двореца на губернатора. Там намери Лорн и имаше време само колкото да откачи меча си, преди да се просне на едно кресло с крака, вдигнати върху ниска масичка.

Лорн беше прекарал следобеда вътре, в сянката на щорите, далеч от блестящото слънце, от което беше отвикнал. В Далрот понякога му беше позволено да напуска ада на отделението с килиите, за да прекара сам няколко часа в един или друг от малките, влажни вътрешни дворове на крепостта. Но рядко небето се разведряваше, рядко се случваше да не вали или да няма мъгла. Слънцето никога не грееше за дълго над Морето на мрака и то винаги с една сива, помрачена светлина — светлина на костница.

Алан въздъхна тежко и се изпъна.

— Тежък занаят е да си принц с кралска кръв — отбеляза Лорн. Ако това трябваше да бъде любезна шега, то тонът никак не беше такъв. Алан направи гримаса и се запита колко ли горчивина и упрек има в това, което Лорн току-що каза. Защото, в края на краищата, ако някой трябваше да се оплаква от съдбата си...

Все пак принцът реши да не обръща внимание.

— Не мога повече — каза той. — А имам по-малко от час, за да се приготвя.

Стана и отиде да си налее чаша вино, която изпи на един дъх. Лорн забеляза златните жилки, които помръдваха и издаваха присъствието на кеш в тъмното вино.

Принцът си наля втора чаша.

— Уморен съм — заяви той, като изглеждаше отпаднал и отсъстващ.

— Този бал е организиран в твоя чест — каза Лорн. — Съмнявам се да започне без теб. А още повече някой да ти направи забележка, ако отидеш със закъснение...

— Не, ти не разбираш.

Лорн смръщи вежди и зачака.

— Уморен съм, Лорн. Наистина съм уморен... — принцът бавно закрачи из стаята. — Уморен съм от почестите, приветствията, тропетите. Уморен съм да се показвам като на представление. Ако знаеш само колко съжалявам за времето на нашата младост. Когато бях просто третият син на краля, малкият пакостник, дето не знаеха какво да го правят... — спря и се обърна към Лорн. — Бяхме щастливи, нали?

Лорн се усмихна носталгично при спомена за безгрижните дни, за които говореше принцът. Спомени за препускания, смехове, игри, вино и момичета със запретнати поли се върнаха в паметта му.

— Да — каза той. — Бяхме.

Погледът на Алан вече се беше извърнал към един доста поблизък и не така щастлив хоризонт.

— Сега — продължи той сериозно — кралството мисли, че баща ми го е изоставил. Или че е луд или мъртъв, или почти същото. Що се отнася до майка ми, мразят я повече от всякога. Жал се отказа от Върховното кралство. Колкото до Ирдел... — сви рамене. — Е, ти го познаваш — Ирдел си е Ирдел. Ще бъде добър крал, но никога няма да бъде обичан крал. Докато аз — мен народът ме обича. Приветства ме. Чества ме. Вярва в мен. Защо? Загадка. Може би защото съм последният, в когото могат да повярват, но е така — засмя се горчиво. — Така че ето за какво ме използват майка ми и нейният министър. За нищо друго, освен да бъда приветстван и честван...

Същият този ден Лорн беше установил по какъв начин популярността на Алан можеше да бъде политическо оръжие. Следователно нямаше нищо чудно в това, че се стремяха да го използват — за добро или за зло на Върховното кралство. Следобеда, докато разговаряше с отец Домнис, беше научил, че Върховното кралство се готви да продаде Ангборн на Иргаард. Новината го беше

слисала и поразила. Но не му беше трудно да разбере с какво посещенията на принц Алдеран в Самаранд можеше да успокои другите градове.

— Те не искаха да отида да те прибера от Далрот.

— Те?

— Майка ми и Естеверис. Под претекст, че ще се изложи излишно на опасностите на Морето на мрака, при положение, че принадлежа на Върховното кралство. Всъщност беснееха, че ще отложат в последния момент едно официално пътуване...

Лорн не познаваше Естеверис, но знаеше много добре какво може да очаква от кралица Селиан. Тя не го обичаше и никога не го беше обичала, несъмнено заради влиянието, което той оказваше върху сина ѝ. Това влияние можеше да бъде единствено вредно, тъй като много често — умишлено или не — беше подтиквавал Алан да се отскубне от опеката на майка си.

— Но Естеверис е стара лисица — продължи принцът. — Не му трябваше много време, за да нареди нещата както на него му се искаше. Впрочем новината беше разгласена из цялото Върховно кралство: доверявайки се единствено на моята смелост, нито за миг не съм се поколебал да се изправя срещу опасностите на Далрот, за да се притека на помощ на несправедливо осъден приятел — тръсна сърдито глава. — И ето така се пренаписва историята...

Алан замълча.

Беше истински разочарован от обрата, който събитията бяха взели.

— Не го направих, за да спечеля слава, нито в услуга на плановете на Естеверис — каза той. — И със сигурност не за да ме посрещат като герой при положение, че Върховното кралство трябва да окаже тази чест на теб.

Лорн се изненада от откровеността на принца и не знаеше какво да каже. И тогава, понеже Алан пиеше втора чаша вино с кеш, той рече:

— Може би трябва да караш по-полека с това, а?

Това всъщност не беше точно въпрос, нито пък съвет. А хладна констатация.

Принцът не разбра веднага.

После, като погледна празната си чаша, каза:

— О, това ли? — и остави чашата. — Не се тревожи, всъщност кешът е сложен колкото да придаде цвят...

Кешът можеше да бъде опасна дрога. Той беше ефикасно успокоително против болки, но в големи дози предизвикваше бавна физическа и психическа разруха, която често завършваше със смърт. Алан за малко не беше станал негова жертва. От пропадане на пропадане, накрая беше избягал и щеше да умре в една пушалня, ако не беше Лорн. Оздравяването му беше дълго и трудно. Под претекст на пътуване в имелорските кралства, той беше подложен на мъчително лечение в един отдалечен манастир под надзора на отец Домнис. Всичко в най-голяма тайна.

Тъй като Лорн се задоволяваше само да гледа, без да каже нищо, принцът се усмихна широко, но усмивката му изглеждаше крехка.

— Ами да! Изобщо не се тревожи за мен. Аз съм излекуван — почувства се длъжен да го подчертае. — Кълна ти се! Излекуван съм. А освен това, опитай виното, ако не ми вярваш. Ще видиш, че в него няма нищо опасно. Истинско вино за малки момиченца...

Лорн не знаеше дали да вярва на приятеля си, или не.

— Добре — каза той. — Доволен съм като знам, че цялата тази история е останала в миналото.

Алан се приближи и приятелски сложи ръка на рамото му.

— Добре съм, Лорн. От нас двамата аз не съм този, за когото трябва да се притесняваш. По-скоро се погрижи за себе си, какво ще кажеш?

Лорн се съгласи.

— Чудесно! — възкликна принцът с предишния си ентузиазъм. — Сега трябва да се приготвя... Те ще дойдеш ли?

— Не мисля, не — навъси се Лорн.

— Сигурен ли си? Помисли!

Алан беше стигнал почти до вратата, когато се обърна и добави:

— После ще поговорим пак, нали?

Лорн не отговори.

* * *

Облегнат на балкона, Лорн слушаше шумовете и смеховете, достигащи до него от приема, който губернаторът даваше в чест на принца. Цялото отбрано общество беше поканено. След като се приготви, Алан беше настоял да отидат заедно.

— Ще ти подейства добре, Лорн. Кой повече от теб има нужда да се забавлява? Да пие и да танцува? И може би да поухажва една-две хубавици.

Но Лорн беше отказал. Не беше в настроение да се среща с непознати и да търпи погледите им. Още на кораба беше забелязал, че екипажът го избягва и говори зад гърба му. Той се връщаше от Далрот и причините, които го бяха отвели там, нямаха никакво значение. Невинен или не, беше прекарал там три години. Невинен или не, носеше белега на Тъмнината.

Спомняйки си препоръките на отец Домнис, Алан не беше настоял повече.

— С удоволствие бих останал с теб, но нали разбираш...

— Смяташ ли, че имам нужда да ме държиш за ръката? Върви и бъди добър принц.

— Но ако си промениш мнението...

— До утре, Алан.

— И ако се нуждаеш от каквото и да било, Одрик е на твое разположение.

— До утре — повтори Лорн търпеливо.

Алан разбра и се усмихна сконфузено.

— Да. Добре... До утре.

Покоите, предоставени на разположение на принца, гледаха към великолепните градини на двореца на губернатора и предлагаха прекрасна гледка към града и неговото пристанище в ниското. Тъкмо се беше стъмнило. Осветявано от огромната сиво-бяла Мъглявина, красивото звездно небе се отразяваше в черните води на Ейрдър. Ухание на цветя и дървета изпълваше въздуха.

Шумовете от празника също достигаха до балкона през отворените прозорци на големите салони. Там приказваха и се смееха. Звънтяха чаши. Оркестърът свиреше бърз танц, отмерван от почукванията на токовете на танцьорите по паркета.

Лорн съжали, че не се съгласи с Алан.

Много отдавна не беше изпитвал радост. Много отдавна не му се беше случвало да е весел и безгрижен. Защо се лишаваше от това сега, след три години? Трябваше просто да слезе по няколко стъпала. Искаше ли да живее като отшелник до края на живота си? Все някой ден трябваше да се реши и да се изправи срещу света. Беше водил и много по-тежки битки и все пак се колебаеше, както се колебае да обича отново човек, чието сърце е било разбито...

Нощта беше много приятна, празникът излезе извън салоните. Оркестърът се премести на терасата. Сложиха нови маси. Запалиха факли. Из градините заиграха великолепни рокли.

— Одрик! — извика Лорн през рамо.

Старият слуга дойде веднага.

— Месир?

— Има ли в гардероба на принца нещо, което да е подходящо за мен?

* * *

Лорн се появи на терасата, облечен в костюм от черна кожа и сив лен. Елегантен, но без никаква увереност, той не привлече ничие внимание. Хората говореха и се смееха, без да се интересуват от него. Погледите безразлично се плъзваха по новодошлия. Вдигайки весела врява, две млади момичета, леко пийнали, се блъснаха в него. Едва го забелязаха и не се извиниха.

За момент Лорн остана като закован на място, без да знае какво да прави. Имаше странното чувство, че се е изгубил на сцената на някакъв театър. Мислеше да се върне обратно, когато Алан го забеляза отдалеч и като прекъсна разговора си по средата, веднага дойде при него широко усмихнат.

Размениха си приятелски потупвания.

— Познат ми е този жакет — пошегува се принцът.

— Да, Одрик ми го...

— Запази го. На теб ти отива повече, отколкото на мен.

Лорн се съгласи.

— Наистина съм доволен, че си промени мнението — каза Алан, като хвана приятеля си за лакътя.

Обърна се към хората, които беше оставил така внезапно. Те чакаха заинтригувани. Лорн срещна погледите им, забеляза една привлекателна млада жена в групата, както и един мъж с пригладени назад коси и сурово лице, който го гледаше втренчено.

— Кой е този тъжен господин? — попита той.

— Посланикът на Ангборн. Иргаардец от сой. Очарован е от идеята неговият град отново да премине под властта на Черния дракон. Мил човек, както можеш да се досетиш...

След времето на Мрака един Божествен дракон царуваше над Иргаард. Опасно и страховито същество, жестоко и интелигентно, Черния дракон изпитваше към Върховното кралство неудържима омраза.

— Ела — добави Алан. — Ще те представя.

Но Лорн отказа да го последва.

— Всъщност — каза му на ухо, — ако не те притеснява, бих предпочел...

Вече започваха да им хвърлят скришни погледи и да се питат кой е този мъж, с когото принцът се държи толкова фамилиарно. Това вероятно бе онзи приятел, когото е върнал с експедиция в Морето на мрака. И хората говореха шепнешком, привели глави едни към други, като се правеха, че гледат на другаде:

— Бил прекарал пет години в Далрот за престъпление, което не е извършил.

— Пет години? Мислех, че са три.

— Ама в какво е бил обвинен?

— Идете, че разберете. Процесът му е бил при закрити врата.

— За да е заслужил Далрот, трябва да е било тежко...

Притеснен, Лорн разтриваше опакото на лявата си ръка през фината кожа, която я обгръщаше. Алан се досети какво изпитва и веднага се обвини за неделикатността си.

— Прав си — каза той. — Всъщност вече се отегчавах с тях... Хайде да идем да пийнем по чаша вино настрани. Губернаторът плаща луди пари, за да му докарват алгеранско вино, което не струва дори колкото нашите неотлежали лангрйски вина, но не е толкова лошо.

Лорн последва Алан към масите, подредени на терасата. Принцът взе една бутилка и две чаши и тръгнаха да се поразходят из градините. Следвани от погледите на всички, които срещаша, те

отидоха до една балюстрада, откъдето се разкриваше гледка към възвишенията, към алеите и цветните лехи. Тук Алан напълни двете чаши с леко трепереща ръка. Лорн разбра, че приятелят му е леко пиян, но си замълча.

— Аз... съжалявам — каза принцът, като впери поглед в земята.

— Съжаляваш?

Принцът подбираше думите си.

— Да, аз... Давам си сметка, че се държа непохватно към теб...

Лорн забеляза, че си въртеше едното рамо, както правеше, когато беше искрено, дълбоко притеснен. Това не се случваше често и трябваше човек наистина да познава Алан така добре, както го познаваше Лорн, за да изтълкува този жест. Принц Алдеран беше от онези слънчеви, спокойни, доверчиви хора, за които отношенията с другите изглеждаха винаги лесни.

— Но не знам как да постъпя — продължи принцът. — А искам да ти помогна, Лорн. Наистина искам да ти помогна.

Лорн продължи да мълчи.

Алан си беше дал сметка, че иска Лорн да бъде такъв, какъвто беше преди. Такъв, какъвто го беше познавал. Очаквал бе да го намери изтощен, разбира се. И наранен. Може би дори смален. Знаеше, че приятелят му ще излезе ужасно пострадал от Далрот. Но щеше да си бъде Лорн. Колкото и дълъг да се окажеше пътят и колкото и продължително да бъдеше възстановяването, Лорн отново щеше да бъде същият, когото той, Алан, винаги беше познавал и обичал. Този, който му липсваше. И този, с когото с всичка сила искаше да възстанови приятелството си, воден от искрено желание и обич, но и — сега го разбираше — от малко егоизъм и може би от известен каприз.

— Искам пак да бъда твой приятел, Лорн. И за да успея, зная, че трябва да разбера и да помогна на човека, в когото си се превърнал. Но... но ти сякаш си недосегаем — завърши Алан, като се обърна към Лорн.

Погледите им се срещнаха.

И тогава може би за пръв път след като се бяха видели отново, той почувства как нещо от старото им приятелство се пробужда в него.

Възпирани от глупав свян, те се задоволиха да вдигнат тост. Алан отпи глътка вино, погледа за миг възхитено градините, после се

облегна с гръб на балюстрадата. Лорн направи същото. Погледнаха към терасата и нататък — към двореца на губернатора, осветен от Голямата мъглявина.

И тъй като нямаше нужда да говорят, те мълчаха — заедно — дълго време.

* * *

Алан прави компания на Лорн колкото можа.

После, призован от политическите и светските си задължения, се извини и обеща да се върне. Беше малко преди полунощ. Лорн го почака известно време, после си помисли дали да не напусне празника. Но знаеше, че няма да може да заспи. И че колкото и за малко да заспи, знаеше какво го чака: всяка вечер кошмарите го връщаха в Далрот.

Лорн реши да се поразходи сам из градините.

Те бяха спокойни и благоуханни, осветени с хартиени фенери и му стигаше да поеме по друга алея или да изчака в някое тъмно ъгълче, за да избегне разхождащите се. Колкото до влюбените и до двойките за една вечер, също като него, и те нямаха желание да срещат някого.

Лорн намери усамотена пейка, близо до едно езерце. Замислено разтриваше ръката си, обвита в кожа, и наблюдаваше млечните спирали на Голямата мъглявина, когато...

— Добър вечер.

Позна младата жена, която беше сред хората, които Алан беше изоставил наред разговора, за да дойде при него. Тя беше на около двайсетина години, хубава и подчертано елегантна в перленосивата си рокля.

Беше сама и отпиваше от чаша вино.

Лорн стана.

— Добър вечер.

— Елана — каза тя и подаде ръка.

Той ѝ целуна ръка.

— Позволявате ли да ви правя компания? — попита тя.

Лорн кимна, но тя вече сядаше. След момент на колебание той също седна до нея на пейката.

Настъпи мълчание.

Поднасяйки чашата към устните си, Елана внимателно разглеждаше профила на Лорн над ръба на чашата. После му я подаде.

— Искате ли?

— Не, благодаря.

— Не пиете ли?

Погледът ѝ беше настойчив.

— Напротив — отстъпи Лорн с леко повдигане на рамене.

Отпи една глътка и върна чашата на младата жена. Виното беше хубаво и хладно, леко ароматизирано с ликьор от кеш. Това прибавяше леко сладникава нотка, но не беше единственото качество на кеша. Ето кое обясняваше може би нехайния вид на Елана.

Отпивайки лекичко от виното си, тя отново започна да разглежда Лорн с интерес. Сякаш се мъчеше да улови нещо в лицето му, което ѝ убягваше. Черните ѝ очи хитро блестяха.

Лорн гледаше право пред себе си.

Неудобството му нарастваше и тъкмо щеше да каже нещо, когато Елана го изпревари:

— Преди няколко дни — каза тя, сякаш продължаваше започнат разговор — дойде кралски пратеник от столицата. Дойде да извести, че принц Алдеран скоро ще дойде в Самаранд след опасна експедиция в Морето на мрака.

Лорн чакаше и тя попита:

— Тази опасна експедиция — това бяхте вие, нали?

Той неохотно се усмихна. Никога досега не беше определян като „опасна експедиция“.

— Казвам се Лорн.

— Лорн?

— Лорн Аскарин.

— Звучи като скандско име.

Той не отговори.

— И сте били затворен в Далрот — добави младата жена.

Лорн дискретно плъзна лявата си ръка под дясната: кожена лента все така скриваше печата на Тъмнината, вграден в плътта му, но на него му се струваше, че всеки може да го види или да се досети. Беязаната му ръка го караше да страда без причина. Това му се случваше за пръв път и той си помисли, че е някакъв спазъм.

Тъй като той продължаваше да мълчи, Елана продължи:

— Според пратеника вие сте приятел на принца. Отдавна ли? — попита тя наивно.

— Откакто се помня.

— Тогава защо той не е направил нищо, когато сте били осъден?

— Беше далеч. Не знаеше какво се случва.

— В продължение на три години?

— В продължение на три години.

— А вие никога ли не му се разсърдихте? Да си приятел означава да си тук, когато от теб имат нужда, нали така?

Заинтригуван, Лорн се обърна към Елана. Тя издържа погледа му без да мигне и изведнъж развеселена, стана и остави празната си чаша на пейката.

— Да идем другаде — предложи тя.

— Моля?

— Да идем другаде! Да повървим!

Тя хвана дясната ръка на Лорн в своите ръце и го накара да стане. Той се покори.

— Но коя сте вие всъщност? — попита той.

— Аз съм най-хубавото, което може да ви се случи тази вечер. Хайде, елате!

Лорн си направи труда да я разгледа.

Дълга черна коса, бледа, блестящ поглед и хубаво лице: беше съвсем по неговия вкус. Или поне по вкуса на мъжа, който беше някога.

И тогава в него се породило съмнение.

Струваше му се сякаш болката, предизвикана от белега му от Тъмнината, обостряше недоверието и сетивата му, сякаш го предупреждаваше за опасност — все още неясна, далечна, но реална.

Лъжеше ли се?

Трябваше да разбере.

Последва Елана.

ГЛАВА 10

Напуснаха двореца на губернатора, но не се отдалечиха прекалено и останаха на възвишенията на Самаранд.

Елана беше хванала Лорн под ръка и те вървяха по павирани, осветени улици, украсени с цветя и флагове, където празникът продължаваше. Хората танцуваха под светлините на факлите и играеха на топка пред препълнените кръчми. В съпровод на флейти и барабани с цимбали, преминаваха весели хора, влизаха и излизаха през портите на къщите. На кръстовищата свиреха оркестри и навсякъде имаше жонгльори, гълтачи на огън, акробати и мечкари, които изнасяха представления.

Лъчезарна и безгрижна, Елиана говореше много.

Лорн мълчеше и едва я слушаше. Болката, която обхващаше лявата му ръка, обхвана и натежалата му китка. Освен това тълпата и шумът го дразнеха. Струваше му се, че всички виждат, че всички знаят. А тези, които не знаеха, се досещаха. Беше белязан от Тъмнината. Беше като белег на лицето — срамно зло, петно, което беше невъзможно да скриеш. Улавяше прикрити погледи. Други чувстваше зад гърба си.

Във всеки от тях четеше недоверието, отвращението или страха, които изпитваше към самия себе си. И всички бяха враждебни.

— Дали да не отидем у дома? — предложи Елана.

Изречена с най-чаровна усмивка, тази покана потвърди съмненията на Лорн. Знаеше, че би трябвало да почувства някакво привличане, дори желание към Елана. Но въпреки това единственото, което изпитваше, беше недоверие. Кой би могъл да поиска да бъде с него? Как една толкова млада и красива жена би могла да потърси компанията на мъж, жигосан от Тъмнината в плътта и в душата си? Или беше луда, или имаше някакъв интерес.

Но Елана изглеждаше напълно с всичкия си.

Следователно искаше нещо от него. Беше напълно сигурен, белегът от Тъмнината го измъчваше все повече и повече, до такава степен, че му пречеше да мисли.

— Искате ли? — попита Елана.

— Да — излъга Лорн, като разкършваше ставите на превързаната си с кожа ръка.

По челото му блестеше студена пот.

— Сигурен ли сте?

Той кимна утвърдително.

— Струва ми се... Струва ми се, че се нуждая от малко спокойствие. Да, да идем у вас. Добра идея.

Тя взе ръката му в своята.

— Елате. Съвсем наблизо е.

* * *

Беше кокетна и дискретна къща в дъното на малка, спокойна уличка. Елана отключи със собствения си ключ, като се извини: за да могат да се порадват на празника, беше освободила слугата и камериерката си за вечерта. Лорн разбра, че тя опитва да му даде увереност, като го кара да мисли, че са сами, което несъмнено беше лъжа.

Влезе, като внимаваше повече от когато и да било.

Вътре беше чисто, добре поддържано, но беше трудно да се каже дали някой наистина живееше тук, или не. Но Елана като че ли добре познаваше мястото. Тръгнаха по стълба от лакирано дърво и влязоха в приятно украсения салон. Докато младата жена запалваше няколко свещи, Лорн отиде до прозореца и видя, че от тази страна не бяха на първия етаж, а доста по-високо. Като всичките си съседки, къщата опираше в един хълм и се издигаше над река с няколко моста, която петнайсет метра по-надолу се извиваше между високи фасади.

Лорн се сдържа да не направи гримаса: ръката го болеше все повече и повече. Това започваше да го тревожи. Не само защото белегът на Тъмнината никога досега не го беше болял, а защото се досещаше, че другите симптоми — неразположението, потенето — бяха свързани с него.

Какво ставаше с него?

— Искате ли да пийнете нещо?

Лорн се овладя.

— Да — отговори той и се обърна.

Тя беше съвсем близо до него и държеше по една чаша във всяка ръка. Усмиваше се безмълвно, горда от своя ефект.

Лорн взе чашата, която тя му подаваше, но не отпи от нея.

— Какво е това? — попита той любезно.

— Вино. Сармско, струва ми се. Не обичате ли?

— И само това?

— Как така? — учуди се младата жена.

— Вино. И нищо друго.

— Ами да.

Тонът на Лорн стана суров.

— Наистина?

Младата жена се разтревожи.

— Какво? Но...

— Наистина? Отговори!

Тя направи крачка назад. Запази спокойствие, но чертите на лицето ѝ се изопнаха. Почувства, че нещо не беше наред, че положението излиза от контрол...

— Без дрога? — попита Лорн, като се приближи заплашително към нея.

— Ама какво ви става? — опита Елана. — Не...

— Отговори!

— Не разбирам! — каза тя, без да го изпуска от очи.

Отстъпваше бавно, предпазливо, както прави човек, който се намира пред хищник, готов да скочи.

— Нищо, което да ме приспи? — продължи Лорн. — Нищо, което да ме замае или да ме убие?

Младата жена понечи да избяга, но той беше по-бърз.

Хвана я и я притисна към стената. С бързо движение извади камата, която носеше на колана си, и я опря в брадичката на Елана, която веднага замря.

— Викай — каза той.

— К... какво?

— Викай. Викай за помощ.

Тъй като тя не разбираше, той грубо я разтърси.

— Викай!

Тогава тя се подчини.

Извика, но не достатъчно силно, както Лорн искаше, който с пламнал поглед я разтърси отново.

— По-силно!

Този път тя извика:

— Помощ!

Доволен, тогава Лорн ѝ направи знак да мълчи, като постави показалеца на устните си, и зачака.

Слушаше, внимаваше и за най-малкия шум.

Нищо.

— Никой? — каза той почти шеговито.

— Аз... Казах ви, че...

— Да! Знам какво ми каза!

— Но тогава защо ме накарахте да...?

— Защото... защото...

Лицето му беше изкривено от вътрешни терзания, беше му трудно да мисли. Гадеше му се. Не можеше да си служи с лявата си ръка, без да стиска зъби от болка и погледът му на моменти да помътнява.

Трябваше да се съсредоточи.

— Защото ти нямам доверие! — успя да каже накрая. — Ти... ти ме накара да дойда тук, поради някаква причина... и аз искам да знам каква! И не ми казвай, че е заради хубавите ми очи!

От гняв заби камата си в стената, точно до бузата на Елана, която трепереше и се свиваше. Хвана гърлото ѝ с две ръце и стисна.

— Ще ми кажеш какво искаш от мен — избълва, като опръска лицето ѝ със слюнка. — Ще ми кажеш защо ме доведе тук. И... и искам да знам за кого работиш. За кралицата? За... за... — опитваше се да се сети. — За Ирелис? За Иргаард? За...

Дори и да искаше да отговори, Елана не можеше.

Лорн я беше стиснал толкова силно, че не можеше да диша, а още по-малко да говори. Не ѝ достигаше въздух. Очите ѝ бяха изпъкнали и пълни със сълзи, докато се опитваше да отслаби хватката около гърлото си. Но не беше достатъчно висока, а Лорн, обладан от силно вълнение, сякаш вече не си даваше сметка за нищо. Болката в лявата му ръка го заслепяваше. Пред очите му се беше спуснала червена пелена. Гласът му звучеше сериозно и бавно, когато повтаряше:

— За кого? За кого? Говори!

Напразно Елана се опитваше да се освободи, силите ѝ отслабваха. Накрая, почти задушена, успя да пророни едно жалко:

— Ми... лост...

И тази дума, тази простичка дума, прошепната от умиращ глас, преобърна всичко.

Едва изречена, но въпреки това достигна до Лорн. Изведнъж той осъзна какво прави. Сякаш изведнъж бе извлечен от някакъв кошмар. Пусна Елана, която падна на колене, отстъпи замаяно и ужасено загледа ръцете си, обстановката, накрая младата жена.

— Из... извинете — продума той. — Аз...

Не разбираше какво го беше прихванало. Не разбираше защо подозираше тази млада жена в...

Но в какво наистина?

Ръката все така го болеше. Продължаваше да се чувства зле, но си беше възвърнал достатъчно ясният разум, за да може — като в плътна мъгла — да проумее ситуацията и сериозността на поведението си.

Поведение, което не можеше да си обясни по друг начин освен като лудост, като влияние на Тъмнината, която се беше събудила в душата му, както се събуждаше в плътта му...

Елана беше станала.

Все още задъхана, стресната, тя се опираше на една масичка, на която беше поставена голяма глинена кана. Дългите ѝ, разрошени коси падаха пред лицето ѝ. Раменете ѝ се повдигаха в ритъма на затрудненото ѝ дишане.

Отнесен, неустойчив, Лорн се питаше какво се беше случило с него.

Искаше да помогне на Елана и да я подкрепи, без да знае, че тя се чувства много по-добре, отколкото си придава вид.

Каната го удари в слепоочието.

Първият път го накара да залитне.

На втория падна.

Последва трети, от който каната се счупи, а той остана в безсъзнание на пода с окървавено слепоочие.

Напълно овладяна, Елана погледна проснатия Лорн и поклати глава — не можеше да повярва и беше раздражена. Не очакваше той

да ѝ даде толкова материал за размишление, както и да я разкрие толкова бързо...

* * *

Лорн се съвзе, но продължи да лежи неподвижно.

С буза, долепена към пода, отвори едното си око и видя Елана, която движеше наляво-надясно една запалена свещ пред прозореца. Тя се обърна, но очите му бяха затворени и той се престори, че още е в несвяст, когато тя го провери, като повдигна с пръст единия му клепах.

Това, което установи, като че ли я удовлетвори.

Въпреки това скоро се върна с въже, за да завърже Лорн. Той я остави да го направи — беше неспособен да се бори. Нямаше достатъчно сили. Виеше му се свят и не виждаше ясно. Дори не беше сигурен дали краката могат да го държат, а ръката продължаваше да го измъчва жестоко.

Водена от любопитство, известно време Елана разглеждаше каменния печат на ръката на Лорн. После завърза китките му, но я прекъснаха, преди да довърши.

Някой идваше.

Лорн различи краката на няколко мъже. Един от тях размени няколко думи с младата жена. Тъй като ушите му бучаха, Лорн не разбра какво си казаха. Гласовете им достигаха до него променени и му се струваше, че говорят на чужд език.

Все пак разбра една дума:

„Ирелис.“

Ако беше чул добре, Лорн на всяка цена трябваше да се измъкне. По никакъв начин не биваше да остава в ръцете на тези типове и на Елана. Не знаеше какво точно искаха от него, но нямаше никакво намерение да го открие за своя сметка.

Колко бяха тези мъже?

Двама или трима? Може би четирима?

Без значение.

Лорн знаеше, че няма сили да се бие дори срещу един-единствен от тях. Дори не знаеше дали щеше да може дълго време да се задържи на крака.

Така че може би един добре премерен удар...

Изчака да го хванат и да го изправят на крака. Възползвайки се от това, че мъжете, които го държаха, нищо не подозираха, той се освободи с едно движение на раменете и се втурна напред.

Направи няколко големи крачки към сивия, вълнист правоъгълник, който прозорецът очертаваше.

И се хвърли в него.

— Не! — извика Елана.

Лорн полетя надолу.

ГЛАВА 11

*Тежко на този, чието тяло е обзето от Тъмнината.
Тежко на този, чиято душа е обзета от Тъмнината. Тежко
на този, който чува Призива ѝ, и тежко на този, който му
отговаря. Тежко на този, който цял ѝ е отдаден.*

„Хроники“ („Книга на молитвите“)

Лорн падна право в реката и изчезна в бързите, тъмни води. Течението го понесе.

Замаян от удара след петнайсетметровия скок, изплува по-нататък. Пое голяма глътка въздух и опита да се задържи на повърхността, но беше слаб и объркан. Движенията му бяха непохватни, хаотични. Освен това трябваше да се бори в тъмното само с една ръка срещу вълнението и предателските водовъртежи. Ботушите му бяха пълни с вода и го теглеха надолу. За щастие, въжето, което Елана не беше завързала добре, се беше разхлабило и ръцете му бяха свободни.

Подхвърлян, блъскан, Лорн си мислеше, че ще се удави и за малко не се удари в подпората на един мост, в която се вкопчи. Лек отдих.

Нямаше сили дори да извика и знаеше, че няма да издържи дълго. Потърси помощ, някаква надежда, каквото и да е. Мътният му поглед му позволи само да различи стълби, спускащи се от един кей в реката.

Може би щеше да успее да стигне до тях...

Лорн си пое дълбоко въздух, прецени по интуиция разстоянието и се пусна. Битката с насрещното течение отне и последните му сили. На няколко пъти се нагълта с вода, струваше му се, че няма да успее, но накрая се измъкна от водата и рухна на каменните стъпала.

Дълго остана неподвижен, до него достигаха шумовете на празника и разговорите на хората, които минаваха, без да го видят. После трескав и разтърсен той се надигна и изкачи стъпалата с

треперещите си крака. Лявата му ръка беше просто една нетърпима болка. Свитата длан едва реагираше и когато се опита да размърда пръстите си, пареща болка стигаше до върха на ноктите му.

Беше близо до пристанището. Тук обичайните посетители бяха по-различни и по-опасни отколкото на възвишенията на Самаранд, но кварталът беше отличен за човек, който искаше да изчезне. Мокър и накуцващ, с наведена глава, той се плъзна в тълпите зяпачи, без никой да го забележи, нито пък да се разтревожи от състоянието му.

Никога досега не се беше чувствал толкова зле физически. Беше му горещо и го тресеше. Ушите му бяха заглъхнали. Беше напълно схванат от спазми. Стоманени нокти дращеха из вътрешностите му. Нямаше представа каква е причината за състоянието му и му беше трудно да мисли. Невъзможно му беше да се съсредоточи. Не можеше да продължи никаква мисъл докрай. Хрумна му, че може да се върне в двореца, но бързо се отказа от страх, че хората на Елана може да го чакат там.

Всъщност беше жаден.

Много жаден.

Да, няколко чаши вино щяха да му дойдат добре.

* * *

Все още мокър, Лорн влезе в първата кръчма, която му се изпречи насреща.

Седна в един ъгъл, два пъти опита да преброи парите, които имаше в себе си, и поръча една бутилка вино. Кръчмата беше мизерна, но това не го интересуваше. Искаше единствено да пие и още да пие и дано виното успееше да убие треската и болките.

И започна да пие.

Едно младо момиче му донесе втора бутилка вино. Беше симпатична, по-скоро пълничка, имаше хубава усмивка и красиви кестеняви къдрици. Нямаше двайсет години. Тя му се усмихна, после често го поглеждаше и пак му се усмихваше. Той машинално отговори на усмивките ѝ. Това дори го поуспокои, но скоро забеляза враждебните погледи на група моряци от една съседна маса. Отначало

помисли, че така му се струва, но не, те гледаха именно него и си говореха тихо.

Навеждайки очи, видя, че кожената лента около печата на Тъмнината върху лявата му ръка се беше разместила. В полумрака медальонът от червен камък приличаше на кървав съсирек, а руната изглеждаше почти черна. Сякаш хванат в провинение, Лорн скри двете си ръце под масата.

Моряците се надигнаха навъсени.

Лорн разбра, че искат да се заядат с него, и предпочете да си тръгне. Не беше в състояние да се бие, нито имаше някакво желание за това — искаше единствено да го оставят на мира с болките и тревогите му. Стана, тръгна покрай стената на претъпканата кръчма, като се мъчеше да не гледа към никого. Без да се бави, се промъкна между масите и клиентите, излезе през малка врата, която го изведе на една невзрачна уличка. Моряците го бяха изгубили от поглед, но едва стъпил навън, някой го удари отзад.

Лорн се просна целия върху калните павета. Останал без въздух, късно разбра какво се случваше. Този, който го беше блъснал толкова силно, не искаше да го удари, него го бяха нападнали четирима мъже, които се забавляваха да го удрят и блъскат помежду си. Докато вниманието на Лорн беше насочено към ставащото зад него в кръчмата, той се беше озовал наред сбиването.

Изправи се, изтривайки уста.

На уличката нямаше никого другиго освен Лорн, побойниците и нещастника, който, ударен по главата, се беше свлякъл на земята и върху него се сипеха ритници. Хрумна му мисълта да се намеси. Нямаше значение какво беше направил този мъж. Беше на земята и — един против четирима — можеше да умре, ако никой не направеше нищо. Нападателите се развихряха — пияни и ожесточени. Скоро вече биеха просто едно неподвижно, окървавено тяло.

Лорн обаче не помръдна, само придържаше лявата си ръка към себе си...

Най-високият от четиримата мъже погледна към него. Като остави на другите грижата да довършат работата, той се изправи злобно усмихнат и направи крачка към Лорн. Беше едър и мазен. Челото му беше потно, кожата по кокалчетата на ръцете му беше

ожулена. Отначало заинтригуван, той спокойно изгледа Лорн и мълчаливо го предизвика.

Лорн преглътна. Трепереше.

Без да откъсва поглед от Лорн, грубиянът разкопча панталоните си, застана настрани и започна да пикае върху проснатото тяло. През цялото време мъжът не изпускаше Лорн от очи. След като онзи изсумтя и се закопча, Лорн наведе глава и се обърна.

Болен, съсипан и победен, Лорн тръгна бавно.

Чу как другият се изплю презрително.

* * *

Две улици по-нататък Лорн повърна до една стена.

Виното беше прибавило опиянение към треската, без да успокои болките му. Почувства се изгубен, изоставен. Нападнато от Тъмнината, тялото му го предаваше. Силата на характера му, волята му също отстъпваха.

Бълнуваше.

Далрот беше победила съпротивата му. Беше имал кошмари и неспокойни нощи. Беше преживял самотата и отчаянието в тъмнината на килията. И в края на това дълго и бавно мъчение имаше само два изхода: лудостта или нищото.

Лорн си мислеше, че е победил прокълнатата крепост, като избягна лудостта, като измами призраците на Тъмнината. Но се беше излъгал. Защото, макар да не беше полудял, той вече беше само сянка на изчезналия мъж.

Почувства други погледи върху себе си, погледи, които може би си въобразяваше, но не можеше да ги търпи повече. Напусна оживлението на празничните улици и хлътна в една пуста пряка.

Бягство.

Отвращаваше се от себе си.

Унижен, объркан, Лорн почувства как отново му се завива свят и повърна още веднъж. Нищо не беше ял, а цяла вечер беше пил. Беше се изгубил, но не му пукаше. Искеше просто да изчезне.

Застана на входа на едно преддверие и повдигна обляното си в пот лице към нощното небе. Погледът му потъна в този безкрай и

мислите му го върнаха отново в Далрот, в нощта на освобождаването му, когато се беше озовал притиснат върху крепостната стена.

Изведнъж избухна в плач.

— Трябваше да скоча — прошепна той, като се плъзна покрай стената.

Свлече се на земята и хвана главата си в ръце.

— Трябваше да скоча — повтори дрезгаво. — Да скоча...

ГЛАВА 12

— Дръж. Струва ми се, че имаш повече нужда от мен...

Лорн повдигна глава.

Един мъж, когото не беше забелязал, седеше в сянката на преддверието. Просяк. Който му подаваше една бутилка.

Лорн се поколеба, избърса си носа и устата в ръкава.

— Ама пий, де! — настоя другият.

Лорн взе бутилката с трепереща ръка. В края на краищата всичко щеше да е добро, ако махне гадния вкус от устата му.

Макар че...

Лорн се смръщи след първата глътка и едва преглътна.

— Не е много добро, а? — каза развеселен просякът.

— Ами не, наистина не е.

— Това е виното, което буржоата дадоха на града, за да отпразнува посещението на принца. Повярвай ми, те пият по-добро там горе, при губернатора. Ама ние, другите, те си мислят, че ние пием това и сме доволни. И даже трябва да благодарим...

Просякът млъкна за момент.

— Казвам се Делио.

— Лорн.

— Пийни още малко, Лорн. Става, уверявам те.

Лорн отпи и веднага съжали. Наистина виното му се стори не така отвратително, но не и до степен да му даде трети шанс. Върна бутилката на просяка, който я пресуши на няколко глътки.

— На твое място нямаше да се цупя толкова. Знам какво ти е. Ще ти мине — каза Делио успокоително.

Лорн го погледна втренчено и просякът разбра.

— О! — каза той така, сякаш беше разбрал. — Виждам.

— Какво виждаш?

— Това ти се случва за пръв път, не е ли така?

— Знаеш ли какво ми е?

— Абе, зависи. Пипаш ли кеш?

— Не.

— Тогава да, знам.

Делио се изправи и излезе от сянката на преддверието. Заинтригуван, Лорн също стана и се опря на стената. Краката му леко трепереха, но го държаха.

— Какво...? Какво ми е? — попита той. — Какво става с мен?

Нетърпението му беше направило гласа му дрезгав и заплашителен.

По друго време нямаше да обърне внимание на просяка. Но се чувстваше до такава степен объркан от болката, която го влудяваше, че беше готов да чуе всичко, да изслуша всичко.

Може би дори да повярва на всичко.

— Къде го пипна това? — попита Делио.

С поглед и с движение на брадичката си той посочи белязаната ръка на Лорн, който разбра, че белегът на Тъмнината отново беше станал видим. За пореден път го закри с дясната си ръка.

— Не си прави труда — каза просякът и свали мръсната качулка от главата си.

Лицето му беше ъгловато и лошо обръснато, дясната му буза беше разядена от рана, хванала червеникава кора. Това беше кървавата чума, чумата на Тъмнината. Не беше заразна, но и не можеше да се излекува.

Лорн разбра защо мъжът миришеше на развалено месо, освен на мръсотия.

— Е? — настоя Делио. — Къде го пипна това? В Мъртвите земи? Без съвсем да знае защо, Лорн реши да каже истината:

— Далрот.

Просякът се опули.

— Далрот? — възкликна той. — Мамка му... Поздравления.

За момент замълча, после изведнъж попита:

— Плащаш си последиците, а?

— Каза, че знаеш какво ми се случва — каза Лорн.

Уморяваше се.

— Няма да ти хареса.

— Говори!

Делио отстъпи крачка назад, но се подчини.

— Би трябвало да знаеш какво се случва, когато пушач на кеш внезапно е лишен от любимата си дрога...

Лорн знаеше много добре. Но се чувстваше прекалено уморен и прекалено много го болеше, за да се разчувства наистина от спомена за легналия Алан със студената лула в устата. Дори не знаеше дали все още беше способен на състрадание.

— Чувства липса.

— Точно така. И с тебе става същото нещо, но с Тъмнината.

Забравяйки за болката в лявата си ръка, Лорн хвана просяка за яката. Очите му пламтяха от гняв.

— Аз... Казах ти, че няма да ти хареса! — изскимтя Делио.

— Какви ги говориш?

Просякът се задушаваше.

— Това е... тъмнината... тялото ти... то... то е свикнало... то има нужда от...

Лорн го блъсна гневно, преди да успее да си довърши изречението.

— Лъжеш!

Делио залитна и се блъсна в стената. Разтривайки врата си, каза:

— Добре, добре... Може би се лъжа...

— А защо да те слушам — избухна Лорн. — Защо да ти вярвам? Защо да вярвам на брътвежите на някакъв смрадлив, мръсен бедняк? На един просяк? На един... на един болен, разяждан от Тъмнината? — изплю се той. — Защо, а? Защо?

Погледът му беше все така изпълнен с гняв. Но беше и поглед на изгубен човек, блънуващ, на когото не му е останало друго, освен бунта и отрицанието като последни убежища.

— Защото не струваш повече от мен? — предположи Делио.

Лорн застина, засегнат в сърцето.

От страх да не получи още един удар, просякът се държеше на разстояние. Но Лорн само го гледаше внимателно и размишляваше, въпреки мъките на треската — скован и треперещ, в очите му се четеше болезнена несигурност.

Започна да се задушава.

Коленете му се огънаха и Лорн щеше да падне, ако Делио не се беше спуснал да го прихване.

— Ей, остани с мен, приятелю...

Понеже беше по-нисък от него, на просяка му беше трудно да го удържи. Но Лорн се облегна на рамото му и се съвзе.

- Добре ли си? — разтревожи се Делио.
- Трябваше да скоча.
- Откъде да скочиш?
- От една крепостна стена.
- Това рядко е добра идея. Можеш ли да вървиш?
- С... струва ме се, че да.
- Имаш ли пари?
- Малко.
- Ще стигнат. Ела, ще те разведрим...

* * *

Минаха по един мост над Ейрдър и влязоха в Бежофа.

Хапнаха по супа в една евтина гостилница, после продължиха да обикалят някакви мизерни кръчми. Вървяха по разни улички, минаваха през задни дворове, по-тъмни от кладенци, слизаха в изби, където хората пиеха, за да се напият и забравят. Това беше опасен и отвратителен свят. Тук хората се убиваха за една медна тока, момичета разтваряха краката си срещу обещанието да спят в легло, а гладни деца просеха пред вратите на пушалните за кеш. Но в този свят никой не задаваше въпроси. И никой никого не съдеше.

В крайна сметка Лорн изпита доверие към Делио.

Отначало го беше последвал без да мисли, а после от слабост. Беше се оставил да го влачи. Супата малко го беше ободрила, а тъмнината на местата, където ходеха, го караше да чувства по-уверен. Като че ли силата на кризата беше попреминала. Още страдаше от спазми, но се почувства по-добре и въпреки умората, оцени компанията на просяка.

Човекът беше симпатичен. Спираше да говори само когато отпиваше от стомните и халбите, охотно плащани от Лорн. Роден в Сарм, той беше бивш моряк, преминал първата половина от живота си на море, който просто не се беше върнал на борда след престой в едно пристанище. Не знаеше защо. В уречения час беше поръчал нова чаша вино, вместо да се върне на кораба. Беше се случило в Самаранд преди петнайсет години.

— Казвам си, че един ден ще потегля с някой кораб. Но знам, че не е вярно. Знам, че ще умра тук. А като става въпрос за умирање, този град не е по-лош от някой друг, нали?

Лорн се беше съгласил.

Просякът беше бърлив, но не беше любопитен. Освен това знаеше всичко, което трябваше да знае за Лорн — той имаше пари и беше готов да харчи, за да му плаща пиенето. По този въпрос Лорн не си правеше никакви илюзии. Не се съмняваше, че Делио ще си отиде в момента, когато престане да плаща, и че ще го забрави на другия ден. Но това не го интересуваше. Делио го разсейваше. Той беше веселяк и с помощта на пиянството се оказва, че знае купища забавни вицове, кой от кой по-непристоен. Един от тях накара Лорн да избухне в смях и да изплюе виното, което току-що беше отпил. Един мъж беше целият облян и щеше да стане разправия, ако Делио не беше укротил положението с нова шега.

Нощта напредваше и празникът в Самаранд свърши. Музикантите прибраха инструментите си, хората се прибраха по домовете си и улиците малко по малко се опразниха. Скоро останаха само неколцина пияници, които стражата разгонваше, и влюбените, които не искаха вечерта да свършва.

Но Бежофа никога не спеше напълно.

* * *

Отиваха от една кръчма към друга, когато на завоя на една тъмна уличка Лорн забеляза нечие присъствие в мрака. Отначало се направи, че няма нищо, преброявайки петима. После покровителствено сложи ръка на гърдите на Делио, за да го задържи настрана.

— Внимавай — каза той.

Просякът отстъпи, преди мъжете да се покажат. Бандити. Зверове, свикнали с най-долна работа. Облечени в дебела кожа и груби дрехи, те носеха ками на коланите си и всички, с изключение на един, държаха тояги с олово накрая. Онзи беше скръстил ръце. Висок и плешив, с голи рамене, покрити с черни косми, той, изглежда, беше водачът на бандата.

Уверен в себе си, той се радваше.

— Можеш да се хвалиш, че добре ни накара да потичаме — каза той.

— Търсили ли сте ме? — попита Лорн.

— Можеше да се убиеш, като скочи от онзи прозорец...

Искрено безразличен към собствената си съдба, Лорн сви рамене. Чу как зад гърба му Делио изчезва преди да е станало прекалено късно.

Бандитите се приближиха, готови за бой.

— Ще е по-просто, ако ни последваш — каза плешивият.

— Къде?

— Ще видиш.

Лорн въздъхна.

Бандитите го обкръжиха бавно, предпазливо, като някои удряха с тоягата по дланта на ръката си. Без да прави каквото и да било, за да им попречи, Лорн мислеше. Не се чувстваше в състояние да се изправи срещу когото и да било, нито срещу каквото и да било. Но мисълта да се подчини на тия бандити му беше непоносима.

— Никъде няма да дойда с вас.

— Ние сме петима.

— Няма значение.

Без оръжие, откакто беше забил камата си в стената у Елана, Лорн стисна юмруци и се приготви да се отбранява.

— Не искам да ти причиня нещо лошо — каза му плешивият.

— Хубаво успокоение. Мисля, че най-вече ме искаш жив.

Мъжът се усмихна. Повечето му зъби ги нямаше.

— По-умен си, отколкото те мислех — каза той.

— Понеже можеш да мислиш, така ли?

Усмивката на плешивия изчезна.

— Както искаш... Не го убивайте — каза той на хората си. — И не го наранявайте прекалено много.

Бандитите знаеха как се печели улична битка: нападаха заедно. Преди да има време да реагира, удар с тояга засегна Лорн отстрани, после втори удар в гърба, а третият за малко да счупи китката му. Той изкрещя и не видя откъде дойде ударът, който го уцели под брадичката и го отхвърли назад. Падна опрян на една олющена стена.

Бандитите се скупчиха над него. Шефът им ги разблъска, за да мине.

Той не беше нанесъл нито един удар.

— Край, това беше — каза той.

Но Лорн се изправи, като се подпираше на стената.

Олюлявайки се, той се усмихна налудничаво и изплю една кървава хрчка. Вдигна юмруците си и зае поза на боксьор. Чувстваше се неуверен на краката си и погледът му беше празен.

— Хайде — заповяда плешивият.

Единият от бандитите атакува. Лорн го изненада с дясно кроше в слепоочието, но не можа да направи нищо против другите. Ударите се сипеха върху него. В хълбоците. В бъбреците. В корема. Неспособен да се защитава, той пазеше главата си с лакти. Стискаше зъби, олюляваше се, но не падаше. Това ги ожесточи още повече и боят продължи.

Накрая удар ниско в гърба го накара да падне на колене. Следващият — в бъбреците — го накара да се огъне и да се открие. Последният, право в лицето, го просна по гръб.

Лорн беше изнурен и разбит, лицето му беше покрито с кал и кръв. Със скръстени ръце той изкашля една топка гъста жлъч, която омаза устата му. Вече почти не виждаше. Ушите му бучаха. Страдаше и искаше да умре.

Шефът на бандитите се извиси над него.

— Защо си причиняваш това? — попита той.

Лорн не отговори. Изръмжа и мъчително застана на четири крака. Все още се опитваше да се изправи.

— Боже мой! — каза плешивият едва чуто.

И тогава дойде последният удар.

Беше жесток ритник, който Лорн получи в ребрата и който го ослепи от болка. Главатарят на бандитите реши, че това е последният удар. Доволен и сякаш облекчен, той гледаше как Лорн пада неподвижен на калните павета. Дали все още дишаше? Да, за щастие. Но несъмнено щеше да носи тежко наследство от раните си. Никой не би могъл да се оправи напълно след такъв бой, какъвто отнесе той.

Изминаха няколко секунди в тихата уличка.

После в мига, когато плешивият щеше да даде заповед да го отнесат, Лорн се преобърна по корем. И бавно, тежко, като някакъв каменен гигант, спал твърде дълго, се надигна.

Първо на едното коляно. После на двата си крака, които не трепереха.

Изправи раменете и главата си и си пое дълбоко въздух. Стисна юмруци. Лентата на гърба на лявата му ръка се смъкна и откри каменния белег. Странен пламък блестеше в погледа му. Болката в лявата му ръка беше почти изчезнала, беше станала уютна, успокояваща.

Тя го люлееше.

— Ама какво е т...? — изсумтя главатарят на бандитите.

* * *

Ненормално спокоен и с бистър ум, Лорн започна първо с двамата по-бързи бандити. Ловко отбягна нападението на първия и с длан му нанесе удар под носа, който вкара носния му хрущял в мозъка. Докато мъжът се строполяваше, Лорн хвана китката на втория. Завъртя го, извивайки ръката му зад гърба, и го принуди да застане на коляно на земята, стисна челюстта му в гънката на лакътя си и с бързо завъртане му счупи врата.

Изпукването накара нападателите му да замръзнат на място — те инстинктивно се отдръпнаха и се спогледаха неспокойно.

Лорн пусна трупа, който се свлече. Грабна камата му, докато бандитите и водачът им стояха на разстояние. Приклезнал, зае отбранителна позиция и погледна предизвикателно противниците си.

Чувстваше се добре и се усмихваше. Отдавна не се беше чувствал така...

Жив.

Един от бандитите реши, че играта вече не си заслужава риска, и избяга, преди шефът му да има време да го спре. Другите двама се колебаеха. В техните очи раздаването се беше променило.

Този път Лорн нападна пръв.

Скочи, избегна ловко един неумел удар с тояга, завъртя се около себе си, като се плъзна до единия бандит и ставайки, му нанесе няколко удара с камата в тялото: три отсечени, бързи удара, всеки един от които засегна жизненоважен орган. Като се обърна към този, чийто удар с тояга беше избегнал, Лорн заби камата в окото му и счупи острието, което остана да стърчи оттам сред бликащата кръв.

Главатарят нападна.

Беше извадил много дълга кама. Това беше качествено острие, за което той полагаше грижи и знаеше как да си служи с него. Камата изсвистя два пъти под носа на Лорн, който на третото преминаване сграбчи китката на противника си с две ръце, удари го с коляно в корема и го притисна в хватката на ръката си. Лицето на плешивия се сгърчи и той падна на колене, без да може да направи и най-малкото движение, скован от болка. Пусна камата си и простена:

— Милост...

Но Лорн се отпусна върху него с цялата си тежест и му извади рамото. Със сълзи в очите, мъжът се задави от болка и повърна. Лорн се наведе, хвана го за едното ухо и го принуди да го погледне в очите.

Това, което главатарят на бандитите видя в тях, го ужаси.

— Ми... милост — повтори той.

Лорн се наведе бавно, докато бузите им не се отъркаха и смрадта на пот и мръсотия не изпълни ноздрите му.

— Благодаря ти — прошепна в ухото му Лорн, докато вдигаше оръжието му.

Плешивият гледаше невярващо.

— Бла... благодаря?

Не видя как дойде ударът с кама, който му преряза гърлото. Лорн стана и се отдръпна, за да види как мъжът се задушаваше в собствената си кръв, с пети драскаци по земята, докато огърлица от розови балончета напоява гърдите му.

Когато тялото престана да мърда, Лорн си пое дълбоко въздух, преди да се запъти към бъчвата с дъждовна вода, сложена под един улук в началото на уличката. Потопи главата си в нея, изми лицето си от калта и кръвта, които го покриваха, и бързо се изправи, изпълнен с нова енергия, с вода, стичаща се от косите му.

Но нещо не беше наред.

Разбра го, още преди болката да го удари в корема като удар с чук. Падна на колене, стенещ, със сгърчено от болка лице, като се държеше за корема. Струваше му се, че някакво диво животно разкъсва вътрешностите му. Искеше да се изправи, като се хване за бъчвата, но болката стана по-силна. И изведнъж му се стори сякаш нажежен до червено пирон пронизва лявата му ръка. Изкрещя. Невярващ, повдигна белязаната си ръка пред очите си, които горяха от

пот, и я загледа, сякаш не беше негова, сякаш виждаше за пръв път сгърчените си пръсти и опънатите си до скъсване мускули.

Болката в корема стана още по-силна и го заслепи.

Падна.

Обърна се по гръб.

Изхълца и преди да изгуби съзнание, повърна голяма топка черна слуз, която се полепи по бузите му.

ГЛАВА 13

Озлобени срещу кралицата, някои от големите благородници започнаха да хранят намерения за бунт. Те се обединиха зад херцог Дьо Фелн, който неуморно интригантстваше.

„Хроники“ („Книга за Войната на тримата принцове“)

Таен пратеник беше известил за пристигането им.

Конниците пристигнаха през нощта и граф Теожен д'Аргор ги гледаше от прозореца си как влизат в двора на неговия замък. Това беше висока кула, построена на склона на планината, като част от нея беше вдълбана в гранита — сурово, самотно жилище, където графът се беше оттеглил, след като го отстраниха от Съвета на Върховния крал. Обичаше това място несъмнено защото се ласкаеше от мисълта, че прилича на него: твърдо и студено, но солидно и без преструвки.

И от друго време.

Конниците носеха големи тъмни плащове, покриващи задниците на конете им. Повечето от тях бяха мъже на меча, бяха десетима на брой, но само двама слязоха и последваха в кулата слугите, които бързо бяха притичали да ги посрещнат със запалени факли.

Теожен д'Аргор остана на прозореца и погледът му се изгуби сред тъмните, накъсани силуети на неговите планини. Знаеше какво е довело конниците. Досещаше се какво ще му предложи Дънкан дьо Фелн, но не беше сигурен какъв отговор да му даде. Върховното кралство обаче вървеше зле. Ако се вярваше на някои, страната беше дори на ръба на дълбока пропаст. Вината беше на един крал, който вече не царуваше, и на една амбициозна и мразена кралица.

На вратата се почука.

Веднага след това влезе херцог Дьо Фелн и хвърли наметалото си на едно от креслата, разположени пред камината, като с Теожен си размениха по едно нищо незначещо потупване.

— Добър вечер, графе.

— Добър вечер.

Не се бяха виждали, откакто граф Д'Аргор се беше върнал в планините си. Той си оставаше природно силен, въпреки своите петдесет и седем години. Висок и снажен, беше понапълнял, но още изглеждаше способен да размаже шлем и череп с един удар на боздугана си — неговото любимо оръжие. Макар да владееше по-добре меча, Дънкан също се беше отличил със своята смелост по време на битка, което му беше струвало белега върху скулата му. Минаваше обаче не толкова за военен, колкото за умел политик. С добре подстригана брада и уверен поглед, той беше с десетина години помлад от Теожен.

— Дъщеря ми е с мен — извести той. — Ако позволявате, бих искал тя да присъства на нашия разговор.

Графът се обърна към Ейлин дьо Фелн, виконтеса на Беорден, която също влезе.

— Достатъчна е една дума от ваша страна, графе, и ще се оттегля — каза тя с реверанс, който етикетът не изискваше.

— Не — отвърна Теожен. — Тъй като баща ви желае да останете...

С покорна усмивка на уста младата жена се изправи и като отвърза връзките на плаща си, остави на един слуга грижата да го отнесе. Красотата ѝ беше деликатна: тен на лилия, миловидно лице и коралови устни. Но най-завладяващото у нея бяха очите ѝ — очи, пълни с живот, интелект и хитрост.

— Благодаря, графе.

Беше облечена като конник и само в черно и червено, защото още носеше траур за съпруга си — много стар и богат благородник, чието богатство беше напълнило хазната на Фелн.

Теожен покани херцога и дъщеря му да седнат до огнището, за да се възползват от топлината и светлината, които огънят разпръскваше. После почака прислужника, който сервираше традиционното ледено вино от планините на Аргор, да си отиде и каза:

— Слушам ви, херцоже.

— Известен ви е поводът за моето идване, нали?

— Искате да се присъединя към вашия заговор.

Без да показва нищо, Ейлин се забавляваше. Да атакува директно беше напълно в нрава на Теожен: той принадлежеше към друго време,

към друг свят, различен от света на баща ѝ. Но Ейлин знаеше също така, че той охотно играеше тази роля, за да прикрие собствената си игра и да накара събеседниците си да се разколебаят. Херцогът също го знаеше. Не се остави да го подведе и спокойно уточни:

— Бих искал да се присъедините към силите, които ще върнат величието на Върховното кралство.

Графът се усмихна. Отпи глътка вино, без да изпуска Дънкан от очи. Дънкан продължи:

— Ако Върховното кралство вървеше на зло, когато ви отстраниха от Съвета, то сега е още по-лошо. По селата назрява бунт. Реколтата беше лоша, а народът е смазан от данъци. На всичкото отгоре хазната е празна и скоро няма да има пари за най-належащите нужди на кралството. А какво ще се случи, когато Върховното кралство вече не е в състояние да защитава границите си?

Теожен смръщи вежди.

— Как така?

— Става вече два месеца, откакто плащат само по половин надница на гарнизоните на север и на изток — обясни херцог Дьо Фелн.

— Съмнявам се Вестфалд да ни нападне.

— Съгласен съм. Ами Иргаард?

— Иргаард?

— Върховното кралство се готви да му отстъпи Ангборн.

При тези думи юмруците на Теожен се свиха. Дънкан го забеляза, но нищо не показа.

Добави:

— Да го продаде е по-точната дума.

Все така със свити юмруци, Теожен стисна челюсти, докато Ейлин, чиито очи блестяха, сдържаше усмивката си. Тя знаеше, че графът беше сред първите съратници на крал Ерклант, тези, с които си беше върнал обратно провинцията на Свободните градове, отбранявал трона си и прогонил армиите на Черния дракон. Да се изостави, да се изгуби или — по-лошо — да се продаде Ангборн беше посегателство върху целостта на кралството, но освен това за войник и мъж на честта като Теожен това беше обида към паметта на тези, които бяха проливали кръвта си или бяха дали живота си, за да освободят Свободните градове от иргаардското робство.

— За Върховното кралство — продължи херцог Дьо Фелн — това е възможност да напълни отново хазната. Но за Иргаард?

За момент Д'Аргор помисли, че въпросът е реторичен, но Дънкан очевидно чакаше отговор. Подразнен от настойническият отговор на херцога, той повдигна рамене, но все пак каза:

— От това Иргаард печели Ангборн, разбира се!

Дънкан дьо Фелн не можа да се сдържи и се усмихна леко — Ейлин го забеляза и направи физиономия: тъй като се смяташе за поинтелигентен от всички или почти, понякога баща ѝ беше най-лошият си враг.

— Да, но не само — каза той. — Иргаард печели Ангборн и неговата крепост. Те се издигат на остров, който пази залива на Свободните градове. Помните ли този остров, Теожен? Помните ли тази крепост?

Графът кимна мрачно.

Ангборн беше залогът в последното действие от завладяването на Градовете. Няколко месеца страховитата битка се вихреше в изкопите и по крепостните стени, докато иргаардците се сражаваха до последния човек, за да задържат крепостта. Колко хора бяха загинали там? Теожен можеше да назове едва неколцина, но всички бяха паднали до него...

Все така внимателна, Ейлин си каза, че баща ѝ знае какво да каже на Теожен. Но не го ли шантажираше малко в повече? Не насилваше ли нещата? Независимо от вида си, графът не беше някакъв селяндур, когото лесно можеше да измами.

— Който контролира Ангборн — поде отново херцогът, — контролира залива. А който контролира залива, може да диктува своя закон на Свободните градове. Повярвайте ми, Ангборн е само първият етап от завоюването.

И добави:

— От въоръжено завоюване. Черния дракон...

Теожен престана да слуша и повдигна очи към едно разкъсано знаме, закачено на стената. Беше черно с избродирана в сребърно вълча глава. Знакът на Върховния крал. Не на Върховното кралство, а неговият личен знак — на Ерклант. Кралят му беше дал това знаме вечерта след една тежка битка и оттогава графът го пазеше като талисман.

Той беше воин, стар воин, който познаваше цената на лоялността и стойността на пролятата кръв.

— Черния дракон — прошепна на себе си...

Никога не го беше срещал, дори не го беше виждал. Но се беше бил с един от изтърсаците му. Един „принц-дракон“, както ги наричаха. Имаха човешки външен вид, но носеха в себе си част от мощта на баща си. Това ги правеше опасни противници, способни да освободят сила от Тъмнина, която би помела първите редици на всяка армия.

Забелязвайки, че говори напразно, Дънкан дьо Фелн беше млъкнал. За момент се поколеба. По-умела в улавянето на емоциите, дъщеря му пое инициативата и стана, което накара Теожен да се изтръгне от спомените си.

— Забелязвам, че присъствието ми е излишно — каза Ейлин с очарователна усмивка. — Освен това е късно. Бихте ли ми показали къде е олтарът ви? Ще ми се да си събера мислите, преди да си тръгнем.

— На кого се молите? — попита граф Д'Аргор.

— Олтар, посветен на един или друг от Първите предци, ще е подходящ. Не се съмнявам, че ще отнесе молитвите ми до Етрил.

— Жена ми също се молеше на Дракона на сънищата. Ще заповядам да ви отворят нейния параклис — каза Теожен, без да показва чувството, което изпита при спомена за съпругата си.

Младата жена постави ръка на гърдите си и леко се поклони.

— Благодаря много, графе.

* * *

След като останаха сами, Теожен и Дънкан за момент запазиха мълчание. Графът беше станал, за да си налее друга чаша вино. Изпи го на един дъх и практически каза:

— Много е късно, за да попречим на отстъпването на Ангборн.

— Така е — съгласи се херцог Дьо Фелн. — Но трябва да се подготвим за бъдещето. Ако Върховното кралство беше на върха на мощта и славата си, перспективата за война с Иргаард трябваше да ни

разтревожи, а в състоянието... По-добре да се молим, ако не предприемем никакви действия...

Граф Теожен д'Аргор не беше от хората, които се осланят на Първите. Или на когото и да било впрочем.

— Да се молим! — възкликна той.

— Да, графе. Да се молим. Да се молим, ако Черния дракон нападне, да ни нападне възможно най-късно. Да се молим данъкът, който Иргаард ще плати, да е достатъчен да напълни хазната, в противен случай да се молим Вестфалд да продължава да ни продава житото си на кредит. Да се молим чуждестранните банкери да не предявят твърде скоро иск за връщане на огромните суми, които са дали назаем на Короната. Да се молим провинцията да не пламне в бунт. Да се молим следващата зима да не е много тежка. И понеже сме на тази вълна, да се молим кралицата да намери някакво подобие на здрав разум. Да се молим, графе. Да се молим.

Теожен въздъхна. Седна, помисли, после попита:

— На какво се надявате от моя страна?

Херцогът се наведе напред и каза:

— Кралица Селиан се възползва от болестта на краля, за да упражнява регентска власт, която е не само опустошителна, но и незаконна. Така че ние имаме всички основания да ѝ се противопоставим. Ако се изправя против кралицата, големите благородници ще ме последват...

— Разбира се единствено за благо на Върховното кралство — иронизира го граф Д'Аргор.

Дънкан се усмихна криво.

— Разбира се, някои се надяват просто да си върнат титлите и почестите, които кралицата им отне, както отстрани и вас от Съвета. Но какво значение имат мотивите на един или друг? Става въпрос за спасението на кралството.

— Да, но ако е вярно, че големите благородници ще ви последват, вярно е също така, че дребните благородници на меча ще последват мен. Освен това искате да можете да разчитате на моите змейове. Ето защо искате да съм на ваша страна.

В цялото Върховно кралство нямаше по-добри ездачи на змейове от аргорските планинци. И само в Аргор умееха да обучават тези крилати влечуги за военни цели.

— Да, наистина — съгласи се херцогът. — С тази малка разлика, че не ви искам до себе си, а начело на всички нас.

Теожен се изсмя.

— Начело — каза той. — Гледай ти...

Замълча, после впи поглед в очите на Дънкан и каза:

— Така че моята глава да падне преди вашата, ако приключенийцето, което ми предлагате, нещо се обърка...

Херцогът се изправи и се възпротиви:

— Графе! Вие не...

Но Теожен го прекъсна, като избухна в смях:

— Шегувам се, Дънкан. Шегувам се... Седнете.

Но не го мислеше. След като отново стана сериозен, добави:

— Остава да ми предложите да вдигна оръжие против трона. Това може да потопи кралството в гражданска война.

— Не. Ако вие водите нашите войски, силно се съмнявам, че ще бъде пролята и капчица кръв и че ще има и един топовен изстрел. Когато види, че цялото кралство се е изправило против нея, кралицата не би могла да направи друго, освен да отстъпи пред нашите искания:

— А именно?

— Регентство, но този път законно, до оздравяването на краля.

— Ако кралят изобщо оздравее. И кой ще го упражнява това регентство?

— Съветът.

— В който ще заседавате вие.

— Вие също.

Замислен, Теожен поклати разсеяно глава с поглед, изгубен някъде.

— Ако кралицата не отстъпи — каза накрая сериозно, — това означава война. И тя ще бъде кървава.

* * *

След срещата си с графа Дънкан дьо Фелн отиде при дъщеря си, която го чакаше на двора заедно с другите конници. Загърнатата с голямата си мантия, вече беше възседнала коня си.

— Откога се молиш на Дракона на сънищата? — попита херцогът, като смуща коня си.

— Откакто зная, че покойната графиня се е молела на него.

— Умело — съгласи се Дънкан с усмивка.

Леко пришпори коня си и цялата група потегли.

— Е? — попита Ейлин, преди да наберат скорост и шумът от ездата да ги заглуши.

— Накарах го да си помисли.

— Само?

— Очаквах го. Теожен е скала, която не можеш да поместиш лесно. Но тази среща не беше напразна. В края на краищата и най-високата кула започва от един камък, нали?

С довольно цъкане с език Дънкан пришпори коня си в галоп.

ГЛАВА 14

Лорн се събуди с гримаса.

Страдаше, тялото му беше сковано и всичко го болеше, слепоочията му пулсираха, пронизвани от мигрена, която почти го заслепяваше. Дишаше трудно, гърдите му бяха обвити със стегната превръзка, предназначена да намести ребрата му. Лежеше в стаята, определена за него в покоите на принца. Как се беше озовал в леглото си? Дръпнатите завеси скриваха светлината и в стаята цареше приятен полумрак, макар навън да беше слънчево. Всичко беше спокойно.

Отец Домнис се молеше мълчаливо, застанал на колене до леглото му. Когато видя, че Лорн идва на себе си, свали качулката на бялото си расо и стана.

— Как се чувствате, синко? — попита кротко той.

— Отче?

Лорн понечи да се изправи, но падна назад.

— Опитайте се да не мърдате, синко. Искате ли нещо?

— Жаден съм.

— Разбира се.

Свещеникът му донесе чаша вода, в която сипа няколко капки от една кехлибарена течност. После му помогна да я изпие, като внимателно придържаше главата му. Лорн с удоволствие позна вкуса на ликьора от кеш. Нямаше по-добро средство за борба с болката.

Докато Лорн отново затваряше клепачи в очакване дрогата да окаже своето въздействие, отец Домнис отиде да откряне вратата и тихо каза няколко думи на стражата отвън. След това внимателно затвори вратата и безшумно се върна до леглото.

Лорн усещаше, че мигрената го отпуска.

— Какво се е случило? — попита той със затворени очи.

Гласът му — слаб и дрезгав, издаваше човек, готов да потъне отново в съня.

— Нищо ли не помните? — попита белият свещеник.

— Толкова... съм... уморен...

— Тогава продължавайте да спите, синко. Заспивайте. И ме оставете да се моля за душата ви...

* * *

По-късно Алан дойде при отец Домнис до леглото на Лорн. Чакайки резултатите от всяко неуспешно издирване, той не беше мигнал, откакто приятелят му беше изчезнал.

— Изглежда, че никой нищо не знае за това момиче, с което Лорн е тръгнал — каза той тихо.

— Може би тя няма нищо общо с тази история.

— Съмнявам се...

— Трябва да си починете, синко.

Алан се направи, че не го чува, и отчаяно загледа Лорн. Съвсем блед, с лице, белязано от удари, той беше изпаднал в толкова дълбок сън, че нямаше как да не се тревожат. Свещеникът избърса мъничко черна жлъч, която още се процеждаше от затворените му устни.

— Но какво му се е случило, отче?

— Страхувам се, че е чул Призива на Тъмнината.

— Призива на Тъмнината? Какво е това?

— Лорн дълго живя в Тъмнината. Твърде дълго...

— Това го зная.

— Но ако е оцелял, то е, защото... Как да кажа? — белият свещеник търсеше подходящите думи. — То е, защото Тъмнината го е... приела, вместо да се мъчи да го унищожи. Пощадила го е и го е допуснала в лоното си, както свидетелства белегът на ръката му.

— Пощадила? Мислите ли?

— Лошо се изразявам... но вие познавате пораженията, които Тъмнината може да нанесе на телата и душите. Вашият приятел не се е превърнал в бесен луд. Нито в пелтечещ идиот. И тялото му не е развалено.

— Очите му са пострадали.

— Коего е почти нищо, сравнено с деформациите, понесени от някои нещастници...

— Вярно е.

— Лорн е силен. Несъмнено точно поради това Тъмнината го е избрала.

— И сега го вика.

— В известен смисъл. Но по-скоро той копнее за нея. В Далрот Лорн е бил подложен на изобилие от Тъмнина. Той е... привикнал към нея. И сега тя му липсва като... — притеснен, отец Домнис се прокашля. — Като...

— Както на мен ми липсваше кешът. Не се измъчвайте така, отче. Разбрах... Той ще оздравее ли?

— Не зная.

— Отговорете ми.

— Нищо не е невъзможно, синко. Обаче...

— Какво, още ли има? — Алан вече проявяваше нетърпение и едва сдържаше гласа си. — Говорете, за бога!

На отец Домнис му трябваше време да подбере думите си.

— Вече няма никакво съмнение, че Тъмнината е в него.

Лорн помръдна в съня си.

Тогава Алан хвана отец Домнис и го отведе встрани от леглото.

— Какво се опитвате да ми кажете, отче? Че няма надежда?

— Не! Несъмнено Лорн ще може да се очисти от Тъмнината, която е в него. Но трябва и той самият да го иска.

— Да го иска! Ама разбира се, че ще го иска! Как би могъл да не го иска?

Отец Домнис сметна за по-разумно да не противоречи на принца по този въпрос. Но той знаеше, че Тъмнината може да оказва неустойимо привличане. За някои тя беше ужасяваща, смъртоносна дрога, но те не можеха без нея, независимо от злото, което им причиняваше в крайна сметка.

— Ще бъде дълго и мъчително, синко.

— Дълго?

— Възможно е един живот да не стигне.

* * *

Настъпи сутринта, когато Лорн успя, седнал в леглото си, да се нахрани без помощ.

Това беше първото истинско хранене, след като един патрул го беше намерил в Бежофа и го беше донесъл все така в безсъзнание в двореца на губернатора.

— Ето това вече е удоволствие да се види — каза Алан, докато една прислужница отнасяше останките от обилния обяд, който Лорн беше погълнал с апетит.

Понеже прислужницата беше млада и хубава, Алан не се сдържа да я проследи с поглед. А тя, тъй като не беше глупава, му се усмихна крадешком, преди да затвори вратата.

— Как си? — попита Алан.

— Доста по-добре. Благодаря.

— Позволяваш ли да пусна малко слънце? Навън времето е прекрасно, а тук все едно има бдениe над мъртъвци.

С притворени капаци на прозорците, стаята беше потънала в полумрак.

— Предпочитам да не го правиш — каза Лорн.

— О! Не се ли чувстваш добре?

Лорн каза „не“ с глава.

Наистина очите му бяха все така чувствителни към силната светлина. Особено дясното, което беше станало бледосиво, го болеше много: почти веднага започваше да се чувства сякаш някой забива нажежени до бяло игли в главата му.

Алан седна на леглото.

От това дюшекът се наклони и Лорн, който все още внимаваше и за най-дребните си движения, сгърчи лице от болка.

— Извинявай — каза принцът, като си даде сметка за своята непохватност.

— Ще... ще се оправя... — каза Лорн, като предпазливо се опитваше да заеме по-удобно положение.

Алан се постара повече да не мърда.

— Знаеш ли, че много се притеснихме?

— Ние? — попита Лорн.

— Добре. Аз много се притесних — поправи се принцът, като наблегна на „аз“. — Но какво те прихвана да изчезнеш така?

— Не... не зная...

— Отначало онази вечер те търсих навсякъде. Тъй като имах много лошо предчувствие, наредих да започне издирване. И чак на

другия ден те намериха. В безсъзнание. И то в Бежофа! Кажи ми обаче какъв дявол си търсил в Бежофа?

— Дълга история.

— Няма проблем. Имам много време.

— Уморен съм, Алан.

— Не. Ще спиш, след като ми разкажеш кой те подреди така.

Тонът беше приятелски, но твърд.

Лорн познаваше достатъчно Алан, за да знае, че нямаше да го остави на спокойствие, преди да получи удовлетворение. Молбата на принца беше също така искрена, както безпокойството и въпросите му. Искаше да знае и щеше да узнае.

— Свидетели казват, че са те видели да тръгваш с една красива, тъмнокоса млада жена — каза принцът.

Лорн потвърди с кимване на глава.

И тогава разказа за срещата си с Елана, за капана, в който тя го беше примамила, и за момента, когато беше скочил през прозореца. Но скри пристъпа си на насилие, когато, убеден, че тя го маме, се беше опитал да я накара да говори. Не каза нищо и за Ирелис.

— Ще можеш ли да разпознаеш къщата, в която те е завела? — попита Алан.

— Мисля, че да.

— Ще се учудя, ако някой ни чака там, но може би са останали някакви следи. Наистина ли не знаеш какво искаха от теб онези типове?

— Да ме отвлекат. Но освен това...

— Тъй като ви бяха видели да тръгвате заедно, събрах някои сведения за тази Елана. Всъщност никой не знае коя е тя. И не беше в списъка на гостите.

— Не ѝ липсва дързост. Говореше с посланика на Иргаард и с теб, когато дойдох при тебе.

— Да. Трябва да е била по следите ти още от самото начало. Сигурно е мислела, че най-добрият начин да се доближи до теб е като мине през мен.

— И тъй като ти никога не можеш да устоиш на една красива жена...

— Преувеличаваш — възпротиви се Алан.

— Е, хайде де.

— И после?

— Ами... много ми е смътно. Спомням си, че паднах в реката и не зная точно как, но успях да не се удавя. После...

Още веднъж Лорн скри истината.

Разказа за Делио, но нищо не каза за кризата, през която беше минал, нито за отчаянието, нито за срама, нито за мъчителните тревоги, нито за болките, които беше изпитал до такава степен, че съжаляваше, че е жив. Наистина ли се надяваше да излъже Алан, или лъжеше самия себе си? Не можеше да каже. Може би искаше само да отложи за по-късно момента, когато щеше да се наложи да се изправи лице в лице със събитията от онази ужасна нощ. Но най-важното беше, че заради Тъмнината и заради властта, която тя имаше върху него, той лъжеше единствения си приятел.

Принцът обаче не беше глупав.

— Защо ме лъжеш? — попита той тъжно.

Лорн го погледна, без да може да каже и дума.

— Зная — продължи Алан, — че онази нощ ти се е случило нещо друго. Нещо ужасно, което отец Домнис нарича Призива...

Тъй като Лорн продължаваше да мълчи, Алан стана.

— Стражите те донесоха така, както те бяха намерили на улицата, където си лежал. А именно полумъртъв. И покрит с черна жлъч, която продължаваше да храчиш и след това... Това беше достатъчно на отец Домнис, за да разбере какво ти се е случило.

— Не... не си спомням всичко — опита Лорн.

— Престани! — ядоса се Алан, без да повишава глас. — Престани. Нищо не те задължава да ми се доверяваш. Нищо не ми дължиш. На никого нищо не дължиш. Но не ме прави на глупак. Ако не искаш да ми кажеш нещо, просто си кажи и това ще е достатъчно.

Гледаха се в продължение на един дълъг, много дълъг миг.

— Не искам да говоря за това — каза накрая Лорн, преди да извърне погледа си.

— Както желаяш. Но не мога да ти помогна против волята ти.

— Нищо не съм искал от теб, Алан. Остави ме на мира.

Този удар беше тежък за принца.

* * *

Лорн си възвърна силите.

След няколко дни вече беше в състояние да се разхожда в градините, като в началото се подпираше на бастун, а скоро вървеше и без него. Възстанови се и си наложи дълги и мъчителни упражнения. Не ставаше дума само да оздравее от раните си. Искаше да си върне силата, бързината и издръжливостта, които притежаваше преди Далрот. Освен това усилията, които полагаше, му пречеха да мисли и го караха да потъва в дълбок сън с настъпването на нощта. Така че се упражняваше от сутрин до вечер, прекарваше дълги самотни часове в оръжейната зала, където се упражняваше с меча, и вземаше от конюшната коне, които изтощаваше докрай.

Двамата с Алан повече не се върнаха към мъчителния разговор, който бяха провели. Принцът очакваше приятелят му да съжали, дори да се извини, но Лорн не искаше повече да търси прошка от никого. Правеха се, че нищо не се е случило, но отношенията им станаха хладни и обтегнати. Алан беше обяснил какво се беше случило на отец Домнис, който се тревожеше. Тогава свещеникът беше взел страната на Лорн: несъмнено Тъмнината беше говорила. Алан беше разбрал. Но независимо от всичко, думите на Лорн го нараняваха.

Докато завършваше възстановяването си, Лорн трябваше да допусне, че макар и тялото му да си връщаше предишната си форма, очите му продължаваха да са все така чувствителни. За него беше мъчение да излезе навън, без да се е покрил, докато грее ярко слънце, и това беше слабост, с която в бъдеще трябваше да се съобразява. На първо време реши да носи кожена превръзка на дясното си око, но това пречеше на възприятията му и опасно намаляваше зрителното му поле. После отец Домнис намери решение и изработи правоъгълни очила, чиито опушени стъкла позволяваха на Лорн да вижда, без да бъде заслепяван. Отначало Лорн не показва особен ентузиазъм — още нямаше трийсет години и за него очилата подхождаха само на старците и на ерудитите, миришеци на мастило и хартия. Но трябваше да се примири с фактите и да приеме, че тези стъкла изпълняваха отлично задачата си.

С черните си коси, бледността, мълчанието, разноцветните си очи и тъмните дрехи, които носеше, тези очила сложиха последен щрих към аурата, която го обгръщаше. Без дори да става въпрос за печата на гърба на лявата му ръка, от него се излъчваше нещо мрачно и

тревожещо. Хората свеждаха глави, когато го срещнеха по коридорите; не го поглеждаха освен скришом; шушукаха зад гърба му. Това не го притесняваше. Напротив, ценеше самотата. В нея намираше известна утеха — между четири стени на тишина и забрава.

ГЛАВА 15

Една сутрин Лорн заяви на Алан, че заминава.

— Кога?

— Днес.

Принцът прие удара, без да трепне.

— Аз също ще трябва да се реша да се прибера, така или иначе.

Получих писмо от майка ми — вика ме в Ориал.

Наистина, писмото беше пристигнало преди няколко дни. Но Алан не искаше да отговори на повикването на кралицата, преди Лорн да се е възстановил напълно. Тогава си помисли да му предложи да дойде с него, но тъй като не се бяха сдобрили искрено, гордостта му попречи. Не искаше да изглежда сякаш се моли.

— Херцог дьо Фелн продължава с неговите игри — каза той в тона на разговора.

— Херцогът?

— Говоря ти за Дънкан.

Дънкан дьо Фелн.

Лорн почувства как стомахът му се свива.

Но не показва нищо. Само попита:

— Все така потънал в интригите, скъпият Дънкан?

Алан сдържа смеха си:

— Повече от всякога. Особено откакто властта на майка ми е оспорвана от онези, които са склонни да дадат ухо на приказките на херцога, и те стават все по-многобройни. Но дребното благородничество на меча му няма доверие, а без тях той никога нищо няма да успее да направи против трона...

— И ето че е херцог.

— Да. Той управлява дома на Фелн след смъртта на по-големия му брат. Докато племенникът му навърши пълнолетие.

— Горкият племенник. Съмнявам се, че ще доживее до дълбоки старини — каза Лорн.

Двамата с принца замълчаха неловко.

Няколкото думи, които размениха, бяха обикновено светско бърборене. Предназначени единствено да запълнят мълчанието и да прикрият лошите им взаимоотношения, те не бяха достойни за приятелството им.

Не бяха достойни за тях.

Алан въздъхна.

— Къде имаш намерение да отидеш? — попита той.

— В Сарм. Смятам да помоля Енцио да ме приеме за известно време.

Принцът почувства остра ревност.

— Ако искаш да видиш отново Алисия...

Не си довърши изречението, понеже видя как лицето на приятеля му се натъжи. Веднага съжали за думите си.

— Аз... Извинявай, Лорн. Не исках...

— Как е тя?

— Добре е.

— Тя дали е...?

— Омъжена? Не, но...

— Зная, Алан. Зная. Не е нужно да ми повтаряш неща, които зная много добре. Зная, че никога няма да се ожения за нея.

Лорн се беше насиллил да остане невъзмутим, но споменът за Алисия беше пронизал душата и сърцето му като нажежено острие. Видя я отново — красива и крехка в деня, когато поиска ръката ѝ от баща ѝ — могъщия херцог на Сарм и Валанс. Видя я отново и в нощта, когато ги беше оставил двамата с брат ѝ Енцио на един кей в пристанището на Аленсия.

Почувства остра болка.

Принцът поиска да смени темата и попита:

— От какво имаш нужда?

Лорн вдигна рамене.

— Един добър кон. Пари. Храна. Един меч... Само най-необходимото.

— Добре. Но пътят до Сарм е дълъг.

— Зная.

— Взemi ескорт.

— Не.

— Ескорт от няколко човека. Ти сам ще ги избереш.

— Не, Алан.

— Нападнаха те в нощта на завръщането ти. Какво те кара да мислиш, че тези, които искаха да изчезнеш, няма да те нападнат отново?

— Ще бъда предпазлив.

— Знаеш не по-зле от мен, че това не винаги е достатъчно. Приеми ескорта, Лорн. Ще върнеш хората обратно веднага щом пристигнеш невредим в Сарм.

Принцът действително беше разтревожен и Лорн го разбра. Въпреки това се заинати и продължи да отказва — искаше да пътува сам, каквито и да са рисковете.

Алан неохотно спря да настоява.

— Както желаш.

— Ще отида да се приготвя — каза Лорн.

Изчака, докато принцът мълчаливо гледаше на другата страна, наранен и отчаян от неговия отказ — за пореден път Лорн отказваше помощта му.

Лорн тръгна, но спря, преди да напусне стаята.

Поколеба се, после каза:

— Благодаря. За всичко.

Алан стоеше с гръб към него.

— Това е — отговори той хладно.

* * *

Един час по-късно в конюшните Лорн проверяваше дали конят му е достатъчно здрав и правилно оседлан, когато отец Домнис дойде при него.

— Разбрах, че заминавате, синко.

— Така е — отговори Лорн, без да прекъсва работата си.

— Принцът се тревожи за вас.

— Той ли ви изпраща?

— Не. Но аз споделям тревогите му.

Лорн запази мълчание и повдигна едно по едно копитата на коня.

Белият свещеник настоя:

— Криза като тази... като тази, която изпитяхте, може да се повтори.

— Зная.

— Ако това се случи, по-добре ще е да не сте сам.

— Да, несъмнено.

Настъпи ново мълчание, но този път Лорн заговори пръв:

— Чуйте ме, отче. Зная от каква болест страдам. Но изборът, който имам, е много прост. Или да живея в страх от нов Призив, който ще дойде, ако трябва да дойде, каквото и да направя. Или да поема риска да изживея живота си.

— Това е риск, който може да навлечете и на други, синко — каза отец Домнис спокойно.

Лорн го погледна и каза:

— Тъмнината вече ми отне много.

— Разбирам, синко. И все пак, не...

— Довиждане, отче.

Лорн изведе коня си и сложи крак на стремето.

— Почакайте! — извика белият свещеник. — Приемете това, какво ще кажете? Кой знае дали няма да ви потрябва?

Подаде му един медальон с руната на Ейрал, Белия дракон, от бял емайл.

Лорн се поколеба, преди да вземе медальона и да възседне коня си.

После го пришпори.

* * *

Лорн напусна двореца на губернатора, без да се обръща. Не видя Алан, който тъжно го гледаше от един прозорец. Спря чак на градските порти, викна един просяк и му подхвърли медальона на отец Домнис.

Виждайки, че висулката и верижката са сребърни, мъжът грейна в беззъба усмивка и доволно извика:

— Благодаря, монсеньор! Ейрал да е с вас!

Лорн вече се отдалечаваше в тръс.

ГЛАВА 16

Неговият предшественик беше Ерклант I, чието славно име той носеше. Ерклант I, наречен Стария, крал на Лангър, воюва по времето на Последния мрак и изведе своето кралство до победа над армиите на сянката и забравата. После победи дракона Серкарн и — чрез победи и договори — стана първия Върховен крал. Умря, след като беше живял почти цял век.

„Хроники“ („Книга на кралете“)

Портата беше толкова висока, че изглеждаше тясна, макар че двайсет мъже можеха да влязат през нея в редица. Огромните крила потрепериха. Помежду им се появи светъл процеп, който ставаше все по-широк с раздалечаването им. После спряха, едва открехнати. Но това беше достатъчно, за да пропуснат да влезе един дребен силует — силуетът на един стар крал, който вървеше, опрян на бастуна си.

Отварянето на крилата на портата беше очертало на земята дълъг, тесен килим от светлина. Върховният крал вървеше по него, вървеше право напред, бавно, прегърбен, предшестван от безкрайно разтеглената си сянка. Тъмнината бе плътна. Но по начина, по който заглъхваха шумовете, лесно можеше да се отгатне, че помещенията бяха гигантски и наподобяващи пещери — издълбана планина.

Крал Ерклант куцаше към един каменен подиум, където горяха четири жертвеника. Два по два, те образуваха квадрат около два трона, поставени един срещу друг. Единият, който беше с гръб към вратата, беше празен. На другия седеше неподвижен човек, изваян от същата червена скала, както троновите.

Това беше крал.

Крал воин, изобразен с корона и ботуши, с ризница; едната му ръка беше поставена на облегалката на трона му, другата стискаше дръжката на меч, опрян с върха в пода.

Първият от Върховните крале.

Старият крал седна пред своя предшественик, чието име носеше. Приликата беше поразителна. Изглеждаха сякаш са на една и съща възраст и са братя. Еднакво облекло. Едни и същи бръчки и хлътнали бузи. Едни и същи костеливи скули. Едни и същи ъгловати челюсти. Еднакви прави коси. И еднакви хлътнали очи.

— Добър вечер — каза Върховният крал.

Почака докато намалее болките в ставите му. Трябваше му време и да се успокои дишането му.

— Мина доста време от последното ми посещение — каза накрая. — Прости ми.

Въздъхна.

— Новините са лоши. Крепостта Ангборн ще бъде отстъпена на Иргаард...

Изглеждаше така, сякаш е сам, но старият крал чувстваше нечие присъствие. Мощно и огромно присъствие, чиято невидима аура можеше почти да се напипа.

— Да — каза той, сякаш отговаряше на въпрос. — Отстъпена. Или по-скоро продадена.

Крал Ерклант се замисли. За момент погледът му се зарея, после вниманието му се върна.

— Продадена! Даваш ли си сметка? — той се оживи. — И то на Черния дракон! На Иргаардската хидра! Знаеш ли, че се осмеляват да го представят като успех на дипломацията?

Успокои се и гласът му се изпълни със сарказъм.

— Защото най-накрая ще бъдат установени дипломатически отношения между Иргаард и Върховното кралство, ти да видиш! Като че ли Иргаард би могъл някога да стане наш съюзник...

Мрачен, Върховният крал замълча, преди да прошепне сякаш на себе си:

— Вече направих грешката да му повярвам. Това не беше ли достатъчно?

Поклати глава и добави за своя невидим събеседник:

— Но трябва да се признае, че кралицата добре си оплете работата... В продължение на месеци Естeverис тайно преговаряше с Иргаард и сега всичко е уредено. Или почти. Не се нрави на другите кралства. На никого не се нрави.

Гласът му замря.

Обезсилен, старият крал знаеше, че Иргаард никога нямаше да бъде лоялен съюзник. Преди няколко години той самият беше позволил да го убедят и беше опитал да постигне сближаване. Чиста загуба на време. Омразата на Черния дракон към Върховното кралство беше твърде дълбока и твърде отколешна. Той царуваше над Иргаард още от времето на Мрака и смъртно ненавиждаше Ейрал — Белия дракон на познанието и светлината. А Ейрал беше покровител на Върховното кралство. Открай време той беше обект на преклонение и неговите оракули продължаваха да напътстват Върховните крале.

— Не зная какво подклажда Иргаард — призна Ерклант II. — Знам само, че Ангборн му е отстъпен на никаква цена и с пълно презрение към кръвта, пролята за освобождаването на Свободните градове. Но върхът... Върхът е, че трябва да се страхуваме почти толкова от искрен съюз с Иргаард, колкото от предателство от страна на Черния дракон. Защото другите кралства имат всички основания да се тревожат, като виждат как двете най-могъщи кралства в Имелор се съюзяват. Засега си мълчат и не предприемат нищо. Но дълго ли няма да реагират?

Раменете му се отпуснаха, после старият крал се изправи, като усети движение в мрака.

— Все пак остава една надежда. Знаеш ли, Лорн скоро ще бъде тук. Изпратих моите стражи да го намерят. Скоро ще го доведат... Отгледах го като мой син и мислех, че ме е предал, но това беше грешка. Всъщност винаги ми е бил верен и Пазителите казват, че...

Прекъсна го шум, подобен на стържене на метал по камък.

— Да — продължи Върховният крал. — Той се връща от Далрот и аз знам много добре какво означава това... Три години. Цяла вечност. Да, цяла вечност...

Мислите му отново избягаха.

* * *

Когато старият крал си тръгна, когато високите порти се затвориха зад него, а жертвениците бяха угасени, около каменните тронове се появиха сенки, отвориха се червени очи и глухо ръмжане се издигна от планината.

ГЛАВА 17

След пожертването на Дракона-крал и бедствието, което последва, след поглъщането на провинция Елариас и раждането на Сграбчващото море, дълго след края на Последната война на мрака, Мъртвите земи останаха прокълнати и опустошени, подчинени на Тъмнината, която се просмукваше и в земята, и във водата, и в камъните и във вятъра.

„Хроники“ („Книга за Елариас“)

Напускайки Самаранд, Лорн не тръгна по долината на Ейрдър, която щеше да го отведе право в сърцето на Върховното кралство. Яздеше на запад, няколко дни пътува покрай морето на Градовете, после потегли на юг. Намерението му беше да прекоси провинция Исерн до Бренвост. После щеше да се качи на първия кораб, отплаващ към Лорианд, с който щеше да стигне до херцогствата Сарм и Валанс. Това не беше най-краткият път, нито пък най-лесният. Но Лорн знаеше, че го грози заплаха, и макар да беше отказал ескорта, който Алан му предлагаше, все пак му се струваше по-разумно да минава през по-заобиколни пътища. Освен това за него целта беше по-маловажна от пътуването, което смяташе да използва за размисъл. Дори не знаеше дали ще стигне до края, но това не го вълнуваше.

Болестта на краля, регентството на кралицата, отстъпването на Ангборн и лукавствата на Иргаард му бяха безразлични. Както и съмненията и тревогите на Алан. Както и Ирелис. И дори Тъмнината. Лорн вече не беше същият. Не чувстваше никакъв дълг към Върховното кралство, нито към Върховния крал. Искаше повече да няма нищо общо с никого. Жадуваше само за едно: да го оставят на мира. Искаше да пътува дълго и напълно сам, неузнаваем.

Искаше да забрави.

Да избяга.

И може би дори да се изгуби.

* * *

Провинция Исерн се простираше на изток от диви планини и на запад от Мъртвите земи. Тук-там имаше по някоя отдалечена ферма. Беше ценна само поради кралския път, свързващ Свободните градове с крайбрежието и с Бренвост — едно от най-богатите и посещавани пристанища на Сграбчващото море. Стоки и търговци всеки ден поемаха по този път, независимо от бандитите, които вилнееха, откакто Върховното кралство беше изтеглило — понеже не можеше да ги поддържа — войските, които пазеха областта. Сега все многобройни банди ограбваха пътниците, а после бързо намираха убежище в близките хълмове.

Сигурност имаше единствено в големите странноприемници по пътя. Напълно независими, те бяха укрепени и защитавани от наемници. В тях можеше да се спи и да се яде, а освен това да се смени коня, да се подкове отново или да се поправи колелото на каруцата. Всичко обаче беше много скъпо. Наемът на одър беше колкото за стая, а купа бульон струваше колкото дивеч. Но стените бяха високи, камъните здрави, а портите яки. Тук човек можеше да си отпочине и да се отпусне спокойно между два дни път, преминали в постоянна тревога. И толкова по-зле за тези, които нямаха средства или предпочитаха да си спестят парите.

Първите две нощи Лорн прекара под открито небе. Всеки път се отдалечаваше от пътя и се стараяше да намери закътано място, откъдето да не може да се види огъня, нито да се чуе коня. Спокойно можеше да си позволи няколко нощи в странноприемница. Предпочиташе обаче самотата и не се уморяваше да съзерцава Голямата мъглявина над себе си. Тази гледка ужасно му беше липсвала в Далрот. Освен това очите му реагираха на най-слабите светлини и той се наслаждаваше на детайли, които другите не различаваха. Всичко — най-малката звездичка, най-малката спирала, най-малкият млечен рояк — се появяваше пред очите му със съвършена отчетливост без тъмните му стъкла, сякаш беше станал по-приспособен, също като някои животни, към нощния, отколкото към дневния живот.

Вечерта на третия ден обаче Лорн се реши да си почине в една странноприемница. Мисълта да хапне сготвена храна и да спи в хубаво легло доста го изкушаваше. Може би дори щеше да остане един-два дни, но само ако можеше да наеме сам една спокойна стая. Конят му също имаше нужда от почивка, а и от нова подкова на предния десен крак — да прекара малко време в конюшнията щеше да му се отрази прекрасно.

Освен това по пътя беше преживял една малка криза в края на следобед. Беше започнала с болки в ръката и в дланта. После дойдоха треперенето и началото на треската. За щастие, достатъчно беше Лорн да се съсредоточи и няколко пъти да си поеме дълбоко въздух, за да спре кризата. Сега обаче предчувстваше следващата. По всичко личеше, че щеше да е скорошна и тежка. Предпочиташе да го връхлети на място, където някой можеше да му се притече на помощ и да се погрижи за него. Тази идея никак не го радваше. Да се съобразява с тези кризи, означаваше да признае властта, която Тъмнината имаше над него. Но знаеше, че засега трябваше да се съобразява с нея. Да се прави, че няма нищо, си беше чисто самоубийство. Тъмнината беше противник, с когото не можеше да не се съобразява.

* * *

Леко встрани от пътя, странноприемницата беше построена над река, чието течение задвижваше едно колело с перки. Дебелите ѝ стени пазеха не само самата нея, но и конюшня, ковачница, плевник, цял заден двор, зеленчукова градина и няколко плодни дървета, фурна, мелница и параклис, посветен на Дракона-крал.

Веднага щом слезе от коня, Лорн го повери на слугата от конюшнията, после, като се освежи с вода от поилката, дискретно разгледа мястото. Странноприемницата беше оживена, приятна и уютна. И сигурно процъфтяваше, защото се строеше още една сграда, несъмнено предназначена да приюти още стаи. По стените стражите оглеждаха околността, а от време на време хвърляха и по един поглед вътре. Други пазеха портата. Лорн се запита колко ли струваха тези мъже. Времената бяха смутни и всеки, който носеше меч, можеше да

стане наемник. Но присъствието на тези мъже разколебаваше бандитите да нападнат. В крайна сметка, от тях не се искаше повече...

Лорн поиска стая само за себе си, което не зарадва особено ханджията, защото — като всички ханджии — той не даваше под наем стаи, а места във всяко легло. Всъщност беше му останало само едно голямо легло в една голяма стая — много приятна за почивка, чиито качества той надълго и нашироко похвали. Лорн нае и леглото, и стаята. Той плати веднага и това, прибавено към страховития му вид и към безстрастния поглед на тъмните му очила, окончателно убеди собственика да му даде ключа без повече приказки.

Тази вечер Лорн поиска топла баня и предпочете да вечеря сам в стаята си. Излезе само за да се убеди, че конят му е в добри ръце, след което подпря вратата с един стол, затвори капациите на прозорците и потъна в неспокоен сън. Не знаеше, че веднага го бяха познали и че в момента, когато заспиваше, един мъж препускаше с всички сили в нощта към щедрото възнаграждение, което му беше обещано.

ГЛАВА 18

На другата сутрин, понеже белегът му от Тъмнината го болеше и му се струваше, че дясното му око беше още по-чувствително към светлината, отколкото обикновено, Лорн остана в полумрака на стаята си. Почина си, поспа, прие болката търпеливо и зачака.

Но нищо не се случи.

Всъщност се чувстваше по-добре и в началото на следобеда реши да излезе на чист въздух и да се поразходи. Яркото слънце го накара да примижи веднага щом се подаде навън, което го принуди да спусне качулката над тъмните очила. Поколеба се за миг, докато разтриваше белязаната си ръка, после се реши и слезе на двора.

Три семейства бяха пристигнали и се пазаряха за цената на престоя си с ханджията. Мъжете, жените и децата изглеждаха изтощени. Не бяха богати и искаха просто малко място, където да прекарат нощта, и вода за мулетата, впрегнати в каруците. Децата не струваха нищо — щяха да спят на същото легло и да ядат от същата чиния като родителите. Но собственикът остана непреклонен. Отказа да им направи отстъпка и тонът се повиши, стара жена напразно призоваваше щедростта му, един мъж го упрекваше, че злоупотребява с положението и че цените му са неоснователни. Приблжиха се неколцина наемници, които подкрепиха ханджията — мълчаливи, но заплашителни. Присъствието им беше достатъчно. Семействата разбраха, че само си губят времето и след като обсъдиха нещата, със съжаление се съгласиха. Ханджията недоверчиво настоя да му платят предварително. Броеше парите си, докато едно бебе плачеше в ръцете на майка си.

Лорн продължи по пътя си.

Отиде да се погрижи за коня си в конюшната, размени няколко думи с коняря, после купи бутилка вино и седна на един стол, сложен в сянката на дъб в един спокоен ъгъл, далеч от оживлението на двора. Беше свалил качулката, но остави очилата и размишляваше, докато разтриваше ръката си, когато забеляза нечие присъствие близо до себе си.

Беше едно момиченце на три-четири години, мърляво, с боси крака, което го гледаше втренчено и смучеше пръстите на дясната си ръчичка.

Лорн отвърна на погледа му, без да каже нищо, и зачака.

Тогава момиченцето вдигна ръчичката, която не беше в устата му, и посочи с пухкавото си пръстче към Лорн. Той разбра, че то не сочеше него, а очилата му. Сигурно никога не беше виждало такива. Той ги свали и протегна ръка, за да може да ги разгледа.

Хлапето се поколеба.

Този мъж, който не се усмихваше, все пак го впечатляваше.

Тогава Лорн завъртя очилата така, че светлината да заиграе по стъклата. Малката се приближи. Искеше да пипне очилата, но Лорн направи „не“ с глава. За момент тя отдръпна ръчичката си, погледна Лорн право в очите и отново се опита да достигне очилата, като бавно, много бавно протегна ръка.

Лорн се усмихна и си сложи очилата.

Хлапето го гледаше все така мълчаливо, без да изразява каквато и да била емоция.

— Тук си!

Момиченцето се стресна.

Една млада жена идваше забързано и на лицето ѝ се четеше огромно облекчение, но и остатъци от прекалено скорошна тревога, която още не се беше разсеяла. Беше руса, по-скоро привлекателна и нямаше още трийсет години, макар умората да я състаряваше. Лорн я позна. Беше пристигнала със семействата, които се бяха опитали да спазарят цената на престоя си.

— Знаеш, че много мразя да изчезваш така, Идия! Искам винаги да знам къде си, чуваш ли ме?

За да ѝ простят, малката изтича при майка си и прегърна краката ѝ.

Жената се омекна и като галеше косата ѝ, меко ѝ се скара:

— Умрях от притеснение.

След което вдигна глава и каза на Лорн, който не беше помръднал:

— Извинете я, господине.

Лорн замълча.

— Надявам се, че не ви е досаждала...

— Не — отговори Лорн.

Настъпи неловко мълчание, жената се колебаеше дали вече да се сбогува. Тогава каза на дъщеря си:

— Кажу довиждане, Идия.

Но хлапето, забило нос в полите на майка си, отказа.

— Съжалявам — каза жената. — Понякога е толкова срамежлива...

Лорн кимна.

— Ами... довиждане, господине... И още веднъж извинете Идия.

Като каза това, жената се канеше да се обърне, когато изведнъж Лорн попита:

— Откъде идвате?

Хваната натясно, тя заекна:

— От... откъде ние...

— Бях там, когато пристигнахте преди малко.

— Да, спомням си. Вие... бяхте там.

— Идвате от Градовете, нали?

— Да.

— Ангборн?

Жената смръщи вежди.

— Да. Но как... — тогава разбра. — Ах, моят акцент. Долавя се, нали?

— Малко — каза Лорн с любезна усмивка. — И къде отивате?

— Ще се установим в Бренвост.

— За дълго ли?

— Може би завинаги. Не искаме да ставаме иргаардци.

Тази фраза, изречена гордо, привлече вниманието на Лорн. Дори предизвика в него нещо като възхищение.

— Така че предпочитате да заминете... — каза той.

— Да заминем? — жената се усмихна тъжно. — Ако бяхме заминали, нещата ни нямаше да са побрани в една каручка. Не сме заминали, господине. Избягахме.

Лорн се изправи.

— Избягали сте? Как така?

Покани с ръка жената да седне на неговия стол. Тя се поколеба за миг, но бързо се предаде на умората си и охотно прие да седне за малко на сянка с дъщеря си на коленете.

— Казвахте, че със съпруга си сте избягали от Ангборн?

— Да, господине.

Като отговаряше на въпросите на Лорн, тя обясни, че вече няколко месеца на жителите на Ангборн не беше разрешено да напускат. Бъдещите иргаардски власти се страхуваха, че всички ще се втурнат да бягат след отстъпването на града, така че напускането беше забранено и тези, които излизаха извън града, нямаха право да вземат със себе си повече от необходимото за обикновено пътуване. Невъзможно беше дори да продадеш къщата или имотите си. Който тръгнеше, трябваше да остави всичко или почти всичко зад себе си.

Лорн искаше да разбере повече, но съпругът на жената дойде и подозрително попита:

— Наред ли е всичко?

— Да — отвърна съпругата му. — Почивах си за малко, това е.

Тя стана, а мъжът взе дъщеричката им на ръце.

— Довиждане — каза жената.

— Довиждане — каза Лорн и кимна на мъжа, който побърза да отведе семейството си.

* * *

Вечерта Лорн отиде да хапне в общата зала.

Макар да не го предизвика с действията си, влизането му беше забелязано. Тъмните му дрехи всяваха тревожност, очилата му будеха интерес, така че разговорите замряха, докато той седеше на едно свободно място, прекрачвайки пейката.

После, след като поръча, хората продължиха разговорите си.

Лорн вечеряше, без да каже дума, но слушаше приказките около себе си. Съседите му тихо обсъждаха цените на ханджията.

Естествено, за да се оплакват:

— Това е грабеж. Чист грабеж.

— Като че ли техните кокошки са хранени със златни зърна.

— А морковите им все едно в коприна растат!

— А, да! Добре се възползват...

— Като се замислиш, нямаме избор, все ще те оберат — дали тук, дали вън.

— Но тук не рискуваш да ти прережат гърлото.

— Абе, това още не се знае.

— Как така?

Разговорът промени посоката си.

— Бандитите стават все повече и повече. И все по-дръзки. Ще видите, че един ден ще нападнат някоя странноприемница.

— Мислите ли?

— Направо съм сигурен! Къде отсядат най-богатите пътници, освен на места като това?

— Вярно е.

— А мислите ли, че бандитите не си казват същото?

— Но все пак има стени. И пазачи.

— Стените могат да бъдат прескочени. А пазачите — да бъдат убити. Или купени. Ще видите, че някоя вечер ще заспим, уверени, че сме на сигурно място, а после ще се окажем заклани в съня си...

— Достатъчно — каза Лорн с тон, който не търпеше възражение.

Тримата търговци, които разговаряха близо до него, млъкнаха, а вместо обяснение, Лорн посочи малката Идия.

Случайността беше пожелала да вечеря на една и съща маса с нея и родителите ѝ. Впрочем баща ѝ и майка ѝ, уморени и твърде заети да обсъждат малкото пари, които им бяха останали до края на пътуването, не бяха забелязали, че момиченцето не изпускаше дума от разговора на търговците и вече гледеше с широко ококорени очи. Притеснени, търговците се извиниха и повече не казаха и дума до края на вечерята.

Лорн обаче не се тревожеше прекалено за това, което Идия можеше да чуе. Белегът от Тъмнината го болеше силно и болката обхващаше цялата ръка. Беше му ту топло, ту студено и вече чувстваше как по челото му избива пот. Кризата, от която се страхуваше от няколко дни, започваше.

Стана, излезе с колкото се може по-уверена крачка и когато се скри от погледите, няколко пъти си пое дълбоко въздух. Вкопчен в един парапет, той се мъчеше да запази контрол, но разбра, че тази битка беше предварително изгубена. Трябваше да стигне до стаята си и да легне, докато все още имаше силата да го направи сам. Запита се дали нямаше да е по-добре, ако беше предупредил ханджията, че е

болен, за да му хвърлят по едно око при нужда. Гордостта му, тя не му беше позволила и сега вече беше твърде късно.

До стаята му се стигаше през една галерия, на чийто под дъските бяха поставени на разстояние една от друга.

Лорн започна да се качва по стълбата, която водеше към нея, като се държеше за перилата и от високото бе един от първите — заедно с наемниците, стоящи на пост, — които видяха каретата, носеща се бързо по пътя. Ескортирана от конници, тя влезе в двора сред силен тропот от копита, подкови и скърцане на оси. Това внезапно пристигане разтревожи странноприемницата и бързо изкара всички навън. Дори Лорн остана на прага на стаята си и подтикван от любопитство, наблюдаваше от галерията.

— Затворете портите! — изрева кочияшът, докато опъваше юздите, за да спре каретата. — Затворете портите! Нападнаха ни!

Докато затваряха тежката порта, Лорн, който отгоре можеше да види над стените, обиколи околностите с поглед на слабата светлина на полумрака. Но зорът му беше мътен — сякаш гледаше през движещ се воал. Отказа се и се съсредоточи върху кочияша, който беше скочил пред странноприемницата и разказваше, че бандити им били направили засада, но те успели да си проправят път. Тревожните въпроси валяха от всички страни. Къде беше засадата? Колко бяха бандитите? Бяха ли проследили каретата?

Каретата.

Въпреки че му беше трудно да се съсредоточи, Лорн си каза, че този или тези, които кочияшът взеше, още не се бяха показали. После забеляза, че конниците от ескорта бяха слезли от конете, но само малцина от тях стояха до каретата, която се предполагаше, че трябва да пазят. Повечето вече дискретно се бяха разпръснали, докато кочияшът привличаше цялото внимание към себе си.

Нещо се подготвяше.

Нещо, което Лорн предчувстваше и знаеше, че предстои, но без да може ясно да каже какво е то.

Разбра, когато видя кой слезе от каретата.

Тъмнокоса, млада, красива.

Беше казала, че се казва Елана и няколко седмици преди това се беше опитала да го отвлече в Самаранд.

Отначало той си помисли, че блънува, че треската му и Тъмнината си играеха с него. Но разпозна младата жена без никакво съмнение, когато тя вдигна очи към него, сякаш знаеше точно къде да го намери, и той срещна погледа ѝ.

Тя му се усмихна.

* * *

Лорн изруга и бързо влезе в стаята си, като я заключи и подпря вратата с един стол. Трескав, развълнуван, той крачеше напред-назад, като се опитваше да се съсредоточи. Трябваше да помисли. Бързо. Нищо обаче не му хрумваше, мислите му се блъскаха, надпреварваха, изтриваха се една друга, а от болката в ръката му се виеше свят.

Те бяха тук за него.

За да го отвлекат. Ирелис не беше успял в Самаранд, но не се беше отказал.

Не беше в състояние да се бие.

Трябваше да бяга.

Като най-напред напусне тази стая, в която сам се беше хванал в капан...

Изведнъж Лорн си даде сметка, че от двора долитаха уплашени викове и шумове от битка. Веднага след това някой се опита да отвори вратата.

Инстинктът му на воин надделя.

Извади меча си от ножницата, пъкна здравата си ръка в ремъка на чантата си, отвори прозореца и прекрачи. Прозорецът беше на три метра от земята, зад главната постройка. Без да може да разчита на лявата си ръка, той не толкова скочи, а колкото падна в празнотата в момента, когато вратата беше разбита с ритници. Заболя го, но не беше ранен и накуцвайки леко, отиде да погледне зад ъгъла.

Трябваше да се съсредоточи, за да може погледът му да свикне, докато едри капки пот щипеха очите му.

В укрепената странноприемница цареше хаос. На светлината на факлите и фенерите войниците, които ескортираха Елана, нападаха наемниците и овладяваха помещенията, като удряха всеки, който се окажеше на пътя им, и блъскаха мъже, жени и деца.

Един мъж се надвеси от прозореца на стаята на Лорн.

— Тук е!

Лорн се втурна в бъркотията, като извади меча си.

Удари един войник отблизо, избегна чисто инстинктивно нападението на друг и отвърна, прерязвайки едно гърло.

— Тук!

Лорн се обърна, не можа да види Елана, но разбра, че тя вика и го сочи с пръст откъм галерията. Един войник се нахвърли върху него и Лорн удари слепешката. Веднъж. Два пъти. Удари друг застрашителен силует, преди да усети как топла кръв опръска лицето му. Светът се беше превърнал в сломяващо безредие, настръхнало от звуци, викове, прекатурени форми, наситени цветове. Лорн изгуби усещане за себе си и отново стана ужасения луд, който беше побягнал под бурята в Далрот. Пропадна в пропаст от насилие, ревящи призраци, примитивни страхове и дивашки инстинкти. Не знаеше нито кого напада, нито от кого се защитава — войници или наемници, може би невинни.

Когато се осъзна, беше на кон, ранен, държеше юздите със същата ръка, с която стискаше окървавения меч. Животното се изправи на задните си крака, като цвилеше паникьосано пред портата в зида. Беше ли забравил, че наемниците я бяха затворили след като влетя каретата? Или просто не беше помислил за това, отнесен от бълнуване, което му пречеше да мисли?

Освен това портата беше висока и здраво залостена, а стените, които трябваше да го пазят, се бяха превърнали в капан без изход.

Освен ако...

— Предайте се! — извика му Елана. — Всичко свърши.

С пресъхнала уста и болки в очите, почти повален от мигрената, която пробиваше слепоочията му, Лорн направи усилие да прецени ситуацията.

Елана и войниците ѝ го заобикаляха. На двора, осеян с трупове, вече не се биеха. Клиентите се бяха скрили в постройките и тревожно наблюдаваха през прозорците.

Лорн прибра меча си...

Преди да пришпори с токовете си.

Решен да използва всичко на всяка цена, той блъсна един войник, принуди още неколцина да се отдръпнат и като набираше все по-

голяма скорост, прекоси двора в галоп по посока на строящата се пристройка.

Елана разбра какво мисли да направи.

— Не! — изкрещя тя. — Ще се...

Но не довърши.

Работниците бяха сложили една полегата дъска, за да могат да качват материалите си на първия етаж, който все още представляваше само площадка с подаващи се части от стени, зарината с инструменти, чували, дъски и натрупани тухли.

Лорн скочи на дъската, без да намалява.

Тя простена, изскърца, спуска се и накрая падна в облак прах. Конят направи един скок, когато дъската изчезна под него и премина над етажа като оръдейно гюле, после препусна по това, което един ден щеше да бъде коридор, завършващ с прозорец.

Изплашено, запенено, животното се хвърли в празнотата и прескочи зида.

Лорн изчезна в нощта.

ГЛАВА 19

Лорн се събуди на сутринта, легнал в тревата, с десния си юмрук стискаше юздите на коня си, който кротко пасеше. Трудно се раздвижи, тялото го болеше, а остатък от черна жлъч беше полепнал по бузата и брадичката му. Седна, изтри се и бавно започна да си припомня.

След като беше избягал от укрепения хан, беше препускал, докато имаше сили. После, тъй като конят му не можеше повече, беше продължил ходом, като се мъчеше да остане в съзнание и се клатушкаше на седлото, преди да припадне и да се строполи като чувал. Възбудата от битката и инстинктът за оцеляване му бяха позволили да издържи, но накрая Тъмнината го победи.

А можеше ли да бъде другояче?

Лорн въздъхна.

Беше жив и беше свободен. Това стигаше.

Но мъжете на Ирелис сигурно се бяха спуснали по петите му още на разсъмване. Лорн наистина се съмняваше, че Елана ще се откаже сега, след всичко, което беше опитала.

Беше изгубил достатъчно много време.

Лорн се изправи с изкривено от болка лице, видя, че ръката му беше ранена, но не беше нещо сериозно, и възседна коня си.

* * *

Лорн продължи да пътува на юг, като непрекъснато лъкатушеше, минаваше по каменисти пътеки и през поточета, за да заличи следите си. Внимаваше, но не се беше отказал от намерението си да достигне Бренвост на Сграбчващото море. Градът беше голям. Можеше лесно да се скрие в него, преди да отплава. Впрочем възможностите, които му се предлагаха, бяха нищожни. На изток дивите планини препречваха хоризонта. Ако се откажеше да пътува към крайбрежието, нямаше друг избор, освен да поеме към Свободните градове и да навлезе на запад в Мъртвите земи.

Лорн продължи да язди три дни и си мислеше, че е объркал преследвачите си, когато една вечер забеляза трима конници на един хребет. Значи бяха открили следите му. Или поне търсеха в правилната посока. Но как? Хипотезата за добър преследвач беше достатъчно обяснение, но Лорн намери отговора, когато на следния ден забеляза крилати форми под облаците и имаше време, колкото да се скрие.

Змейове.

Ездачи на змейове кръстосваха небето и оглеждаха областта. Дали Ирелис ги беше извикал, за да помогнат на Елана и нейните хора в търсенето? Трудно му беше да го повярва, но трябваше да приеме очевидното: тези, които го преследваха, разполагаха с големи, ама много големи средства.

Трябваше да вземе решение.

* * *

Когато се стъмни, Лорн се погрижи за коня си и хапна къшей хляб и малко сушено месо. После, скрит в една борова горичка, в която беше принуден да прекара следобеда, за да избяга от ездачите на змейове, седна с лице към мрака. С поглед, вперен в далечината, той мислеше и разсеяно разтриваше китката и белязаната си ръка през превръзката, покриваща белега.

Сега вече трябваше да дебне и небето, и хоризонта и да пътува нощем колкото можеше. Но дори и така рискът да бъде хванат отново беше твърде голям, ако продължеше на юг. Впрочем конниците сигурно бяха разбрали, че се опитваше да достигне Бренвост. Ако искаше да им се изплъзне, трябваше още отсега да поеме в друга посока, но в коя? И дума не можеше да става да се върне към Свободните градове — дори и да успееше, там сигурно го чакаха. Да тръгне на изток? Това означаваше да поеме риска да го видят ездачите на змейове и да го хванат преди да стигне до планините. Тогава какво?

Да потъне в Мъртвите земи?

Областта, която се простираше на запад, докъдето ти видят очите, беше подложена на разрухата на Тъмнината по времето на Мрака. Дълго време животът в нея беше обречен, защото водата, въздухът, почвата — всичко в нея беше отровено. После малко по

малко природата си възвърна правата, ала без да победи истински, като понякога раждаше разни чудовища. Днес Мъртвите земи бяха една огромна ивица — враждебна и дива. Там Тъмнината вече представляваше истинска опасност само на някои много отдалечени места.

Или поне Лорн се надяваше да е така.

Защото мисълта да поеме към Мъртвите земи му се нравеше все повече. Разбира се, имаше риск. Но имаше ли друг избор за него? Беше убеден, че в крайна сметка или някой ездач на змей, или някой конник щеше да го види, освен ако не изненадеше преследвачите си. При това не ставаше дума да отиде далеч навътре в Мъртвите земи. Само да направи един лек завои, като мине през тях, за да може да достигне до брега на Сграбчващото море без неприятности. Може би в крайна сметка щеше да успее дори да стигне до Бренвост.

Освен това...

Освен това интуицията му подсказваше, че трябва да иде в Мъртвите земи. Без да може да го обясни, той чувстваше, че пътуването, което беше започнал, минаваше оттам. Може би нещо го чакаше там. Или някой. Предусещаше някаква необходимост, прибавена към обещанието — неясно, смътно — за помощ и подкрепа.

Лорн си даде достатъчно време да помисли добре, седеше неподвижно, а залязващите светлини на настъпващия мрак се отразяваха в тъмните стъкла на очилата му. Претегли всички плюсове и минуси, после погледна коня си. Не беше същият кон, с който беше дошъл в странноприемницата. Сигурно го беше откраднал от някой от конниците, които ескортираха каретата. Този кон му беше служил добре. Дори му беше спасил живота, но Лорн беше загубил от размяната. Това животно нямаше нито издръжливостта, нито скоростта на бойния кон, който беше принуден да остави в конюшната на хана. С него нямаше да стигне далеч, ако продължаваше както досега...

Скоро взе решение.

Лорн за последен път провери екипировката си, прегледа храната, която му оставаше, и когато нощта се спусна, възседна уморения си кон. На бледата светлина на Голямата мъглявина потегли към далечния хоризонт на една ветровита, отчайваща пустош, където под огромното небе гигантски синкави скали разкъсваха пространствата от кафяв и червеникав лишей.

ГЛАВА 20

Лорн срещна Тъмнината на третата нощ.

Отначало се изненада, но това наистина беше мъгла на Тъмнината, която се беше надигнала и тегнеше над пустошта. Предпазливо се изкачи на една надвиснала скала и се изправи на стремената, за да огледа. Пред него мъглата образуваше червено море от пара. Сякаш се издигаше от вътрешностите на света и се разстиляше, напредваше от едната и от другата страна към стария павиран път, по който той се движеше.

Лорн се обърна на седлото.

Тъмнината покриваше хоризонта зад него и напредваше — огромна и неподвижна, обхващаща целия път. Ако се забавеше прекалено, щеше да се окаже изолиран на високата скала. Но вече и дума не можеше да става да продължи по пътя.

Смутен, Лорн разтърка белязаната си ръка, която го сърбеше. Знаеше, че би трябвало да се страхува, да е ужасен от Тъмнината, която го заобикаляше и заплашваше да го погълне. Но той не просто я виждаше. Той я усещаше. Чувстваше силата ѝ с плътта си. Беше като бавно настръхване, което минаваше под кожата му и се събираше като топка на дъното на корема му. Но присъствието на Тъмнината не събуждаше в него нито страх, нито отчаяние. Напротив, тя беше едно близко, успокояващо присъствие. Искаше само да си го върне, да го обгърне, да го приеме в себе си, както го беше приела в Далрот.

Беше толкова лесно.

Достатъчно беше да се отпусне...

Лорн потрепери, когато разбра какво му се случва. Отец Домнис беше прав: Лорн отново чу Призива. Но сега Тъмнината беше тук, съвсем наблизо. И Призивът не се беше появил с болезнена криза, а с привличане, съблазняване, омагьосване, приело облика на разумно решение.

Да навлезе в Мъртвите земи, за да избяга от преследвачите си, се беше оказало лудост. Сега Лорн си даваше сметка за това и се чудеше дали не беше навлязъл прекалено навътре?

Невъзможно.

Не можеше да е изминал десетките левги, които го отделяха от областите, където Тъмнината беше способна да се появи с такава мощ. Освен това вече се насочваше на юг, а не на запад. Така че или властта на Тъмнината навсякъде в Мъртвите земи беше по-силна, отколкото се смяташе, или се случваше нещо необичайно.

Тогава Лорн вдигна поглед към нощното небе и се прокле. Тъмночервени петна, приличащи на кървави морета, се появиха върху сивата луна, а в това време Мъглявината се оцветяваше в яркочервено.

Нощ на Тъмнината.

И по-точно нощ, когато Тъмнината проявяваше силата си навсякъде, където се намираше. Някога, по времето на Мрака, всички нощи били нощи на Тъмнината и дори днес все още понякога се случваха, макар да не можеше винаги да се предвидят. Колкото и страшни да бяха, каквито и лоши поличби да вещаеха, те се оказваха почти безобидни там, където Тъмнината не беше. Но върху местата и съществата, в които Тъмнината бе проникнала...

Изведнъж конят нервно се раздвижи.

Лорн разбра защо: бяха се появили някакви същества. Бяха още далеч, но бързо се приближаваха в мъглата. Вълци. Големи, черни и силни. Големи и тежки като глигани, те ловуваха в глутница.

* * *

Лорн се върна на пътя и препусна в галоп.

Виждайки, че плячката им се изплъзва, вълците веднага се отклониха, за да минат направо през степта. С периферното си зрение Лорн видя глутницата, която заплашваше да го настигне по по-прекия път, но не искаше да рискува да излезе от пътя. Готов да изтощи коня си до последно, той го пришпори, накара го да удвои усилията си и мина пред вълците в мига, когато те се изравниха с него на павирания път. Един от тях скочи и беше посрещнат във въздуха от удар с меч, който го изкорми. Това обаче не отказа другите. С оголени зъби и лъщящи бърни, с лапи, влачеци всякакви дрипи, те не намалиха скоростта си и бягаха покрай пътя в преследване на конника. Зад тях мъглата, която се затваряше плътно, погълна агонизиращия вълк.

Лорн препускаше с всички сили, подкованите копита на коня му чаткаха устремено по паважа. Той знаеше, че конят ще изгуби сили преди вълците. Знаеше, че в края на краищата щяха да го настигнат и да го повалят, когато се изтощи, ако не паднеше преди това. Това не бяха обикновени вълци. Големината и масата им бяха достатъчни, за да се убеди в това, а пламналите им очи издаваха властта на Тъмнината върху тях. Дали ги беше покварила, или създаде? Нямаше значение. Водени от кървав бяс, те нямаше да се откажат.

Така че единственото спасение беше в бягството.

Но за колко време?

Лорн усещаше как конят му отслабва, докато глутницата го настигаше. Два вълка дори тичаха наравно с него от едната и от другата страна на пътя. Сигурно чакаха трети да нападне отзад и да събори на земята коня и конника. Лорн не беше прибрал меча си. Напразно. Сега вълците предпазливо се държаха на разстояние.

Неуморни.

Ожесточени.

Лорн вече очакваше само едно. Струваше му се неизбежно конят му, полудял от ужас, да се строполи под него в един или друг момент. Не се надяваше и на чудо дори, когато видя могилата.

Могили осейваха Мъртвите земи. Те приютяваха стари гробове. На тях винаги имаше по три свещени камъка, които държаха Тъмнината на разстояние. Лорн не знаеше нито как, нито защо. Дори не знаеше дали беше вярно, а и нямаше никакво значение. Тази могила се извисяваше пред него, леко встрани от пътя и сякаш беше предназначена за него. Подобна на остров, тя самотно се къпеше в червената мъгла.

Лорн остана на пътя колкото дълго успя. После, когато видя, че един вълк вече го настигаше и беше готов всеки момент да скочи върху задницата на коня му, той рязко изви към могилата. Изненадана, глутницата трябваше внезапно да се обърне, преди да продължи преследването. Лорн вече яздеше през степта и цепеше плътната мъгла, която полепваше по хълбоците на коня, потънал в пяна, и се раздираше на парцали.

Вълците го настигнаха, когато се добра до могилата и откри, че тя е обградена от пръстен стърчащи камъни. Понесен в галоп, конят скочи. Невъзможен скок. Разпори си корема на един камък и падна.

Изхвърлен от седлото, Лорн се претърколи малко по-далеч. Все още стискащ меч в ръка, той се изправи, докато конят му, неспособен да стане, се защитаваше, хлъзгайки се в собствените си вътрешности в подножието на могилата, като изпочупи няколко камъка под тежестта си и цвилеше от болка и страх. Лорн нямаше време да се разтревожи за него. Вълците вече изскачаха извън мъглата, над пръстена от камъни. Бяха шест. Единият се надяна на камък. Три се нахвърлиха да довършат изкормения кон, който се бореше. Два се втурнаха към Лорн.

Лорн преряза гърлото на първия, завъртя се около себе си и удари втория в мига, когато той се хвърляше върху него. Рани го в рамото, но животното не се отказа. Вълкът веднага се спусна отново. Лорн ловко го избегна и му нанесе страшен удар в тила, който почти го обезглави. Убито на място, животното рухна.

Тогава Лорн се обърна към трите вълка, които вече бяха привършили с коня и се приближаваха с ръмжене към него. Лорн се приготви да се отбранява. Държеше меч си с две ръце, здраво стъпил на краката си. Погледът му беше сигурен, а дишането — равномерно. Въпреки това се съмняваше, че ще може да победи в тази битка. Сърцето му бясно биеше. Но той беше воин, а воините умираха в битка.

Видя, че вълците, все така застрашителни, се разпръскват, за да го обградят, и бавно започна да отстъпва. Стъпка, после втора, без да изпуска вълците от поглед — изкачи се бавно по могилата и стигна до големите изправени камъни.

И тук, с гръб, опрян в камъните, зачака...

Вълците ръмжаха оглушително, но се колебаеха, озъбени, посягаха с муцуните си към Лорн, който се мъчеше да държи и трите под око.

Изведнъж единият от тях се хвърли напред, което даде знак на глутницата.

Лорн хвана най-бързия, докато скачаше. Счупи челюстта му с един ритник, преди да забие меч си между очите му и да му разбие черепа. После хвана за гърлото единия вълк, който се беше изправил на задните си лапи, за да го нападне и заби острието в корема му чак до дръжката. Отърва се с рамо, раздрано от остриите нокти на животното, преди да изтегли меч си и да го вдигне към последния вълк, който скачаше върху него. Животното се надяна на стоманеното

острие. Но въпреки острието, забито в гърдите му, то събори Лорн, като тежко падна върху него и опита да го захапе за врата. С обляно от кървави лиги лице, Лорн трябваше да пусне оръжието си, за да хване муцуната на животното с две ръце и да го държи на разстояние. Известно време се бориха, докато накрая вълкът се изтощи и Лорн успя да се изправи и да го възседне. С ръка, захапана от резците на чудовището, той опипом намери камата, пъхната в ботуша му, и няколко пъти я заби в хълбока на вълка. Ожесточи се, удряше и удряше.

Накрая вълкът вече не мърдаше...

Лорн се претърколи по гръб, изтощен и задъхан. Беше изгубил много кръв и беше останал без сили. След малко все пак успя да се дотърти до най-високата част на могилата и седна с гръб, опрян на един от камъните. Трябваше да си поеме дъх. След това с изкривено от болка лице свали връхната си дреха и съдра ръкавите на ризата си. Единия завърза около окървавената си ръка, а от другия направи превръзка, която притисна към разкъсаното си рамо.

Скоро щеше да се зазори.

Над степта мъглата се вдигаше.

Сам, ранен и вече без кон, Лорн припадна, мислейки, че може би никога вече няма да има сили да се изправи отново.

Скоро първите лешояди щяха да дойдат.

ГЛАВА 21

Почти нищо не се знаеше за тях. Някои твърдяха, че живеели с векове — предани служители на Съвета на Ирканс.

„Хроники“ („Книга на тайните“)

Лорн се събуди, легнал върху едно одеяло, а главата му беше на сянка — парче плат, завързано между две колчета, го пазеше от слънцето. Кое то беше високо.

Лорн мъчително присви клепачи и си даде сметка, че на гърдите му имаше някаква тежест. Тази тежест беше една котка, която седеше и го гледаше, сякаш чакаше нещо. Беше рижа, спокойна и търпелива.

Цвърчене на олио и миризма от пържено достигнаха до Лорн.

Той се размърда и се облегна на хълбок, като принуди котката да се премести. Доколкото можеше да види на тази ослепителна светлина, от която го болеше, все още беше на могилата, а някой се беше навел до лагерен огън.

Мъж с качулка на главата стоеше с гръб към него.

Все още с размътена глава, Лорн намери очилата си, оставени до него, и си ги сложи. Тъмните стъкла облекчиха очите му, но нищо не можеха да направят против острата мигрена, която го мъчеше.

Лицето му се изкриви в гримаса.

— Как е рамото ви? — попита непознатият, без да се обръща. — А ръката ви?

Ръката и рамото на Лорн бяха грижливо превързани. Не го боляха. Усецаше само сърбеж: приятното пощипване от оздравяването, ускорено от някакъв необичаен мехлем. Впрочем с изключение на болката, която пробиваше слепоочията му, изобщо не се чувстваше зле. Раздвижи без голямо усилие ставите на рамото си, после сви юмрука си няколко пъти, като въртеше китката си.

— До... — започна той прегракнало.

Прокашля се и продължи с по-ясен глас:

— Добре. Благодаря.

— Гладен ли сте? — попита мъжът, преди да счупи три яйца в тигана, в който вече беше изпържил сланина.

Лорн веднага преглътна. Беше гладен и жаден.

— Има прясна вода в манерката.

Лорн наведе поглед към един кожен мях, сложен на земята до него. Пи жадно, въпреки напуканите си от слънцето устни и намокри дланта си, преди да си разтрие врата. През това време непознатият беше привършил с приготвянето на яйцата.

— Готово е — обяви той, като се обърна към Лорн, за да му подаде тигана. — Добър апетит.

Лорн се смрази.

Лицето под качулката не беше на човешко същество. Непознатият беше драк — влечуго, чиято раса беше дошла от Кралството на сянката и забравата по време на Тъмнината. Люспите му бяха бели и лъскави. Дръпнатите му очи бяха с наситено тюркоазен цвят.

— Вече не сте ли гладен? — попита той с мек, дружелюбен глас.

Лорн се съвзе.

— Гладен съм! — каза той и грабна тигана и дървената лъжица, които дракът му подаваше.

— Хляб?

Лорн кимна с пълна уста.

Дракът измъкна един кръгъл хляб от една пътническа чанта и отрязва две дебели филии.

Една за Лорн и една за себе си, която бавно започна да яде, докато Лорн поглъщаше храната си и го наблюдаваше. Дракът носеше пръстен с герб на безименния пръст на лявата си ръка, а халка от черен аркан пробиваше веждата му. Дълъг меч висеше на изящно изработения му колан. Иначе дрехите му бяха пътнически. Невъзможно бе да се познае възрастта му, нито да се отгатнат чувствата му.

След като се нахрани, Лорн остави тигана и си избърса устата с опакото на ръкава.

— Благодаря — каза той, като гледаше драка право в очите. — За всичко.

Дракът прие благодарностите с просто кимване на глава.

— Няма за какво, Лорн.

Лорн се наежи, станал изведнъж отбранителен.

— Вие ме познавате?

— Всички ви познават.

— Тук преувеличавате, нали?

— Съгласен съм. Да речем, че аз ви познавам. Аз и неколцина други.

— Кой сте вие? — попита Лорн.

— Аз съм Пратеник на Сивия дракон.

— Драконът на съдбата. Как е името ви?

— Не е ли достатъчно да знаете, че съм Пратеник? — учуди се дракът.

— Не.

Пратеникът направи физиономия, която означаваше: „В края на краищата, защо пък не?“

— Казвам се Скерен.

Рижата котка беше останала на сянка върху одеялото. Стана, протегна се и дойде да седне на коленете на Лорн. Той я остави така и започна бавно да гали гърба ѝ. Животното тихо замърка.

— Изглежда, че преди да разпореди втория процес срещу мен, Върховният крал е бил посетен от Пратеник — каза Лорн сдържано. — Той как се казваше?

Пратеникът се усмихна.

— Той също се казваше Скерен.

— Странно съвпадение — иронично подхвърли Лорн.

— Нали?

На свой ред и Лорн се усмихна и насочи цялото си внимание към котката, която продължаваше да гали. С притворени клепачи, котката пъхна глава под ръката му.

— Предполагам, че ви дължа благодарности и за това — рече Лорн.

— Нищо не ми дължите. Върховният крал сам взема решенията си.

— Несъмнено. Но ако не бяхте вие, дали щеше да нареди да има втори процес?

Пратеникът не отговори.

— Какво казахте на Върховния крал? — попита Лорн.

— Първо, че сте невинен.

Лорн се изсмя.

— Ама че работа! Ако трябваше да бъдат освободени всички невинни...

— После — продължи невъзмутимо белият драк — ние му разкрихме кой сте вие...

— Кой съм аз? — учуди се Лорн.

Но Пратеникът не му отговори, а продължи:

— В крайна сметка му казахме това, което може би сте предопределен да извършите. Защото вие имате съдба, Лорн. А това не е дадено на всички.

— Какъв шанс за мен...

Лорн почеса главата на котката. После, като остави животното, се замисли, разтривайки с палец под ремъка дланта на белязаната си ръка.

— Мисля си, че съдбата ми не е била да пукна в Далрот — досети се той.

— Със сигурност не.

— Тогава каква е?

— Не зная.

— Но Събранието на Ирканс знае.

— Да, то знае достатъчно.

Като подбираше думите си, дракът обясни:

— Виждате ли, съдбата винаги се осъществява — по един или по друг начин. Ако е писано, че един крал ще падне под меча на убиец, това ще се случи, каквото и да се направи. Убиецът може да не успее. Или да умре преждевременно. Или да продължи по съвсем различен път. Но тогава някой друг ще заеме мястото му. Друг, чиито стъпки съдбата ще направлява. И кралят ще умре в уреченото време или поне почти. Може би няма да умре от удар с кама. Може да бъде отровен. Но ще умре убит. Непременно... Разбирате ли?

— Да.

— Драконът на съдбата винаги успява да постигне целите си — заключи Пратеникът.

— Понякога с помощта на Събранието на Ирканс.

— Понякога да. Но Пазителите само благоприятстват изпълнението на съдбата. Нищо повече. Когато залогът е голям, те

правят така, че всеки да има шанс да изпълни съдбата си...

— ... в интерес на съдбата.

— Да. Точно така. Което е писано, трябва да се случи.

Лорн замълча.

Помисли, като продължаваше да гали котката, после изведнъж каза:

— Не ми пука за съдбата като цяло и за моята в частност. Намерете някой друг да го извърши, Пратенико.

Дракът остана свършено невъзмутим.

— Един кралски ездач на змей вече е забелязал дима от нашия огън — каза той. — Преди да се стъмни сивите гвардейци, които ви търсят, ще са ви заловили.

Лорн не можа да се сдържи да се усмихне на себе си.

Значи ездачите на змейове, които беше забелязал преди да тръгне към Мъртвите земи, го търсеха, но по заповед на Сивите гвардейци, които Върховният крал беше изпратил да го посрещнат.

— Имат заповед да ви ескортират до Цитаделата — продължи Пратеникът. — Доброволно или насила. Ще постъпите по-добре, ако ги последвате.

И тъй като Лорн мълчеше, добави:

— Върховният крал умира и ви чака.

Лорн сведе очи и погледна котката, която продължаваше да мърка под неговите ласки.

— Хубава работа! — каза той.

Искаше да прозвучи иронично, но не беше убедителен.

Лорн си даде сметка, че нещо в него оставаше привързано към службата на Върховното кралство. Нещо, което се мъчеше да преодолее с цинизъм и злоба. Нещо, което беше оцеляло от човека, който беше и който несъмнено не беше изчезнал напълно в Далрот.

— Не ми ли казахте, че ако не изпълня съдбата си, някой друг ще го направи?

— Да — съгласи се дракът. — Но това няма да се случи ей така. Съдбата винаги предпочита лесния път. И няма да се откаже лесно — сега, когато ви е избрала. И цялото Върховно кралство ще пострада от решението ви, да не говорим за това, което ви чака...

— Опитвате да ме уплашите ли?

— Не. Но зная къде води прекият път, по който искахте да тръгнете.

Лорн се сепна.

— Докато ако приемете дори само да говорите с Върховния крал... — добави Пратеникът, като остави изречението си недовършено. — Вашата съдба е изключителна — добави след малко. — Повярвайте ми, ако я приемете, тя ще ви даде изобилие от средства да си отмъстите.

При тези думи той стана, Лорн също го последва. Дракът събра нещата си, сложи ги в една чанта и възседна коня си, който чакаше, вързан за един камък от тези, които обкръжаваха могилата.

— Довиждане, Лорн. Направете съдбата си свой съюзник. Няма по-могъщ от него.

Лорн поздрави студено Пратеника с кимване на глава, преди да забележи, че продължава да държи рижата котка в ръцете си.

— Забравихте си котката — извика той.

— Котките не принадлежат на никого — отвърна дракът, като се отдалечаваше. — Но тази като че ли ви прие. Запазете я при себе си.

— Има ли си име?

— Най-вероятно, но не го зная.

* * *

Сивите гвардейци пристигнаха на смрачаване. През това време Лорн седеше на земята, котката се беше свила на кълбо върху краката му, а той разсеяно разравяше жарта на огъня.

Вдигна глава и се загледа в отряда, който приближаваше.

Състоеше се от двайсетина въоръжени конници, шлемовете им бяха украсени с гребени, на знамената и на сивите им щитове имаше пет черни корони. Лорн познаваше много добре тези знаци и емблеми, защото ги беше носил, преди да го обвинят, опозорят и осъдят. И тогава, при вида на тези знамена, плющящи на вятъра сред тропота на равномерния галоп, едно неподозирано чувство го стисна за гърлото.

Спомни си за собствената си церемония по приемане — изключително тържествено — в Сивата гвардия. Спомни си честта, която представляваше фактът да принадлежиш към тази елитна войска,

на която кралят поверяваше живота си. Спомни си своята гордост и гордостта на своя баща. Спомни си момента, когато беше арестуван. Само няколко месеца бяха изминали между деня, когато капитанът на Сивата гвардия му беше връчил прословутия шлем с гребен в присъствието на краля, и деня, когато му бяха отнели меча...

Лорн се съвзе.

С котката в ръце той стана и зачака.

ГЛАВА 22

То е най-дълголетното, най-рядкото и може би най-красивото от всички цветя в Имелор. Никой сняг не е достатъчно студен, да му попречи да разцъфти през пролетта и да продължи да цъфти чак до последните дни на есента, никоя суша не е достатъчно жестока, никой дъжд не е толкова силен, никоя градушка не е толкова плътна. И е казано, че дори Тъмнината е безсилна да издържи на неговия блясък и да накърни красотата му. Понеже е безсмъртно, то расте само на вечните върхове на Лангър и е неговата емблема и гордост. Носи старинно име: ирелис.

„Хроники“ („Книга на символите“)

Ейлин дьо Фелн се наслаждаваше — сама — на удоволствията на топлата благоуханна баня. Полегнала, с притворени очи, тя си почиваше в полумрака. Няколко свещи горяха. Косите ѝ, хванати в лек кок, и грациозният ѝ тил почиваха на възглавничка, докато младата жена дишаше спокойно с изящна усмивка на устните, а гърдите ѝ леко се подава над млечната вода.

Отвори само едното си око и направи леко движение да прикрие гърдите си, когато баща ѝ влезе. Дънкан дьо Фелн изглеждаше нервен. Може би беше ядосан. Отпусна се на едно кресло в луксозната баня и въздъхна.

— Какво става, татко?

С мрачен поглед херцогът гледаше втренчено пред себе си. Гърдите му свиреха, а челюстите му бяха стиснати. Сдържаше се — мълчалив, с мускули, опънати до скъсване.

— Идиоти! — изрече той сякаш на себе си.

Ейлин знаеше, че баща ѝ рядко допуска да бъде обзет от гняв. Смяташе това за слабост, чиито последици винаги бяха вредни. Ядосаният човек разсъждава зле и взема лоши решения. Ръководят го

емоциите, вместо ума и опита. А в политиката — областта, в която Дънкан дьо Фелн беше най-добър — да се оставиш на чувствата беше нещо повече от грешка: беше такава грешка, която можеше да се окаже фатална.

— Идиоти — повтори херцогът.

Без никакъв свян Ейлин стана от ваната. Водата се стичаше по голото ѝ тяло. Тя беше красива — слаба, със закръглени, твърди гърди, тънка талия и плосък корем. Слабините ѝ бяха гладки — нещо, което Дънкан забеляза с крайчеца на окото си и оцени. Ейлин излезе от ваната и нахлузи дълга прозрачна риза, която веднага полепна към кожата ѝ. Приблужи се до баща си, целуна го по челото, после мина зад него, за да разтрие раменете му.

Малко по малко Дънкан си връщаше спокойствието.

— Опитали са се да отвлекат Лорн за пръв път в Самаранд — каза той. — И втори път по пътя за Бренвост. И сигурно още са щели да опитват, ако отряд от сиви гвардейци, който патрулирал там, не ги бил убедил да се откажат...

— Отпуснете се, татко.

— И сега... и сега имат наглостта да ме... да ме...

Херцогът си пое дълбоко въздух, после затвори очи и бавно издиша. Изчака малко, докато умелият масаж на дъщеря му окаже своето въздействие, и каза:

— Това е работа на Ебар. Възползвал се е от нашето пътуване до Аргор, за да организира тази... идиотщина. Мисля, че не му е било много трудно да убеди другите. Всичките са на ръба да се насерат от страх, откакто разбраха, че Лорн ще бъде освободен...

— Но Лорн никога не е имал нищо общо с тях, само с вас.

— Да.

— Следователно не познава никого от другите членове на Ирелис, нали?

— Разбира се! Ама какво искаш? Те се страхуват и от сянката си. Младата жена помисли.

— Добре, но какво са смятали да правят с Лорн, след като го отвлекат? — запита се тя на глас.

— А! — изкикоти се Дънкан. — Дори не съм сигурен, че тия идиоти са знаели какво да правят.

— Кой се е натоварил с работата?

Херцогът вдигна рамене.

— Не знам. Все още не са ми известни всички подробности. Но се съмнявам Ебар да си е изцапал ръцете... Както и да е, злото е сторено. И сега аз трябва да се оправям с последиците.

Ейлин престана да масажира баща си, седна на коленете му и попита:

— Но какво зло всъщност? Толкова ли е сериозно, татко?

— Кой знае как ще реагира Лорн. А ако реши да се разправя с нас?

— Първо трябва да разбере кой се е опитал да го отвлече...

— Кой друг, освен Ирелис, ще иска да го накара да мълчи? Кой друг би бил заинтересован той да изчезне? Ако Лорн още не го е разбрал, скоро ще разбере.

Ейлин стана и — съвършено гола — направи няколко крачки, като размишляваше на глас.

— Това не е сигурно. Лорн несъмнено има достатъчно други врагове, които далеч не са очаровани от завръщането му. Освен това какво може да направи той против нас? Да говори? Защо ще го прави сега, когато до този момент мълчеше?

— Да... може би си права... Както и да е, ще трябва да го държим под око.

Младата жена престана да върви напред-назад.

— Така или иначе не възнамерявахте ли да правите точно това?

— Да — призна Дънкан, като направи гримаса.

За миг остана замислен, после заяви:

— Ще направя така, че Ебар дълго да не може да се съвземе от тази погрешна стъпка. Ще го вкарам в правия път и ще го накарам да върви в крак. Колкото до Лорн... Мисля, че е най-добре да чакаме и да наблюдаваме. Убеден съм, че ако Върховният крал е наредил да бъде освободен, то не е само, за да поправи една...

Търсеше точната дума.

— Несправедливост? — предложи Ейлин.

Херцогът се усмихна.

— Да — каза той. — Една ужасна несправедливост.

ГЛАВА 23

След като намериха Лорн в Мъртвите земи, сивите гвардейци, които Върховният крал беше изпратил да го търсят, го ескортираха до Елариан, откъдето отплуваха за Риас. След кратко плаване във водите на Сграбчващото море, те отново поеха на път и яздейки към Цитаделата, стигнаха до Закрилящите планини.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меча“)

Направиха почивка в подножието на Закрилящите планини, в един стар замък, защитаващ достъпа до затворена котловина. Тази почивка беше добре дошла за всички и особено за Лорн, който все още не беше напълно възстановен от битката си с вълците в Мъртвите земи.

Освен това Тъмнината продължаваше да го изпитва.

По време на краткия преход до Риас беше преживял една криза, която успя да запази в тайна: сам в своята каюта, треперещ и трескав, свит в леглото от спазми във всичките си крайници, беше заглушил мъчителните си стенания. За щастие, кризата се оказа не така остра, както първата, и беше успял да я овладее. На сутринта дискретно беше изхвърлил през борда черната жлъч, която беше повърнал в нощното си гърне, и беше оставил само мокри от лоша пот чаршафи като доказателство за болестта си. Страхуваше се следващата криза да не го изненада така, че да не може да я скрие. Искаше му се да вярва, че липсата ще започне да се усеща все по-слабо с времето, че кризите ще се разреждат и ще станат по-поносими. Но дали някога щеше наистина да се излекува от Тъмнината?

* * *

Тази вечер, както всички останали, откакто сивите гвардейци го ескортираха, Лорн се беше хранил малко встрани от отряда, без никой да разговаря с него. После беше запалил парче свещ, което държеше в джоба си, и отворил една мръсна, измачкана книга, която беше купил на пристанището, преди да отплуват за Риас.

Безразличен към разговорите на конниците, които си говореха тихо в просторната столова, той беше погълнат от четенето и галеше котката, която Пратеникът му беше оставил, когато офицерът, командващ отряда от конници, дойде и седна до него. Казваше се Рилсен и до този момент изобщо не беше говорил с Лорн. Също като своите конници, и той винаги се беше отнасял към него с хладно уважение, като човек, който изпълнява дълга си последователно, но не по своя воля. Лорн не искаше повече. Всъщност мълчанието, на което го осъждаха, му допаднаше, като единственият му другар беше малкото рижо коте.

Рилсен остана за миг мълчалив и отпи глътка от тясно метално шише, което носеше у себе си. После с бързо движение, което издаваше известно неудобство, подаде шишето си на Лорн.

— Нощите сред тези стари камъни винаги са студени — каза той.

Това беше опит за сближаване. Лорн се учуди, но не видя никаква причина да откаже. Затвори книгата си, взе шишето, отправи мълчалив тост към офицера и изпи малка глътка ракия.

Стори му се добра.

— Благодаря — каза той и върна шишето.

Рилсен го запуши, после го пусна в ботуша си.

— Какво четете? — попита той.

— *Хрониките*.

— Коя книга?

— *Първите крале на Лангър*.

Хрониките на кралствата в Имелор беше огромен текст, наброяващ стотина тома, събрани в отделни книги и разделени на песни и стихове. В тях историята и легендата се преплитаха и ерудитите спореха дали дадена книга заслужава да бъде включена в *Хрониките*, дали дадена песен беше наистина на мястото си, дали даден стих не трябваше да бъде изтълкуван отново. Споровете бяха безкрайни, още повече, че всяка година продължаваха да се пишат и да се появяват все нови и нови книги. Освен това не всички бяха

истински хроники. Така някои книги бяха пътеписи, философски размисли, сборници с молитви, мистични и пророчески текстове. Произходът на най-старите книги беше забулен в загадки, което не беше попречило някои от тях да се превърнат в основополагащи текстове за Върховното кралство и за други места.

Книгата *Първите крале на Лангър* беше една от тях.

— Това е една от любимите ми книги — каза Рилсен.

— На мен също.

— Баща ми ми четеше *Първите крале*, когато бях малък. С тях се научих да чета.

Лорн се усмихна тъжно.

В Далрот често си беше рецитирал пасажки, които знаеше наизуст. И когато се умореше от тях, възстановяваше други по откъслечни спомени. Понякога в паметта му беше останал само ритъмът или изказът на някой стих, а думите липсваха. Тогава си ги измисляше. Всичко беше добро, стига да можеше да избяга поне в мислите си.

Рилсен видя мъчителния воал, който смути погледа на Лорн, но не го разбра. Очите му се спряха на котката, която беше заспала.

— Как се казва? — попита той.

— Нямам никаква представа.

Отговорът озадачи офицера.

Истината беше, че Лорн все още избираше и се колебаеше, понеже познаваше котките. Знаеше, че човек никога не кръцава истински една котка. Когато най-накрая ти се струва, че дадено име е подходящо, то е, защото котката си го е избрала.

Настана мълчание. Време беше Рилсен, който беше изчерпал безобидните теми, да мине по същество.

— Искам да знаете, че нямам нищо против вас — каза той.

Лорн го погледна и се помъчи да се сети кой беше този млад офицер.

Преди три години той също беше част от Сивата гвардия и тогава никой не се съмняваше, че един ден той щеше да я командва. Върховният крал беше негов кръстник. Беше доверен приятел на принц Алдеран. Беше се покрил със слава край Валмир и — независимо от скромния си произход — щеше да се ожени за дъщерята

на могъщия херцог на Сарм и Валанс. Тогава като че ли във всичко му вървеше.

— Присъединих се към Сивата гвардия един месец след Вашето заминаване — обясни Рилсен.

— Моето заминаване... — повтори Лорн горчиво.

— Тогава всички ви смятаха за виновен. Гвардейците не искаха дори да произнесат името ви.

Лорн прие удара.

Може би в крайна сметка не беше чак толкова чувствителен. Но да чуе, че сивите гвардейци, тези, към които той беше толкова горд, че принадлежи, се бяха отрekli от него, го нараняваше повече, отколкото можеше да си признае.

— А сега? — попита той.

— Сега вече не знаят какво да мислят. Тези, които дойдоха след вас, като мен, са по-скоро благоприятно настроени. Мислят, че днес в нищо не можете да бъдете упрекван, защото бяхте оневинен за това, за което несправедливо сте били осъден. Но другите... — офицерът въздъхна. — Трябва... трябва да разберете, че всички, до капитан Норфолд, бяха подозирани след вашето осъждане. А вие знаете, че подозрението е първото, което засяга честта. Някои не можаха да го понесат и предпочетоха да напуснат гвардията, отколкото да отговарят на унизителни въпроси. А на тези, които останаха, им е трудно да ви простят. Зная — побърза да добави той. — Зная... но в продължение на три години вие въплъщавахте всичко най-лошо, което можеха да си представят: предател, опетнил честта и краля си, опетнил честта на всички сиви гвардейци. И ето че от днес за вчера... Затова се държат така хладно към вас. И трябва да призная, че самият аз не зная как да се отнасям към вас. Защото макар кралят да изиска вашата невинност да бъде призната...

— Чакайте малко — прекъсна го Лорн.

Страхувайки се, че не разбира правилно, той се изправи, което наруши спокойствието на котката.

— Казвате, че кралят е изискал да...

Той не довърши.

— Вашата невинност да бъде призната, да — каза офицерът. —
Защо?

Лорн не отговори.

Досега мислеше, че Върховният крал е разпоредил нов процес, в края на който той е бил оневинен. Или поне така му беше казал Алан и така изглежда мислеха всички. А като че ли Рилсен твърдеше, че кралят беше постановил неговата невинност. Тогава беше ли имало втори процес? И ако беше така, това не беше ли просто формалност, чийто изход е бил написан предварително, според кралските изисквания? На Лорн му се струваше, че кралят искаше той да е свободен и беше използвал властта си това да стане. Но защо? Защо след три дълги години? И дали Върховният крал беше действал по собствена воля, или за да задоволи исканията на Събранието на Иркианс?

В края на краищата, ако се вярваше на Пратеника, Лорн имаше съдба...

— Какво става? — разтревожи се Рилсен.

— Нищо — излъга Лорн. — Аз... уморен съм, това е.

И тъй като вниманието на Лорн вече беше единствено в това да гали главата на котката си, която спокойно мъркаше, Рилсен стана и се върна при хората си.

* * *

Потеглиха на другата сутрин.

Трябваше да прекосят множество дефилета, да минат през долини и планински проходи, които ставаха все по-тесни и все по-високи. Ден след ден въздухът ставаше по-хладен, по-остър. Растителността се разрежи. Понякога ги връхлитаха хапещи ветрове, които свистяха и отнасяха жалбите си към голите върхове. Закрилящите планини бяха враждебен свят от сиви скали и черни камънаци, с оскъдна трева, тръни и храсти, хилави дръвчета, вкопчени в камъка. Конниците говореха малко, като най-често се движеха в колона по стръмните пътеки, а нощем почиваха в руините на укрепленията, които по времето на Мрака защитаваха всеки проход до Цитаделата.

Скрит под качулката си и зад тъмните си очила, с котката на рамене или в някоя от дисагите, Лорн сякаш беше обгърнат от черна аура. Това се дължеше на неговата сдържаност, на лишението му от

емоции мълчание, на разстоянието, което поддържаше между себе си и другите. Но това се дължеше и на нещо по-дълбоко. Също като екипажа на кораба, който го беше докарал от Далрот, гвардейците избягваха да срещат погледа му и говореха тихо зад гърба му. Той интригуваше и тревожеше. Не че се страхуваха от него, но конниците от ескорта му нямаха доверие, спирани от инстинктивна предпазливост. Несъмнено се досещаха за Тъмнината в него.

Лорн имаше предостатъчно време да размишлява.

Съжаляваше за начина, по който се беше отнесъл към Алан преди да напусне Самаранд. Обвиняваше се, че няколко пъти беше отблъснал ръката, която неговият приятел му подаваше. Но ако я беше приел, после щеше да се наложи да се открие, да се разкрие напълно, да се остави на него. Далрот беше направила кожата му дебела, но под кожата болката бе все така силна. Лорн не знаеше кой беше в този момент. Как би могъл да сподели чувствата, съмненията и страховете си? Знаеше, че не се е освободил напълно от Далрот и че това щеше да отнеме време. Но имаше ли той това време? Щеше ли Тъмнината да го остави един ден на мира? Лорн се страхуваше, че тя се е превърнала в част от него, толкова съществена част, че да не може да се отърве от нея, без да я ампутира. Може би се беше превърнал в измъчена, самотна душа, която никога нямаше да намери покой. Може би трябваше да го приеме и да заживее с тази ужасна истина. Може би щеше да си направи услуга — на себе си, както и на тези, които го обичаха и искаха да му помогнат.

Единствено котката на Пратеника го успокояваше.

Тогава, докато галеше животното, което мъркаше, затворило очи, Лорн се отпуснаше и съзерцаваше пейзажа. Огромните планини, дълбочината на пропастите, височината на върховете почти го опияняваха. Често беше прекосявал Закрилящите планини, за да отиде в Цитаделата. Но гледката, която се откриваше пред него, не беше от тези, с които човек свиква, а и колко пъти беше мечтал за тези планини в тъмнината на своята килия? Днес планината се издигаше в края на Върховното кралство. Но някога тя се извисявала над дива област, която днес отчасти беше потънала под Сграбчващото море, а от нея бяха останали само Мъртвите земи. Историята беше написана и легендата се беше изковала тук. През Последната война на мрака именно в Закрилящите планини крал Ерклант I, начело на няколко

хиляди души, беше разгърнал войските си, за да устои на победоносната армия на Драконите на сянката и забравата. Точно в тези планини неговите герои бяха построили Цитаделата, където, притиснати, героично се бяха били, докато пожертването на Дракона-крал беше предизвикало бедствието и открило пътя към победата. И пак тук крал Ерклант I сам беше победил Дракона на разрушението и беше придобил неговата власт.

Историята на Върховното кралство беше изкована тук и точно тук Лорн преживя своя апогей, своя залез и своето падение. Беше се изправил срещу съдбата си в сянката на тези легендарни планини.

Сега се връщаше в тях.

ГЛАВА 24

Накрая, след дълги дни, те навлязоха в една долина, притисната между стръмни скали и стени. По един стар павиран път минаха покрай едно градче и продължиха към края на долината. Тя завършваше на дъното на мрачна пропаст, чиито стръмни стени, издигащи се към небето, се събираха в място без изход.

Там се гушеше Цитаделата.

Това беше огромна крепост. Преди да се стигне до нея, трябваше да се преминат множество стени, които преграждаха пропастта. После се стигаше до подножието на първата крепостна стена. Цитаделата изглеждаше най-величествена точно от това място, където човек чакаше — дребен и смазан — да се отворят портите, да бъде спуснат подвижният мост и да се вдигне решетката. Следваха други крепостни стени, построени на стъпала, като най-високата обграждаше замък, чиято главна кула и останалите кули с бойници бяха отчасти издълбани в скалите.

Лорн последва ескорта до замъка в дълбока тишина, само копитата на конете чаткаха по каменните павета. Цитаделата беше свещено място, в което поданик на Върховния крал никога не влизаше, без да изпита смесица от страх и дълбоко уважение, защото историята и легендата на Върховното кралство бяха създадени тук. Но Лорн изпитваше особено чувство. Беше роден в Цитаделата. Тук беше посветен в рицарство и получи почести, после пак тук беше задържан, докато траеше процесът му, и осъден. Врълетяха го спомени — меланхолични, а често и мъчителни. Видени образи. Чути думи. Смехове и сълзи. Изчезващи аромати. Цяла вихрушка от противоречиви чувства, които го разтърсиха...

Норфолд, капитанът на Сивата гвардия, чакаше във вътрешния двор на замъка. Зад него войниците в ризници бяха строени в шпалир на стъпалата на главната кула. Лорн стъпи на земята и подаде юздата на коня си на един коняр. От седлото си Рилсен му кимна с глава и изчезна, последван от конниците, които командваше.

Лорн погледна Норфолд, без да каже дума.

Животът му се беше превърнал в кошмар, когато капитанът го беше арестувал преди три години. По онова време Лорн беше натоварен да осигурява сигурността на поредица поверителни срещи между Върховния крал и Иргаард. Тези срещи целяха да бъде изготвен проект за мирен договор, като всичко трябваше да бъде запазено в пълна тайна. Върховното кралство и Иргаард бяха врагове открай време и равновесието на съюзите между имелорските кралства почиваше в голяма степен на този вековен антагонизъм. Ако съюзниците им откриеха, че Върховният крал и Черния дракон се сближаваха зад гърба им, това щеше да предизвика дипломатически и политически кризи, които със сигурност щяха да опропастят предприетите усилия. Но ако бъдеше намерен един първоначален терен за разбирателство, щяха да последват други преговори, които може би щяха да завършат с край на петвековната явна и скрита война. Лорн знаеше какви ще са последиците за изхода на срещите при най-малкото изтичане на информация. Предупреден за залозите, той съзнаваше голямото доверие, гласувано му от Върховния крал, и честта, която му беше оказана. И всичко сякаш се развиваше по най-добрия начин, докато един ден Норфолд невъзмутимо поиска меча му, преди да го арестува.

Изправен пред Лорн три години по-късно, Норфолд отново не мигваше.

Никак не се беше променил. Висок и як, капитанът беше на около петдесет години и имаше идеално оформена брада. Мълчеше, съдържаше се, но погледът му беше страховит и изразяваше всичко, което не можеше да каже. Не беше простил на Лорн. Не вярваше в неговата невинност. И макар да беше решен да изпълни дълга си, макар да се подчиняваше на заповедите на Върховния крал, не оставяше никакво съмнение относно дълбокото си убеждение. Лорн го караше да изпитва единствено ярост, омраза и презрение. Мястото му беше в Далрот и то до края на живота му.

С високо вдигната глава Лорн му отвърщаше със също толкова красноречив поглед.

Спокоен поглед, който казваше:

„Върви на майната си.“

Норфолд го разбра и кимна едва забележимо, сякаш за да каже, че отговаря на предизвикателството и поема хвърлената ръкавица. И

двамата мъже разбраха, че от тук насетне щяха да бъдат заклетии врагове.

— Последвайте ме — каза капитанът след малко.

— Кралят очаква ли ме?

— Не. Денят напредна доста. Несъмнено Негово Величество ще ви приеме утре сутрин. Ще можете да си починете.

Тръгнаха заедно по голямото стълбище на кулата, между изправените войници, застанали мирно и гледащи право пред себе си. Нощта вече се спускаше над Цитаделата и започваха да палят факлите.

* * *

Лорн се възползва от горещите бани в замъка, после се оттегли в стаята, определена за него в една от кулите. Там го чакаха чисти дрехи — сгънати и изгладени. Стените бяха голи, а мебелировката съвършено строга, но леглото беше меко и след няколко нощи на бивак и езда в планините, Лорн се отпусна на него с удоволствие. Почти беше заспал напълно облечен, когато му донесоха вечерята.

Малко по-късно на вратата отново се почука точно когато привършваше вечерята си.

— Влезте — извика той, след като изтри уста.

Вратата се отвори и се появи един висок, суров здравеняк. Надвишаваше Лорн с цяла глава, носеше черната ризница на личната охрана на краля и имаше войнишки мустаци. Беше между трийсет и пет и четирийсет годишен и не беше трудно да се отгатне, че цял живот е бил войник. Белег като сърп красеше дясната му скула.

Лорн не можеше да си спомни дали го беше виждал преди.

— Да? — каза той.

— Получих заповед от капитан Норфолд да ви се представя, месир.

— Поради каква причина?

— Натоварен съм да осигуря защитата ви.

— Моята защита или надзора ми?

— Стана въпрос единствено за вашата защита.

Погледът на мъжа беше спокоен, почти безразличен. Лорн се помъчи да го прецени, но напразно.

— Нищо не мога да направя срещу това, нали?

— Простете, месир?

— Каквото и да кажа, вие ще останете до мен.

— Заповедите са си заповеди, месир. Могат да бъдат променяни от тези, които ги дават, но не могат да бъдат пренебрегвани от тези, които ги получават.

— И тази, която сте получили относно мен, идва от капитана на гвардията.

— Да.

Лорн не видя никаква причина да създава трудности.

— Добре — каза той. — Името ви?

— Хурст.

— Хурст? Това име ли е?

— Име е, когато се казваш Хурственскарен.

— Ясно. Малко име?

— Вескарстендир.

Лорн се запита дали гвардеецът не му се подиграва. Наблюдава го внимателно известно време, но онзи изглежда беше от хората, напълно лишени от чувство за хумор.

— Вескарстендир — повтори Лорн.

— Да.

— Вескарстендир Хурственскарен.

— Да.

Лорн положи огромно усилие да остане невъзмутим.

— Мога да ви наричам Вескар.

— Предпочитам Хурст.

— Добре. Хурст. Лека нощ, Хурст.

— Лека нощ, месир.

Като каза това, Хурст затвори вратата.

Известно време Лорн разсъждаваше върху причините, поради които занапред щеше да има телохранител. Който, като се замислиш, си беше пазач. Норфолд нямаше доверие на Лорн и несъмнено искаше да му покаже, че го държи под око. Но може би капитанът беше разбрал, че Лорн беше станал жертва на опит за отвличане в Самаранд. А негов дълг, независимо дали му харесваше, беше да го пази. Ако нещо се случеше с Лорн, Норфолд със сигурност щеше да отговаря пред Върховния крал. Тъй като го познаваше добре, Лорн изпитваше

уважение към някогашния си капитан: нямаше по-лоялен, неподкупен и предан от него. Ако му е било заповядано от краля, той щеше да даде живота си, за да спаси живота на Лорн.

Тъжна ирония...

Станал отново мрачен, Лорн си сипа чаша вино и отиде да се облегне на прозореца.

Тъй като беше почти пуста, Цитаделата беше съвсем смълчана. Чуваше се само свистенето на вятъра, плющенето на знамената и сигналите от тръба, които отмерваха военния живот. Цитаделата никога не бе била весело място, но все пак Лорн я познаваше като много по-оживена, когато като юноши идваха с Алан да прекарат лятото при Върховния крал. Крал Ерклант всъщност винаги беше предпочитал Цитаделата пред дворците си. Все пак беше крал воин. Но несъмнено и защото можеше по-лесно да ходи на гроба на дядо си, Ерклант I, чието име носеше и почиташе паметта му.

Ерклант Стари.

Този, който беше победил в Последната война на мрака. Този, който беше основал Върховното кралство. Този, който беше победил Серкарн — Дракона на разрушението и беше придобил неговата мощ.

Легендата и историята се преплитаха толкова тясно, когато ставаше дума за него, че беше трудно да повярваш, че е бил същество от плът и кръв, че е живял в тази Цитадела и се е бил срещу армиите на сянката и забравата в тези планини. Но още по-трудно беше да повярваш, че останките му почиват недалеч, под една каменна плоча.

Блуждаещият поглед на Лорн се спря на една кула, чийто силует различаваше. Там се помещаваше затворът, където той беше чакал изхода от своя процес. Дори не беше присъствал. Обвинен, че е предал тайната на секретните преговори между Върховното кралство и Иргаард, чието успешно развитие трябваше да гарантира, на него му беше наложено мълчание и безсилие, докато съдиите разглеждаха при закрити врата свидетелства и документи, които изглежда го уличаваха. Никой не пое защитата му. Процесът беше бърз и по-малко от месец, след като беше арестуван, Лорн отплава за Далрот. Що се отнася до преговорите между Върховното кралство и Иргаард, те бяха подновени след две години по инициатива на министър Естеверис. И по странен каприз на съдбата Лорн се беше върнал тогава, когато те щяха да

завършат с възстановяването на дипломатическите отношения между двете страни и след време — с мирен договор.

Огорчен, Лорн отпи глътка вино, чийто вкус не усети.

* * *

Изтощен, Лорн заспа и започна да сънува.

Кошмарите му го отпратиха в собствения му ад. Видя се скитащ, изгубен и тревожен в една крепост, която беше едновременно Далрот и Цитаделата. Чуваше викове, плачове, стенания. Неговите може би. Пратеникът му говореше, но гласът му беше заглушен от шума на буря, чиито пурпурни светкавици го заслепяваха. Безпомощен, Лорн гледаше как Пратеникът се отдалечава. После се обърна и ужасен вдигна поглед към един излъскан драконов череп. Изкреця, когато драконът отвори челюстите си и го изпепели в пламтящ огън.

Лорн се събуди стреснато, беше задъхан, сърцето му биеше лудо. Котката беше седнала до него и го гледаше, а едната ѝ лапа беше сложена върху потните му гърди.

ГЛАВА 25

Лорн беше готов, когато дойдоха да го вземат. Чакаше в една от залите на замъка, безразличен към портретите на кралете на Лангър, които красяха стените. Беше напрегнат и тревожен. Не знаеше какво иска от него Ерклант II, знаеше само това, което Пратеникът му беше казал или оставил да разбере: той имаше изключителна съдба и тази съдба започваше тук, в Цитаделата, с аудиенция при умиращия крал.

Въведоха го в тронната зала.

Тя беше дълга и висока, обточена с колони и потънала в мрак. Тесните ѝ, ъглести прозорци бяха изцяло закрити с дебели черни завеси. Големи свещници бяха разположени равномерно още от вратата и трептящите пламъци на свещите позволяваха едва-едва да се види нещо.

Лорн тръгна към трона, поставен на подиум в края на дълъг червен килим. Килимът приглушаваше шума от стъпките му. Цареше дълбока тишина, но сякаш имаше нещо живо и трептящо под каменните сводове. Лорн чувстваше, че върви към съдбата си. Стоеше изправен и се мъчеше да остане невъзмутим, а юмрукът му стискаше дръжката на сканда, който висеше на хълбока му.

Седнал на трона си от абанос и оникс, старият крал Ерклант II чакаше неподвижен. Беше с ботуши, облечен в черна кожа и сива ризница. Тъмен воал, придържан от короната му, покриваше лицето му. Дясната му ръка почиваше върху дръжката на меча му, прибран в ножница, сякаш почиваше върху дръжката на бастун.

Лорн се поклони пред подиума, покрит с килим в черно и сребърно. Над него се извисяваше голям череп, който изглеждаше от огладен камък — черепът на Серкарн, Драконът на разрушението, убит от Ерклант I след Мрака.

— Ела, приближи се да те видя по-добре — каза Върховният крал с дрезгав глас.

Лорн се изкачи по стъпалата на подиума, за да целуне пръстена с герб на ръката, която кралят му подаваше — суха, изпосталяла ръка. После отстъпи назад и се върна на мястото си пред подиума, като

коленичи на едно коляно на пода с наведена глава в знак на уважение и покорност.

— Изправи се, Лорн. Изправи се — каза Ерклант, като придружи думите си с движение на ръката.

Лорн стана и позволи на краля да го разгледа. Тогава забеляза Норфолд, който стоеше на две крачки от трона и не го изпускаше от очи.

— Окото ти — каза Върховният крал след малко. — Дясното. То... променило се е, нали?

Лорн не беше сложил опушените си очила, за да се представи пред краля. Но и без това щяха да са му ненужни, дотолкова слаба беше светлината тук.

— Да, сир.

— Тъмнината?

Лорн кимна с глава.

— Покажи ми ръката си — каза Върховният крал.

И понеже Лорн се колебаеше, той настоя:

— Покажи ми я.

Лорн бавно размота кожената превръзка, която обвиваше лявата му ръка. После стъпи с единия си крак на подиума и се наведе с протегнатата ръка, за да може Върховният крал да види каменния печат, вграден в кожата му. Старият крал хвана ръката му и дълго разглежда белега на Далрот.

— Боли ли те? — попита той.

— Понякога.

С бавни и внимателни движения — движения на крехък старец — старият крал пусна ръката на Лорн.

После се изправи и попита:

— Причинихме ти голяма злина, нали?

Тъй като Лорн мълчеше, старият крал продължи като на себе си:

— Да. Голяма злина...

За миг остана замислен, преди да отрони:

— Доволен съм да те видя отново, синко.

Син.

Върховният крал винаги беше наричал Лорн така от обич. Разбира се, той имаше още много други кръщелници, освен него, защото никога не беше отказвал тази чест за първородните синове на

своите благородници и рицари. Но в случая с Лорн връзката беше наистина привилегирована. Лорн знаеше, че кралят го обича като баща. Никога не се беше съмнявал в това, поне до процеса и осъждането си. Тогава Ерклант не беше направил нищо, за да го спаси или поне да го защити. Не му беше спестил изпращането в Далрот. С една дума — беше го изоставил.

За Лорн раната беше дълбока и си оставаше такава.

— Вие... вие нищо не направихте — каза той с глас, отпаднал от емоция — Можехте... Една ваша дума и... и...

Не можа да завърши, коремът му се беше свил на топка.

Върховният крал не отговори, но блестящите му очи не преставаха да гледат Лорн през черния воал, който скриваше изпитото му лице.

После сериозно каза:

— Помогни ми.

Опита се да стане, като се вкопчи в трона си с едната ръка, а с другата се подпираше на меча си. Изненадан, Лорн се поколеба, докато Норфолд вече се беше спуснал и помагаше на Върховния крал да се изправи.

— Благодаря, Норфолд — каза Ерклант, след като си пое дъх. — Но ми се струва... струва ми се, че Лорн има достатъчно сили сам да ми подаде ръка.

Капитанът разбра и с неудоволствие повери краля на Лорн. Хванат неподготвен, той нямаше избор и изведнъж се оказа, че поддържа един стар човек, който му се стори ужасно уязвим. Каза си, че Ерклант можеше да си счупи врата от нищото и срещайки погледа на Норфолд, прочете в него ужасно предупреждение.

— Оттук — каза Върховният крал, като посочи едни черни завеси.

Зад завесите имаше балкон.

Лорн помогна на краля да премине през завесите, после го придружи до парапета. Оттук се виждаше цялата долина. Смрачаваше се. Студените сенки на планините се простираха издължени и неподвижни. Уединена сред стръмните склонове, Цитаделата беше потънала в тъмнина.

Кралят се държеше за каменния парапет, но Лорн, който се досещаше колко слаби бяха краката му, не изпускаше лакътя му.

— От сега нататък — каза Ерклант, съзерцавайки пейзажа, — тук е цялото ми кралство...

— Сир, вие все още сте Върховният крал.

— Да, нося короната му — възрази старият крал, обзет от огромна умора. — Но тя е много тежка... Вече нямам сили да царувам, да управлявам. Кралството ми страда от това. Твърде много го занемарих, Лорн. Твърде много. И по моя вина то умира. Също като мен...

Уморен, той се обърна и с дългия си пръст, чиято кожа приличаше на пергамент, посочи едно кресло на балкона. Лорн му помогна да седне и — като болногледач — подреди колкото можа възглавничките около него.

След като седна удобно, Върховният крал облекчено въздъхна.

— Така е по-добре — каза той. — Благодаря.

После потърси нещо около себе си, изглеждаше раздразнен и тъй като Лорн продължаваше да стои прав, извика:

— Донесете стол за рицаря!

— Не, сир. Уверявам ви, че...

— Стол за рицаря!

Някой побърза да донесе една табуретка на Норфолд, който стоеше встрани, на прага на балкона. Капитанът сложи стола до креслото и се отдръпна.

— Седни — каза кралят и Лорн се подчини. — По-близо, по-близо...

Лорн приближи достатъчно табуретката, така че Върховният крал да може да говори на ухото му, приведен настрани. Дъхът на Ерклант беше парлив, а дишането му свистящо.

— Нищо не можех да направя, знаеш ли? — каза му той доверително. — Ако се бях намесил, ако се бях застъпил за теб... щяха да ме обвинят, че подменям собственото си правосъдие. Защото си мой кръщелник. И приятел на Алан... Разбираш ли?

Не, Лорн не разбираше.

Защото това, което Върховният крал беше отказал да направи тогава в името на своята неподкупност, в крайна сметка го беше направил три години по-късно. От угризения или от дълг. Или вероятно по инициатива на Събранието на Иркианс.

— Освен това трябваше да се пази тайна — добави кралят. — Тайната на обвиненията, които тегнеха върху теб, и тайната на твоя процес. Всичко това, за да се запази друга една тайна. По-голяма тайна. Тайната на проклетите преговори с Иргаард — погледът на краля заблестя под воала. — С Иргаард... Иргаард! Но как можах да се оставя да ме убедят, че сближаване с Иргаард е не само възможно, но и желателно? Как?

Кралят спря за момент и — примирен — си възвърна спокойствието.

— Ако бях поел твоята защита, щеше да избухне скандал — каза той. — Щеше да се разбере защо, как ти беше обвинен. И за какво. Нашите... нашите съюзници щяха да научат за преговорите ни с Иргаард. Щяха да открият какво се готвехме да направим. Да предадем съюзниците си. Да нарушим договорите си. Щеше... щеше да има кризи. Войни може би... — Той отново се оживи, доколкото позволяваха малкото му сили. — И тези доказателства, Лорн! Тези доказателства! Те... те не оставяха никакво съмнение! Не можех да повярвам, че си виновен, ти, когото бях обичал като син. Но ти беше, Лорн! Ти беше!

Той млъкна и взе в костеливите си ръце ръката, която Лорн беше опрял на облегалката на креслото.

— Прости ми — умоляващо каза старият крал, гласът му беше дрезгав от вълнение. — Прости ми...

Съсипан от вълнение, гневен, Лорн не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи.

Сякаш хванат в провинение, той скришом погледна към Норфолд, който стоеше безизразен, но готов да се намеси. Искаше му се да отдръпне ръката си, но крал Ерклант я стискаше с малкото сила, която му беше останала.

Поколеба се.

Почувства как в него се надига едно чувство, което разпозна прекалено късно и което бързо го обзе изцяло...

Бунт.

Като не можеше да издържа повече, той рязко стана и дръпна ръката си, сякаш ръцете на краля бяха започнали да го горят.

— Не! — извика той.

Върховният крал инстинктивно се дръпна.

Норфолд се впусна с ръка на меча и няколко пръста от стоманата вече се подаваха от ножницата, когато Лорн се обърна и треперейки, се облегна на парапета.

Старият крал спря капитана си с жест, ръката му остана насочена към него, за да го държи на разстояние.

Чакаше.

Лорн се съвземаше, все още с разширени ноздри, но с вече успокоено дишане. Очите му обаче оставаха замъглени. В далечината с падането на нощта небето се покриваше с плътни облаци, които скриваха първите бледи светлини на Мъглявината.

— Събранието на Ирканс ми каза, че си невинен, Лорн — каза старият крал развълнувано. — Кълна ти се, че не знаех...

Лорн не реагираше.

— Пазителите ми разкриха, че имаш съдба и че тази съдба трябва да може да се изпълни.

Като разбра, че опасността е преминала, Норфолд се отпусна и прибра меча си, но без да се отдръпне.

— Казаха ми кой си бил — добави Върховният крал.

Тук Лорн реагира:

— Кой съм бил?

— Кой си — уточни Ерклант. — Кой си бил винаги.

Лорн си спомни онова, което Пратеникът му беше доверил измежду другите неща: „Ние му разкрихме кой сте.“

— Сир, не разбирам.

Старият крал се изправи, сухо отказа помощта на Норфолд и бавно, мъчително направи усилие да стигне до Лорн.

— Ако Пазителите са прави, ти си нещо повече, отколкото си мислиш, Лорн. Пазителите понякога грешат. Или лъжат, ако смятат, че това е необходимо за изпълнението на волята на Сивия дракон... Но ако казват истината, тогава е възможно ти да си последната надежда на Върховното кралство.

Лорн вече не знаеше какво да мисли, но не можа да сдържи една цинична усмивка.

— Последната надежда — подигравателно каза той. — Аз!

С бавността на трудно сдържана ярост той се обърна към стария крал и вдигна левия си юмрук, за да му покаже белега на Тъмнината на опаката страна на ръката си.

— Аз? — повтори той почти заплашително.

Всичко това нямаше никакъв смисъл.

Една голяма бяла капка падна шумно върху облегалката на креслото. Последваха други, които се разбиваха в плочите на балкона, по парапета и по покривите наоколо.

Върховният крал вдигна очи към небето и на лицето му се изписа примирена усмивка.

Лорн знаеше, че за белите дъждове се смяташе, че са изпратени на Върховното кралство от неговия покровител — Ейрал, Белия дракон. В драконовия пантеон той беше Драконът на познанието и светлината. Заредени с бледа пепел, която се превръщаше в прах, когато изсъхне, тези дъждове често се смятаха за лошо предзнаменование. Те бяха като предупреждения, които Ейрал пращаше от Свещената планина.

— Да влезем — каза Ерклант. — Освен всичко съм много уморен.

Лорн остана под дъжда.

— Утре ще ида да се поклоня пред гроба на Ерклант Стари — каза старият крал, докато Норфолд го отвеждаше вътре. — Ела с мен, Лорн. Моля те само за това. Ела с мен утре...

И добави:

— След това ще бъдеш свободен да правиш каквото искаш.

ГЛАВА 26

Лорн отново вечеря сам в стаята си, която Хурст пазеше. Нямаше никакъв апетит, бързо бутна чинията си и замислено започна да гали рижата котка, която беше скочила на коленете му. Прибавено към шума на дъжда по покривите, мъркането на котката го успокояваше и му помагаше да успокои яростния поток на мислите си, на страховете и въпросите си.

Дъждът спря и остави белезникави следи по сивите камъни. Нощта се спусна, а Цитаделата изглеждаше пуста. Изоставена. Нито едно движение. Никакъв шум, освен шума от капките, падащи от покривите в големите бели локви.

Гроб.

От своя прозорец Лорн си спомни времето, когато Цитаделата, макар и сурова, каквато винаги е била, беше и крепост, изпълнена с живот. Върховният крал винаги я беше предпочитал. Но тя беше изолирана, достъпът до нея — труден, беше некомфортна и неудобна. От нея трудно можеше да се управлява, така че Ерклант II се беше примирил да идва в нея само през най-топлия летен месец, когато горещината в Ориал, в сърцето на Лангър, ставаше непоносима. Алан и Лорн идваха да прекарат този месец при Върховния крал, преди да се върнат за останалата част от годината при херцога на Сарм и Валанс, на когото беше поверено възпитанието на принца.

Лорн не можеше да не се усмихне при спомена за щастливите дни, които двамата с Алан бяха преживели в сянката на тези стени, които тогава не му се струваха толкова страховити. Това беше преди Цитаделата да се превърне в гробница на един много стар, болен и самотен крал, който очакваше смъртта, заобиколен единствено от гвардията си, присъствайки — от своя трон от абанос и оникс, сега вече разклатен — на упадъка на своето кралство.

Лорн разбра, че няма да може да заспи.

Препаса колана с меча, сложи наметало с качулка и под внимателния поглед на котката прекрачи през прозореца. Знаеше наизуст покривите на Цитаделата, по които двамата с Алан бяха

тичали всяка нощ през лятото, когато бяха юноши. Заради тръпката, заради удоволствието от изследването и заради нарушаването на забраните. Но и за да избягат от бдителността на своите пазачи.

„Също като днес“, каза си Лорн, като си помисли за Хурст.

Нищо и никой не можеше да му забрани да отиде там, където отиваше, но той искаше да отиде сам.

* * *

От покрив на покрив, като внимаваше да не го видят часовите, Лорн напусна квартала на гвардейците, където беше настанен. После, като се страхуваше да не се подхлъзне по мокрите керемиди или да падне лошо заради тъмнината, която беше обгърнала крепостта, той намери павираните улици и влезе в квартала на оръжията.

Цитаделата беше разделена на квартали, които най-често се състояха от двор и няколко постройки. Обиколните пътища, наблюдателните кули и стените с бойници ги разделяха, очертавайки мозайка. Кварталът на краля беше най-просторният и най-добре защитеният сред тях. Отчасти издълбан в скалата, той се извисяваше над всички. Имаше квартал на конюшните, на арсенала, на посланиците, на храмовете, на училищата, на болницата. И още много — скромни или славни, понякога забравени, като броят им беше почти невъзможно да се установи.

Решетката на входа на квартала на военните беше вдигната. Помещенията изглеждаха необитаеми. Дворът беше пуст, а постройките наоколо — потънали в тъмнина.

Никакъв шум.

Лорн почувства как гърлото му се свива.

По традиция в квартала на оръжията живееха кралският оръжеен майстор и кралският ковач. Първият тренираше и обучаваше Върховния крал, докато вторият изковаваше оръжията и доспехите му. На всеки един от тях по свой начин беше поверен животът на краля. Престижна, но смазваща отговорност, за която човек трябваше да се покаже достоен.

Бащата на Лорн беше учител по фехтовка на Ерклант II. Беше го придружавал във всички битки и когато времето на войните свърши,

беше останал завинаги при него. Така че Лорн беше прекарал тук първите години от живота си; тук беше израснал при баща си и майка си; тук се беше връщал всяко лято през юношеството си. Точно тук беше обучен на трудния занаят на учител по фехтовка от баща си, като от двама им с Алан се лееше пот и кръв, но никога не се отказваха, независимо от умората и раните.

Накрая, тук беше обичал за пръв път.

Тя се казваше Наерис. Беше единствената, обожавана дъщеря на кралския ковач Рейк Вард. Като истинско момче беше споделяла игрите на Лорн и Алан, когато бяха деца. Когато се превърна в красива девойка, двете момчета се влюбиха в нея едновременно през едно лято и се опитаха да я съблазнят. Тя предпочете Алан, както толкова много след нея. С годините Лорн щеше да свикне с това. Алан умееше да говори добре, беше привлекателен, елегантен и изпълнен с жар. В него имаше нещо слънчево. Той заслепяваше. И това, което правеше така, че тълпите да го обожават, караше и жените рано или късно да падат в ръцете му. Никой не можеше да му устои дълго.

Това правило беше имало едно-единствено изключение — Алисия.

За миг Лорн остана мълчалив пред къщата на своето детство. В неговите очи това беше преди всичко къщата на баща му — къщата, в която учителят по фехтовка, останал вдовец, беше остарял сам и беше дочакал смъртта си.

Капаците на прозорците бяха затворени.

Лорн се опита да отвори вратата. Тя беше заключена, но се клатеше. Той я натисна с рамо, напъна я без много усилия и тя се отвори със скърцане пред него.

За миг се поколеба на прага, до него достигна миризма на застояло и на стара прах.

После влезе.

Едва виждаше в тъмнината. Но всичко тук му беше близко и като че ли нищо не беше помръднало, откакто...

Открай време.

Или поне от последния път, когато Лорн беше дошъл да види баща си, при връщането си от Сарм и Валанс, където беше отишъл да търси Алан. Разбира се, не можеше да каже нищо за своята мисия,

ните за властта, която кешът имаше над един принц на Върховното кралство. Дори на баща си. Дори на кралския учител по фехтовка.

Два дни по-късно Норфолд поиска меча му и го арестува.

— Кой сте вие? — каза изведнъж женски глас зад гърба на Лорн.
— И какво правите тук?

Лорн се обърна и веднага беше заслепен от светлината на фенер. Вдигна ръка, за да предпази очите си и обърна глава, като се мъчеше да гледа встрани.

— Предупреждавам ви, че ако повикам часовете, то ще е, за да приберат трупа ви! — заплаши младата жена, която стоеше на прага.
— Отговаряйте!

По ботуши, панталон до коленете, риза и сако, тя поклащаше фенера в лявата си ръка, а в другата държеше меч.

— Нае? — каза Лорн. — Нае, ти ли си?

Младата жена се поколеба.

— Л... Лорн?

Вдигна фенера, който освети напълно лицето ѝ и престана да заслепява Лорн. Той позна без никакво съмнение големите ѝ черни очи и онзи храбър вид, нежната светлина в погледа ѝ и дясната буза, разполовена от грозен белег.

Наерис.

— Да, Нае. Аз съм.

— Лорн!

Пусна меча и фенера и се хвърли в прегръдките му, дълго го притиска към себе си — едно слабо, твърдо тяло, което го смуги. Не знаеше какво да прави с ръцете си, но накрая я прегърна.

Развълнувана, младата жена се мъчеше да намери думи.

— Това... това си ти, ти си... Аз... мислех, че...

— Бях освободен, Нае. Оневинен...

— Но как? — попита тя, като се отдръпна малко, за да го погледне в лицето. — Дори не знаехме дали си...

Усмихна се, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Бях повикан отново от Върховния крал — каза Лорн. — Аз...

Но Наерис го прекъсна:

— Не, не тук. Ела — каза тя и го хвана за ръката. — Сега ще ни разкажеш всичко. Татко ще е много доволен да...

Изведнъж млъкна и стана сериозна.

— Какво — разтревожи се Лорн.

— Аз... съжалявам много, Лорн... За баща ти.

— Благодаря, Нае.

— Татко го намери, знаеш ли? Една сутрин... вече... вече беше много късно...

Очите на Наерис отново се замъглиха, но този път сълзите ѝ не бяха от радост.

* * *

— Хайде, хлапе. Изпий още една чаша.

Лорн беше изгубил сметката, но сърце не му даваше да откаже. Впрочем Рейк Вард му сипа, без да чака и тъй като бутилката се изпразни, се обърна към дъщеря си.

— Иди да донесеш друга, Нае.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Не мислиш ли, че пихте достатъчно вече?

Старият ковач погледна дъщеря си със замъглен поглед.

— Ти знаеш ли, че все още си на възраст, на която можеш да изядеш един шамар?

— Не съм, и то отдавна. Освен това сигурно ще е първият, който ще ми удариш...

Рейк вдигна рамене и се наведе през масата, за да сподели с Лорн:

— Струва ми се, че изтървах възпитанието на дъщеря ми...

Лорн се усмихна и побутна пълната си чаша към Рейк.

— Тя е най-доброто, което сте направили.

— Мда — каза ковачът замислено, преди да смигне на дъщеря си, седнала в другия край на масата, малко встрани от двамата мъже.

С възрастта русите ѝ коси, събрани на опашка, бяха започнали да посребряват, но опашката беше все така дълга и гъста. Навитите ѝ ръкави позволяваха да се видят сините татуировки, които покриваха ръцете, гърдите и гърба ѝ. Скандски татуировки, каквито носеше и майката на Лорн. Те бяха магически — ставаха червени и се променяха, когато този или тази, които пазеха, биваха понесени от

вихъра на войната. Рейк беше сканд и ковач. Това означаваше, че умее да обработва аркана и можеше да изкове изключителни оръжия и доспехи.

— Той се бори докрай, знаеш ли? — каза изведнъж Рейк. — Баща ти. Докрай. Никога не повярва на обвиненията срещу теб. И когато беше осъден, направи всичко, всичко опита, за да... Но какво ли можеше да стори? Всички му обърнаха гръб. Дори Върховният крал, даваш ли си сметка?

Изруга.

— Всички, но не и вие двамата — възрази Лорн.

Ковачът размени поглед с дъщеря си и му се усмихна.

— Да. Без нас — съгласи се той с горчивина. — Така се промениха нещата... Ще ми се да можем да направя повече за теб, хлапе.

Лорн кимна.

— Зная.

Знаеше, че Рейк е искрен. Той беше сканд като майката му и Лорн в много отношения беше синът, който никога не бе имал. Обожаваше дъщеря си, но тя не беше син.

— Баща ти се беше заклек да ги накара да признаят невинността ти — продължи старият ковач, като впери мрачен поглед в празнотата. — Да предизвика втори процес за теб... Беше бесен. Не спеше. Почука на всички врати. На всички. Напразно — и това го изтощи. Озова се сам, силите му го напуснаха, без приятели и без пари. Но никога не се отказа... — въздъхна ковачът. — И после една сутрин, тъй като не беше отворил капациите на прозорците си, отидох да го видя. Вратата беше отворена. Беше седнал в креслото си пред камината. Мъртъв.

Лорн почувства студ и усети, че ръцете му треперят. Устата му пресъхна, някаква тежест смазваше гърдите му. Отначало помисли, че започва криза. Но това нямаше нищо общо с Тъмнината. Гневът и болката го обхващаха като пареща отрова, потекла във вените му.

С втрепен поглед той не можа да сдържи сълзите си.

— Къде е погребан?

— Тук — отговори Наерис. — В малкото гробище в квартала на мечовете.

— Какво? — възмути се Лорн. — Дори не в гробището в квартала на краля?

— Не — каза Рейк. — Не.

Пресуши на един дъх чашата на Лорн и като стана с по-малко затруднение, отколкото можеше да се помисли, каза:

— Чакай. Не мърдай.

Тръгна с тежка стъпка и излезе от кухнята, в която се бяха събрали, в задната част на къщата, която вече беше празна. Остави вратата отворена и изчезна през задния двор.

— Къде отива? — попита Лорн.

Наерис се плъзна по пейката, за да се приближи към него. Изсипа половината от своята чаша в чашата на Лорн и изпиха по глътка вино, преди да му отговори.

— У дома си.

— Как така?

— Той спи над своята ковачница — обясни тя.

— А ти?

— Тук. Но на тавана.

— Но защо?

Младата жена погледна Лорн в очите.

— Татко вече не е кралски ковач, Лорн. Изгубихме почти всичко. И никой не иска да ни отвори вратата си... Дори не би трябвало да сме тук, но татко не иска да напусне Цитаделата. Така че почти се крием. Без да знаем дали утре някой няма да дойде да ни изгони.

— А ковачницата?

— Угасена — каза Наерис, сякаш съобщаваше за нечия смърт.

Рейк Вард не беше обикновен ковач.

Той познаваше тайните на скандските военни ковачи и знаеше как да обработва аркана и стоманата, за да създава най-добрите възможни оръжия и доспехи. Когато беше станал кралски ковач, беше произнесъл клетва, която му забраняваше да кове за друг, освен за Върховния крал.

Лорн погледна празните бутилки на масата и разбра защо Рейк не се страхуваше, че ще навреди на ръката си, ако пийне малко повече от разумното.

— И всичко това, защото сте подкрепяли баща ми, нали?

— Да. Но не казвай нищо на татко — побърза да добави Наерис, като чу, че баща ѝ се връща. — Знаеш го колко е горд. Той...

Рейк влезе, седна на мястото си и сложи на масата пред Лорн един меч, прибран в ножница.

— Вземи — каза той. — Това е твое.

Лорн взе меча, който беше познал веднага, и с усмивка на уста не устоя да не го извади от ножницата.

Никакво съмнение не беше възможно.

Това беше неговият меч, този, който Норфолд му поиска, когато го арестува. Беше му подарен от майка му, която, като всички скандски жени, беше воин. Мечът също беше скандски, освен че беше изработен превъзходно: острието беше тежко и широко, заострено само от едната страна, а дръжката във формата на кошница обгръщаше ръката. Страховито оръжие, което изискваше умение, за да боравиш с него.

— Накрая това беше всичко, което остана от баща ти — уточни старият скандски ковач. — Нямам представа как го беше получил.

— Благодаря — каза Лорн прегракнало. — Благодаря.

* * *

По-късно, след като се сбoguва с Рейк и дъщеря му, Лорн срещна Хурст, който го чакаше на портата на квартала на оръжията.

— Как разбрахте къде да ме намерите? — попита той, докато сивият гвардеец изравняваше крачката си с неговата.

— Прозорците ви се охраняват.

— Следователно сте ме последвали и ме наблюдавате от самото начало.

— Пазя ви. Но да, от самото начало.

— Защо се показате чак сега?

— Помислих си, че искате да останете сам.

Лорн се усмихна.

— Вие се подчинявате на странна логика, Хурст.

— Не, месир. Подчинявам се на заповеди.

— Знаехте ли, че някогашният ковач на Върховния крал още живее тук?

— Да. С дъщеря си. Всички го знаят. Или почти всички.

Замислен, Лорн кимна.

Вече беше решил да си отмъсти на тези, които го бяха предали.

Към този списък сега прибави и онези, които бяха изоставили близките му.

ГЛАВА 27

Защото беше пожелал да почива вечно на мястото на своята първа слава, там, където се беше бил с дракона и го беше победил.

„Хроники“ („Книга на кралете“)

Долината оставаше покрита с пелена от блед прах, когато напуснаха Цитаделата и по една стръмна пътека стигнаха до проход, пазен от величествена укрепена порта — останка от Последния мрак.

Норфолд водеше отряда, следван от шестима конници, носещи сивите кралски флагове, на някои от които се вееха петте корони на Върховното кралство, а на други — вълчата глава, която беше личният герб на краля. Лорн и Върховният крал ги следваха. Двайсет конници, облечени в тъмни кожени доспехи и ризници, завършваха шествието, на главите си носеха шлемове, мечовете висяха на хълбоците им, а щитовете бяха сложени отзад на конете.

Върховният крал носеше короната си, а на лицето му беше сложена абаносова маска, инкрустирана със сребро. Беше облякъл дълго наметало и дебели ръкавици, така че дори сантиметър от повехналата му кожа да не е изложен на слънцето. Лорн се беше учудил, когато го видя да се появява така, а още повече, когато го видя да сядат на седлото с помощта само на един коняр. Беше отправил въпросителен поглед към Норфолд, който обаче остана безизразен.

— Да тръгваме — каза тогава кралят с дрезгавия си глас, преди да забие шпорите.

След три часа езда стигнаха до една долина, където капризен вятър духаше, свистеше, вдигаше вихрушки и воали от сивкав прах, които бавно слягаха. Само един път прекосяваше тази страшна, отчайваща долина. Той водеше в храма, изграден на склона на най-високата от Закрилящите планини, която пазеше мавзолея на Ерклант I.

Разминаха се с неколцина поклонници, повечето окаяни, които се отдръпнаха пред тях и като си махнаха качулките, почтително поздравиха, виждайки цветовете на Върховното кралство и на Върховния крал. Тогава ескортът премина в галоп. Остави мъжете и жените в прахта, така че те се съмняваха дори дали бяха съзрели своя крал и невярващо, сякаш обзети от ужас гледаха как се отдалечава сред оглушителния тропот на подкованите коне, цвиленето, дрънчащите оръжия и плющящите на вятъра знамена...

Също като тях, Върховният крал отиваше в храма, където, предупредени за посещението му, свещениците с бръснати татуирани глави го чакаха. Облечени в сиви раса, те принадлежаха към орден, отдаден на почитта към паметта на първия от Върховните крале, на молитви за душата му и на поддържане на гроба му. Всички бяха дали обет за мълчание.

Конниците слязоха от конете в един двор, пазен от голям червен свод. Изтощен, кралят беше обзет от слабост, което накара Лорн и Норфолд да го сложат да седне на една пейка. Тогава Лорн разбра причината за изненадващата му сила — дъхът му лъхаше на опивация вкус на кеша.

Следователно Върховният крал се дрогираше.

Той свали ръкавицата си и нетърпеливо щракна с пръсти към Норфолд. Капитанът подаде една бутилка, от която кралят отпи няколко малки глътки, като повдигна отдолу абаносовата си маска. Лорн гледаше как една златиста капка се стича по костеливата брадичка на неговия крал.

— Сир — каза той, — не биваше да...

Но умирацията крал не се нуждаеше от неговата загриженост, която оттласна с движение на ръката си. Когато се почувства по-добре, той стана, вкопчен в Норфолд.

— Ела, синко — каза на Лорн със задгробен глас. — Почти стигнахме.

* * *

В дълбоката тъмнина се появи отвесна черта от светлина. Разшири се, стана процеп между крилата на огромна порта, която се

отваряше.

Кралят влезе, опрян на Лорн, и докато вратата се затваряше зад тях, те тръгнаха към каменния подиум, двата трона, сложени един срещу друг, и запалените факли, блестящи в тъмнината пред тях. Лорн вървеше според стъпките на краля. Следваше го и го придържаше, без да е наясно защо бяха дошли тук.

— Къде сме? — прошепна той.

Кралят не му отговори.

Изкачиха стъпалата на подиума, което изчерпа и последните му сили. Той се строполи на празния трон и трудно си пое въздух.

Всичко на това място беше непознато за Лорн.

Познаваше храма, мавзолея и огромния надгробен паметник в прослава на Ерклант I, пред който двамата с Алан бяха длъжни да идват всяка година, когато бяха деца, на годишнината от смъртта на първия Върховен крал. Пред същия този паметник минаваха поклонниците в пълна тишина, надзиравани от свещениците. Защото смятаха, че там почиват останките на победителя на Серкарн.

Но ужасният гроб беше на друго място, зад колосалните порти, в студения, тъмен корем на планината. Прост, но масивен, той се издигаше зад каменния трон, на който беше изобразен Ерклант I. Лорн различаваше фигурата в мрака — върху пиедестал, пламъците от факлите се отразяваха в черния мрамор, прорязан от жилки аркан, фриз от старинни руни обкръжаваше основата му.

Лорн се запита кой друг, освен свещениците в храма, знаеха за тази тайна.

— Ето го — каза старият крал. — Доведох ти го.

Лорн се обърна към Върховния крал, който беше свалил абаносовата си маска и сякаш се обръщаше към статуята на своя дядо, седнал пред него.

— Сир?

Но кралят не му обърна внимание и добави:

— Единствен ти можеш да ми кажеш дали той е същият, който Пазителите твърдят — добави кралят.

— Сир, вие не...

Тогава Върховния крал се обърна към Лорн.

— Ела. Ела тук, до мен...

Лорн се поколеба, но се подчини и застана вдясно от краля.

— Гледай — каза кралят, като посочи право напред.

Лорн погледна в указаната посока, към статуята на Ерклант I и към гроба, чийто силует се очертаваше зад нея в тъмното.

— Ние сме готови — оповести кралят, като насили прегракналия си глас. — Ние те чакаме! Можеш да се появиш!

Смутен, неспокоен, Лорн гледаше статуята, седнала пред него.

Приликата ѝ със сегашния Върховен крал беше изумителна, до такава степен, че Лорн очакваше да я види как се размърдва, напуска каменната си скованост и оживява. Щеше да започне с леко движение. Може би с потръпване, от което камъкът да се пропука. Или със светлина, която ще се появи от дълбочината на орбитите на очите му.

Изведнъж Лорн разбра, че в плътния мрак, който ги обгръщаше, имаше живот. Чу се тежък шум от влачене на вериги. После шум от стоманени нокти и кости, стържещи по скалата. Някакъв повей раздвижи огъня на факлите.

Разбра, че не гледа в правилната посока и че Върховният крал не говореше на призрака на своя дядо. Студена пот се стичаше по гърба му и Лорн повдигна очи към гроба в момента, когато една лапа стъпи на него.

Огромна люспеста лапа.

Лапата на дракон, който вървеше напред и бавно подаваше главата си от мрака.

„Аз съм Серкарн — каза драконът с мощен глас, който отекна в ума на Лорн. — А ти кой си?“

Пребледнял, Лорн извади меча си. Напразен рефлекс. Ако драконът избълваше огън, и той, и скандът му щяха да бъдат погълнати от пламъците.

— Не съм застрашен — каза кралят, като си помисли, че Лорн искаше да го предпази. — Нито ти, ако си този, когото смятам. Прибери меча си. Не ти е нужен.

Лорн не чуваше.

Раздвоен между очарованието и страха, той не можеше да отдели очи от Серкарн — Дракона на разрушението, когото първият Върховен крал беше победил и убил според легендата. Обаче този дракон беше тук, пред него.

Излизаше от тъмнината и го гледаше.

Лорн усещаше, че сърцето му ще се пръсне.

Драконите бяха царували над света. Те бяха божествени същества, преди саможертвата на Дракона-крал да доведе до техния упадък в края на Мрака. Когато Ерклант Стари беше победил Серкарн, драконът вече не беше някогашното безсмъртно създание. А и несъмнено днес беше още по-безпомощен, пет века по-късно. Но в гърлото му бучеше пещ. Ноктите му можеха да разкъсат и най-здравата броня, а люспите му можеха да потрошат и най-добрата стомана. Челюстите му бяха достатъчно широки, за да поемат цял човек, а зъбите му — достатъчно остри, за да го разполовят.

И нищо не можеше да устои дълго време на дъха му.

Обаче най-лошото несъмнено беше злокобната аура, която се излъчваше от него, аура, която ужасяваше Лорн и го караше да се облива в студена пот. Защото жарта, която светеше във вътрешностите на това чудовище, не беше от този свят, а се хранеше от Тъмнината.

Драконът на разрушението подаде глава напред, на светлината на факлите. Червените му очи блестяха като сфери, пълни с разтопен метал. Ципеста яка, пронизана от рога от слонова кост, красеше основата на главата му. Тя почти скриваше нашийника от аркан, който стягаше врата му и от който започваха дългите, тежки вериги, които се влачеха по камъните и пристягаха гърдите и лапите му.

Лорн разбра, че Ерклант I не беше убил Серкарн. Беше го пленил и поробил.

— Подчинен е чрез вълшебство на кралете на Лангър и на техните потомци — каза старият крал и стана. — На него дължим оттогава до сега нашата мощ и нашата слава.

Слисан и объркан, Лорн се обърна към Върховния крал, но той говореше на Серкарн:

— Е, стари мой приятелю? Каква е присъдата ти?

Униженият дракон се размърда във веригите си и изръмжа. Но потопа своя ужасен поглед в очите на Лорн и започна да търси, да рови...

... накрая намери.

„Пазителите не са те излъгали — обяви той със съжаление. — Нищо не мога да направя срещу него.“

Лорн усети как една костелива ръка се поставя на рамото му.

— Чуваш ли? — попита кралят.

Лорн го гледаше, без да разбира.

— Какво означава това?

Тънките, сухи устни на Върховния крал се усмихнаха. Зениците му, които приличаха на малки черни топченца, блестяха от надежда и радост.

— Това означава — каза той, — че ще ти поверя съдбата на моето кралство. Защото умирам и след по-малко от година вече няма да ме има.

Тогава Лорн се обърна и вдигна поглед към пламтящите очи на дракона. Стори му се, че мощта на Серкарн може да го помете и унищожи, когато си пожелае.

Това беше...

— Но ако нищо не се направи, Върховното кралство ще изчезне заедно с мен — продължаваше старият крал.

Беше все едно да се изправиш срещу мълчалива буря, срещу невидим ураган.

— Зная, че ти правя едно ужасно признание, Лорн. Но се нуждая от теб. Върховното кралство има нужда от теб.

Все едно беше пронизан от нечувана сила, появила се от дълбините на света и на времето.

— Лорн, чуваш ли ме?

Но Лорн не отговаряше.

Или по-скоро не отговаряше на краля, защото беше цял обсебен от думите, които мислено разменяше с дракона — и само тях можеше да чуе.

Така в мълчание измина един дълъг миг.

ВТОРА ЧАСТ
КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА НА 1547 Г.

ГЛАВА 1

Така той напусна Цитаделата и сивите каменни крепостни стени. Освен Върховния крал никой друг не знаеше крайната цел на пътуването му. Яздеше по страничните пътища, сам, с меч на хълбока и с пръстен с вълча глава на пръста. Накрая, след дълги дни, напусна равнините на Лангър и започна да изкачва планините на Аргор. В ръкава му беше скрито писмо, подпечатано с черен восък.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меча“)

— Господарке?

Селиан, кралица на Върховното кралство, не се обърна. Тя наблюдаваше — сама — от една висока галерия репетицията, която протичаше сред мирис на стърготини, лепило за дърво и прясна боя. Голямата зала на Двореца беше подредена така, че да възпроизведе конфигурацията на залата, в която на сто и петдесет левги оттам Ангборн щеше да бъде отстъпен на Иргаард с дълга церемония. Въжета, опънати на колчета, разделяха пространството и отграничаваха местата, където щеше да стои помощният персонал. Наоколо спуснати завеси затваряха някои посоки, като откриваха други и очертаваха начало на коридор. Очертана с тебешир, една централна алея водеше до широк подиум, на който манекени бяха седнали в кресла, наподобяващи тронове. От едната и от другата страна на тази алея работниците завършваха изграждането на стъпала. Шумът от техните удари с чук притесняваше церемониалмайстора. Подпомаган от няколко помощници, той трудно се оправяше с преместването на прислужниците, повикани да представляват дипломатите и другите знатни лица, които щяха да дойдат от най-отдалечените краища на Имелор, за да присъстват на събитието.

— Моля да ме извините, господарке.

Кралицата все така не отговаряше.

Сякаш се подготвяше спектакъл или пищна театрална пиеса с декори от изрисувани платна, човек почти очакваше да види опити за фойерверки. Но това беше подписването на исторически договор, който се подготвяше между Върховното кралство и Иргаард. И най-дребните детайли от церемонията трябваше да бъдат педантично уточнени съгласно изискванията на протокола и етикета. И то като се внимаваше да се държи сметка за враждите и особените чувства на всеки един. Една погрешна стъпка, едно закъснение, един пропуск можеше да има катастрофални последици. А кралицата не искаше и най-малката пречка. Този договор щеше да отбележи успеха на нейната политика и окончателно да наложи властта ѝ във и извън границите на Върховното кралство. Нищо не биваше да бъде оставено на случайността. Нищо не биваше да затъмни деня на нейния триумф.

Селиан, кралица на Върховното кралство, остана за миг замислена, с блеснали очи и лека усмивка на устните. После, притеснена от присъствието на своя министър зад гърба си, тя попита:

— Какво има, Естеверис?

Мъжът пристъпи напред, но се постара да остане в сянката зад нея.

— Новини от Цитаделата, господарке. Отрядът от сиви гвардейци, който пътуваше към Самаранд, е имал заповед да ескортира Лорн Аскарин до Цитаделата. Където Върховният крал го е приел на частна аудиенция.

— Много добре. И какво?

Кралицата не се и опитваше да скрие отегчението си.

— Кой знае какво му е казал кралят?

— Как така, кой знае? Аз се надявах вие да го узнаете.

Министърът помръкна. Обикновено беше много горд с ефикасността на безбройните си информатори, които впрочем му струваха доста скъпо.

Или поне струваха доста скъпо на Короната...

Кралицата се усмихна.

Обичаше да побеждава Естеверис, понеже знаеше, че е свръхинтелигентен. Нещо повече, обожаваше да го кара да признае незнанието или безпомощността си. Всъщност изпитваше особено удоволствие да унижава този дебел, плешив мъж, мазен, с розов тен и

малки свински очички, който тайно — поне така си мислеше той — я желаше.

Не само Естеверис имаше шпиони.

— Няма никакво съмнение, че скоро ще науча — каза той. — Но има нещо по-тревожно...

Остави изречението си недовършено.

Но тъй като Селиан, кралица на Върховното кралство, мълчеше и все така стоеше с гръб към него, добави:

— На другия ден кралят и Лорн са отишли на гроба на Ерклант I. После кралят е обявил Лорн за Пръв рицар на кралството.

Кралицата се сепна и най-сетне благоволи да се обърне.

— Пръв...

— ... рицар на кралството.

Тя се помъчи да си спомни. Тази титла ѝ говореше нещо, но какво?

После се сети.

Някога беше съществувала Гвардия на оникса. Била създадена по време на Последната война на мрака и служила на кралете на Лангър до създаването на Върховното кралство. Ерклант I я разпуснал. Титлата Рицар на трона от абанос и оникс — или Рицар на оникса — по онова време станала почетна и сегашният Върховен крал я беше дал на някои от първите си другари по оръжие — вече бяха останали само неколцина много възрастни благородници, които още носеха черния пръстен с вълча глава.

Кралицата вдигна рамене.

— Тази титла вече не представлява кой знае какво — каза тя. — Кой го е грижа още? А и един пръстен срещу три години в Далрот не е много висока цена, като се замислиш...

— Наистина Върховният крал провъзгласи неколцина Рицари на оникса. Но той е дал на Лорн титлата Пръв рицар. Не е същото нещо, господарке. Даже е много различно.

— Ама обяснете какво имате предвид, Естеверис! — извика кралицата с глас, в който започваха да се появяват нетърпение и гняв.

Министърът леко се поклони за извинение.

— Първият рицар командваше Гвардията на оникса, господарке. Никой не е бил провъзгласяван за Пръв рицар, откакто е била разпусната.

— Значи кралят е назначил Лорн начело на гвардия, която не съществува от няколко века — иронично рече Селиан, кралица на Върховното кралство. — Мислите ли, че възнамерява да я възстанови?

— Кой знае?

— И с кого? И как? Кога? И с какви пари?

— Не зная — призна Естеверис.

На лицето на Селиан, кралица на Върховното кралство, се появи усмивка, изразяваща превъзходство...

... преди да смръщи вежди, виждай разтревожената физиономия на своя министър. Той беше амбициозен и предан, лишен от скрупули и несъмнено жесток. Можеше да извърши грях от излишно старание и може би дори от гордост. Но не беше от тези, които лесно се тревожат.

Неговата тревога се прехвърли и върху кралицата.

— Какво не ми казвате, Естеверис?

В залата на Двореца се чу силен шум от сгромолясване, придружен с викове от страх и болка. Твърде набързо и твърде неумело построени, една част от амфитеатралните пейки бяха паднали под тежестта на фигурантите, които заемаха местата си на тях, докато работниците още работеха отгоре. Кралицата се наведе над парапета и видя катастрофата. Сред хаоса от счупени дъски имаше изкривени лица, кървящи рани, счупени крайници. Други бързаха да се притекат на помощ на нещастните пострадали и почти се блъскаха да ги извадят изпод дъските.

Абсолютно безразлична към ужаса и страданията, Селиан, кралица на Върховното кралство, гледаше обаче нещо друго, раздвоена между вцепенение и страх.

В сгромолясването си пейките бяха бутнали подиума с куклите манекени. Тази, която представляваше кралицата, беше паднала от своето кресло, а изкуствената ѝ корона се беше изтърколила на пода.

Пребледняла, с изправен гръб и изопнати черти на лицето, кралицата бавно се обърна към своя министър. Преди да стане неин съветник, той беше неин астролог. Тя беше силно суеверна и продължаваше да се допитва до магове, гледачки и гадателки. Естеверис знаеше, че за нея този инцидент беше ужасно предзнаменование.

— Какво не ми казвате? — повтори кралицата през зъби.

Трудно издържайки на погледа ѝ, министърът каза:

— Прочетох текстовете, господарке. Командването на Гвардията на оникса не е единственият прерогатив на Първия рицар...

ГЛАВА 2

Аргор беше северната защитна линия на Върховното кралство, измивана от Морето на мъглите. Това беше провинция с високи планини, красиви долини и високопланински пасища, син гранит, забулени в облаци хребети, извисяващи се върхове и вечни снегове. Въздухът там беше свеж, а водата — прозрачна, нощите често бяха прохладни, а зимата никога не беше далеч.

„Хроники“ („Книга на Върховното кралство“)

Лорн не видя как умря първият мъж.

Но чу гелтските бойни викове и разбра какво ще види, още преди да стигне до върха на хребета. Предпазливо беше оставил коня си назад, завързан за дънера на едно изсъхнало дърво. Легнал по корем, той наблюдаваше войниците, заели позиция далеч напред, в ниското, зад едни скали в коритото на пресъхнала река. Бяха хванати в капан, върху тях се спускаха конници, чиито лица имаха цвета на сажди, косите им бяха дълги и черни и бяха облечени в ризници от кожа и кост; те ги обграждаха в галоп и ги обсипваха със стрели.

Гелти.

Лорн преброи двайсет или двайсет и петима срещу едва десетина войници. Повечето от тях вече бяха ранени, нямаха никакъв шанс да победят и се готвеха да умрат геройски. Знаеха ли, че това щеше да е последната им битка? Знаеха ли, че не можеха да се надяват на никаква милост? Лорн добре познаваше гелтите, беше се бил с тях цяла една година в Далатия. Те бяха смели воители, страшни, често достойни за уважение, но винаги бяха безмилостни и избиваха до последния човек. Ако никой не им дойдеше на помощ, войниците бяха обречени.

Лорн огледа долината, склоновете на околните планини, пътя, който се виеше надалеч и се изкачваше към един проход.

Никой.

Тъй като бяха изпразнили колчаните си, гелтите се скупчиха и нападаха с кръсъци. От войниците бяха останали само неколцина, които все още бяха в състояние да се бият. Облени в кръв, изтощени, те застанаха един до друг, за да отвърнат челно на нападението на конниците, които стигнаха до тях, скочиха от седлата и започнаха ръкопашен бой. Обречените войници се биеха, зареждани от отчаянието, като се мъчеха да защитят ранените си другари. Беше диво и престъпно. Сеч. Хвърчаха глави. От разкъсаните кореми се изсипваха димящи вътрешности. Кръвта се плискаше на червени, лепкави снопове сред кръсъци на ярост и агония.

Лорн гледаше как войниците падаха един след друг, без да изпита някакво истинско чувство. Последният, ранен на няколко места, се клатеше, нямаше сили дори да вдигне оръжието си срещу фаталния удар.

Широкото острие на ятаган отрязва главата му.

* * *

Гелтите претърсиха труповете и отведеха конете им. Лорн ги гледаше как се отдалечават в галоп с победни викове.

Без да бърза, той се върна да вземе коня си. Рижата му котка — която беше кръстил Исарис — го чакаше, седнала на седлото. Лорн я погали по главата и я качи на раменете си, преди да яхне коня. После отиде до мястото на клането.

Телата лежах на земята — осакатени, с изкривени лица, — въздухът беше пропит от топъл мирис на кръв и вътрешности. Докато траеше нападението, Лорн дори и за миг не беше помислил да се притече на помощ на тези мъже и нямаше никакви угризения за това. Техният час беше дошъл, това е.

Освен това имаше да изпълнява мисия.

Стенание.

Лорн слезе от коня, докато Исарис скачаше от рамото му, и обърна един войник, когото смяташе за мъртъв, също като другите.

Беше почти мъртъв.

Мъжът имаше ужасна рана на главата и още една, по-лоша, на хълбока. От пръв поглед Лорн разбра, че скоро щеше да умре.

Миговете живот, които му оставаха, можеха да стигнат единствено да почувства известен мир.

Лорн погледна примирено Исарис, която го наблюдаваше, спокойно седнала настрани. След това избърса праха, потта и кръвта от лицето на войника. После внимателно повдигна главата му и поднесе гърлото на своята манерка с вода към пресъхналите му устни.

Мъжът успя да пийне малко.

Отвори очи и кимна в знак на благодарност.

— Гелтите... — прошепна той едва-едва. — Ние... ние ги намерихме, но те...

— Зная — прекъсна го Лорн. — Видях.

— Видели сте? Вие... бяхте тук? И... и нищо не... направихте?

— Това щеше да означава само още един мъртъв.

Войникът опита да се изправи, но беше толкова слаб, че Лорн само постави ръка на рамото му, за да му попречи.

— Трябва... трябва да се предупреди замъкът!

— Не. Вие никъде няма да ходите.

Мъжът го погледна, после разбра.

Чертите на лицето му се отпуснаха и той остави главата си да падне назад. Нямаше трийсет години. Несъмнено беше съпруг и баща.

— Ще умра — каза той.

— Да.

— Аз... Не ме боли много. Може би...

— Не. Това е краят.

Лорн беше виждал агонията на достатъчно много умиращи, за да знае, че е излишно както да ги лъжеш, така и да говориш много. Достатъчно беше това, че е тук, до него. Няма по-лошо нещо от самотата в последните мигове. Лорн изчака дишането на войника да се успокои и попита:

— Как се казвате?

— Сарес.

— Вярващ ли сте?

— Да.

— Тогава сега е моментът да се помолите, Сарес.

Със сълзи на очи войникът леко кимна. Мръсната му ръка, със засъхнала кръв по нея, се плъзна по гърдите му и хвана един медальон

с изображението на Дракона-крал — дракон с корона, с изправено тяло и разперени хоризонтално криле.

Невъзмутим, Лорн хвана другата ръка на умиращия.

Остана с него до края.

* * *

Когато войникът умря, Лорн се изправи. Дълго гледа изтерзаните тела, които лежах наоколо му — поради топлината започваха да долитат насекоми. После вдигна очи към хребета, от който беше гледал битката.

Там стоеше един конник.

Един неподвижен гелт, който упорито го наблюдаваше, изправен на седлото — силуетът му се очертаваше на суровата слънчева светлина.

„Страж. Или изостанал“ — помисли Лорн.

Присвил очи зад тъмните си очила, той също го наблюдаваше, а Исарис скочи в ръцете му. Мина един дълъг момент, преди конникът да се обърне и да изчезне зад хребета.

Тогава Лорн възседна коня си и тръгна в противоположна посока.

ГЛАВА 3

Лорн завари Каларин в трескаво състояние. След като премина подвижния мост и двойната решетка, трябваше да слезе от коня си на двора и го да води за юздата.

В замъка на граф Теожен цареше суматоха.

Войниците бяха навсякъде, преминаваха в строй или се разминаваха, блъскаха се безредно — стрелци с лък, арбалетчици, копиеносци. Лицата на всички бяха изопнати и напрегнати. Конете цвилеха. Копитата им биеха звънко по паважа. Под един свод неколцина мъже се мъчеха да удържат веригите на една змеица, която пръхтеше. Трябваше да викаш, за да те чуят, и да си пробиваш път с лакти. Встрани отряд стрелци с пушки упражняваха маневра. Зареждаха пушките, опираха ги в рамо и се целеха в чучела, опрени на един зид. Стреляха, без да впечатлят особено някого във всеобщата суматоха, изстрелите уплашиха само ято гарвани, които заграчиха и отлетяха. Лорн познаваше тази треска: треската преди битка.

Видя един интендант, към когото като че ли всички се обръщаха, върза коня си, остави го на Исарис да го пази и отиде при мъжа. Тъй като непрекъснато някой искаше нещо от него, той няколко пъти хвърли поглед към странника, чиято качулка падаше над тъмните му очила и който нищо не казваше.

Накрая попита:

— Какво искате? Казвайте бързо!

— Нося писмо. За графа.

— Дайте ми го. Ще изпратя някой да му го занесе при първа възможност.

— Не. Трябва да го връча лично на него.

Зает с преглеждането на един списък, който току-що му бяха дали, интендантът изгуби търпение:

— Слушайте, нямам време за губене. Тук сме във война! Гелтите нападнаха три села и взеха пленници! Така че или ми давате това писмо, или вие...

Прекъсна думите си, като вдигна очи от списъка, тъй като странникът се отдалечаваше.

Вдигна рамене и се върна към работата си, а Лорн тръгна по едни стълби, които се изкачваха към укрепленията.

* * *

Граф Теожен д'Аргор беше събрал най-приближените си барони и рицари на върха на една просторна бойна кула. Скупчени около една маса, покрита с карти, всички бяха в бойни доспехи, с меч на хълбок, бойни ръкавици, затъкнати в пояса, и шлемове в ръка. Прилепена към централната кула, тази беше предназначена за излитане на змейовете. С плющящи знамена в четирите ѝ края, тя се извисяваше над замъка и неговите околности и дори над околните долини. Погледът стигаше надалеч. От това място сякаш цялата провинция можеше да се види, чак до заснежените върхове и под едно безкрайно небе.

Теожен ръководеше военен съвет.

Оставен на масата, прословутият му боздуган не позволяваше на картите да се разместват, докато той обсъждаше какви мерки трябваше да се вземат спешно и сочеше с пръст път, по който трябваше да се тръгне, мост, който трябваше да се пази, проход, който трябваше да се затвори. Целта беше да се определи местонахождението на гелтските конници, които опустошаваха областта и бяха разграбили няколко села и ферми само на няколко левги от замъка. Задачата беше трудна, тъй като Аргор се простираше над неизброими долини, дерета и долчинки. Истински лабиринт. Лабиринт, пазен, разбира се, от кули, порти и укрепени мостове. Но всяка защита си има слаба страна и гелтите, които от месеци застрашаваха североизточните граници, този път бяха ударили в сърцето на провинцията. И бяха неуловими, изчезваха веднага, след като бяха вилнели, и се появяваха на друго място, където никой не ги очакваше.

Обаче последното нападение беше капката, която преля чашата. Беше станало, докато Теожен призоваваше своите рицари и събираше армията си. Не всичко бе готово, но сега графът разполагаше с достатъчно конници, за да прочисти северната част на своята

провинция, да прогони гелтските крадци и — с помощта на Червения дракон — да ги избие.

— Времето ни притиска — каза Теожен д'Аргор.

Наведен над своите карти, черните му очи ги изучаваха внимателно.

— Гелтите са взели пленнички — продължи той. — Ако все още не са ги убили, след като са се възползвали от тях, това означава, че възнамеряват скоро да минат границата и да си отнесат плячката у дома.

— Гелтите ще ни се измъкнат, ако успеят да стигнат до своята територия — каза един рицар с побелели коси, издължено лице и обгоряла от слънцето кожа.

Казваше се Орвейн, беше рицар без земя и преди двайсет и пет години беше положил клетва за вяност към графа. Оттогава не беше преставал да му служи и да бъде негов съветник.

— Вярно — потвърди Теожен. — И не само че няма да можем да ги избием като награда за престъпленията им, но и никога няма да видим отново затворничките им.

— Защо да не минем границата? Защо да не преследваме гелтите в тяхната територия? — запита един млад барон. — Те имат по-малко скрупули!

— Защото това би било самоубийство — отвърна Орвейн. — Дори начело на армия.

— И ще означава да започнем война — допълни Теожен.

— Война? — понечи да възрази младият рицар. — А не е ли вече...?

— Не, Гилем — прекъсна го графът. — Ако бяхме във война с гелтите, повярвайте ми, щяхме да знаем. И грижите ни щяха да са други, не банда крадци. Аргор вече щеше да е потънал в кръв и огън — лицето му помръкна при мисълта за нова война с гелтите. — Ще ми се да вярвам, че имаме работа с войници, които поради една или друга причина са решили да нарушат договорите. Може би принадлежат към клан, който се е отцепил. Нищо чудно някой млад, амбициозен крал да е бил коронясан...

Граф Д'Аргор въздъхна, изправи се и сериозно погледна към васалите си. Независимо от годините, той си оставаше природна сила и

все още носеше ризницата, която го беше пазила по време на първите войни на Ерклант II.

— Няма да поема риска да предизвикам война — добави той. — Но и дума не може да става за грабителствата на гелтите да останат ненаказани. Ще ги хванем, преди да стигнат до собствените си земи, и ще ги избием до крак.

Всички се съгласиха, освен Орвейн, който тихо каза, сякаш на себе си:

— Убийството на тези войници може да предизвика гнева на клановете. По-добре ще бъде да ги заловим и да ги предадем, за да бъдат съдени и осъдени от своите.

Отговори му несъгласен шепот, но той не се обиди. Знаеше, че има право, но знаеше също така, че гласът на разума рядко бива слушан в такива трудни времена.

Намеси се барон Д'Орган.

На лицето му бяха изписани умора и гняв, той беше един от първите, отговорили на бойния призив на граф Д'Аргор. Няколко от престъпните грабежи бяха в неговото владение. Безпомощно беше гледал изтезавани тела, обесени по дърветата или изгорени във все още димящи развалини.

— Тези варвари грабиха, изнасилваха, убиваха. Те проляха аргорска кръв. Нищо друго, освен аргорско въже или острие не може да ги накара да платят цената за всичко това.

Останалите се съгласиха.

Орвейн размени поглед с Теожен и разбра, че в това отношение той трябва да удовлетвори васалите. Освен това не ставаше въпрос единствено за отмъщение: несъмнено на гелтите трябваше да им се даде да разберат, че аргорските граници не могат да бъдат нарушавани безнаказано и че графът ще отговори на удара с удар.

— Не се безпокойте, Орган — отговори Теожен. — Краят на техните глави ще е върху коловете.

Баронът кимна признателно.

— Остава да ги намерим, преди да ги избием — каза един рицар, чиито доспехи бяха украсени с черни и кървавочервени мотиви. — Тези гелти не са тръгнали на приключение. Изчакали са сезона, когато небето е забранено за нашите ездаци на змейове, и изглежда добре

познават долините, през които минават. Дори с армия преследването им няма да е лесна работа.

Висок, слаб, с мрачен поглед и добре поддържана брада, Дориан дьо Лестер беше представителен мъж. На хълбока му висеше меч, чиято дръжка беше украсена с червен опал. Наближаваше трийсет години и изглеждаше богат и добре възпитан, дори изискан. Определено можеше да се каже, че се отличаваше от грубите феодали на Аргор, начело с Теожен.

Това обаче не означаваше, че към него се отнасят с по-малко уважение.

И го слушаха.

— Вярно — каза графът. — Но ако гелтите се върнат, както си мисля, тогава ще можем да съсредоточим нашето търсене в тези области — посочи с показалеца си три точки на най-голямата и подробна от картите, разгънати върху масата. — Защото така или иначе ще трябва да преминат през единия или другия от тези проходи, нали?

Орвейн беше на неговото мнение.

Но не му трябваше да изучава картата отблизо, за да възрази:

— Седем прохода. Девет, ако гелтите поемат риска да минат през Мрачната долина или Стоманените водопади. Това е твърде много. Дори да тръгнем сега, не бихме могли да наблюдаваме всичките.

Графът се съгласи с нежелание.

— Много добре го зная.

— Някои от патрулите ни още не са се върнали — каза Лестер. — Последните ще се върнат утре вечер, нека да ги изчакаме. Те ще ни донесат може би сведенията, които ни липсват.

Теожен знаеше, че това беше най-доброто, което можеха да направят. Но се ядосваше, че трябва да чака.

Да чака още...

— Един от тези патрули няма да се върне — обяви Лорн.

* * *

Лорн беше решил сам да намери граф Д'Аргор и беше успял без особено затруднение. След това беше достатъчно да показва пръстена

си на всеки часови, когато срещаше. Увереността му и природната му властност бяха направили останалото. Не беше от тези, на които дълго препречват пътя.

— Какво правите тук? — попита граф Д'Аргор.

— Върховният крал ме изпраща.

Теожен се намръщи. Ръката му, сложена върху масата, леко се беше преместила към боздугана.

— Какво, готово ли е? Най-накрая се решиха да ми изпратят помощта, която от месеци искам, за да мога да браня границите? — иронично каза той, като предизвика няколко усмивки. — Идвате точно навреме, рицарю. Но аз очаквах не само един меч — сведе поглед към оръжието на Лорн. — Скандски меч, доколкото виждам...

Вперил изучаващ поглед в Лорн, който свали качулката си, но остави очилата, Теожен потвърди:

— Аз ви познавам. Вие сте Лорн, нали? Синът на учителя по фехтовка.

— Аз съм. Лорн Аскарриан.

С юмрук на сърцето Лорн се поклони в знак на уважение към граф Д'Аргор. Графът изведнъж си спомни всичко и въпреки че видимо оставаше невъзмутим, в очите му Лорн прочете за какво мислеше в този момент:

Далрот.

Лорн извади едно писмо от ръкава си и понечи да се приближи.

— Върховният крал ме натовари... — започна той.

Но Лестер застана между него и масата. Лорн се направи, че не го вижда, без да каже дума. Сред васалите започна мълчалива борба, повечето от тях бяха сложили ръка върху мечовете си. Тогава Орвейн се приближи предпазливо с намерението да избегне разправия.

Именно Теожен обаче успокои положението:

— Казахте, че един от нашите патрули няма да се върне. Какво знаете за това — попита той.

Лорн се обърна към него.

— Гелтите ги избиха — думите му предизвикаха смайване. — Присъствах на битката.

— Присъствахте, така ли? — рече Лестер.

Лорн не му обърна внимание. Смяташе, че не дължи нищо на никого, интересувахе го единствено графът.

— Останах с един от войниците в последните му мигове — каза той. — Казваше се Сарес.

Теожен погледна въпросително Орвейн.

Орвейн тежко кимна: да, един от войниците, тръгнали на обиколка тази сутрин, се казваше Сарес.

— Кога се случи? — попита старият рицар.

— Преди няколко часа.

— Къде? — попита Теожен. — Покажете ми.

Лорн изчака Лестер да се отдръпне и се приближи до масата, наведе се над картата, която му посочиха, потърси... и сложи пръст върху една долина.

— Тук — каза той.

Графът и неговите васали изглеждаха смаяни.

— Сигурен ли сте? — попита един от тях.

— Да.

— Невъзможно — рече друг.

— Мога да разчитам карта — заяви Лорн с лека горчивина.

Загрижен, смутен, Теожен потъна в изучаването на картата, като мислеше на глас:

— Сега вече нищо не разбирам...

— Защо? — попита Лорн, без да се обръща конкретно към някого. — Какво става?

— Ако не грешите... — обясни Орвейн.

— Не греша.

— Ако не грешите, то тогава гелтите не се връщат в тяхната територия, както смятахме ние. Което е необяснимо, защото са взели пленнички, които могат само да ги забавят... Колко бяха тези, които нападаха патрула?

— Малко повече от двайсет конници.

— Тогава не са били всички.

— Над двайсет конници против един патрул! — извика възмутено Гилем, най-младият от рицарите. — И вие нищо не направихте?

— Не е имало нищо, което сам човек да би могъл да направи — възрази Орвейн, вземайки страната на Лорн.

После, като се обърна към него, продължи:

— Видяхте ли пленничките?

— Нито една.

— Несъмнено са били с другите гелти...

— Или вече са били убити.

Орвейн внимателно се вгледа в Лорн.

Напомняше му някои ветерани, у които войната беше убила човешкото поради извършени, видени или изтърпени ужаси. Това ги правеше отлични бойци. Но макар че тези мъже бяха от онези, които извоюваха победи и преобръщаха съдби, макар че бяха страховити противници и безценни съюзници на бойното поле, в същото време те бяха изгубени души, които рано или късно угасват.

— Освен ако...

Теожен не завърши думите си.

Забързано премести боздугана си, за да извади пакет с карти, из които започна да рови, без да ги пази, докато най-накрая намери една, която — по-стара и по-оръфана от другите — представяше подробно няколко хребета, прохода и долини. След като я разви, той бързо я погледна и се усмихна.

— Това е — каза той.

— Какво? — попита Орвейн.

— Не виждаш ли?

Рицарят без земя започна да изучава картата, но Лестър първи се сети.

— Проходите близнаци! — каза той.

— Да — каза графът, като се изправи в цял ръст. — Проходите близнаци. Гелтите наистина се връщат към своите земи, но не по най-краткия път.

— Нито най-естествения — отбеляза Орвейн. — Никога нямаше да се сетим да тръгнем да ги търсим там. Или пък прекалено късно, след като намерехме патрула...

Теожен се обърна с признателност към Лорн.

— Благодаря, рицарю. В крайна сметка вашата помощ се оказа изключително ценна.

И като се обърна към васалите си, добави:

— Господа, утре на зазоряване тръгваме на експедиция, от която няма да се върнем всички. Подберете най-добрите си оръжия, най-добрите си хора и най-добрите си коне. Вървете! Знаете какво да правите.

Всички кимнаха и сред бойното потракване на оръжия и железни токове, отидоха да дадат своите заповеди. Лорн остана сам с граф Д'Аргор и Орвейн. Смрачаваше се и скоро щеше напълно да се стъмни, както става винаги в планината. Беше се появил северен вятър — силен и прохладен.

Без да каже и дума, Теожен протегна ръка.

Лорн му подаде писмото от Върховния крал и зачака. Графът разчупи печата, очите му пробягаха по хартията. После отново грижливо го сгъна и го пхна в ръкава си с бавни движения, които му даваха време да помисли.

След това се вгледа в Лорн, сякаш се надяваше в него да намери отговорите на въпросите, които си задаваше. Погледът му се задържа върху ръката му, омотана с кожена препаска, същата, на която Лорн носеше ониксов пръстен, украсен с вълча глава от позлатено сребро над два кръстосани меча. Теожен носеше почти същия пръстен, с тази разлика, че неговият нямаше кралска корона. Доколкото знаеше, съществуваше един-единствен подобен пръстен и той винаги го беше виждал на безименния пръст на Върховния крал.

— Кралят ви е провъзгласил за Пръв рицар на кралството — каза той с тон на хладна констатация.

— Да — отвърна Лорн.

— Познавате ли съдържанието на това писмо?

Лорн поклати глава отрицателно.

Той не знаеше какво се мъчеше да открие графът, какви въпроси беше повдигнало кралското съобщение у него. Не знаеше какво беше съдържанието на писмото, но се досещаше, че то поставя проблем пред графа и че той, Лорн, беше свързан с него.

Внезапно Теожен стана и докато вървеше решително, каза с тон, който не търпеше възражения:

— Тази вечер ще вечеряте на моята маса, рицарю. После ще останете колкото желаете под моя покрив. За жалост, както вече знаете, ще ми е невъзможно да ви правя компания.

— Няма да остана — каза Лорн.

Теожен спря.

— Пътували сте дълго от Цитаделата дотук. Починете си.

— Тръгвам с вас утре.

Графът се поколеба.

— Вашата история ми е позната — каза той, като мислеше за Далрот, Тъмнината и за изпитанията, които Лорн беше изтърпял.

— Тогава знаете, че съм се бил с гелтите и че помощта ми може да се окаже ценна. Освен това наистина ли можете да се лишите от един меч? Надявали сте се на подкрепление от Върховното кралство? Преди малко се подиграхте, но това подкрепление съм аз. И ме праща Върховният крал.

ГЛАВА 4

Първата славна проява на Ерклант II беше освобождаването на провинциите на Върховното кралство, които Иргаард беше завладял. Втората беше да отмъсти за своя баща, чийто живот беше отнесен от меча на дракона. Третата беше завладяването на Свободните градове, защото Върховният крал не се задоволи да си върне земите, които бяха негови.

Той завладя Градовете, откъдето прогони армиите на Черната хидра, които се върнаха в Иргаард — отвъд Морето на мъглите и неговите мрачни брегове.

„Хроники“ („Книга на кралете“)

Тази сутрин Върховният крал не събра сили да стане. Остана в леглото в стаята си с тапети в черно и сиво, отказа всякаква храна, пожела единствено да натопи устни в чаша вино с мед. Слугите оправиха тоалета му сякаш се грижеха за мъртвец.

Вечерта повика Норфолд.

— Новини от Лорн? — попита той.

Въздухът тежеше от уханията на парфюмите, които се предполагаше, че прикриват мъртвешката миризма, излъчваща се от тялото му.

— Никакви — отговори капитанът на кралската гвардия.

Беше въоръжен. С меч на хълбока, той беше облечен в прословутата сива ризница и държеше шлема си с гребен под мишница.

— Смятате ли, че вече е стигнал в Аргор?

„Ако изобщо е тръгнал към Аргор“ — помисли си Норфолд.

— Несъмнено — отговори той.

— Тогава вече се е срещнал с графа. И му е предал писмото.

Върховният крал се замисли и добави:

— Добре. Да, добре... Добре...

После каза:

— Когато отвори писмото, Теожен ще разбере. Познавам го. Ще разбере. И ще направи каквото трябва...

По-мрачен от обикновено, Норфолд нищо не каза. Той беше войник. Умееше да мълчи, да пази чувствата си за себе си.

Но старият крал го познаваше достатъчно, за да може да прочете какво става в него.

— Вие не одобрявате моя избор, Норфолд.

— Сир, нямам право да...

— Зная какво си мислите!

И тъй като Върховният крал сякаш чакаше отговор от него, капитанът се поколеба и каза:

— Вие го провъзгласихте за Пръв рицар на кралството, сир.

— Не смятате ли, че е достоен за това? Спомням си обаче, че искахте един ден той да ви наследи като капитан на сивите гвардейци...

Норфолд кимна и каза с треперещ глас:

— Той извърши предателство. Измени на честта и дълга си.

— Той беше несправедливо обвинен. Заговор. Той беше невинен.

Норфолд млъкна и се запита кого от тях двамата се опитваше да убеди Върховният крал.

— Вие не харесвате Лорн. Никога не сте го харесвали. А сега...

А сега изпитвате завист към него...

— Уверявам ви, че не е така, сир.

— Да, така е — настоя старият крал провлечено. — Завиждате. Завиждате...

— Но вие го направихте ваш представител — продължи Норфолд. — С този пръстен на ръката си той е... все едно сте вие! Той говори и действа от ваше име.

— Зная.

— А ако му хрумне да не ви се подчини, сир? А ако злоупотреби с властта, която му поверихте, за да...?

— Зная!

Върховният крал приличаше на мумифициран труп: кожа като пергамент, измършавели крайници, костелива гръд, хлътнали бузи, изпъкнали скули, дълбоко потънали очи, никакви устни. Но сякаш в него беше пламнал някакъв огън.

Оживен, той нанесе последния си удар:

— Трябва ми шампион, Норфолд! Рицар, който да е моя ръка, мои очи и мой глас! И който да може да спаси Върховното кралство. Да го предпази от враговете му. От Иргаард! От кралицата! Който да може да го предпази дори от Тъмнината!

Под въздействието на вълнението, той се беше изправил в леглото, очите му пламтяха. Изтощен, след малко се отпусна назад върху възглавниците и каза:

— Лорн е този човек. Той... винаги е бил такъв.

Пристъп на кашлица го накара да замълчи.

Норфолд извика и направи каквото можа, за да му помогне, преди слугите да се заемат — да повдигнат възглавниците на Върховния крал, да му дадат да пийне малко вода и да избършат устата му.

Капитанът се отдръпна.

Страхуваше се да не пречи и не се чувстваше на мястото си. Мразеше да гледа как страда този крал, когото обичаше и към когото можеше да покаже обичта си единствено по своя твърд, войнишки начин. Много пъти беше срещал смъртта, но пред болестта и неумолимото отпадане се чувстваше напълно безсилен, разколебан и непохватен.

— Ще видите — каза Върховният крал, като размаха костеливия си пръст към него. — Лорн ще покаже, че е достоен за моето доверие. Но най-вече ще покаже, че е достоен за своята съдба.

Това беше изречено с такава надежда, че Норфолд не можа да направи друго, освен да се съгласи и да се усмихне с фалшиво доверие. В този момент не искаше нищо друго, освен благополучието и спокойствието на своя крал, та дори и с цената на някаква жалка лъжа.

— Освен това той е от моята кръв — добави Върховният крал, докато силите го напускаха и той потъваше в сън. — Това не е нищо, не е, нали? От моята кръв... Това не е... нищо...

ГЛАВА 5

Водени от граф Теожен, те яздиха дни и нощи, и още дни. Преследването ги отведе далеч навътре в планините през диви долини и извисени проходи, към високите хребети, където гнездят змейовете. Храната им свършваше, но яростна воля им вдъхваше живот, а конете им бяха яки животни, свикнали с трудностите на аргорските планини. Не отслабнаха и все напредваха, въпреки болките, въпреки умората, въпреки заплахите от небето.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меч“)

Установиха лагера си на склона на планината, на входа на просторна пещера, която ги защитаваше и най-вече скриваше огньовете им. Опасността не беше в това гелтите, които преследваха, да видят светлината, опасността идваше от змейовете, които ловуваха нощем. Беше средата на лятото — времето, когато малките се учеха да летят. Денем майките бдяха над своите рожби, които представляваха лесна плячка за самотните възрастни мъжкарни. Така че женските можеха да търсят храна само след като паднеше нощта, бяха гладни и също толкова тревожни, поради което и особено агресивни. Този сезон на Летенето всъщност беше причината, поради която Теожен не можеше да прибегне до ездачите на змейове, за да намери и преследва гелтите, които ограбваха земите му. Между дебнещите мъжкарни и женските, които нападаха, когото видеха, да се прелита над високите долини на Аргор беше самоубийство.

С меч в ръка, Лорн беше натоварен да провери дъното на пещерата, начело на неколцина мъже. Върнаха се, без да са забелязали ни мечка, ни планински лъв; през това време останалата част от отряда привършваше с грижите за конете и разпъването на лагера. Както всички членове на експедицията, и Лорн беше изтощен, но не позволяваше да му проличи. Решимостта на Теожен побеждаваше всички слабости: неуморим, той беше сила, която не се спира пред

нищо, и човек можеше единствено да го следва. Но Лорн се питаше дали щяха да хванат гелтите, преди да е станало твърде късно, сиреч преди те да стигнат до своите земи — там, където никой не можеше да иде да ги търси. Съмнение започваше да се чете по лицата на всички — сигурно си задаваха същия въпрос. Но също като Лорн, и те мълчаха.

Крайно изтощен, той се надяваше на кратък отдых, когато Дориан дьо Лестер сухо му извести:

— Графът ви вика.

Враждебността помежду им се появи още в първия миг и още при първата си среща едва не кръстосаха саби. Оттогава насетне Лестер упорито наблюдаваше Лорн, който се опитваше да не му обръща внимание. Не си говореха повече от необходимото, а враждебността им се проявяваше единствено в мълчания и погледи. Впрочем Теожен не би го позволил.

— За какво ме вика?

Лестер не отговори.

Лорн се обърна към графа, който стоеше на входа на пещерата, загледан в тъмното, настрани от часовите, които наблюдаваха небето, и далечните крилати силуети. Отиде при него, чувствайки в гърба си погледа на Лестер, и изчака малко, преди да се обади:

— Графе?

С напрегнато лице и присвити очи Теожен не реагира, погълнат от мислите си. Вече от няколко дни не беше възможно да се видят огньовете на кулите, пазещи Аргор. Независимо от това, всяка вечер графът мълчаливо гледаше по посока на тях, сякаш погледът му можеше да се пренесе над планините, които го разделяха от замъка му.

И от гроба на съпругата му.

— Графе? — учтиво повтори Лорн. — Викали сте ме?

— Смятате ли, че тази експедиция има смисъл? — попита Теожен с поглед, прикован в залеза.

Лорн нямаше време да помисли какво да отговори.

— Всички знаем, че жените, които тези гелти са отвлекли, несъмнено вече са мъртви — продължи графът. — Убиването на гелтите няма да върне онези, които те са убили, и няма да заличи злото, сторено от тях. И за да ги накараме да платят цената за своите престъпления, други — вие, аз, Орвейн, кой знае? — също може да

умрат... — обърна се към Лорн. — Е, питам ви, рицарю: всичко това има ли смисъл според вас?

На свой ред Лорн също се загледа в здрача, чиито огньове се отразяваха в тъмните му очила, и каза:

— Вие не успяхте да опазите своята провинция, поданиците и васалите си, графе. Какъв друг избор ви остава, освен да донесете главите на виновните?

С гневен поглед Теожен дълго наблюдава безизразния профил на Лорн. После гневът му намаля. Лорн беше прав. Колкото и цинично и разочароващо да беше разсъждението му, той имаше право и Теожен трябваше да го признае.

— Казахте ми, че не познавате съдържанието на писмото, което ми донесохте, нали? — попита графът.

— Това е истината — каза Лорн.

— Вземете.

Теожен му подаде писмото на Върховния крал. Лорн позна върху него печата от черен восък и го взе неразбиращо.

— Отворете го — насърчи го графът.

— Графе, не зная дали...

— Отворете го, рицарю.

Лорн се поколеба. След това отвори писмото и помисли, че това е някаква шега, чийто смисъл му убягва.

Листът беше празен.

Вдигна поглед и отправи мълчалив въпрос към Теожен. Графът като че ли се забавляваше и го гледаше насмешливо. Тогава Лорн си спомни с какво спокойствие графът беше отворил и прегледал писмото на Върховния крал. Тогава не беше изразил и най-малка изненада, не беше направил никакво движение, което да показва някакво чувство, а минаваше за раздразнителен и холеричен човек. Несъмнено беше такъв. Но и несъмнено умееше да играе добре играта си.

— Но какво е...? — започна Лорн.

— Изненадващо, нали?

— Не разбирам.

Теожен се усмихна.

— Не разбирате ли? Е, добре, аз виждам две обяснения за тази загадка. Първото е, че кралят си е изгубил ума, както твърдят някои. Че е луд до степен да праща хората да носят празни листа на последните

му привърженици. Или да ви провъзгласи, вас, за Пръв рицар на кралството — добави той.

Ударът му успя.

В погледа на Лорн заблестя пламъче, той стисна челюсти, но нищо не каза. Ръката, на която носеше пръстена с вълчата глава, беше същата, обвита в кожа, на която носеше и белега на Тъмнината.

— Ето ги — каза Теожен и стана.

Това прекъсна мислите на Лорн — той проследи погледа на графа и видя за кого говори: най-накрая разузнавачите се връщаха. Въоръжени с лъкове и дълги ками, те носеха леки оръжия и вървяха пеша, като водеха изтощените си коне.

Начело беше Орвейн.

— Има новини — отгатна Теожен, като тръгна към тях.

* * *

— Гелтите ще се разделят — оповести Орвейн.

Граф Д'Аргор беше събрал своите рицари около един огън, встрани от останалата част от отряда. Бяха по-малко от десетина души, сред тях и Лорн, който слушаше Орвейн. Този ветеран най-добре от всички познаваше отдалечите планински области, в които напредваха, и на него Теожен имаше най-голямо доверие.

— Проследихме следите им дотук — каза той, като посочи една точка на картата, която набързо начерта в пръстта с меча си. — Разделиха се тук и тръгнаха през тази долина на изток.

— На изток? — учуди се Лестер. — Сега на изток ли се движат?

— Каква преднина имат пред нас? — попита Теожен.

— Един ден — отговори Орвейн. — Ден и половина, може би. Но не повече.

— Ще ги настигнем. Добре.

— Но защо отиват на изток? — настоя Лестер. — Това е съмнително!

— Понеже ги настигахме, може би се надяват да ни разпилеят — предположи Гилем.

— Или да ни вкарат в капан — каза Ортан. — Преди три дни гелтите поеха на север. Вече три дни се движат към Дивите планини и

своите територии. Защо е сега тази промяна в посоката? Лестер е прав. Това няма никакъв смисъл.

— Не е сигурно — каза Орвейн.

— Досети ли се какво замислят? — попита графът.

— Така мисля. Месир Гилем правилно се досети: гелтите знаят, че ги настигаме и това ги тревожи.

Поласкан, младият мъж се усмихна смутено. Той още нямаше двайсет години и беше син на могъщ васал и приятел на граф Д'Аргор. След внезапната смърт на баща си преди няколко месеца той го наследи, без да е достатъчно подготвен за това. Оттогава се стараяше да се покаже на висота за задачата, която му беше поверена, и беше сред първите, които се отзоваха на бойния призив на Теожен. Въпреки всичко неговата младост и неопитност му пречеха да се наложи и понякога дори се колебаеше да вземе думата.

— Но гелтите не се опитват да ни разделят — продължи старият рицар. — По мое мнение те отиват тук.

Мечът му посочи ново място на картата, начертана на земята.

— Към Разклона за Ерм? — учуди се Теожен.

— Да, графе. И там ще се разделят.

— Защо? — запита Орган.

— За да ни принудят да разделим силите си — каза Лорн. — Или да се откажем да хванем половината от тях.

— Какво знаете вие? — попита Лестер.

Лорн го погледна мрачно.

— Бил съм се с гелтите в продължение на година край Валмир. Познавам ги.

— Освен това — намеси се Орвейн, — две малки групи от конници се движат по-бързо от една голяма.

Теожен взе думата:

— Ако не се лъжеш относно техните намерения и ако те наистина имат около ден преднина пред нас, това означава, че ще лагеруват на Разклона тази вечер. И следователно ще се разделят утре.

— Едната група ще тръгне на север, а другата ще продължи на изток — уточни Орвейн.

— Но ще го разберем със сигурност едва утре вечер, когато стигнем Разклона — отбеляза Орган.

— Всъщност — каза Теожен, като присви очи към картата, нарисувана на земята — може би ще бъдем там малко по-рано.

Гледаше един малък проход, който изглеждаше незначителен, но неговият стар боен другар се беше погрижил да го начертае и сега разбираше защо.

— През този проход — обясни Орвейн — гелтите не са минали. Или защото не знаят за съществуването му, или защото вече са го подминали, когато са решили да тръгнат към Разклона за Ерм. Но за нас има още време. И това е начинът да спечелим ценни часове.

Граф Д'Аргор се изправи и се усмихна доволно.

— Господа — рече той със задоволство, — най-сетне ще имаме преднина.

* * *

По-късно, независимо от умората, Лорн не можеше да заспи. Беше оставил Исарис в замъка Аргор и откакто беше започнала експедицията, всяка вечер се уверяваше до каква степен неговото присъствие го успокоява. Убеждаваше се, че рижото коте прогонва неговите тревоги и демони. Без него кошмарите, студената пот, съмненията и угризенията се връщаха веднага щом заспеше.

Когато заспеше.

Дремеше, когато изпращяването на една цепеница в огъня пробуди ехото от светкавица, раздираща небето над Далрот. Лорн се сепна, задъхан и замаян остана за момент седнал на постелята си, преди да успее да се съвземе. Беязаната ръка го болеше и той се разтревожи, че някой може да го изненада в това състояние. За щастие, като че ли всички в пещерата спяха.

Лорн разбра, че сънят няма да дойде. Въздъхна и стана с изкривено от болка лице — кръстът го болеше от дългите дни мъчителна езда. Взе меча си, дискретно направи знак на часовите и излезе.

Застанал пред входа на пещерата, Лорн можеше на спокойствие да оцени покоя наоколо и тъй като дните бяха ужасно горещи — прохладата на планинския вятър. Нощта беше ясна, луната светеше високо. Бледите съзвездия на Голямата мъглявина се простираха към

хоризонт от черни хребети. Виждаше се прекрасно и Лорн изпита облекчение, че не трябва да си пази очите от хапещото слънце.

Остави се да го обгърне спокойствието на дивите планини на Аргор и се усмихна...

... преди да забележи двама мъже, които се бяха отдалечили леко от пещерата и разговаряха тихо така, че никой да не може да ги чуе.

Лорн лесно разпозна величествения силует на графа. Но трябваше да изчака другият да се обърне с лице към него, за да познае Гилем. За момент се поколеба дали да се приближи безшумно, но предпочете да ги наблюдава от разстояние.

Жестовите на Теожен изразяваха обич към младия мъж — бащински жестове. Без съмнение той го познаваше от най-ранното му детство и сигурно му даваше съвети и го успокояваше в навечерието на предстоящата битка с гелтите, които преследваха от дни. Гилем слушаше, кимаше, видимо се мъчеше да направи добро впечатление, искаше да се покаже смел.

След малко Теожен го възнагради с едно мъжко потупване, което целеше да разсее последните му съмнения и да събере всичката му смелост. След това се разделиха. Потънал в мрачните си мисли, Гилем се върна в пещерата, без да види Лорн, който беше седнал на една голяма, плоска скала. Графът обаче го видя и седна до него, като уморено въздъхна.

— Чухте ли? — попита той.

— Не, но разбрах.

— Страхува се.

— Какво по-нормално? Колкото по-навътре навлизаме в планината, толкова по-уязвими ставаме. Конете ни са преуморени, а скоро няма да имаме и храна. Хората се съмняват. А утре ще трябва да разделим силите си, за да продължим преследването.

— Скоро ще настигнем гелтите. Утре. Или в другиден.

— И ще умрат хора. Гилем е прав да се страхува.

— Той не се страхува да умре.

— Греша.

Заинтригуван, Теожен се обърна към Лорн.

Какво общо имаше този мъж с младия рицар, който беше някога? Лорн беше на възрастта на Гилем, когато графът го срещна за пръв път в двора на Върховното кралство. Няколко години по-късно се върна

увенчан със слава от околностите на Валмир, беше приет в Сивата гвардия и щеше да се жени за великолепната Алисия дьо Лоранс, дъщерята на могъщия херцог на Сарм и Валанс. Сякаш съдбата му се усмихваше. Също като щастието му, и успехът му беше дързък и невероятен.

— Вие също не спите — отбеляза Теожен.

Лорн се усмихна примирено.

— Не се страхувам. Моите страхове умряха в Далрот.

— Умряха там? Или останаха затворени там? Ако е така, не ви завиждам. Мъжът винаги е сбор от страховете и смелостта си, рицарю. Ако страховете ви все още са там, това означава, че една част от вас ви е напуснала. Но аз няма да ви обиждам като ви окайвам.

На свой ред Лорн също се обърна към графа. Дълго се гледаха, като Лорн се питаше до каква степен графът беше прозрял правилно. После отново се загледа в нощния хоризонт.

Но не го виждаше.

От една малка торбичка на колана си Теожен извади метална манерка. Отвори я, отпи направо от нея и я подаде на Лорн да направи същото. Лорн на драго сърце прие и погълна една глътка ароматна ракия, която му подейства сякаш по гърлото му се разля разтопен метал. С мъка преглътна, смръщи се и за малко не се задави.

— Малко е силно — съгласи се графът, като си взе манерката.

— М... малко? — каза Лорн прегракнало.

Прочисти си гърлото, преди да добави:

— Какво е това?

— Рецепта от моите планини. Не е лошо, нали?

— Ами... запомнящо се е.

— Искате ли още? — предложи Теожен, като подаде манерката.

И понеже Лорн отказа, той вдигна рамене и отпи още.

— Никак не харесвате Дориан, нали? — попита той след известно мълчание.

Лорн се поколеба, преди да забележи, че графът се усмихва и че усмивката му е не само помирителна, но и разбираща. Той очевидно знаеше какво може да очаква от Дориан дьо Лестер. Лорн като че ли не беше първият, който имаше проблеми с него.

— Не — каза той. — Но ми се струва, че е взаимно.

— Лестер ви няма доверие, рицарю. И честно казано... — Теожен замълча за малко и изчака Лорн да го погледне. — Можете ли наистина да му се сърдите? — попита той с тон на дружески упрек.

Лорн не отговори.

После сведе очи към белязаната си ръка и започна да разтрива ставите си. Замисли се за това кой беше той, за това, което знаеха или си мислеха, че знаят хората за него, за вида си и за начина си на поведение. След което вдигна очи и срещна погледа — приятелски и развеселен — на графа.

— Дориан е досадник, но е верен, точен и смел — каза Теожен. — За жалост, по причина, която не зная, е ожесточен срещу целия свят и срещу самия себе си. Ще видите, че в крайна сметка вие двамата ще започнете да се разбирате добре...

Като плесна с ръце по бедрата си, графът стана, разкърши широките си рамене и добави:

— Трябва все пак да поспя няколко часа. Вие би трябвало да направите същото, рицарю. Сигурен съм, че утре Орвейн ще ни събуди по-рано от обикновено. Лека нощ.

— Лека нощ, графе.

Теожен тръгна към пещерата, но Лорн го извика:

— Графе!

Той се обърна.

— Да?

— Преди малко, преди да се върнат разузнавачите, не ми казахте другото обяснение. Ако Върховният крал не е луд, тогава защо ме натовари да ви донеса празно писмо, според вас?

Теожен застана стабилно на двата си крака, скръсти ръце и зачака, убеден, че Лорн знае отговора.

— Не нося вестите, нали? — каза Лорн. — Аз съм самата вест.

Граф Д'Аргор кимна утвърдително.

— Вие и този пръстен на пръста ви. Изпращайки ви при мен, Върховният крал ми изпраща вест. Казва ми, че не се е отказал, че е готов да се върне в играта и че вие сте главният му коз, който възнамерява да изиграе. Върховният крал направи от вас свой представител. Направи ви своя ръка, свой меч.

В този момент Теожен стана сериозен, строг и в тъмното — почти заплашителен.

— Защо? Не зная — заключи той. — Оттук насетне единственото, което е важно за мен, е да разбере дали сте достоен за това.

ГЛАВА 6

Вдигнаха лагера малко преди разсъмване, преминаха прохода, което им позволи да спечелят ценни часове, и в средата на деня стигнаха до Разклона за Ерм. Теожен предпазливо слезе от коня и изпрати Орвейн и съгледвачите напред. Определиха часови. Мъжете завързаха конете си и се събраха на групи под сенките, за да обядват къс сушено месо и парче сух хляб. Вече три дни пестяха храната и гладът започваше мъчително да се усеща.

— За щастие, вода не ни липсва — каза Гилем, като се върна, след като беше напълнил манерката си.

Родено от бързите, прозрачни води на висок ледник, едно поточе течеше недалеч сред покритите с мъх скали.

— Може би да отделим един-два часа за лов — каза един рицар със сплетена брада.

Беше набит, с широки рамене, бойна секира висеше на халка на колана му, ръцете му бяха покрити с племенни татуировки. Казваше се Гаралт и говореше със скандски акцент, който Лорн лесно позна — същият като на майка му.

— Съгледвачите могат да се върнат всеки момент — отвърна граф Д'Аргор. — Тогава ще трябва да чакаме хората, които сме пратили на лов. И може би напразно, ако се върнат с празни ръце. Няма да се оставим да умрем от глад, обаче ще ловуваме на връщане, след като изпълним мисията си.

В този момент дрезгав животински крясък раздра тишината сред върховете. Лорн не чуваше за пръв път тази сутрин подобен крясък, но никога толкова наблизко. Вдигна глава и огледа небето.

— Мъжки змей — посочи му Теожен — Вик на предизвикателство. Не след дълго ще чуем и...

Не успя да завърши изречението си.

Втори крясък отекна, още преди ехото от първия да заглъхне в далечината.

— Там — каза Лестер, като сочеше с пръст.

Два змея се бяха появили над един скалист хребет. Два млади мъжкаря, които кръжаха един до друг в яростен балет. Удряха се с муцуни и с нокти, изглеждаха, сякаш искат да се захаят за вратовете и да се изкормят.

— Двама мъжкаря, които се бият — каза барон Д'Ортан.

Беше присвил очи, ръката му ги предпазваше като козирка.

— Наближаваме област, в която змейовете се размножават и правят гнездата си — обясни Теожен на Лорн. — Ще я заобиколим. Гелтите няма да поемат риска да минат през нея, нито пък ние.

— Тия двамата се забавляват — каза Лестер.

Едва беше погледнал към змейовете и седнал на един голям камък, се правеше, че се интересува единствено от парчето сирене, което ядеше, набодено на ножа му.

— Сигурен ли сте? — учуди се Ортан.

— Убеден съм.

Тъй като не знаеше много за змейовете, Лорн се затрудняваше да каже дали присъства на истински дуел, или на подобие на битка.

Баронът се обърна към Теожен.

— А вие, графе? Какво мислите?

— Бих се съгласил с вас...

— А! — възторжено възкликна Ортан. — Чувате ли, Лестер?

— Чувам.

— Но тъй като познавам Лестер, ще се съглася с неговото мнение — продължи графът.

— Наистина ли? Е, добре, продължавам да твърдя, че съм прав — каза Ортан.

— На ваше място не бих се обзаложил.

— Облог? Това е идея!

Лорн размени съчастнически поглед с Теожен. Графът нарочно беше подхвърлили идеята за облог и не беше недоволен, че поне за момент неговите рицари не мислят повече за преследването.

— Какво ще кажете за един облог, Лестер? — каза баронът.

— Ще кажа, че това ще са твърде лесно спечелени пари.

Репликата развесели Ортан.

— Двайсет и пет сребърни лангри? — предложи той.

— Петдесет?

— Съгласен. Петдесет.

— Грешите, Ортан — каза Гаралт. — Трябваше да послушате графа.

— Ще видим. Държите ли на думата си, Лестер?

Лестер грижливо уви парчето сирене в кърпа и избърса ножа в бедрото си. Изглеждаше напълно сигурен в себе си, но без да проявява надменност или задоволство. Просто излъчваше спокойната убеденост, че е прав.

— Държа — каза той. — Бароне, дължите ми петдесет сребърни лангри.

И сякаш за да му отдадат право, змейовете престанаха да се нападат точно в този момент. Отдалечиха се, като си играеха и единият гонеше другия.

Имаше смехове и дори няколко подигравки, които Ортан, като добър играч, прие с усмивка.

— Несъмнено братя — каза той. — Ако тези мъжкарци бяха съперници, щяха да се разкъсат един друг.

— Предупредих ви — весело каза Теожен. — От всички нас Лестер най-добре познава змейовете.

— Бога ми, вярно е... Лестер, ще ви платя вашите петдесет сребърни лангри веднага, щом се върнем.

Дориан дьо Лестер се изправи и се обърна към барона.

— Не ги искам. По-добре ги дарете на нещастниците, изгубили всичко заради гелтите.

— Съгласен. Но в такъв случай удвоявам сумата.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, преди да бъдат поздравени за щедростта. Теожен се усмихваше бащински — усмивката му изразяваше смесица от радост и гордост.

Която обаче бързо изчезна.

Съгледвачите се връщаха.

— Те наистина се разделиха — каза Орвейн, като скочи от седлото.

Пи вода от манерката, която му подадоха, благодари с поглед и добави:

— На Разклона за Ерм, както си мислех. Две групи. Едната отива към северния проход, другата — към западния. Следите, които са оставили, са ясни.

— Каква е преднината им? — попита Гаралт.

— Едва половин ден — каза Орвейн със задоволство.

— Хванахме ги! — извика граф Д'Аргор, като размаха отмъстително юмрук.

* * *

Продължиха пътя си.

Бяха се разбрали, че граф Д'Аргор ще поведе половината от отряда към западния проход, а барон Д'Ортан ще поведе другата половина към северния проход, който беше по-отдалечен. Скоро двете колони се разделиха, всяка една имаше по един голям рог и равна част провизии. Въпреки перспективата да хванат гелтите и най-накрая да се изправят срещу тях, мъжете бяха мрачни. Към умората се прибавяше несигурността кога ще се видят отново и дали изобщо някога ще го направят.

Заедно с Орвейн, Лорн и Лестер бяха от хората, които тръгнаха с Теожен. Гаралт, Гилем и други последваха Ортан, всяка колона наброяваше между двайсет и двайсет и пет конника. Лорн със съжаление направи за последно знак с глава към Гаралт, в когото беше видял истински воин. Войникът със сплетена на плитка брада и татуирани ръце тежко отвърна на поздрава му. Изобщо не бяха имали възможност да поговорят и да се опознаят, но инстинктивно се ценяха. Освен това Гаралт знаеше, че във вените на Лорн тече скандска кръв.

Преди да се изгубят от поглед, двата отряда спряха. Теожен се обърна и изсвири с рога за довиждане. Ортан направи същото и графът загледа как колоната на барона се отдалечава в добър ред по посока на долината. Беше неспокоен. Измъчваше го лошо предчувствие, без да го показва.

Или поне така си мислеше, преди да забележи, че Лорн го наблюдава.

Размениха погледи и графът разбра, че Лорн се беше досетил. Как — Теожен не знаеше. Рицарят, когото Върховният крал му беше изпратил, сякаш виждаше всичко изпод качулката си, иззад тъмните си очила. Може би споделяха един и същ страх.

А може би и поради една и съща причина.

Инстинктът.

След като Теожен даде знак за тръгване, Лорн подкара коня си с цъкане на език.

* * *

Тръгнаха по пътека, която се виеше покрай скалиста стена и се изкачваше към разкъсани хребети. Бяха се насочили към един висок проход, който отвеждаше към висока долина, разположена между три планини, чиито върхове се губеха в облаците. Конниците образуваха дълга колона, която бавно напредваше по ръба на празното пространство надолу, докато пътеката стана толкова тясна, че предпазливостта ги накара да слязат от конете и да продължат пеша. Конете нервно цвилеха. Трябваше да ги държат здраво за юздите, за да избегнат някое фатално отклонение, когато под копитата им се срутваха дребни камъчета или някоя внезапна вихрушка ги изплашваше, като виеше в ушите им.

Орвейн вървеше напред. Беше на четири-пет хвърлея пред тях и често спираше, за да разчита следите, оставени от гелтите, да наблюдава околността и да се вслушва. Беше заменил леката си броня с по-здрава, със солидни нараменници, но беше без шлем и белите му коси се вееха на вятъра. Граф Д'Аргор яздеше начело на колоната, следван от Лорн. Лестер завършваше редицата далеч назад.

Лавината ги изненада в края на следобеда.

* * *

Орвейн даде сигнал за тревога прекалено късно.

Видя как преминаха първите камъни, които повлякоха други и други след себе си, вдигаха валма от прах, бутаха вълни от скали и камънаци, които се спускаха по склона и покосяваха колоната. Лорн се хвърли на закрито под една леко издадена скала, сви се и покри главата си с лакти. Другите нямаха неговия късмет, рицари, войници и коне бяха погълнати, премазани, пометени и избутани в пропастта. Грохота на лавината удави крясъците им. Лорн затвори очи и зачака, дишаше трудно, парчета се сипеха като дъжд по раменете му.

Изчака да престане оглушителната шумотевица.

Изчака да престане този ад, който се изсипваше и отнасяше всичко...

После почти изведнъж лавината престана.

С бучащи уши Лорн бавно се изправи, предпазливо, като все още не смееше да покаже главата си навън. Закашля се, изхрачи се, опита се да види нещо в прахта, която бавно слягаше, докато все още се търкаляха малки камъчета. Различи един масивен силует — граф Д'Аргор, който цял покрит с прах, с рана на челото, идваше към него.

— Добре ли сте?

Лорн кимна утвърдително и последва Теожен към купчината камъни и пръст, която покриваше пътеката зад тях.

От нея се издигаха отчаяни стенания и цвилене. Кръв течеше между камъните като поточета. Лавината беше унищожила отряда. Бяха пощадени само тези, които бяха в началото и в края на колоната.

И Орвейн.

Той пристигна в галоп, когато Теожен, Лорн и неколцина други вече търсеха оцелели.

— Гелтите — извика той, като скочи от седлото, — те го направиха...

— После! — изгърмя гласът на графа. — Помогни ни!

Лорн, Лестер и графът се опитваха да повдигнат една скала, която беше затиснала крака на един нещастник. Орвейн им се притече на помощ, но не можа да се сдържи и рече:

— Видях ги като тръгнаха. Десетина, не повече. Това беше клопка. Клопка! Гелтите... гелтите бяха предвидили всичко. Завоя, Разклона, двете пътеки, всичко. А аз, аз ни...

Не довърши думите си.

Също като останалите, и той се закова на място, когато чу звук, който смрази кръвта му.

Звук от рог, който зовеше от далечината — зловещ и самотен, донасян от ехото.

— Орган — рече Теожен.

— Нападнали са ги — каза Лорн.

ГЛАВА 7

Пристигнаха на мястото на битката през нощта.

Теожен д'Аргор водеше една шепа хора.

Мръсни, изтощени, изнемощели, някои ранени, яздеха коне, които едва вървяха от умора. При това се смятаха за щастливи, че не бяха нападнати след лавината. Никой нямаше да оцелее, но такова нападение не влизаше в плановете на гелтите. Противно на това, което сочеха следите им, противно на това, което си бяха помислили Орвейн и съгледвачите, те не се бяха разделили на две равни групи. След Разклона само десет от тях бяха тръгнали към западния проход, за да подготвят лавината, а всички останали се отправиха към мястото на засадата.

Грижливо организирана, тя не беше оставила никакъв шанс за Ортан и хората му. Баронът беше паднал под първата вълна от стрели, пронизан в гърлото. След това трийсетина воители се бяха спуснали върху обърканите конници, опитващи се да удържат уплашените коне.

Лорн добре знаеше какво означава засада.

Знаеше и какво означаваше да се устрои, знаеше и какво беше да я понесеш. Дори преди няколко години беше преживял гелтска засада. Гелтите, с които се биеше тогава, застрашаваха границите на Валмир, на три хиляди левги от планините на Аргор. Но това не беше само народ от номадски племена. Когато стигна на мястото на клането, сред разхвърляните огньове, натрупаните тела и стенещите ранени, Лорн си припомни дъжда от назъбени стрели, бойните крясъци, воините, които сякаш изникваха от нищото и след жестоката битка изчезваха веднага като някакви ревящи призраци.

Въпреки раните си Гаралт беше един от малцината, които още се държаха прави. Тъй като един часови ги предупреди, той се впусна да посрещне Теожен и другите и легнал на земята, видя, че те бяха само седмина, от които един ранен.^[1]

Мълчаливо слязоха от конете.

Лорн и Орвейн помогнаха на рицаря, на когото една скала беше счупила глезена, да слезе от седлото. И тъй като граф Д'Аргор

мълчеше и гледаше тъжната гледка пред себе си, Лестер каза:

— Гелтите ни чакаха. Предизвикаха лавина от скали и камъни, докато се изкачвахме към прохода.

Гаралт кимна.

Той нямаше кой знае какво за обясняване.

— Колко оцелели? — попита Теожен.

— Седем заедно с мен. Всички ранени.

— Орган?

— Мъртъв.

Графът прие новината, стискайки челюсти. Орган беше негов приятел и доверен човек.

Един войник, на когото едната ръка и едното рамо бяха превързани, дойде и пошушна нещо на ухото на Гаралт.

— За Гилем — тежко каза скандският воин. — Не му остава много.

* * *

Младият рицар беше положен под едно сухо дърво, главата му лежеше върху дисаги. Пребледнял, лицето му беше изкривено от болка и притискаше с две ръце превръзката, която придържаше вътрешностите му. Зъзнеше от студ до един огън. Някой хвърли още дърва в пламъците, но нищо не помагаше.

Като видя Теожен, Гилем поиска да се изправи.

— Не мърдай, синко. Не мърдай.

Графът откачи боздугана си от колана, подаде го на Лестер и клекна до умирация. Лестер направи същото. Лорн остана назад, прав. От лицето му под качулката се виждаха само пламъците, които се отразяваха в очилата му.

Теожен взе окървавената ръка на младежа в дланите си — огромни и мръсни.

— Смелост, синко.

Гилем мъчително кимна.

— Т... това беше първата ми... битка...

— Гаралт казва, че си се бил храбро. Гордея се с тебе, синко. Както баща ти щеше да се гордее.

— Вие... така ли смятате?

Графът развълнувано се усмихна. Очите му се напълниха със сълзи.

— Дори съм сигурен! Сигурен, сигурен! — извика той малко по-силно с надеждата да прикрие смущението си.

Слаба усмивка се появи на устните на Гилем. Мъчеше се да не затвори клепачи. Дишането му отслабваше.

— Вие... ще отмъстите за мен, нали? За мен... и за всички други!

— Кълна ти се, синко.

Лестер се обърна и погледна Лорн едновременно учудено и разтревожено.

— Бих искал също да...

— Какво, синко? — попита Теожен. — Кажи ми.

Но главата на Гилем падна настрани.

Беше издъхнал.

* * *

Гаралт беше устроил лагера на завет от вятъра, недалеч от мястото на засадата, под едни огромни скали, от чиято височина един-единствен човек можеше да наблюдава цялата околност. Смяташе, че е невъзможно гелтите да се върнат, защото, ако искаха да не оставят нито един жив, вече щяха да са го направили. Но предпазливостта беше задължителна, защото планините на Аргор криеха и други опасности: от време на време в далечината се чуваше рев на диво животно или на самотен змей. Ранените, които не можеха да станат, бяха положени да легнат колкото се може по-удобно близо до огньовете. Другите си почиваха, дремеха по малко, повечето не можеха да заспят. Малко встрани Теожен, Гаралт и Лестер говореха тихо.

Орвейн доброволно беше пожелал да бди.

Когато дойде неговият ред в полунощ, Лорн отиде да го смени и го намери седнал, съвършено неподвижен, с ръце, опрени на коленете, и поглед, зареян в далечината. Малко камъче се търкулна под крака на Лорн, старият рицар се сепна и се обърна с ръка на меча.

— Аз съм — каза Лорн.

С безизразно лице Орвейн зае отново същата поза с очи, вперени в редицата черни хребети под млечните съзвездия на Голямата мъглявина. Дали наистина ги виждаше?

— Поемам вашия ред — каза той. — И всички останали до зазоряване.

Лорн се поколеба, после седна до Орвейн. Свали качулката си, вдигна очилата на челото си и се загледа в същата посока, както ветеранът — мълчеше, а разноцветните му очи едва примигваха.

Измина един дълъг миг.

После Орвейн каза:

— Всички тези мъже умряха по моя вина. Орган, Гилем, всички. Провалих се. Реших, че съм по-умен от гелтите, и вкарах всички с наведена глава в клопката, която ни бяха приготвили. Никога няма да си го простя.

Тръсна глава отчаяно и повтори:

— Никога.

Замълча.

— Как така те познаваха толкова добре областта? — попита Лорн.

Старият воин не разбра веднага.

— Моля?

— Гелтите. Тези планини не са техни, нали? Те са на вражеска територия. Тогава как така ги познаваха толкова добре?

Орвейн се намръщи замислено.

— Не... не зная — призна той.

— Клопката, която ни заложиха, беше обмислена много добре. Те знаеха, че вие ще се досетите, че те отиват към Разклона. Но най-вече бяха предвидили, че ще ни хрумне да минем през този никому неизвестен проход и че за да спечелим половин ден преднина пред тях, няма да се поколебаем. Беше обмислено много добре. Но преди всичко това доказва, че те също знаят...

— ... за съществуването на прохода — завърши Орвейн.

— Точно така. Но как? Благодарение на карти?

— На тази област? Съмнявам се, че съществува друга, освен онази, която Теожен притежава.

— Тогава имат водач. Аргорски водач.

— Предател — изплю се Орвейн с очи, блеснали от омраза.

Лорн се изправи.

Тръгна, без да се обръща, и отиде при Теожен, който продължаваше да говори с Лестер и Гаралт. Седна на одеялото си, леко встрани, и се заслуша.

— Графе, това би било лудост — казваше скандът, като се мъчеше да не говори прекалено силно.

— Не можем да оставим тези жени на съдбата им.

— Вече имаме само осем конници — каза Лестер. — Всички са ранени, от които трима тежко. Което означава, че останалите петима ще могат да ги откарат обратно.

— Което означава — размишляваше Гаралт, — че оставаме само вие, аз, Лестер, Орвейн и... Лорн?

Обърна се към Лорн, за да провери. Той кимна.

— Което прави петима мъже — продължи Лестер. — Против трийсет, най-малко.

— Трийсет, които не ни очакват — подчерта Теожен. — Трийсет, които си мислят, че са се отървали... Освен това не говоря да ги нападнем, а да освободим затворничките и да избягаме с тях.

Скандът не знаеше какво повече да каже.

Лестер въздъхна и се опита за последен път да го накара да чуе гласа на разума:

— Графе, знаете, че ще ви последваме и ще ви се подчиним, каквото и да става — Гаралт и аз. Зная и какво обещание дадохте на Гилем... Но гелтите имат вече един ден преднина пред нас. А ние всички сме на края на силите си. Никога няма да ги настигнем.

Аргументът постигна целта си.

Теожен не беше глупак. Знаеше, че Лестер беше прав. Не го беше страх да се впусне да преследва трийсет гелтски воители. Но той беше реалист и практичен човек. И ако наистина нямаха никакъв шанс да настигнат гелтите, тогава за какво?

Точно този момент избра Дунван, за да излезе напред, в осветеното.

Беше чул всичко и каза:

— Ако все още приемате да ми се доверите, мисля, че знам решението.

[1] Кой се е впуснал да ги посрещне легнал (докато е бил от малцината държащи се прави), кои са били само седмина? Малко е неясно кой е лежал и кой се е впускар нанякъде лежейки :-D — Бел. Dave ↑

ГЛАВА 8

Нямаше по-добри ездачи на змейове от аргорците, нито по-добри змейове от тези, които те язدهа. Раждаха се в най-недостъпните планини. Люспите им бяха черни, никой друг не можеше да ги опитоми, освен синовете на Аргор. И не само че те единствени успяваха да ги дресират, но и само тези змейове — сред всички — можеха да станат бойни змейове, които нито огънят, нито стоманата, нито гърмът на барута никога не можеха да уплашат. Впрегнати в бойни формации, големите черни змейове бяха горди и страховити ездитни животни. Когато бяха диви, бяха възможно най-кръвожадните и най-жестоки създания.

„Хроники“ („Книга за славата и пораженията на Аргор“)

Тръгнаха преди зазоряване и яздиha цял ден почти без да слизат от седлата.

Вече бяха само петима.

Петима мъже, които в името на честта, смелостта, дълга, лудостта или верността не пожелаха да се откажат. Шансовете им да успеят бяха слаби. Бяха изтощени и щеше да се наложи да се бият един срещу шестима или седмина. Да се бият и да победят. На всяка цена. А преди това щеше да им се наложи да се изправят пред още по-страшна опасност.

Проломът Лаес представляваше неравна, дълбока рана, която разкъсваше едно голямо плато, притиснато между високи хребети. Прекосяването му от единия до другия край отнемаше два-три часа езда между стръмни, голи скали, от които се отцепваха цели парчета. Но не тези свличания на скали превръщаха преминаването на пролома в лудост през този сезон, това бяха змейовете, които гнездяха в извивките на скалите, и които, за да предпазят малките си, нападаха всеки, който им се появеше пред погледа.

— През пролома Лаес — беше казал Орвейн — ще можем да стигнем до долината Горлас за два дни. И може би дори преди самите гелти.

— А защо гелтите да не минат също през този пролом? — беше попитал Лорн.

Ясният, категоричен отговор беше дошъл от Лестер:

— Защото е равносилно на самоубийство.

— Змейовете правят гнездата си в пролома — беше обяснил Гаралт. — А сега е сезонът на Излитането, което означава, че женските са по-агресивни и опасни от застрашени лъвици. Денем дремят, но си остават особено бдителни. Най-малкият шум, най-малкото движение ги вдига под тревога и се нахвърлят върху натрапника... Голям отряд няма никакъв шанс да премине, без да ги събуди и да бъде разкъсан.

— Но една шепа хора могат, нали? — беше попитал Лорн.

Тогава Теожен се беше обърнал към Орвейн, който беше кимнал утвърдително.

* * *

— Проломът Лаес — каза Теожен. — От много време не го бях виждал.

Бяха спрели на надвесена скала, докато се спускаха от един проход. От седлата наблюдаваха платото, което проломът Лаес разсичаше, и стръмните хребети около него, осеяни с остри върхове. Над тях се рееха змейове, отиваха и се връщаха с бавни поклащания на крилете, после изчезваха в пролома. Понякога някой от тях изкряскваше. Викът му, едновременно прегракнал и остър, раздираше тишината, тогава друг му отговаряше или два, или повече, ехото от тях се смесваше и се носеше надалеч — като предупреждение.

— Ще стигнем там утре на обяд.

— Отлично — каза Лестер.

Тъй като се стъмваше, направиха лагера си на това място. Не запалиха огън, пиха вода от една манерка и си поделиха едно животинче, което Гаралт беше убил малко преди това. Нощта беше студена, вятърът духаше от север.

Стигнаха до началото на пролома на следващия ден, малко след обяд. Той разцепваше скалната стена и отваряше път към една гигантска пукнатина с отвесни стени. Чуваше се ръмжене и стенания, които отекваха чак тук — страховити и заплашителни.

Теожен не обиди своите рицари с въпрос дали бяха все така решени да го последват. Но погледна Лорн въпросително.

Лорн кимна в знак на съгласие.

Раздраха одеялата си, за да направят от тях парцали, с които увиха копитата на конете, и затегнаха и най-малкия ремък, провериха и последната халка в доспехите си. Махнаха нагръдниците, нараменниците и набедрениците, които можеха да се ударят и да вдигнат шум, оставиха на себе си само ризниците и кожените дрехи. Това не беше саможертва. В пролома горещината щеше да е адска.

Теожен пристъпи навътре първи.

Следваха го Орвейн, Лорн, Лестер и Гаралт, който завършваше колоната. Пукнатината беше достатъчно широка, за да могат да вървят по двама-трима заедно, но бяха решили да вървят в редица, на разстояние от няколко хвърлея. Страхуваха се от срутвания и не искаха някой кон да подразни или да подплаши друг. Достатъчно беше един да изцвили — или дори да изпръхти по-силно, — за да подплаши змейовете.

Вървяха в крачка, в пълно мълчание, нарушавано единствено от страховитите стонове на змейовете и на малките срутвания на камъчета, спускането на прахта, която шумолеше по скалите като кратки, леки водопади. Не говореха. Бяха напрегнати. Напрягаха уши и дебнеха височините за най-малкото движение. Но не виждаха добре, защото слънцето ги заслепяваше, а потта се стичаше в очите им. За Лорн това мъчение беше ужасно. Примижаваше зад тъмните си очила и трябваше да остане с качулката, под която се задушаваше. Слънцето, което едва се спускаше от своя зенит, обливаше дефилето със светлината и топлината си и го превръщаше в ослепителна пещ — врящ, неподвижен ад с нажежен въздух.

И все пак не беше случайно, че избраха да прекосят пролома именно в този час. Налагаха си този ад поради една съвършено проста причина: горещината правеше змейовете лениви, почти ги убиваше и те дремеха по върховете на скалите. Бдителността им беше намалена и тъй като мързелуваха, реагираха късно и можеше да не проверят

откъде идва шум, който не се повтаря. Колкото и неприятна да беше тази горещина за хората и техните коне, тя беше техен съюзник. Пазеше ги.

Или поне те така се надяваха.

След час Теожен спря, плешивата му глава блестеше от пот и той изчака да се съберат останалите. Тук пукнатината беше тясна и парчета от нападали скали я бяха задръстили. Трябваше да се изкачват по струпаните блокове и да се провират между тях.

Конниците слязоха на земята.

— Аз първи — каза Орвейн тихо.

Граф Д'Аргор се съгласи.

Като държеше коня си за юздата, Орвейн тръгна между скалите, които понякога бяха опасно нестабилни. Обмисляше, внимаваше, наблюдаваше, не стъпваше напосоки. Успя да премине и можеше да посочи пътя.

Другите го последваха — един след друг.

Първо Теожен.

После Лестер.

Лорн.

И накрая Гаралт.

Всеки сдържаше дъха си, страхуваше се да не се подхлъзне, да падне, да не почувства как някоя скала се клати под него или под коня му. Онези, които чакаха, не бяха по-малко нервни. Поглеждаха тревожно към ослепителното небе всеки път, когато се търкулнеше камъче или някоя скала проскърцваше. Стените, издигащи се около тях, им се струваха особено крехки. Блоковете, от които се спускаха нишки прах, когато вятърът духнеше по-силно — струваше им се, че всеки момент ще се отцепят.

Нищо подобно не се случи и всички изпитаха огромно облекчение, когато Гаралт премина срутването. Оставаше само конят му да слезе от една плоска скала. Кое то той направи умело...

Но бутна един камък, изпод който изскочи змия и го ухапа по крака.

Конят се изправи на задните си крака и изцвили от страх и болка. Гаралт трябваше да пусне юздата. Наложиха се да скочи, за да хване коня си за муцуната и успя някак да го успокои.

Твърде късно?

Останалите бяха замръзнали на място в очакване да чуят шум, движение, почти не смееха да вдигнат поглед. Времето застина и в продължение на няколко много дълги секунди се чуваше само вятърът.

После една крилата форма се хвърли в празнотата от височината на скалите.

— Там! — извика Лорн.

После втора, трета.

— На седлата! — заповяда Теожен. — Бягайте!

И петимата яхнаха конете си и се впуснаха в галоп. Проломът се събуждаше, излизаше от вцепенението си. Изпълни се с пронизителни крясъци и с плясък на крила. Прибавена към копитата, които биеха прашната земя в бесен бяг, шумотевицата стана оглушителна. Конниците препускаха с цялата си бързина, прескачаха препятствията, без да намаляват и без да се обръщат назад. Знаеха, че за тях спасението беше в бягството. Най-лошото, което можеше да се случи, беше станало и вече нищо не можеше да се направи. Трябваше да бягат. Да се измъкнат. Да излязат от пролома, преди да бъдат хванати.

И да се молят змейовете, доволни, че са прогонили натрапниците от своята територия, да не ги преследват по-нататък...

Лорн не се молеше.

Съсредоточен, той пришпорваше коня си колкото сили имаше. В този момент не го интересуваше дали ще умре веднага след като се измъкне от този бучащ ад, само да се измъкне. После щеше да мисли. После щеше да има време да съжالياва и да се чуди какво да прави. Лорн мислеше само как да оживее.

Да оцелее.

Теожен и Орвейн бяха отпред. Гаралт беше наравно с него. Не виждаше Лестер — значи идваше след тях. Или беше паднал. В този хаос беше невъзможно да различи нечий галоп от друг. И най-вече Лорн чуваше прекрасно пронизителните крясъци и пляскането на кожените криле, които се приближаваха. В главата му нахлуха спомени. Спомени от кошмари в свят от мъчения и призраци, които нощ след нощ, непрестанно го бяха измъчвали. Шумът от преследването се превърна в шум от вечна буря, чиито гръмотевици разтърсваха една прокълната крепост.

Уплаши се.

Заболя го коремът.

Студена пот обля гърба му.

Небето се изпълваше с крилати силуети. Змейовете ставаха все по-многобройни, събуждаха се и излитаха, едните вдигаха под тревога съседите си, които събуждаха други и с крясъците си предизвикваха някаква заразна истерия. Повечето се издигаха по инстинкт над Пролома — търсеха опасността, която застрашаваше колонията, не я намираха и яростно, тревожно, неспокойно се предизвикваха, караха се, понякога се биеха. Само няколко забелязаха конниците на дъното на дефилето и се спуснаха върху тях. Преследваха ги около десетина, сред тях една стара женска, чийто размах беше такъв, че сякаш можеше да докосне стените на пукнатината, когато се оказваха сближени.

Лорн видя как Гаралт го задмина. Пришпори коня си безмилостно, но нищо не се получи — той губеше сили и намаляваше скоростта си. За щастие, край на пукнатината вече се виждаше. Отпред, в края на скалистите стени край тях, се виждаше ивица ослепителна светлина, водеща към спасението.

Тогава Лорн разбра, че има шанс.

Въпреки коня си, който губеше сили, въпреки змейовете, които завземаха все повече пространство, той разбра, че можеше да се надява да се измъкне. Това щеше да е справедливо. Дори много справедливо. Но само ако конят му издържеше и лошият късмет не се намесеше...

Пое риска да погледне назад.

Лестер беше все така на седлото, но беше изостанал с няколко хвърлея. Зад него змейовете летяха ниско над земята и скалите с големи, мощни размахвания на крилете, с отворена уста и изпъкнали зъби, с пламнали очи.

Изведнъж една сянка надвисна над Лорн.

Наведе се навреме: един змей се спускаше върху него от висините. В последния момент изправи полета си и ноктите му се заключиха в нищото. Изрева от разочарование, докато се отдалечаваше с разперени криле, понесен от инерцията си.

Теожен и Орвейн напуснаха пролома Лаес.

След тях Гаралт.

Лорн го следваше наблизно.

После Лестер.

Те не спряха. Галопираха, без да намаляват и без да се обръщат, щастливи, че са избягали от пещта, от страховитите крясъци, от смъртоносната клопка на процепа. Повечето от змейовете се отказаха, когато започнаха да се отдалечават от пролома и от гнездата, от малките, от яйцата, които пазеха. Бяха преминали. Бяха успели или поне така започваха да си мислят, когато голямата змеица, последната, която продължаваше да ги преследва, удари Лестер и го накара да изтърве стремената. Лорн чу вика му и видя как се изтърколи в праха, докато другите продължаваха да препускат напред.

Лорн взе решение за части от секундата.

Изкрещя и като опъна юздите, накара коня си да спре, да се завърти на задните си копита и веднага да тръгне в обратната посока.

Към Лестер, който вадеше меч си и се клатеше като пиян.

И към старата змеица, която вече се връщаше.

Тя премина втори път. Все още замаян, Лестер я видя в последния момент и успя единствено да се защити от ноктите ѝ. Тя го повали на земята, преди да се обърне обратно малко по-нататък. Лестер успя някак да се изправи. Смело се изправи срещу нея, макар че погледът му беше замъглен. Светът като че ли танцуваше. Планините бяха като вълни и той успяваше единствено да различи силуета на съществото, което се спускаше върху него с крясък.

Това трето преминаване щеше да е окончателно.

Лестер нямаше да оцелее и той го знаеше. Реши да вложи последните си сили в единствения удар, който можеше да нанесе на старата женска. Нямаше да я убие, но щеше да ѝ остави доста лош спомен...

Зае отбранителна позиция.

Лорн се появи в мига, когато змеицата плавно се спускаше върху Лестер с протегнати напред нокти. Конят му се втурна напред, направи невероятен скок и мина под протегнатия врат на влечугото. С юзди, стиснати между зъбите, Лорн размахваше меч си с две ръце. Удари. Скандската стомана проблесна и преряза. Змеицата изрева. Конят изцвили и потрепери. Плисна кръв. Лорн беше изхвърлен от седлото.

Голямата змеица мина покрай Лестер и падна зад него.

Главата ѝ отскочи по-нататък.

Търкулна се...

После спря в една скала.

* * *

Лорн някак се изправи на крака с меч в ръка.

Заслепен, прашен, с ударено чело, вдигна очилата си от земята, сложи ги, изчака очите му да свикнат.

Лестер изглеждаше жив.

Тогава Лорн се разтревожи за коня си. Потърси го с очи и го видя: изглеждаше добре. Тръгна към него. После вдигна поглед към висините.

Но небето беше чисто.

Разтревожени от вика на Лорн, Теожен, Орвейн и Гаралт също обърнаха. Скоро и те дойдоха. Орвейн и скандът останаха до Лестер, а Теожен подкара коня си към Лорн.

Лорн бавно се връщаше, като теглеше за юздата преуморения си кон, който леко накуцваше. Спря като видя, че графът се приближава.

Зачака.

На свой ред Теожен спря пред него и остана на седлото. Гледаха се мълчаливо, после графът каза:

— Благодаря.

Лорн кимна.

И като продължи да върви, рече:

— Петима мъже няма да са в повече за това, което ни очаква.

ГЛАВА 9

Преминаха един проход, който ги отведе в долината Горлас, и спряха чак вечерта. С падането на нощта бдителността им намаля и с изненада установиха, че опасно дремят, яздейки коне, които се движеха с последни сили и заплашваха да се строполят във всеки един момент. Ала трябваше да напредват на всяка цена, колкото бе възможно. Не знаеха дали са изпреварили гелтите, или не. Едно нещо беше сигурно: те не бяха далеч.

В тъмнината Голямата мъглявина беше особено бледа, а луната я нямаше. Теожен прецени, че е по-разумно да починат на завет до иглолистната горичка на един хълм. И този път лагеруваха без огън. Не ядоха, бяха гладни и изтощени. Знаеха, че нямаше да могат дълго да продължат така — без храна и без почивка. Също така знаеха, че скоро нямаше да имат възможността да заловят гелтите, които преследваха. Трябваше да стане или на следващия ден, или никога нямаше да се случи. След това гелтите щяха да намерят убежище в своята територия и нещастниците, които бяха пленили — ако все още бяха живи — щяха да са изгубени завинаги.

Лестер пръв видя огньовете в далечината.

* * *

Лорн преряза гърлото на първия часови.

Младият гелт беше заспал седнал. Лорн затисна устата му с ръка и я задържа така, докато траеше кратката му агония. После безшумно положи трупа на земята и напрегна всичките си сетива, за да огледа наоколо. Беше първият сивкав час от зазоряването и гелтският лагер още спеше.

Но още колко време?

Бяха прекосили долината и се бяха приближили колкото можяха на кон. После оставиха конете, скрити в издълбаното корито на една пресъхнала река. Бяха махнали от себе си всичко, което можеше да

предизвика шум или да привлече поглед. Почерниха лицата си и тръгнаха с големи, безшумни крачки, приведени, възползващи се от тъмнината и от най-малката неравност на терена, като при нужда изчакваха да се появят облаци, за да преминат откритите пространства.

Бяха се разбрали първо да премахнат часовите, после се надяваха да намерят пленничките, преди да бъде дадена тревога и да започне битка. Но вече започваше да се развиделява. Гелтите не след дълго щяха да се събудят, за да продължат пътя си.

Освен ако...

Заинтригуван от някаква миризма, Лорн вдигна една дървена чаша, паднала до трупа, и я помириша. Миришеше на ракия. Часовият беше заспал на поста си, защото беше пиян. Значи гелтите се бяха напили и огньовете, които бяха запалили тази нощ, трябва да бяха огньовете от радост. Защо тази непредпазливост? Може би бяха решили да отпразнуват предварително успеха на своите нападения, но това нямаше значение. Гелтите лагеруваха на дъното на пропаст, над чийто склон бе надвиснала скала, приличаща на клепач. Лорн беше видял трима часови по средата на този склон. Обърна се надясно и видя Лестер, който му правеше знак, че всичко е наред. После се премести наляво, заобиколи една голяма скала и видя Гаралт, който се приближаваше безшумно до третия часови. Този беше буден, но зает да пикае и леко се поклащаше.

Някакъв шум привлече вниманието на Лорн.

Обърна се нагоре и видя един войник, който излизаше от палатка от съшити кожи. Беше единствената в лагера. Повечето гелти спяха върху одеяла под открито небе или там, където пиянството ги беше повалило. Този, който току-що се беше появил, се протегна и се прозя. Носеше само панталони. Беше висок, мускулест, цветът на лицето му беше кафеникав. Лорн веднага видя в него стойката на вожд. Главата му беше обръсната, освен на тила, откъдето дълга плитка черна коса с червеникави оттенъци падаше между плещите му.

Лорн почувства как го облива студена пот.

Високият войник щеше да го забележи или да забележи Гаралт и той нищо не можеше да направи. Скандът не беше видял опасността. Той скочи върху часовия, обездвижи го и му преряза гърлото. Не вдигна никакъв шум, но движението беше достатъчно. Гелтът извърна

глава и облеци очи. Сърцето на Лорн пропусна един удар. Спусна се, но беше прекалено късно. Войникът вече надаваше боен вик.

Докато пълзеше нагоре към гелтския лагер, Лорн чу Теожен и Орвейн да крещят атака. Изкорми с лекота първия объркан, невъоръжен войник, но трябваше да избегне ударите на втория. Отвърна му, изплъзна се от неговото острие, ритна го с коляно в корема, хвана го за косата и заби меча си в гърлото му. За успокоение на съвестта Лорн потърси пленничките с очи, но лагерът вече се беше превърнал в сцена на ожесточен бой. Някакъв нож изсвистя покрай ушите му — ножът на Орвейн, който се заби в гърдите на един гелт, готвещ се да го нападне отзад. Лорн едва успя да отпрати благодарен поглед към стария рицар — върху него се спускаше воин, въоръжен с два окървавени боздугана. Лорн се наведе, праметна гелта през рамо и го хвърли да се търкаля в праха. Но онзи веднага се изправи, за да го нападне отново. Разпенен, озъбен и с блеснали очи, той беше в плен на някаква убийствена лудост, която застави Лорн да отстъпи и да се защитава, защитава и отново да се защитава. Накрая ловко се изплъзна, отрязва дясната китка на противника си и като се завъртя около себе си, го обезглави с едно движение на острието.

Възползвайки се от краткото затишие, Лорн спря и прецени положението.

Все още бяха по-малко на брой, но ефектът на изненадата беше в тяхна полза. Вече десет гелтски войници лежаха на земята мъртви или тежко ранени, а другите не успяваха да се организират. Може би щяха да успеят да се измъкнат, доколкото Лорн можеше да прецени в хаоса от викове, омраза и насилие, които го обкръжаваха. Теожен се биеше с вожда, който беше вдигнал тревога; ранен в ръката, Лестер обезоръжи един гелт и му разби главата със собствения му боздуган; Гаралт изкорми един войник с удар на брадвата, преди да отсече рамото на друг; Орвейн довършваше чисто един противник, паднал на колене. Кръвта течеше, пръскаше, мокреше лицата и попиваше в земята. Сред трясъка на оръжията стенанията на ранените се смесваха със стоновете на предсмъртна агония.

Тогава Лорн ги видя — зад блъсканицата.

До скалата пет жени с мръсни коси и разкъсани дрехи бяха завързани за китките към колчета, забити в земята. Възползвайки се от

това, че никой не ги наблюдава, те дърпаха кожените връзки, без да се страхуват, че може да се наранят.

Удряйки наляво, удраяйки надясно, Лорн отхвърли един гелт с юмрук, преряза гърлото му с опакото на острието и се насочи към пленничките. Отстрани още един противник, който му се изпречи, но не видя ранения гелт, който изскочи насреща му и го блъсна на земята. Вкопчиха се един в друг и се затъркаляха в прахоляка. Главата на Лорн се удари в един кръгъл камък. Болката беше страшна и го заслепи. С мъка се вдигна на крака, остана за момент олюляващ се, погледът му беше замъглен, ушите му бучаха. Противникът му също се мъчеше да се изправи. Лорн разбра и се хвърли върху него. Удари го яростно с рамо, повдигна го от земята и го пусна да падне с цялата си тежест. Ударът остави гелта задъхан, но усилието изчерпа силите на Лорн. Зави му се свят, направи няколко непохватни стъпки назад и едва успя да запази равновесие. Но гелтът беше смел, изправи се и извади нож. Присви очи, сякаш се мъчеше да види през плътна мъгла, после погледът му падна върху Лорн и нападна с крясък.

Лорн го чакаше.

Успя да сграбчи китката на гелта и да го изрита веднъж, два, три пъти в корема. Но противникът му отслабна съвсем леко и го удари с глава в лицето. Лорн полетя назад към една скала. Повлече и войника със себе си и се оказа изпънат до скъсване, смазан между камъка и своя противник. Видя острието на ножа на няколко сантиметра от лицето си. Гелтът държеше оръжието си с две ръце и натискаше с цялата си тежест. Лорн не можеше нито да го отблъсне, нито да извърне ножа. По-лошо, чувстваше как силите го напускат. Бавно, неумолимо острието се приближаваше. Лорн се съпротивляваше с всички сили, лицето му се изкриви от болка, пот се лееше от него. Потта го заслепяваше, но не дотолкова, че да не вижда стоманеното острие, което трепереше, насочено към бледото му око.

Мигайки, одраска клепача си...

И изведнъж гелтът престана да се бори. Изпъна се и се свлече като ударен от гръм.

Тогава Лорн видя кой стоеше зад него с голям окървавен камък в ръце.

Беше една от пленничките.

Боса. Мръсна. С изпънати черти и блуждаещ поглед. От разранените ѝ китки висяха кожените върви. Роклята ѝ беше раздрана. Беше млада. Имаше големи, светлосини очи. Рошавата ѝ коса падаше на тежки черни къдрици.

Изглеждаше изгубена, пречупена.

На Лорн му се стори красива.

* * *

Един час по-късно, в мирната светлина на зората, всички гелти, които не бяха избягали, бяха мъртви. Без да трепнат, Орвейн и Гаралт се заеха да довършат ранените, докато Лестер се грижеше за пленничките, а Лорн отиде да доведе конете. Взеха само един затворник: предателят, който беше водил гелтите в планините на Аргор и когото Теожен искаше да съди. Беше заловен от Орвейн, който едва не го уби с юмруци, заслепен от ярост. Състоянието на мъжа беше лошо, дотолкова, че се съмняваха дали ще издържи пътуването на връщане. Със счупени зъби и челюст, той не беше и в състояние да отговаря на въпроси, дори не знаеха името му.

Освен коне, гелтите бяха оставили храна и оръжия — и дори част от плячката, ограбена в Аргор. Тъй като имаше достатъчно коне, които да бъдат натоварени, Теожен заповяда да вземат всичко и те скоро вдигнаха лагера, оставяйки труповете на лешоядите.

ГЛАВА 10

През първите дни от обратния път се страхуваха да не ги преследват. Но стана ясно, че гелтите просто бяха избягали и нямаше да се върнат. Тогава намалиха скоростта, оставаха да лагеруват по-дълго, избягваха опасните проходи, вървяха по по-леки пътеки. С пленничките се държаха внимателно, но не ги разпитваха за това, което бяха преживели, и оставиха по-силните да се погрижат — по женски — за по-слабите, по-измъчените.

Лорн обаче забеляза, че една от тях стоеше встрани от другите. Беше младата жена със светлите очи, която му беше спасила живота. Другите говореха малко с нея, избягваха я, не ѝ възлагаха никакви задачи, но никога не забравяха да ѝ донесат ядене. Една вечер, докато почиваха, Лорн седна до Орвейн и го попита дали знае коя е тя и защо има право на такова отношение. Казваше се Майрин.

— Вещица — обясни старият рицар, преди да се изплюе между краката си, за да избегне проклятието.

Лорн не попита повече.

Ала беше заинтригуван и ден след ден все повече се чувстваше привлечен от младата жена. Красотата ѝ не обясняваше всичко. Нито пък мистериозността ѝ. Имаше нещо друго, нещо като близост, едновременно дълбока и физическа, която може би и тя изпитваше и сякаш разбираше по-добре от него. Често улавяше погледа му, докато той я гледаше, и го понасяше със странно спокойствие.

Спокойствието на човек, който знае и чака.

* * *

Една нощ Лорн се събуди внезапно и видя Майрин, която беше клекнала до него и го гледаше, едната страна от лицето ѝ беше осветена от пламъците, другата се криеше в мрака.

— Започва — каза му тя с тона, с който той беше казал на ранения войник, при пристигането си в Аргор, че ще умре.

Тогава забеляза, че му беше горещо, много горещо, много повече, отколкото можеше да се очаква от горещината на близкия лагерен огън. Но потта му беше ледена. И трепереше.

В същото време разбра, че болка пронизва лявата му ръка, започвайки от белега.

Тъмнината.

Стенанията и гърчовете на Лорн скоро събудиха лагера и предизвикаха безпокойството на всички. Трескав, с напрегнати мускули и разкъсвани от болки вътрешности, той виждаше силуетите, които се събираха и се надвесваха над него.

Надигнаха се гласове.

— Какво става?

— Болен ли е?

— Какво му е?

— Лорн! Лорн!

Сред суматохата се отдели един глас — ясен и спокоен, гласът на Майрин:

— Това е Тъмнината.

Това породя безпокойство.

— Тъмнината!

— Той е обсебен от Тъмнината!

— Но Лорн! Погледни!

— Ще умре ли?

Сега вече някакви призраци се навеждаха над него. Призраци, дошли от Далрот, внимателни и жестоки. Те го гледаха как се бори с невидимите връзки, които изгаряха крайниците му, и се хранеха от неговата лудост.

Един мъж ги разблъска.

— Не, не! — каза Теожен. — Няма да умре. Оставете, зная какво е.

— Хайде, помогнете ми, графе — каза Майрин.

— Орвейн, ела да ми помогнеш. Останалите, дръпнете се! Дръпнете се! Не сте на представление!

Лорн почувства как хладни ръце го държаха здраво. Против волята си, той се бореше с тях, искаше да се освободи.

Но напразно.

Като си напяваше нещо, вещицата сложи ръка на челото му. Лорн почувства сякаш разтопено олово минаваше през главата му и се изливаше по гръбнака му. Закрепя като луд. Риташе. Бореше се. Но въпреки това чу молитви — молитвите на жените, паднали на колене, които молеха за защита Дракона-крал.

— Накарайте ги млъкнат — извика Майрин, преди да продължи със заклинанията си, ръката ѝ продължаваше да е залепена за горящото чело на Лорн.

— Тихо, жени! — заповяда Теожен. — Тишина!

И изведнъж всичко свърши.

Лорн изгуби съзнание в мига, когато едно парче от Тъмнината го напускаше. Не видя как Майрин се дръпна назад, сякаш някой я беше ударил през лицето, нито Теожен, който я прикрепяше, докато тя изплюваше — изнемощяла — едно голямо парче черна жлъч в огъня.

* * *

На другия ден слънцето вече беше високо, когато Лорн се събуди. Чувстваше се с отпочинал дух, но тялото го болеше, сякаш го бяха изтезавали. Седнала на същото място до него, Майрин бдеше.

— Добър ден — каза тя, когато той отвори очи.

— Добър ден — изправи се той с изкривено от болка лице. — Как съм?

Младата жена се усмихна.

— По-добре. Поне се надявам. Вземете, изпийте това.

Тя подаде на Лорн едно канче, което той изпи на един дъх. И веднага съжали. Сместа, която беше погълнал наведнъж, имаше вкус на пръст и горчиви треви.

— Какво е това? — попита той, като сдържаше гаденето си.

— Може би трябваше да се тревожите преди да го изпиете, а?

— Не е лъжа.

Присвил клепачи срещу ослепителното слънце, Лорн погледна мъжете и жените, заети със заниманията си в лагера. Забеляза, че го поглеждаха крадешком и говореха тихо, както и че се колебаеха да се приближат.

Реши да не им обръща никакво внимание.

— Благодаря — каза той и върна канчето на Майрин. — За това. И за тази нощ.

— Няма за какво.

— Как разбрахте, че ще имам криза? Защото вие го знаехте, нали?

Младата жена повдигна дългите си коси зад дясното си ухо и показа — там, в кожата ѝ — печат, подобен на този, който Лорн имаше на обратната страна на ръката си. Но нейният беше по-малък и камъкът му беше сив.

— Родена съм с това.

Ето защо, помисли си Лорн, веднага беше почувствал такава близост с Майрин.

Тъмнината беше познала Тъмнината.

— Няколко дни ще се чувствате по-добре — каза тя. — Но не мислете, че сте излекуван. Аз само облекчих състоянието ви.

Лорн кимна.

— Все пак благодаря.

Дойде Теожен.

— Е, рицарю? Как се чувствате? — попита той енергично. — По-добре? Прекрасно!

Майрин се изправи.

— Оставям ви.

— Нали не ви гоня?

— Не. Имам работа.

Граф Д'Аргор погледна как младата жена се отдалечава и каза:

— Хубаво момиче...

После се наведе, за да застане на една височина с Лорн, и със сериозен вид тихо попита:

— Как сте, рицарю? Наистина.

— Добре съм.

— В състояние ли сте да яздите днес?

— Да.

— Вчера уплашихте всички. Трябваше да ме предупредите, че... — чудеше се какво да каже, но не можа да намери подходящите думи.

— Е, вие знаете.

— Кризите са все по-нарядко — каза Лорн.

— Много добре. Много добре... Това ми е познато, знаете ли?

Тъй като Лорн повдигна вежда учудено, Теожен разбра, че го е подвел.

— Не! — уточни той. — Не аз. Но жена ми. Тя... тя умря от това. Изненадан от това признание, Лорн не знаеше какво да каже.

— Съжалявам — едва чуто каза той.

За миг графът остана меланхоличен и замислен, с изгубен поглед. После се съвзе и бързо се изправи с възвърната енергия.

— Хапнете нещо и се пригответе, рицарю. Вдигаме лагера след час.

* * *

Последните дни от пътуването минаха без произшествия, Лорн и Майрин най-често яздеха един до друг, без да говорят. После една вечер видяха огньовете на кулите на Аргор и разбраха, че са спасени. Нощта беше весела за всички, освен за Майрин. Лорн не разбра защо, но нищо не попита.

На другата сутрин тя вече беше тръгнала, когато Лорн и останалите се събудиха.

— Никой не знае коя е тя всъщност — обясни Теожен. — Била случайно в едно от селата, нападнати от гелтите. Дошла да продава отварите си. Изглежда, че нарочно привлякла вниманието към себе си, за да позволи на една майка и двете ѝ дъщери да се скрият...

Лорн се обърна към графа, който добави:

— Ще я видите отново, ако такава е волята на Сивия дракон, рицарю. Хайде, на път.

ГЛАВА 11

След една седмица почивка в Каларин — замъкът на граф Д'Аргор, Лорн прецени, че за него беше дошло време да тръгва. Беше се възстановил от умората и раните, беше си върнал спокойните нощи благодарение на Исарис и се чувстваше готов да продължи мисията, която Върховният крал му беше възложил. Да се опознаят с Теожен беше едва началото. Сега трябваше да отиде в Ориал — столицата на Върховното кралство.

Освен това скучаеше и притесняваше.

Също като Теожен и другите, и той беше посрещнат като герой, когато се върнаха с освободените пленнички. Също като тях, и той беше страдал и беше гледал смъртта в лицето. Също като тях, и той беше рискувал всичко, за да спаси жени, обречени на робство — жени, които не му бяха никакви. Бяха го чествали. Графът го беше поканил да остане колкото иска в Каларин, където винаги щеше да е добре дошъл:

— Моята врата винаги ще е отворена за вас, рицарю.

Но малко по малко...

Лорн не търсеше нито компанията, нито симпатията на никого. Не отговаряше на проявите на приятелство или уважение. Изобщо не го интересуваше дали го харесват, или не. Както и дали му се възхищават. Беше меланхоличен, говореше малко, не се усмихваше. Прекарваше по-голямата част от дните в четене, тренировки и дълга езда в равнината — единствен приятел му беше котката.

Поведението му, предизвикващо притеснение, накрая беше възприето като презрение. И тъй като за него се говореше много, скоро се разчу, че кралят го беше направил свой Пръв рицар, но и че е бил затворен три години в Далрот и че току-що е излязъл оттам. А за какво престъпление точно? Хората не знаеха, дори и някои да говореха за високопоставено предателство. Каквото и да беше, трябва да е било нещо тежко, много тежко.

Скоро Лорн предизвикваше у другите единствено недоверие и отхвърляне. Обитателите на замъка го избягваха и вече не го

заговаряха освен на масата на графа. И ако лявата му ръка продължаваше да привлича погледите, то беше, за да видят на нея прословутия ониксов пръстен с герба, както и да се опитат да отгатнат как изглежда печатът от червен камък под кожената превръзка. Питаха се за мотивите, които бяха накарали Върховния крал да издигне Лорн до ранга на Пръв рицар на кралството. Говореше се за Тъмнината и за начина, по който тя уврежда душите. Всички души. Разказваха си кризата, която беше преживял, и разбира се, слуховете преувеличаваха. Накрая хората започнаха да се питат дали в него няма някаква много силна част от Тъмнината, дали присъствието му не е вредно за тях. И в Каларин започна да се чува, че може би Лорн беше донесъл нещастие на похода, воден от Теожен...

* * *

— Добър вечер.

Беше вечерта преди да замине.

Нощта се спускаше и Лорн се беше облегнал на голям прозорец, за да се порадва сам на вечерната прохлада. Зад тъмните си очила той гледаше залязващото слънце, което потъваше зад един огромен процеп между два далечни върха.

Лорн се обърна, за да види тази, която се приближаваше.

Позна я, но не знаеше коя е тя. Беше я забелязал на вечерята, седеше вдясно от Теожен и разговаряше с него като близък човек. Беше пристигнала същия ден в замъка. Висока, слаба и с рядка красота и изисканост. Тъй като всички се отнасяха към нея с огромно уважение, Лорн си помисли, че сигурно принадлежи към висшата аргорска аристокрация. Но не си спомняше да я е виждал в двора на Върховното кралство или другаде.

Непознатата се усмихваше, облечена в роклята в бяло и сиво, която носеше на вечерята — доста обикновена рокля, но със съвършена елегантност, която подчертаваше силуета ѝ. В нейните ръце Исарис позволяваше да бъде почесван по врата и спокойно мъркаше.

— Ваша е, нали?

Лорн я погледна.

Като продължаваше да се усмихва, тя му подаде котето. Той взе животното, което веднага скочи на раменете му.

— Как се казва? — попита жената.

— Исарис.

— Хубаво име... Това означава „душа“ на скандски. Вашата майка беше скандка, нали? И кралица воин.

Лорн не отговори.

Почака, после попита:

— Коя сте вие?

— Госпожа Мерил. На вашите услуги.

Лорн примига.

Жената му подаваше фината си ръка и когато видя китката ѝ, подозренията му се потвърдиха. Символните мотиви на татуировка, оцветена в червено, жълто и синьо, тръгнаха от обратната страна на ръката и изчезваха под маншета. Лорн знаеше, че стигат до рамото, а несъмнено продължаваха и по-нататък.

Госпожа Мерил беше *лилия*.

— Лорн Аскарин.

— Вече чух да се говори много за вас, рицарю.

Вместо обяснение погледна многозначително белязаната ръка на Лорн. Но какво посочваше — пръстена или каменния печат? Вероятно и двете.

Като се обърна към прозореца, Лорн сложи Исарис на перваза и загледа светлините на залеза, които очертаваха черните силуети на хребетите. Госпожа Мерил дойде до него и двамата останаха за момент без да говорят, достатъчно, за да забележи, че присъствието на лилията не му беше неприятно. Това изобщо не беше учудващо: лилиите умеят да се харесват, както убийците умеят да убиват.

— Опитайте се да не им се сърдите прекалено.

Лорн се намръщи.

— Моля?

— Видях как се отнасят към вас хората от замъка. А зная и какво сте направили. Не им се сърдете много. Простете им неблагодарността.

— Не ме интересува.

— Наистина ли?

— Не го направих, за да им се харесам.

— Тогава защо го направихте?

Лорн се замисли.

— Някой трябваше да го направи — каза той. — Освен това не бях сам.

— Това не намалява заслугите ви.

— Помислете по-скоро за заслугите на тези, които загинаха.

И внезапно попита:

— Какво искате от мен?

Отначало Лилиите бяха орден на елитни куртизанки. Те продължаваха да са такива, но мисиите им се бяха разнообразили с времето. Красиви, интелигентни и образовани, те пътуваха много и имаха достъп навсякъде, използваха ги като вестители, шпиони, посредници. Дискретни и влиятелни, уважавани, те бяха богати служители и познаваха тайните на влиятелните хора. Но никога не забравяха да пазят собствените си интереси.

Госпожа Мерил не се раздели с миролюбивата си усмивка.

— Искан само да ви поздравя, рицарю. Граф Теожен говори само хубави неща за вас. А и човек не среща всеки ден по някой Пръв рицар.

— Нито някой бивш от Далрот, нали?

Лилята не мигна.

На пръв поглед би могъл да помисли, че е на трийсет или трийсет и пет години, но Лорн отгатна, че е по-възрастна поне с още десет. Спокойно ѝ даваше четирийсет. Това се дължеше на нейната увереност и на дълбочината на погледа ѝ. А също и на малките бръчици в ъгълчетата на очите ѝ. Както и на една ведрина, която младостта не познава. Дължеше се и на уважението, което ѝ засвидетелстваха — уважение, което трябваше да отговаря на ранга ѝ в ордена. Всъщност повечето лилии се оттегляха, щом красотата им повехнеше. Оставаха само тези, които искаха — и можеха — да се издигнат в йерархията.

Оставаха само най-добрите.

— Струва ми се, че бяхте оневинен, рицарю.

Лорн вдигна рамене.

— Това е като белег върху лицето. Няма значение дали ударът е бил заслужен, или не. Няма значение дали този, който го е нанесъл, съжалява, или не...

— И все пак кралят ви повери пръстена на Пръв рицар на кралството. Това означава, че ви дава цялото си доверие.

Лорн сведе поглед към пръстена от оникс и сребро на лявата си ръка. Известни му бяха някои от причините, които бяха накарали Върховния крал да го направи Пръв рицар. Не всичките бяха добри и сигурно имаше и други, които не му бяха известни. Но в едно беше сигурен: този пръстен щеше да привлича любопитството, безпокойството и завистта.

— Какво искате от мен? — повтори той.

Внимаваше, убеден, че лилията крие намеренията си.

— Единствено да ви уверя в симпатията ми към вас, рицарю. До такава степен ли ви е неприятна?

Лорн почувства как Исарис слага меката си лапа на белязаната му ръка. Пое си въздух и се успокои.

— Не — призна той.

Във властта на тази жена имаше нещо магическо, опияняващо. Но той нямаше желание да се бори.

— Бих желала също така да ви уверя, че преследваме една и съща цел — каза лилията меко. — Вие и аз. Е, вие и ние.

Тя отново се усмихваше.

— И каква е тази цел, госпожо?

— Ами доброто на Върховното кралство, разбира се.

Лорн дълго я гледа, без тя да покаже каквото и да било вълнение.

После се усмихна странно и отнасяйки Исарис, си тръгна.

— Лека нощ, госпожо.

— Лека нощ, рицарю. До скоро.

* * *

На другия ден много рано Лорн сам оседла коня си. С Исарис на рамото си, той го изведе от конюшнията, докато замъкът се пробуждаше под първите светлини на зората. Прекоси двора и намери Теожен при решетката на вътрешната крепостна стена.

Лорн се изненада, защото се беше сбoguвал с графа още вечерта, след един разговор насаме, в който беше обяснил подробности от мисията, която Върховният крал му беше поверил. Но Теожен го

чакаше, облечен в дълъг подплатен кожух, с ботуши, кръстът му беше пристегнат с широк колан.

— Добро утро, рицарю.

— Добро утро, графе.

— Искрах да ви пожелаая лек път. И още веднъж да ви благодаря.

— Няма за какво.

Светлината все още беше мека, Лорн не носеше очилата си, нито беше сложил качулката. Теожен можеше да го погледне в разноцветните очи.

В тях не прочете нищо.

— Елате — каза той след кратко колебание.

С жест покани Лорн да го последва.

Лорн сложи Исарис върху седлото на коня си и двамата мъже направиха няколко крачки заедно, докато седналото коте ги следваше с очи.

— Планът на краля има всички шансове да се провали — каза графът. — Що се отнася до идеята да създаде отново Ониксовата гвардия... — той замислено поклати глава. — Но приключението си заслужава опита и вие можете да разчитате на моята помощ.

— Несъмнено Кралят скоро ще ви призове. Вас и вашите ездаци на змейове.

— Аз съм и оставам на служба при Върховния крал.

Лорн кимна.

— Но вие, рицарю, вие ще сте съвсем сам — поде отново Теожен. — Ще трябва да намерите и други съюзници освен мен. И то доста по-наблизо. Този пръстен ви издига и ви пази, но в същото време ви излага на опасност и не ви прави неуязвим. Не се доверявайте на никого и внимавайте за ножове нощем. И не забравяйте да идете при Сибелиус. Вчера ви говорих за него — той ще ви е от голяма помощ. Той е стар приятел. Отговарям за него.

— Ще го потърся.

Графът замълча за миг, докато се връщаха към коня на Лорн. После каза:

— Продължавам да не разбирам какво ви мотивира, Лорн. Но вие се готвите да направите невъзможното в името на Върховния крал и поради тази причина...

Той не довърши.

С Лорн здраво си стиснаха ръцете.
— Някои победи отначало са били обречени битки, нали?

* * *

Теожен отиде при госпожа Мерил до едно от укрепленията на вътрешната крепостна стена. Увита в сиво палто, което вятърът развяваше, тя гледаше Лорн, който се отдалечаваше към утринното слънце.

— Е?

— Наистина не зная какво да мисля за този Лорн — призна графът. — Той е смел, интелигентен, решителен и е един от най-добрите воители, които някога съм срещал, но...

Остави изречението си недовършено и безпомощно тръсна глава.

— Мислите ли, че може да успее? — попита лилията. — Мислите ли, че кралят е направил правилния избор?

— Не зная — призна Теожен. — А и е вярно, че кралят допусна много грешки, откакто царуването му върви към своя край. Но ако този мъж, върнал се от ада, е единственият шанс, останал на Върховното кралство, тогава трябва да го опитаме.

ТРЕТА ЧАСТ
ЛЯТОТО НА 1547 Г.

ГЛАВА 1

В Събранието на Ирканс Седмият пазител беше този, който настояваше пред събранията си и отстояваше освобождаването на Рицаря с меча, за да се изпълни съдбата му. Противоположни мнения се бяха чули и Събранието беше обсъдило и решило в полза на Седмия, въпреки противопоставянето на Третия и на други.

Беше определен Пратеник и Рицарят с меча се видя освободен от Цитаделата на мрака и от мъченията на Тъмнината.

Тогава звездата на Рицаря отново заблестя в небосвода на Сивия дракон, но блясъкът ѝ беше злокобен. И всички се усъмниха в правотата на решението си.

„Хроники“ („Книга на тайните“)

Свечеряваше се.

Белият драк беше запалил огън на една полянка. Конят му беше вързан недалеч, той седеше на един повален ствол и гледаше как се пече един заек, който беше убил следобед, докато пътуваше. Беше облечен в прости, здрави дрехи, не носеше броня, а на колана му висеше дълъг кинжал. Люспите му бяха бели. На дясната си вежда имаше халка от черен аркан. Полегатите му очи бяха наситено тюркоазеносини.

Скерен видя как пламъците на огъня му се усукват като моделирани от невидими ръце. Те изваяха бюст, глава и лице, скрито под широка качулка. Наоколо се спусна плътна тъмнина. Настъпи тишина, после призрачното видение се оживи и Седмият пазител каза:

— Ние от Сивия съвет настоятелно молим за вашата помощ.

— Дадена ви е — отвърна дракът с равен глас.

— Знаете ли Древния език?

— Говоря го и го чувам.

Това бяха ритуални формули. Пратеникът и Пазителят подчертаха думите си с лек поклон с глава, преди да продължат разговора на език, забравен от хората.

— Видяхме, че звездата на Рицаря с меча избледня.

— Той за малко не загина в желанието си да избяга от съдбата си — обясни Скерен.

— Спасихте ли го?

— Да.

— Какво стана с него след това?

— Рицарят разговаря с Върховния крал в Цитаделата и беше отведен пред дракона Серкарн. После отиде в Аргор, където се отличи и спечели уважението на граф Теожен.

— То ще му е от полза. Смятате ли, че е достоен за съдбата си?

— Не зная — призна белият драк, като претегляше думите си. — Душата му е... смутена.

— Звездата му блести с мрачна светлина, която затъмнява звездата на принца. Може би... може би сме се заблудили...

Признанието разтревожи Скерен, който се помъчи да остане невъзмутим и зачака.

— Но това, което направихме, не може да се върне назад — продължи Пазителят.

Дракът се съгласи.

Тъй като беше любимият Пратеник на Седмия пазител, той познаваше много добре тайните и интригите му. Беше изпълнявал многобройни мисии за него в продължение на дълги години. Винаги му беше служил вярно и предано, дори когато му се налагаше да тръгне по обиколни пътища, за да не се сблъска със Събранието. Седмият пазител винаги беше действал без да се съобразява с никого. Той беше силен, горд и независим дух, който често беше действал самостоятелно и беше поставял останалите пред свършен факт. В неговите очи целта оправдаваше средствата, щом като тази цел изразяваше волята на Сивия дракон — нищо не биваше да върви против съдбата. Това го беше довеждало дотам да взема решения, които понякога бяха спорни, и въпреки призивите към подчинение от страна на Събранието, надвишаваше правата си. Така и в този случай не се беше поколебал да прибегне до лъжа и хитрост, за да ускори

освобождаването на този, чиято звезда започваше да се обвива в аура, пораждаща тревога.

— Къде се намира Рицарят сега?

— Пътува към Ориал.

— Добре.

Седмият пазител за втори път наведе глава и остави езика на драконите.

— Служете ни добре — каза той.

— Ще бъда Пратеникът на Дракона на съдбата — отговори белият драк.

Други ритуални формули, които този път отбелязваха края на разговора.

Скерен примига, когато появилата се фигура изчезна в извивките на дима. Плътната тъмнина около него се вдигна и отстъпи място на обикновен мрак. Гората се изпълни с шумове. На нощното небе се появи Мъглявината.

ГЛАВА 2

Ориал беше столица на Лангър, преди да стане столица на Върховното кралство, а още преди това и от край време беше сърцето на Имелорската империя, когато Божествените дракони царуваха над земите, моретата, небесата и съдбите на хората. Нямахше по-славен и по-свещен град, нито по-обширен, нито по-населен. Пораженията от Войните на мрака не го бяха пощадили и дори за малко Тъмнината го беше потопила напълно. Но покровителството на Ейрал — Белия дракон, го беше предпазило от пълно разрушение.

„Хроники“ („Книга на градовете“)

С Исарис на рамото си, Лорн пристигна на кон в квартала на червените павета. Това беше беден, простолюден, смърдящ квартал, чиито стари къщи се опираха една в друга и образуваха лабиринт от улици, улички, дворове и тесни пасажи. Някога цял Ориал беше павиран в бяло. На някои места, където великолепието му беше останало непокътнато, все още беше така. Но другаде дървените му павета бяха станали сиви или мръсно кафяви. С изключение на квартала на червените павета. Тук паветата бяха каменни и имаха цвета на засъхнала кръв, така че никой не можеше да сбърка къде се намира, щом веднъж стъпеше на тях.

Времето в края на този следобед беше хубаво. Лорн носеше очилата си под качулката, облечен в сиво и черно, със скандския меч на кръста си — яздеше бавно, без да поглежда надясно или наляво. В Червените павета всички се познаваха и странниците бяха рядкост.

Лорн беше забелязан. Предизвика внимание.

И тревога.

Не се надяваше на по-малко...

Взе Исарис на ръце и като прехвърли крака си, се плъзна от седлото пред една изоставена черна кула, наполовина срутена. Спря за

миг да я погледне, напълно съзнаващ недоверчивите погледи, които привличаше. Защитена от стена, главната кула беше просто една развалина. Някога имаше такива кули на върха на всеки един от деветте хълма, на които беше построен Ориал.

Тази беше последната.

Някога изкоп беше защитавал стената. Сега от него беше останала една тинеста дупка, пълна почти догоре с боклуци, широка почти колкото подвижния мост, за който се предполагаше, че е там, за да позволява преминаването над изкопа. Вдигнат подвижен мост — очевидно. И който нямаше никакъв изглед скоро да бъде спуснат.

Все така безразличен към любопитните, които го наблюдаваха дискретно или недотам и тихо разговаряха зад гърба му, Лорн се приближи до една малка врата до главния вход. Понечи да я отвори, но успя само да я откряне — бравата ѝ беше разбита, но беше завързана с верига.

Лорн я отвори със силен ритник пред очите на всички. Влезе спокойно, като теглеше коня си за юздата. Исарис вървеше пред него и се втурна да обиколи мястото. Кулата се издигаше наред тесен двор, заобиколена от няколко постройки, опрени на крепостната стена, под обходния път. Постройките не бяха в по-добро състояние от кулата, но Лорн лесно разпозна предназначението им: казарми, конюшня, склад, ковачница и други. Имаше и кладенец, в който Лорн пусна един камък. Чу го да пада във вода на дъното и доволен се обърна към кулата, чиято сянка падаше върху него, а внушителният ѝ силует се открояваше на светлината.

В камъка над вратата бяха издълбани герб и надпис. Гербът — вълча глава върху два кръстосани меча — беше на Ониксовата гвардия. А надписът беше нейният девиз:

НА ВЪРХОВНИЯ КРАЛ СЛУЖИМ.

ВЪРХОВНИЯ КРАЛ БРАНИМ.

Лорн не познаваше времето, когато други девет Черни кули се бяха извисявали над Ориал. Това беше по времето на Ерклант I, преди пет века, когато Ониксовата гвардия беше на върха на своята мощ и слава. По онова време те бяха грижливо поддържани и приютяваха десетки конници, като символизираха покровителството, което Гвардията даваше на града и неговите жители, но най-вече на Върховния крал. Хълмовете на Ориал всъщност обкръжаваха десети хълм, на който беше разположен Кралският дворец. Така че Черните кули бяха като часови, изправени около краля, и тяхната черна скала контрастираше с белотата на Бдящите кули, разположени по крепостните стени на столицата, за да я бранят от Тъмнината.

Наблюдателниците си стояха, макар че времето на Тъмнината отдавна беше отминало. Обаче Черните кули вече не съществуваха. След разпускането на Ониксовата гвардия всички те бяха изоставени, разграбени, срутени и отнесени камък по камък.

С изключение на тази тук.

Спокоен, както не се беше чувствал отдавна, Лорн дълбоко си пое въздух. Беше почувствал благотворното влияние на Бдящите кули, още преди да ги види да се очертават на хоризонта. Знаеше, че докато е под тяхната защита, докато не напуснеше Ориал, нямаше защо да се страхува от други кризи. Тъмнината в него щеше да е като атрофирала. Всъщност Бдящите кули пречеха на Тъмнината да се приближи, сякаш бяха дига, задържаща прилива. Но също така не й позволяваха да се появи, да се изрази, да се развие там, където вече беше присъствала. Беше облекчение, което той чувстваше още по-силно поради усещането, че диша по-свободно, вижда по-ясно, чувства се по-лек, по-оптимистичен и по-смел...

С ръце на кръста Лорн гледаше Черната кула със задоволство, когато чу, че някой влиза през малката врата, която беше разбил. Погледна през рамо и видя, че идва патрул от кварталната стража. Значи някой се беше решил да каже за него на властите.

Войниците от патрула предпазливо се разгръщаха. Колебаеха се и не знаеха как да се държат с този натрапник, който не се криеше.

Лорн се обърна към тях. С ръце на кръста, леко наведен назад, той имаше вид на собственик, който се възхищава на новата си придобивка и без да се обърне, обяви на стражите:

— Казвам се Лорн Аскарин. Пръв рицар на кралството. Влизам
във владение на тази кула.

ГЛАВА 3

Същата вечер Естеверис беше посетен от префекта Йоргаст.

В Ориал всеки квартал се управляваше от префект, който не беше длъжен да се отчита на никого, докато цареше ред, а данъците постъпваха в хазната. Такъв беше случаят и с квартала на червените павета, за който отговаряше Талин Йоргаст.

Въпреки късния час Естеверис все още работеше в кабинета си в частните си покои. Тъй като беше взел третата си и последна вана за деня, под нощницата си от коприна и брокат той носеше само една прозрачна памучна риза, която обгръщаше гънките на дебелилото му тяло. Плешивият му череп лъщеше от помадата, която една слугиня търпеливо беше нанесла и чието предполагаемо действие трябваше да успокои ужасните мигрени, от които страдеше министърът. Късите му пръсти както обикновено бяха претрупани с пръстени и скъпоценни камъни. Устните му бяха мазни от пастичките, от които отхапваше, докато четеше някакъв много важен доклад.

Непредвиденото идване на префекта не го очарова, но той позволи да го въведат. Появи се мъж на около трийсет години, висок и с грижливо поддържан външен вид.

Естеверис стана да го посрещне.

— Добър вечер, Талин.

— Добър вечер, чичо. Благодаря, че ме приехте.

— За жалост, мога да ти отделя само няколко минути — посочи бюрото си, претрупано с хартии, карти, доклади и папки, завързани с кожени върви. — Както виждаш, дните ми са дълги и преизпълнени с работа.

Йоргаст беше племенник по сватовство на министъра, на когото дължеше поста си на префект. Впрочем министърът и за миг не беше съжалил за това. Знаеше, че Йоргаст е нечестен, амбициозен, жаден за злато и корумпиран, но на него му беше предан и кварталът му беше поддържан в добър ред.

Естеверис седна отново и посочи едно кресло на племенника си. Искаше да му предложи и сладкиши, но забеляза, че в чинията нямаше

ните един непокътнат. Беше харесал тези сладкиши с мед и портокалов цвят по време на едно пътуване извън Имелор още когато беше член на Църквата на пожертвания Дракон-крал. Оттогава насетне всяка вечер след вечеря поръчваше да му сервират една чиния от тях. Похапваше разсеяно, докато работеше, оставяше сладкиша, от който току-що беше отхапал и щом преглътнеше, отново протягаше ръка слепешката, за да вземе някой наченат сладкиш... или пък друг.

— Е, Талин, какво мага да направя за теб? — запита любезно.

Префектът се размърда на стола си.

— В интерес на истината, чичо, днес се случи нещо в Червените павата. Нещо, което току-що научих и което несъмнено ще ви заинтересува.

Естеверис остана безразличен и започна да ближе захарта от пръстите си.

— Слушам те.

— Ами... днес пристигна един мъж. Каза, че се нарича Лорн Аскарриан и че е Пръв рицар на кралството. Зная, че това е невъзможно, но той има пръстен, който като че ли го доказва. И се настани в Черната кула.

Министърът вече знаеше всичко това. Беше го научил няколко часа по-рано благодарение на необикновената мрежа от информатори и шпиони, която поддържаше във всички слоеве на обществото — от подземния свят на Бежофа до преддверието на кралицата. Все пак предпочете да не казва нищо на племенника си. Добро средство да държи лоялността на хората и да ги кара да вярват, че са полезни, дори необходими. След алчността няма по-къса и по-здрава каишка от суетата.

— Не посмях да се намеся — продължи Йоргаст. — Не и преди да съм ви информирал и да съм поискал мнението ви, чичо.

— Добре си направил.

Естеверис зададе няколко въпроса, на които префектът отговори с готовност. После Йоргаст попита:

— Но какво означава това? Кой е този човек? Пръстенът, който носи, истински ли е?

— За жалост, е.

— Тогава вие знаете кой е той?

— Един мъж, когото Върховният крал призова при себе си.

— Върховният крал! — извика префектът. — Но тогава...

— Не се притеснявай — прекъсна го чичо му. — Няма причина за безпокойство.

— Наистина ли?

— Уверявам те.

Йоргаст изобщо не изглеждаше убеден.

Той изстискваше колкото може своя квартал. Смазваше го от данъци, вземаше за себе си повече, отколкото му се полагаше, и дори използваше положението си, за да ръководи контрабанда, която му носеше тлъсти печалби. В идеята представител на краля да се настани наред Червените павета нямаше нищо, което да му хареса.

— Не се тревожи — настойчиво продължи министърът, като стана от креслото си с усмивка, която трябваше да е успокояваща.

Префектът разбра, че срещата беше приключила, и също стана. Лицето му продължаваше да е мрачно.

— Добре де, но какво иска този... този Лорн?

Естеверис хвана племенника си за лакътя, за да го придружи.

— Не зная... — каза той и вдигна рамене. — Може би да възстанови сам Ониксовата гвардия! — добави той.

Йоргаст се ококори.

— Мислите ли?

Министърът избухна в смях.

— Ама шегувам се, Талин! Шегувам се! Хайде, ела на себе си!

Загрижен да не се изложи, Йоргаст се видя принуден да се отпусне и също да се засмее.

— И все пак — поде Естеверис, — добре направи, че ме осведоми за всичко това. Наблюдателен си, това е чудесно. Продължавай все така, а? Хвърляй по едно око на този човек, ама дискретно, и редовно ми съобщавай какво прави.

Ненужна мярка, тъй като министърът вече беше наредил да наблюдават новия обитател на Черната кула.

— Разбрано, чичо.

— Какво може сам човек?

— Нищо — призна префектът.

Но не беше напълно убеден.

* * *

След като Йоргаст си тръгна, Естeverис се върна и седна на бюрото си. Разтревожено погълна няколко сладкиша, докато разсъждаваше. Нямаше представа каква работа имаше Лорн в Ориал. Знаеше само, че беше главната фигура на Върховния крал, който току-що го беше поставил в средата на шахматното поле. След няколко начални хода най-сетне партията наистина започваше.

Естeverис въздъхна.

Само това му липсваше! Като че ли си нямаше достатъчно грижи, достатъчно проблеми за оправяне с отстъпването на Ангборн, което приближаваше! Трябваше ли наистина Върховният крал точно в този момент да се намеси от своята Цитадела? Не можеше ли да продължи да си агонизира, отдръпнал се от света?

Естeverис забеляза, че беше изпразнил чинията с пастичките и се самообвини. С изражение, внезапно обзето от отвращение, той я бутна ядосано и тя падна на паркета, като се разби на парчета.

При този шум се притече Дранис — довереният слуга на министъра. Мълчаливо, както му беше навик, черният драк показа глава на вратата и зададе въпроса си с поглед.

Естeverис го изгони с ядно движение.

После размисли и го повика.

— Дранис!

Дракът се върна.

— Далк още ли е тук?

Дранис кимна утвърдително.

— Повикайте го.

Дракът отново кимна и излезе.

* * *

Когато Сор Далк влезе, Естeverис чакаше на балкона.

Известен от тракането на токовете и подрънкването на шпорите си, той отиде при министъра, но изчака да бъде повикан, за да се яви. Ноцта беше топла, ясна и спокойна.

А Далк не бързаше.

Той почака, единият му палец беше пъхнат в гайката на колана, а ръката му почиваше върху дръжката на меча.

— Прочетох доклада ви — каза накрая Естеверис. — Има ли основание за тревога?

Далк се връщаше от Ангборн.

— Така мисля — каза той.

— Но кой е този Каел...?

— Каел Дорсиан. Дребно и много съмнително благородничество на меча. Събира около себе си всички противници на отстъпването на Ангборн на Иргаард. Говори за предателство, безчестие. Не признава на кралицата правото да царува. Казва, че се подчинява единствено на Върховния крал. Слушат го.

— Не можем ли да го вразумим?

— Не.

— Да го купим?

— Нито това.

— Тогава да го накараме да замълчи? — ядоса се Естеверис, като се обърна към своя доверен човек.

Далк не трепна.

— Без съмнение ще е неблагоприятно — каза той.

Министърът изруга, но не след дълго се успокои.

— Много добре зная — процеди той. — Много добре зная. Никога не е добре на една кауза да ѝ се дава мъченик... А да го задържим? Още ли не е направил нещо незаконно този барон?

— Нищо. Поне нищо доказано. Досега.

— Как така?

Далк обясни, че от известно време банда нехранимайковци вилнее из Ангборн. Напада само богати иргаардци или търговци, банкери, притежатели на кораби, които са особено благоприятно разположени към Иргаард. Откраднати са доставки, има обрани къщи, изпразнени складове, подпалени запаси. И всичко това с почти никакво насилие, така че до този ден има оплаквания само за дребни наранявания и цицини. Но колко ли още щеше да продължава така?

— Тези разбойници подписват злодеянията си с печатни листовки, които оставят на мястото или разлепват през нощта по стените в града. Много са популярни, твърдят, че са верни и предани

поданици на Върховния крал. Осъждат незаконното регентство на кралицата, която води Върховното кралство към гибел. Отказват да признаят отстъпването на Ангборн и обещават да продължават борбата, дори когато градът стане иргаардски. Те са бойци. И се готвят да водят законна война, като изземват от врага запасите, които скоро ще му бъдат потребни.

— И според вас Дорсиан е водачът на тази банда, така ли? — каза Естеверис.

— Дорсиан отрича. Но говори съвсем същото като тези разбойници. Освен това е мъж на действието. И има всички необходими качества, за да събере около себе си шепа смели и решителни доброволци.

Загрижен, министърът размишляваше.

Действията на тези разбойници рискуваха да развалят добрите връзки, които се зараждаха между Върховното кралство и Иргаард. Трябваше да бъдат спрени възможно най-бързо. Преди да успеят да навредят повече и да съберат още привърженици. Мисълта, че биха могли да опитат да създадат скандал по време на подписването на договора, обля слепоочията на Естеверис със студена пот. Кралицата, която искаше този ден да бъде денят на нейния триумф, нямаше да прости подобно опозоряване.

На никого.

— Върнете се в Ангборн, Далк. Още утре.

— Слушам.

— Правете каквото решите. Използвайте всички необходими средства и похарчете колкото пари са нужни. Но искам тези престъпници да са мъртви или заключени възможно най-скоро. Независимо дали е виновен, или не, искам Дорсиан да млъкне. Разбрахте ли ме добре?

Далк се поклони и се оттегли.

Чувствайки, че започва пристъп на мигрена след всички тези тревоги, Естеверис извика:

— Дранис!

Черният драк се появи.

— Вино — нареди Естеверис.

Поколеба се, после каза:

— И сладкиши.

ГЛАВА 4

На следващата сутрин много рано, докато градът едва се пробуждаше, Сибелиус откри, че някой го чака на улицата пред Кралските архиви. Отначало се учуди. После се запита кой ли е този мъж, облечен в кожа и сив лен... преди да забележи тъмните стъкла, които скриваха очите му на меката светлина на ранното утро.

Тогава разбра.

Лорн беше седнал на една каменна пейка, наведен напред, с лакти, опрени на коленете. Беше се замислил, но вдигна глава, когато архиварят извади връзката си с ключове, и се изправи.

— Казвам се Лорн Аскарриан. Идвам от името на граф Д'Аргор.

Сибелиус кимна.

— Графът ме уведоми с вестител за Вашето посещение. Ама елате, влезте.

Отвори три ключалки с три различни ключа и бутна тежката врата, украсена с гербовете на Върховното кралство. Лорн го последва вътре и докато той затваряше, забеляза:

— Без стража? Никой, който да пази нощем това място? Ами ако избухне пожар?

Архиварят се засмя примирено.

— Не, никой. А ако избухне пожар, неколцина ще се зарадват, като видят това място да изчезва сред дима.

— Неколцина?

— В Двореца. Някои смятат, че струва твърде скъпо да се пази всичката тази стара хартия. Може би в края на краищата имат някакво основание... Оттук.

Лорн последва Сибелиус по някакви коридори, минаха през помещения, където етажерки и сандъци преливаха от подвързани книги и свитъци пергамент. Навсякъде имаше един и същ прах, една и съща миризма на дърво и мастило, все същото усещане за изоставеност. Подът скърцаше под обувките им. Боята по стените тук-там беше излющена. От тавана всеки момент можеха да се срутят гипсови отломки.

— Бързо дойдохте — каза архиварят, докато показваше пътя. — Писмото на графа дойде по ездач на змей едва преди няколко дни. Откога сте в Ориал?

— От вчера.

— Ако нямате къде да спите, на драго сърце ще ви подслоня колкото време ви е...

— Благодаря. Но аз се настаних в Черната кула.

Сибелиус спря и се обърна към Лорн.

— Вече? — учуди си той. — Това е ваше неотменно право, но...

Не довърши думите си.

— Защо да чакам? — попита Лорн.

Архиварят помисли за миг, после вдигна рамене — на лицето му беше изписана несигурност.

— В края на краищата... — продума той, като тръгна отново.

Введе Лорн в частния си кабинет, до който се стигаше по разклатена дървена стълба. Без да знае точно защо, Лорн очакваше да види стая, претрупана с книга, купчини документи, пирамиди от свитъци. Всъщност тя беше добре подредена, макар на светлината да танцуваха лъчи от прах — тук, както и навсякъде другаде. Закачена на опънато въже, една завеса отделяше тясно сгъваемо легло от останалата част на стаята.

— Случва ми се понякога да съм прекалено уморен, за да се прибера у дома — каза Сибелиус, като проследи погледа на Лорн. — От възрастта е.

Изглеждаше на около шейсет-шейсет и пет години. Среден на ръст, той беше леко прегърбен от годините, но погледът му си оставаше жив, а несъмнено и умът му беше същият. Облечен беше много скромно, брадата му беше грижливо подстригана и на слепоочията продължаваше в корона от късо подстригани бели коси. Пръстите на дясната му ръка бяха изцапани с мастило. На колана му висеше нож, придържан от две верижки.

— Трябва да ви дам нещо.

Обърна се към един железен шкаф, отвори го с ключ, който носеше на врата си, и извади от него кръгла кесия, която подаде на Лорн.

— За вас — каза той.

Лорн взе кесията, докато архиварят затваряше шкафа, в който като че ли нямаше нещо кой знае колко ценно, с изключение на няколко документа, подпечатани с черен восък. Що се отнася до кесията, тя се оказа пълна със златни лангри.

Истинско малко богатство.

— От граф Д'Аргор — обясни Сибелиус. — Моли ви единствено да ги употребите добре.

— Ще се постарая.

Лорн пхна кесията във вътрешния джоб на жакета си. И докато сваляше очилата си, от едно съседно помещение се чу шум от падащи книги — много и от високо.

Архиварят въздъхна, извини се с поглед и отвори вратата на кабинета си.

— Ти ли си, Дарил? — извика той.

— Аз съм — отвърна му млад глас. — Всичко е наред, магистре. Нищо ми няма.

Сибелиус въздъхна още веднъж.

— Ще подредиш всичко това, нали?

— Точно това правех, когато...

— Внимавай. Другите дойдоха ли?

— Другите ли, магистре?

— За кого мислиш, че ти говоря? Сам и Лерд.

— Тъж... не зная.

Архиварят затвори вратата.

— Това — каза той тихо — ще рече „не“. Но Дарил не е от тия, дето доносничат — нова въздишка. — Защо трябва най-изпълнителният да е най-непохватен?

Седна и покани Лорн да направи същото.

— „Магистре“? — попита Лорн.

Сибелиус кимна.

— Аз съм главен архивар-магистър — каза той.

— И ви помагат само...

— Двама архивари и един чирак, да.

— За всичките Кралски архиви?

— Само до преди две години бяхме дваисет. Но ето че парите, които ми отпускат, се стопиха като сняг. И понеже няма пари... Кое то не означава, че всякакви видове документи, закони, декрети, договори,

каквото се сетите, непрестанно не идват тук и то по много. И понеже не можем да насмогнем, всичко се трупа. Купчините стават все по-високи и един ден ще затрупат бедния Дарил — добави Сибелиус с усмивка. — Но какво очаквате, рицарю? Кралството е на ръба на пълна разруха и никой не знае какво ще стане утре. Кой да се интересува от миналото? А какво сме ние тук? Миналото?

Лорн не отговори. Само впери в архиваря спокойния поглед на разноцветните си очи. Сибелиус отвърна на погледа му и се запита какво да мисли за този мъж, който изглеждаше едновременно внимателен и странно откъснат от всичко. Знаеше историята му от Теожен. Знаеше, че Лорн беше изгубил всичко и беше прекарал три години в тъмниците на Далрот за престъпление, което не беше извършил. Какво ли беше изтърпял там? И как беше оцелял?

Сибелиус се сепна и каза:

— Ето че сте богат. Мога ли да направя друго за вас?

— Графът каза, че мога да разчитам на вас.

— Всичко зависи от това за какво.

— Върнах се, за да възстановя властта на Върховния крал.

Поразен, архиварят млъкна и дълго гледа към Лорн, който не трепваше.

Да възстанови властта на краля?

При положение, че кралицата беше обсебила цялата власт и гонеше, купуваше, пречупваше или елиминираше всеки, който ѝ се противопоставеше? Докато кралят, поразен от някаква загадъчна болест, умираше в една далечна цитадела, в която сам се беше затворил? Когато казваха, че бил луд? Или виновен, че е изоставил Върховното кралство и народа си? С изключение на неколцина, които се бореха нелегално с риск за живота си, последните привърженици на Ерклант мълчаха или се криеха.

Но може би, може би чакаха само да се появи един мъж, който да се възправи и да ги поведе.

Можеше ли Лорн Аскарриан да е този мъж?

„Теожен като че ли вярва в това“ — помисли си Сибелиус.

Помисли още малко под безстрастния поглед на Лорн, после каза:

— За това — да, за това можете да разчитате на мен.

Лорн кимна тежко.

Не положиха никаква клетва. Дори не си стиснаха ръцете. Но от този момент насетне се свързаха в договор и Сибелиус почувства как някаква странна тръпка от възбуда и надежда пропълзя по гръбнака му.

— Искам да зная всичко за правата, които дава този пръстен — каза Лорн, като показа ониксовия си пръстен. — За правата и за задълженията. Според закона. Но и според обичая.

— Разбрано.

— Намерете ми всички документи. И най-дребната заповед. Най-дребната разпоредба. Най-малката присъда, изречена пред съда на Върховния крал.

— Разбрах.

— Освен това искам да зная всичко за Ониксовата гвардия. Нейната история. Нейната организация. Нейните правомощия.

— Добре. Но знаете с какви средства разполагам. Ще отнеме време.

— Ще прочитам всичко, което намерите, постепенно. Ще ми изпращате документите в Черната кула. Не се страхувайте, ще внимавам с тях и ще ви ги връщам веднага, щом ги проуча.

Сибелиус се стресна при мисълта, че някои от най-ценните му архиви ще напуснат тези стени. Преди две години изнасянето на редките документи щеше да е невъзможно. Или поне нямаше да мине без пречки и без да привлече внимание. Но днес... Главният архивар си каза, че тъй като никой не се грижеше за това какво става с паметта на Върховното кралство, той беше свободен да прави каквото пожелае.

Само при условие тя остане непокътната.

— С какво искате да започна?

— С правата и задълженията на Първите рицари на кралството. Трябва да ги познавам, за да бъда безупречен и да не могат да ме обвинят в нищо. Или за да зная кога и как надвишавам правата си — в противния случай.

Сибелиус повдигна едната си вежда.

— В противния случай?

Лорн го погледна право в очите.

— Ще изпълня мисията, която Върховният крал ми повери. Каквото и да ми струва. Това е единственото, за което можете да бъдете загрижен.

Архиварят почувства как в него се появява някакво безпокойство, но нищо не каза. Единственото, което рече, беше:
— Бъдете... предпазлив, рицарю.

* * *

След като Лорн си тръгна, Сибелиус забрани да го безпокоят и дълго мисли.

После извика:

— Дарил!

Скоро един юноша на шестнайсет години провря главата си през откритата врата.

— Да, магистре?

— Влез, Дарил. И затвори вратата. Ще ми трябваш.

* * *

След като се върна от срещата си със Сибелиус, Лорн веднага се захвана за работа. Започна да изпразва приземния етаж на кулата от всякакви боклуци и мръсотии, но и от пръстта и от тревите и храсталаците, които го изпълваха. Така премина целият ден, но не успя да завърши докрай тази задача. Разбира се, златото на Теожен му позволяваше да наеме работници и несъмнено можеше да го направи за най-мръсната работа. Но трябваше да се помъчи сам, та дори и да го вземеха за луд. По-важното беше, че всичко това трябваше да се знае.

Когато настъпи вечерта, Лорн прецени, че достатъчно се беше поизпотил.

Без дори да се измие, отиде в първия хан и си купи хляб, вино, пастет, сирене и грозде, без да обръща внимание на дълбокото мълчание, което настана при неговото влизане. Плати, обеща да върне кошницата и се върна с бодра стъпка. Настани се в кулата, прекрачил една пейка, и нареди храната пред себе си, докато Исарис преследваше една мишка на другите етажи.

И тъкмо се готвеше да нападне вечерята си, когато някой се прокашля на прага. Беше един юноша, доста слабичък, с щръкнали

уши, който носеше малко сандъче и изглежда не знаеше какво да прави.

Лорн го погледна и зачака.

Юношата преглътна и не посмя да заговори.

Колкото повече Лорн чакаше, толкова юношата не се осмеляваше. С мишка в уста, Исарис дойде да види какво става и застана на едно стъпало в горната част на стълбата.

— Е? — изгуби търпение Лорн.

Юношата се стресна.

— Казвам се Дарил — каза той. — Идвам от името на магистър Сибелиус. Нося документи за вас. Всъщност...

Не смееше да продължи.

— Да? — каза Лорн.

— Вие сте рицарят Лорн Аскарриан, нали?

Вместо рицар, пред Дарил седеше един мръсен мъж със запретнати ръкави на ризата, косата му беше цялата прашна, а лицето му неприветливо, той ядеше с пръсти и пиеше от бутилката наред едни развалини.

— Аз съм — каза Лорн.

— Значи тогава тези документи са за вас — заяви юношата с видимо облекчение.

— Сложи ги където искаш. Благодаря.

Дарил потърси някое по-добро местенце, където да остави сандъчето, не намери и в крайна сметка го пусна до краката си. Тогава Лорн реши, че вече може спокойно да продължи да вечеря, но юношата като че ли нямаше намерение да тръгва. Разглеждаше мястото, безпорядъка, старите мебели, разкъсаните тапети, гредоредата, който се виждаше изпод падналата мазилка, и продължения под.

Изглеждаше впечатлен.

— Нещо друго? — попита Лорн.

— Не, не — отговори момчето.

Но не си тръгваше.

Поведението му заинтригува Лорн, който се обърна към Исарис. Котето беше оставило мъртвата си жертва, но продължаваше да стои на най-горното стъпало на каменната стълба, която се изкачваше покрай едната стена. Чакаше, любопитно да види какво ще се случи.

Лорн се поколеба и за собствена изненада каза:

— Гладен ли си?

Дарил беше от онези кльощави юноши, които винаги са гладни.

— Бога ми...

Лорн го покани с ръка да седне при него. Дарил не чака да го молят. Наведе се да прекрачи пейката и извади едно ножче от джоба си. С блеснали, пълни с признателност очи, апетитът му беше настървен и весел. Ядеше твърде много, за да може да говори, но между два залъка се усмихваше от все сърце. Лорн ядеше по-умерено, но не можеше да не се усмихва лекичко.

Когато най-накрая се насити, Дарил избърса ножчето в панталона си, изправи се и стана.

— Благодаря, месир. Но сега трябва да се прибирам.

И тъй като Лорн не го гледаше, докато довършваше сиренето си, добави:

— Магистър Сибелиус каза, че вие ще върнете документите?

— Така се разбрахме, да.

— Защото иначе мога да се върна да ги взема, ако искате...

Лорн погледна момчето слисано и развеселено.

— Лека нощ, Дарил.

— Лека нощ, месир.

Дарил си тръгна със съжаление, но се обърна точно преди да мине прага на кулата.

— Месир?

— Какво? — каза Лорн, докато се опитваше да си припомни, че търпението е добродетел, възхвалявана от философите.

— Ако бях на ваше място, нямаше да се доверя много-много на този гредоред.

Лорн погледна към гредоредата над себе си.

— Защото според мен — продължи юношата, — ако не ви убие, като се срути под вас, то ще се събори на главата ви, преди да... Ако мога да си позволя да кажа, месир.

— Не ми изглежда да е в чак толкова лошо състояние...

— Носещата греда е увредена. А страничните греди, там, вдясно, само чакат да поддадат. Трябва да ги подсилите, но най-сигурно ще е да съборите всичко на земята.

Лорн се учуди:

— Значи разбираш от тези неща?

— Малко. Баща ми е дърводелец. Искаше да ме научи на своя занаят. Казват, че имам око за тази работа, ама... Благодарение на един братовчед ми намериха работата в Архивите. Скучно е, но предпочитам това пред дърводелството.

— И какво толкова не ти харесва в дърводелството?

— Забитите тресчици — отвърна момчето уверено.

Лорн погледна Дарил, после гредоредата, после пак Дарил.

Усмиваше се.

ГЛАВА 5

Дните минаваха, Лорн продължаваше да разчиства кулата. Работеше сам, понякога от него течеше кървава пот, но не се отказваше. Знаеше, че го наблюдават и че слуховете за него се носят навсякъде. Впрочем той се стараяше да е така, без да си дава вид. Говореше малко, не даваше обяснения на никого и оставяше да се говори какво ли не, но пък охотно се показваше. Със задоволство забелязваше любопитните глави по прозорците на съседните къщи и оставяше широко отворена вратичката, която беше разбил с ритник, когато пристигна. Щеше да е идеално, ако можеше да спусне подвижния мост, за да позволи на сеирджиите да погледнат в двора, но механизмът му беше блокирал от ръжда и мръсотия. Независимо от това, новината, че Черната кула си беше намерила обитател и че този обитател се претрепваше от работа, за да я приведе в нормален вид, не закъсня да се разпространи извън квартала на червените павета. Лорн смяташе, че скоро целият град щеше да знае и нито за миг не се съмняваше, че вече беше достигнала до двореца.

* * *

Една вечер Лорн отиде в хана, където беше свикнал да поръчва храната си. Но вместо да плати и да си тръгне с кошницата, която го очакваше, той седна на една маса и си поръча халба бира. Настъпи дълбока тишина, всеки дебнеше с крайчеца на окото си загадъчния обитател на Черната кула. Но тъй като той си мълчеше и не правеше нищо друго, освен да отпива от бирата си, седнал в мрака, не след дълго се чуха няколко смутени прокашляния, разговорите продължиха и ханът си върна обичайното оживление.

Накрая го забравиха. Или почти.

След малко някакви мъже седнаха на съседна маса, без да забележат, че Лорн беше там. Бяха двама — единият беше висок, с брада, в когото със сигурност можеше да се познае бивш войник, а

другият — работник с мазолести ръце и коса, побеляла от гипс. Едва бяха седнали, когато към тях се присъедини един млад мъж — лошо облечен и също толкова недохранен, който работеше като обществен просбописец. Поръчаха си пиене и много бързо разговорът стигна до Лорн. Обсъждаха най-вече пръстена му с герб — предмет на всевъзможни приказки.

— От оникс е — казваше просбописецът. — И има вълча глава над два кръстосани меча. А над тях корона. И всичко това от сребро.

— Откъде знаете всичко това? — попита работникът.

— Знам го от една жена, която дойде при мен тази сутрин, за да й напиша една разписка за дълг. Тя е съпруга на един от стражите, на които рицарят е показал пръстена си в деня, когато пристигна.

— Съпруга на стража? Вие се познавате с такива хора?

Лорн вече бе имал възможността да установи, че хората от Червените павета мразеха и се страхуваха от стражите.

Младият мъж се извини с вдигане на рамене.

— Какво искате? Нали трябва да се живее.

— Короната и вълчата глава са личният герб на крал Ерклант — каза бившият войник замислено. — Вълчата глава и кръстосаните мечове бяха герб на черната гвардия — Ониксовата. Но има само един пръстен, на който да са и двата герба — на краля и на Ониксовата гвардия.

— Кой е той? — попита просбописецът.

— Пръстенът на Първия рицар на кралството — каза един мъж, който слушаше разговора.

Беше Кадфелд — старец с бели коси и голям сив мустак, който се спускаше от двете страни на устата му. Той също живееше в квартала и беше сред редовните посетители на хана. Облечен в мръсни дрипи, той живееше от милостта на хората и от малкото, което припечелваше, като продаваше стари книги — втора, трета, че и четвърта ръка. Лорн вече го беше виждал по улиците на квартала, нарамил торба, пълна със стари, вехти книги.

— Първият рицар е едновременно с това капитан на Ониксовата гвардия и представител на Върховния крал — обясни Кадфелд. — Ето защо носи техните гербове. Но трябва да се откаже от своите — от гербовете на семейството си.

— Завинаги? — попита работникът.

— Да — каза бившият войник. — Чак до смъртта си.

— Или поне докато е представител на Върховния крал — уточни продавачът на стари книги.

Взе чашата си и като стана от масата, на която седеше сам, отиде да седне при тримата. Чашата му беше празна. Напълни я от общата гарафа с вино и каза:

— В началото кралете на Лангър обявявали някого за Първ рицар само при особени случаи. За някой турнир например. Или за дуел в някой случай, който задължавал краля да защитава честта си с оръжие в ръка — нещо, което той не можел да направи, тъй като е крал. Смятало се за огромна чест да представляваш краля, но тя била краткотрайна. След турнира или дуела кралят развенчавал Първия рицар и той отново ставал... самия себе си. Защото ние казваме, за по-удобно, че Първият рицар е представител на краля. Но той е нещо много повече от това. Той е кралят. Той го въплъщава. Той се превръща в негово физическо проявление.

— Наистина ли? — попита просбописецът.

— Прочетете текстовете на закона — каза Кадфелд. — Каквото прави Първият рицар, прави го кралят. Каквото казва, казва го кралят. И каквото изтърпява, изтърпява го кралят. Единствената власт, която кралят не отстъпва на Първия рицар, е властта да царува. Но що се отнася до останалото...

Изпразни чашата си, сипа си пак и добави със заговорнически вид:

— Искате ли да се убедите в това? Тогава по-добре чуйте тази история... — другите трима се наведоха над масата мълчаливи и внимаващи. — В *Хрониките* се разказва за един крал, който бил ранен по време на лов. Този крал се казвал... Не. Забравих му името, но няма значение... Същата вечер в Двореца трябвало да има бал, а кралицата много обичала да танцува. Нещо, което кралят обаче не можел да направи заради раната си. Като научила за това, кралицата се ядосала, плакала, викала, обвинявала. Но напразно. Кралицата на Лангър можела да танцува само с кралския си съпруг, значи тази вечер нямало да танцува... — Кадфелд отпи една глътка, преди да продължи разказа си. — На кого хрумнала идеята да обявят Първ рицар за времето на бала? Някои казват, че това бил кралят, за да се хареса на съпругата си. Други казват, че била кралицата, и същите добавят, че дори тя

посочила кой да бъде избран. С една дума, кралят обявил едного за Пъръв рицар на кралството. Кралицата имала кавалер. И могла да танцува колкото ѝ се искало. Но историята не свършва тук...

Кадфелд направи една добре преценена пауза.

Лорн, който внимаваше да не го забележат, но не изпускате нищо от разказа, не можа да се сдържи и се усмихна.

— Защото докато траел балът, кралят се оттеглил в своите покои, за да си почине малко и заспал. Изморен от раната си несъмнено. Или може би от лекарствата, които кралицата му дала, за да облекчи болките му... Станало така, че в края на бала Първият рицар все още бил Пъръв рицар. Продължавал да бъде и на другата сутрин, когато го видели да напуска дискретно стаята на кралицата...

Нова пауза и нова глътка вино. Продавачът на стари книги обърса уста с опакото на маншета си и продължи:

— Историята била покрита, за да се избегне скандалът. Но Първият рицар никога не бил обезпокоен въвн от това, че изгубил доверието на краля и бил заточен при първа възможност. При това нито той, нито кралицата били извършили каквато и да е нередност. Тя си била легнала със своя съпруг. Тази нощ — в очите на закона — кралицата приела краля в леглото си. И нямало никакво значение, че в този момент кралят спял в своето...

Доста горд, Кадфелд завърши своя анекдот с нова глътка вино и се изправи. На свой ред и останалите се изправиха усмихнати. Старецът беше изпразнил тяхната гарафа, но историята му си заслужаваше.

Настъпи тишина, която просбописецът наруши:

— Следователно слуховете са верни. Върховният крал е определил Пъръв рицар.

Лорн се сепна. Не знаеше, че този слух се беше понесъл.

— И той е тук — каза бившият войник. — В Ориал.

— Ето кое ми е най-трудно да повярвам. Не зная кой е този мъж, който се настани в Черната кула. Но не мога да повярвам, че пръстенът му е истински и че не го е откраднал... Кралят е направил някого Пъръв рицар? Добре. Но какво ще прави той тук?

— Черните кули бяха на Ониксовата гвардия. Тази в Червените павета е последната останала. Какво по-естествено от това да се върне тук?

— В тези руини ли, Лиам? При положение, че може да живее в Двореца?

Ветеранът нямаше отговор. Вдигна рамене.

— Освен това Първият рицар ще се изгърбва ли да възстановява кулата сам, със собствените си ръце? — настоя работникът.

И на това бившият войник не знаеше какво да отговори.

Обаче усещаше, че във всичко това има някакъв смисъл. И съвсем не му се нравеше да признава, че не разбира. Както повечето хора, и той се беше почувствал изоставен, когато кралят се оттегли в Цитаделата и остави управлението на кралството на кралицата и нейните министри. Тогава Върховното кралство отиваше на зло. Но оттогава положението ставаше все по-лошо, особено за народа. Лиам, ветеранът, беше от тези, които искаха просто да вярват, които все още искаха да се надяват, че Върховният крал не се е отказал напълно от тях.

— По време на първите войни — каза Кадфелд — кралят оседлавал сам коня си. И на никого не оставял грижата да почиства оръжията му. Спял в палатка или под открито небе сред рицарите и конярите.

— Вярно е — потвърди Лиам. — И мъжете, с които кралят се обграждал по онова време, били калени по друг начин, а не като тия, дето ги глези кралицата. Знаели са какво е кървава пот. Знаели са какво е усилие и не се колебаели да го направят, та ако трябва и в кал до колене...

— Не е възможно всички тези мъже да са изчезнали — отбеляза просбописецът.

— Не. Но като че ли времето им е отминало.

Това беше и времето на бившия войник. Той изглеждаше толкова разочарован, че на Кадфелд му се доця да го успокои, като сложи ръка на рамото му.

Лорн стана.

Четиримата мъже го забелязаха и млъкнаха. Очевидно той беше чул всичко. Работникът пребледня. Просбописецът замръзна на мястото си. Лиам и Кадфелд гледаха Лорн и чакаха.

Съвсем спокойно той тръгна към изхода и подмина масата им.

Но спря.

Размисли и се върна.

— Кралят рогоносец — каза той на Кадфелд — е Галандир IV.

След което хвърли една монета на ханджията и заяви:

— Те са мои гости.

И излезе, отнасяйки своята кошница с храна, следван от погледите на всички, с изключение на продавача на стари книги.

С гръб към вратата, Кадфелд дори не понечи да се обърне. Остана замислен, очите му блуждаеха някъде далеч.

— Прав е — каза той след дълго мълчание. — Точно Галандир IV беше.

* * *

Когато се върна в Черната кула, Лорн намери Дарил и баща му — дърводелецът, които го чакаха на двора. Юношата ги представи един на друг и след като си стиснаха ръцете, мъжът каза на Лорн:

— Изглежда, че имате проблем с гредоредата?

Погледът на Лорн се плъзна от бащата към сина, спря се за миг на сина, после се върна към бащата. Висок, здрав и с изпъкнал корем, дърводелецът му се стори свестен човек. Ръкостискането му беше искрено, а дланта му — мазолеста.

— Така изглежда, да.

— Мога да хвърля едно око, ако искате.

— Добре — каза Лорн, след като помисли за миг. — Елате.

Дърводелецът го последва в кулата, следван от Дарил, засмян до ушите.

ГЛАВА 6

Една вечер, след като върна документите на Сибелиус и поговори известно време с него, Лорн се връщаше сам от Кралските архиви, когато, минавайки покрай една уличка, дочу сподадено стенание. Спря се, заслуша се, огледа внимателно уличката на светлината на Голямата мъглявина и забеляза на земята една кожена чанта, която не си знаеше годините и която веднага позна: беше чантата на Кадфелд. Вдигна я. Ремъкът ѝ беше скъсан и орфани книги в плачевно състояние лежаха разхвърляни по паветата.

Без да се колебае, Лорн сложи книгите в старата чанта. После продължи да върви и да се оглежда и с изненада видя в края на уличката четирима стражи, които бяха завлекли стария продавач на книги в един заден двор, за да бъдат спокойни, и го биеха. Не бързаха, премерваха ударите си — от жестокост и заради играта.

Видението за един премазан от бой нещастник в празнична вечер зад една кръчма в Самаранд, удари Лорн като плесница. Връхлетя го споменът за собственото му малодушие. Обзе го хладна ярост.

— Оставете го.

Изненадани, стражите се обърнаха. Тъй като беше тъмно, Лорн не носеше очилата си. Не можаха да го познаят под качулката.

— Разкарай се.

— Казах: оставете го.

— Разкарай се или ще съжالياваш.

Лорн не помръдна.

Стражите застанаха в редица, като се подхилкваха, докато Кадфелд с мъка се надигаше.

Бяха четирима, въоръжени с тежки оловни тояги.

Лорн беше сам и невъоръжен. Имаше единствено нож, затъкнат в пояса, но тъй като Ориал беше доста сигурен град, не беше взел меча си, когато тръгна към Архивите.

За сметка на това обаче...

Пълната с книги чанта се завъртя около скъсания си ремък и уцели единия стражар под брадичката. Мъжът падна по гръб

зашеметен, а в това време наоколо полетяха книги сред облак от печатни листове. Друг стражар вече се беше втурнал напред. Лорн отби удара с ремъка на чантата, опънат хоризонтално. Дръпна се, завъртя се, удари го с рамо и завъртя ремъка около китката на третия стражар... изпращайки го върху онзи, който лежеше в несвяст. Четвъртият не разбра как стана така, че го удариха отблизо и с едно измамно движение и два удара Лорн успя да го накара да коленичи, мина зад гърба му и уви ремъка около врата му.

Стражарят, чието нападение Лорн беше отбил, ставаше и се готвеше да го нападне отново. Онзи, който беше паднал върху лежащия стражар, се надигаше, като разтриваше китката си и гледаше заплашително.

Но Лорн заплаши:

— Едно движение и ще му пръсна черепа.

За да им покаже, че не се шегува, стисна малко повече. Почервенял, притиснатият нададе слаб вик, по устата му беше избила пяна, а очите му гледаха облещени.

Двамата стражи се поколебаха.

— Хвърлете тоягите. Веднага!

Двамата пуснаха оръжията си, сякаш изведнъж бяха започнали да парят.

— Камите също.

Подчиниха се.

Лорн усещаше, че неговият пленник започва да отслабва — свличаше се и драскаше кожата, която го задушаваше, все по-слабо.

Време беше да приключва.

Лорн го освободи и едновременно с това го бутна рязко напред. Единият от стражите му помогна да се изправи, докато той кашляше, хрочеше и се мъчеше да си поеме въздух.

Лорн вдигна една от оловните тояги и посочи легналия стражар.

— Вземайте го и се махайте.

Не се наложи да повтаря. Стражите повдигнаха колегата си и тръгнаха слисани. Едва преди да изчезнат зад ъгъла на улицата, единият от тях заплаши:

— Пак ще се видим!

— Да — отговори Лорн на себе си. — Убеден съм.

Лорн почака, за да се увери, че стражите няма да се върнат, преди да се разтревожи за Кадфелд. Той не беше успял да се изправи. Беше се завлякъл до една стена и седеше облегнат на нея, носът и устата му бяха кървави, а лицето му — отекло.

Като пусна на земята оловната тояга, Лорн се наведе близо до него, за да разгледа набързо раните му.

— Добре ли сте?

— Не особено.

— Какво ви боли?

— Главата. Ребрата. Коремът. Всъщност навсякъде.

— Мисля, че носът ви е счупен.

— Противното би било учудващо. Мислите ли, че все още ще мога да се харесвам на дамите?

Лорн опипа гърдите на стареца през парцаливите му дрехи. Кадфелд се намръщи и изстена.

— Освен това са ви счупили и две ребра.

— Знаят си работата и са доста способни. Но човек винаги върши по-добре работата, която обича, нали?

Лорн се изправи, но остана клекнал.

— Защо ви биеха?

Продавачът на книги се усмихна болезнено.

— Изглежда, че не съм си платил данъка.

— Как така?

— Според тях имам магазин. Следователно трябва да плащам данък.

Под магазин се разбираше една барачка от разковани дъски, притисната между две къщи, в която той спеше и пазеше оскъдните си вещи.

— Всъщност — добави Кадфелд — благодаря. Ако не бяхте вие...

— Можете ли да вървите? — попита Лорн.

— Не мога сам.

— Ще ви помогна.

— А ако помолим и този тук?

Лорн се обърна и видя Дарил, който стоеше на уличката притеснен и непохватен и не знаеше къде да си дене ръцете.

— Ти какво правиш тук?

— Аз... вървах след вас и...

И като бързо смени тона си, юношата извика с блеснали очи:

— Дявол да го вземе, месир! Всичко видях! Те бяха четирима и при това с тояги. А вие, вие бяхте сам и ги...

— Свърши ли? — прекъсна го Лорн.

— Моля?

— Защото, ако си свършил, ще ми трябваш тук.

Дарил се спусна бързо и двамата трудно успяха да изправят Кадфелд. Той тежеше, краката не го държаха, страдаше много. Някак обаче успя да стъпи на крака, придържан от Лорн и Дарил под мишниците.

На края на уличката се поколебаха накъде да тръгнат.

— Трябва да ви прегледа лекар — каза Лорн.

— Лекар? — иронично попита Кадфелд. — В Червените павата? Бъркате квартала, месир...

— Може би отец Елдрим — подсказа Дарил.

— Не ги обичам аз много-много тия свещеници — каза старецът. Лорн не му обърна внимание.

— Отец Елдрим ли казваш?

— Той има малка лечебница за болните и бедните — обясни момчето.

— Далече ли е?

— Не. На улица „Орм“.

— Чудесно.

— Не искате ли по-скоро да ме заведете у дома? — попита Кадфелд.

— Имате нужда от грижи — възрази Лорн. — Освен това, никой ни ви пита за мнението ви.

* * *

Лорн потропа няколко пъти с юмрук по вратата.

Въпреки късния час една монахиня дойде да отвори и като видя в какво състояние е Кадфелд, веднага ги пусна да влязат. Лорн и Дарил отнесоха стареца вътре в лечебницата, до една зала, където десет големи легла бяха прилепени едно към друго — всичките заети от по

двама-трима болни. Наложил се да разпънат едно сгъваемо легло за Кадфелд.

След това Лорн и Дарил бяха поканени да изчакат в едно много приятно дворче. По стените и по колоните на сводеста галерия се виеше бръшлян. Тук-там имаше сложени пейки и шезлонги — под нощното небе и под бледите съзвездия на Мъглявината. Въздухът беше топъл, а тишината успокоителна. Изморен от това, че беше носил Кадфелд сам или почти сам, въпреки голямото усилие на Дарил, Лорн се отпусна на един шезлонг. Единственото му желание беше да облекчи гърба си, който го болеше, и като въздъхна, затвори очи. Дишането му стана съвсем равномерно, така че юношата, който трудно се задържаше на едно място, си помисли, че е заспал.

Но без да помръдва, със спусната над очите си качулка Лорн изведнъж рече:

— Значи ти вървеше след мен.

Дарил се стресна.

— М... моля?

— Одеве, на улицата. Каза, че си вървял след мен.

— Да. Всъщност не... Е, да!

Лорн вдигна качулката си.

Извърна леко глава към момчето и зачака.

Дарил преглътна.

— Аз... всъщност не ви следвах. Но отивах на същото място като вас. У вас. Така че вървахме по един и същ път.

— И какво щеше да правиш при мен?

— Ами да ви видя! Но... — поколеба се. — Но не мисля, че сега е подходящият момент да ви кажа... да ви кажа това, което исках да ви кажа.

Заинтригуван, Лорн се извъртя на хълбок и се облегна на лакътя си.

— Слушам те, Дарил.

— Тук? Наистина ли? Сигурен ли сте?

— Имаш ли друга работа?

— Не, не.

Застанал прав, юношата изпъна туниката си и с изпънат гръб заяви:

— Скучно ми е в Архивите. Там никога нищо не се случва. На другите им харесва, но на мен не. Така че говорих с магистър Сибелиус и той е съгласен да постъпя на служба при вас.

Лорн сдържа усмивката си.

— На служба при мен. Само това.

— Да, месир. Като слуга. Или като оръженосец, тъй като вие сте рицар. Нали сте рицар, истина е, нали?

— Такъв съм. И Сибелиус е съгласен да ти върне свободата?

— Той казва, че единственото ми качество като архивар е точността ми. И че това му позволява единствено да знае в кой час започват катастрофите. Но каза също така, че несъмнено ще бъде добър слуга.

— Или добър оръженосец.

— Трябва ви някой, който да ви прислужва, месир. Да се грижи за коня ви и за оръжията ви. Да чисти. Да пазарува. Всъщност да прави всичко...

— А баща ти какво мисли за това?

Дарил наведе очи.

— Ами аз всъщност малко се надявах вие да сте тук, когато му кажа. И дори ако можехте вие да му кажете, че това е ваша идея...

Лорн го погледна, без да може да каже на какво се дължеше приятното чувство, което изпитваше към този младеж, който сякаш беше пораснал твърде бързо, като изтласкан от детството от прилив на нетърпение.

— Ще си помисля — каза Лорн.

— Наистина?

— Не сам казал „да“! Обаче има една задача, с която можеш да се заемеш сега.

— Каквото пожелаете, месир!

— Знаеш ли къде е бараката на Кадфелд?

— Аз съм от Червените павета, месир.

— В бъдеще се опитвай доколкото е възможно да ми отговаряш с „да“ или с „не“.

— Ами да. Зная.

— Върви там и донеси всичко, от което Кадфелд би могъл да се нуждае. Или всичко, което би могло да има някаква ценност. Ще се изненадам, ако вратата е заключена.

— Разбрано, месир.

И Дарил хукна, като за малко не се блъсна в отец Елдрим, който идваше.

— Простете, отче!

Лорн се изправи.

Висок, слаб, с изпънат гръб, отец Елдрим беше на около трийсетина години, но изглеждаше по-млад. Беше облечен в черно расо, понеже както всички свещеници от Църквата на пожертвания Дракон-крал и той носеше траур за него. Почти навсякъде Църквата на Дракона-крал изместваше култа към другите Божествени дракони. В Ориал, както и в останалата част на Върховното кралство само Църквата на Ейрал — Драконът на познанието и на светлината, все още ѝ съперничеше.

— Добър вечер, отче.

— Добър вечер, синко.

— Аз съм...

— Зная кой сте — в квартала се говори само за вас и имах намерението да ви посетя. Но най-вече зная какво сте направили тази вечер за бедния Кадфелд и ви благодаря за това.

Лорн се запита какъв ли беше мотивът за посещението на черния свещеник. Чиста куртоазия?

Малко вероятно.

— Как е Кадфелд?

— Спи. Дадох му да изпие една отвара против болките и му направих стегната превръзка на ребрата.

— Ще се оправи ли?

— Той вече не е млад, но още е як. Да се надяваме, че една дълга и хубава почивка ще е достатъчна. За останалото можем само да се молим. Пожертваният ще реши.

Отец Елдрим докосна с показалец фигурката на Дракона-крал, която красеше гърдите му — една отвесна черта от главата до края на опашката, после една водоравна черта, свързваща двата края на разперените крила. Драконът-крал беше най-могъщият и най-мъдрият сред Божествените. Пожертвайки живота си, беше сложил край на Мрака и беше направил възможна победата над войските на сянката и забравата — което беше довършило упадъка на Предците. Но според

черните свещеници той беше пречистил душите на хората, които от онзи миг насетне можеха да очакват вечното спасение.

Лорн не вярваше, че душата му е вечна. А още по-малко, че можеше да бъде спасена.

— Според Кадфелд — каза той — стражите искали да го накарат да си плати данъка. Какво става тук?

Свещеникът въздъхна и му посочи един стол.

— Става това — отвърна той, когато седнаха, — че нашият квартален префект е алчен и корумпиран.

— Не са ли всички такива?

Отец Елдрим се усмихна примирено.

— Да, в една или друга степен. Особено откакто вече не са назначавани от Градския съвет, а от кралицата. Нашият — Талин Йоргаст — е образец в това отношение. Той смазва Червените павета от данъци, прибира голяма част за себе си и забогатява допълнително благодарение на различна контрабанда.

— Нищо ли не може да се направи против него?

— Той е племенник на Естeverис — министърът на кралицата. Което означава, че е недосегаем.

Лорн се намръщи.

Да се захване с племенника, може би щеше да е добър начин да стигне до чичото. Може би това беше неговия коз...

— А за тези, които биха си помислили да се оплакват — продължи черният свещеник, — Йоргаст сам плаща на своите стражари.

— Мислех, че членовете на стражата се избират сред жителите на квартала. И от тях.

— Стражата на Червените павета е такава само по име. Йоргаст я направи своя лична стража и наема само изверги, които понякога отива да измъкват от затвора, а тази вечер вие можахте да видите тяхната жестокост. И начело назначи най-лошия от всички — Андара. Благодарение на него страхът царува тук.

— Кой е той?

— Никой не знае. Несъмнено бивш наемник. Но ако ми позволите един съвет, рицарю, не си търсете неприятности с това чудовище.

Лорн остана невъзмутим.

— А вие? Вие нямате ли проблеми с Йоргаст и неговите хора?

— Те не ме обичат, защото правя всичко възможно да помагам на бедните и да им вдъхвам надежда. Мисля, че Андара ме смята за противник на своята власт. Съперник.

Лорн се запита дали Андара грешеше по този въпрос.

Действително Църквата на Дракона-крал разпростираше влиянието си, като всеки ден привличаше нови привърженици. Сред властимащите, разбира се. Но най-вече сред скромните хора, на които помагаше. В тези неспокойни времена тя всъщност въплъщаваше справедливостта, реда и надеждата. И хранеше и се грижеше за изоставеното население. Но благотворителните дела на черните отци не бяха лишени от по-висш интерес: те бяха част от стратегия за покоряване.

— Никога няма да посмеят да се захванат с мен — добави отец Елдрим. — Единственият ме пази.

И отново се прекръсти.

— За в бъдеще можете да разчитате на моята помощ — каза Лорн. — Не се колебайте да ме повикате, ако е необходимо. А сега приемоте да платя за грижите, които полагате за стария Кадфелд.

Подаде му една малка кесийка. Свещеникът я взе, отвори я и каза:

— Това е много повече от необходимото.

— Използвайте излишъка за най-онеправданите от вашите енориаши, отче.

— Благодаря ви от тяхно име.

Отец Елдрим прибираше кесийката в джоба си, когато чуха да се тропа на вратата на лечебницата. Спогледаха се заинтригувано, станаха и скоро видяха Дарил, който беше нахълтал в двора, следван от две-три монахини, които беше разблъскал, за да влезе.

Зачервен, задъхан, юношата успя да каже само това:

— Бързо! Месир... трябва... трябва да дойдете незабавно!

Голям огън пращеше в тъмнината наред площада — пред очите на всички.

Измъкнати от леглата от стражите, обитателите на квартала бяха събрани в нощната прохлада. Облечени набързо, някои боси, те стояха на разстояние от ослепителния огън, без да говорят, уплашени и донякъде невярващи, принудени да присъстват на злокобната гледка.

От някои прозорци се подаваха рошави глави, а по улиците идваха още любопитни, събудени от съседите си.

Онова, което изгаряха, беше животът на един почтен човек.

Пламъците бяха високи. Оживени от няколко бутилки алкохол, те разкъсваха проядени от червеи дъски, една табуретка, щайга, която беше служила за маса, одър и одеяло, прояден от молци килим, разкъсани книги, чиито листа политаха, погълнати от огъня и повдигани от топлия въздух — всичко, натрупано с времето. А стражите продължаваха да подхранват огъня с останките от нищожните съкровища — сламена птица, която беше служила за верен и търпелив довереник, малка олющена кутийка, украсена с мотиви от седеф, колекция от малки празни флакончета — всичко, което беше в бараката на Кадфелд, преди да я разрушат. Тя беше оказала само някаква отчаяна съпротива. Два-три добре насочени ритника бяха достатъчни, за да съборят дъските сред облак прах.

Андара се усмихваше доволен със скръстени на гърдите ръце, докато хората му привършваха с хвърлянето в огъня на малкото, което един безобиден човек някога беше притежавал. Беше убеден, че урокът ще даде своите плодове. Ето какво ти се полага, когато се противопоставяш на стражата, когато се противопоставяш на него. Като беше набил неговите стражари, някой беше оспорил властта му. Както всички в квартала на червените павета, този някой трябваше да разбере, че това не можеше да се размине току-така.

ГЛАВА 7

Тази нощ на площада Лорн реши да не се намесва.

Нищо не можеше да се направи, за да бъде спасена бараката на Кадфелд, а за публичен сблъсък с Андара още не бе дошло времето. Така че Лорн остана настрана, като държеше Дарил при себе си, докато отец Елдрим разблъскваше тълпата с бърза крачка. Смелостта на свещеника го изненада — той не се поколеба да се изправи срещу Андара и да го обвини в жестокост и подлост.

Това още повече впечатли Лорн, тъй като той изобщо не обичаше черните свещеници и тяхната догма, отричаща божествената природа на всички дракони, с изключение на Дракона-крал, когото те впрочем наричаха Единствения. Според тях другите Предци бяха само проявления, възплъщения на Дракона-крал. Почитането им беше ерес, с която трябваше да се борят със слово и проповед, но и с желязо и огън, ако трябва. В очите на Лорн Църквата на пожертвания Дракон-крал възплъщаваше вяра, която той ненавиждаше — често сляпа и понякога фанатична.

Дали вярата даде на отец Елдрим дързостта да се противопостави на Андара пред всички? Да го обиди? Може би. Но той трепереше от гняв, който се стори на Лорн искрен. Очевидно беше възмутен и не можеше повече да мълчи. Каквито и да са рисковете. А дали изобщо мислеше за тях? Лорн се съмняваше и дебнеше реакцията на Андара.

Огромен, масивен, началникът на стражите стърчеше над свещеника с една глава. Изтърпя жлъчната критика, без да трепне. После се наведе и в настъпилата мъртвешка тишина, когато всички присъстващи не смееха да дишат, прошепна няколко думи на ухото на отец Елдрим, които Лорн научи по-късно:

— Махайте се, отче. Махайте се, преди някой друг да плати вместо вас тази вечер.

И беше добавил:

— По-късно ще уредим тази малка разлика...

Вбесен, но безпомощен, уплашен да не би невинни жертви да пострадат от гнева на Андара заради него, отец Елдрим се отказа и си тръгна.

— Проклет да сте!

— Хайде, отче. Какво стана със състраданието, вдъхновено от любовта към Единствения?

Тогава Андара нареди на хората си да опразнят площада.

Стражите безцеремонно разгониха тълпата, докато огънят угасваше. Жителите на Червените павета покорно се прибраха по домовете си. Лорн си тръгна с последните, след като се убеди, че Андара го е забелязал. Известно време се гледаха — всеки един от тях виждаше в другия смъртен враг.

* * *

Дарил не разбра защо Лорн беше останал настрана, без да направи нещо. Но нищо не каза и когато Лорн го взе на служба при себе си с благословията на баща му и на Сибелиус, през следващите дни той се отплати, като усърдно изпълняваше възложените му задачи.

Юношата много бързо стана известен в квартала. Той беше слугата на рицаря от Черната кула и всички се опитваха да спечелят вниманието му с надеждата да научат нещо повече за господаря му. Дарил умееше да мълчи, което му се удаваше още по-лесно, тъй като Лорн не му казваше нищо за своите намерения. Освен това изобщо нямаше свободно време, за да се възползва от внезапната си популярност, понеже Лорн предпочиташе да го държи между стените на кулата. Всъщност Лорн беше убеден, че стражите нямаше да спрат дотук. Страхуваше се Андара да не залови Дарил, за да стигне до него, и смяташе, че е по-разумно момчето да не се мотае много само из Червените павета. Така че го караше от време на време да иде да напазува или да разбере как се чувства Кадфелд, а също и отец Елдрим, за когото Лорн беше сигурен, че е в беда.

Една сутрин, малко преди обяд, Лорн се върна от печатаря с малки обяви, които беше поръчал два дни по-рано. Даде ги на Дарил и го изпрати да ги закове из квартала, но като си отваря очите и не се отдалечава много от кулата. Дарил прочете една от обявите и учудено

ококори очи. Но тъй като Лорн го гледаше и чакаше, не посмя да попита нищо и тръгна.

Един час по-късно се върна.

* * *

Отломките и отпадъците, които Лорн беше разчистил, бяха натрупани на купчина в двора. Трябваше да бъдат извозени и да започне работата по възстановяването на кулата, нещо, което Лорн не можеше да направи, дори с помощта на Дарил, който впрочем се оказа по-опасен от газова лампа в погреб. Сега вече Лорн имаше нужда от компетентни работници и майстор, който да е в състояние да организира работите и да ръководи строежа.

Черната кула заплашваше да се срути и пропадналият ѝ покрив беше съборил подовете на горните етажи. Най-просто без съмнение щеше да бъде да я съборят и да я издигнат отново. Но свободен да похарчи за това всички пари, които му беше поверил граф Д'Аргор, Лорн държеше да живее в последната Черна кула на Ориал по същата причина, поради която беше направил всичко възможно сам — заради символиката.

Впрочем оставаше му още една последна задача, която да изпълни сам и която твърде дълго беше отлагал.

— Дарил, върви да ми намериш големия чук.

Подвижният мост продължаваше все така да е блокиран; но със строежа, който се задаваше — мулета, каруци, ръчни колички трябваше да могат да влизат и да излизат. Лорн беше намерил развалените части в механизма, тези, които след векове изоставеност не можеха да се движат и задържаха веригите. Беше се опитал да ги почисти, да ги махне, да ги насили постепенно, за да тръгнат. Напразно. Бяха потънали в ръжда и наслоен прах и представляваха едно неподвижно цяло.

Това беше продължило достатъчно дълго.

Този ден Лорн прекоси двора, облян в слънчева светлина, с един огромен чук в ръце. И след като си плю на дланите, започна да удря, да удря — силни равномерни удари...

... докато не се изтощи напълно и със сковани ръце и болки в раменете отиде до кладенеца да пие вода.

Цял час се беше измъчвал за нищо. Механизмът сякаш се беше превърнал непоправимо в някаква скала, твърда като гранит, и Лорн сериозно започна да обмисля възможността да освободи моста, като пререже веригите, нещо, което отказваше да направи още от началото.

Тъкмо си беше потопил главата в една кофа вода, която Дарил беше извадил от кладенеца, от лицето му още се стичаше студена вода, но присви клепачи, защото видя, че в двора влиза някой. Сложи си очилата и позна ветерана, който една вечер разговаряше с Кадфелд и другите в хана.

— Намери си някаква работа, Дарил.

Юношата кимна и изчезна без да каже дума.

Лиам изглеждаше като човек, който не знае много добре нито какво да направи, нито къде да иде. Накрая се приближи до Лорн, който — невъзмутимо — не го изпускаше от поглед.

— Добър ден.

Лорн отговори с кимване на глава.

— Жаден ли сте?

Ветеранът кимна и пи вода от кофата.

— Студена е — каза той, като си избърса устата с ръкава. —
Благодаря.

Лорн го наблюдаваше.

Беше по-висок от него, имаше огромни ръце, рошава брада и добродушен поглед. Белег във формата на кръст минаваше през дясната му скула. Дрехите му бяха скромни, закърпени, вехти, но чисти. На краката си носеше стари въжени сандали, а на гърба — грижливо увит меч.

— Видях обявите — каза Лиам. — Вярно ли е това, което казват?

— Вярно е.

Бившият войник помисли малко, преди да проумее новината.

Защото беше бивш войник — в това Лорн не се съмняваше, макар да не знаеше името му.

— Бил сте войник — каза той.

— Да — отговори Лиам и мрачно изреди битките, в които беше участвал.

Броят им беше впечатляващ. Някои от по-скорошните бяха непознати за Лорн. Но други му бяха съвсем близки, защото беше участвал в тях.

— Участвахте ли в битката при Урдел? — попита той.

— Да.

— Кой полк?

— Лангър-Синева.

— Лангър-Сребро — обяви Лорн.

Между двамата войници веднага се установи взаимно уважение. Размениха погледи, преценявайки се взаимно, после Лорн продължи:

— Ще има най-вече удари, които ще трябва да се поемат, а понякога ще трябва и да си изцапаме ръцете. Но ще имаме възможността да променим нещата. За Върховния крал. И за Върховното кралство.

— Това ме устройва.

— Не искате ли да знаете каква е заплата?

— Не.

— Как се казвате?

— Лиам.

Лорн протегна ръка към ветерана.

— Добре дошъл в Ониксовата гвардия, Лиам.

Все още стискаха ръцете си, когато чуха шум от метална маса, която се блъска в скала.

Последва дълго, много дълго скърцане.

После пукане и сред яростното дрънчане на големи вериги, които се размотават, подвижният мост падна и се стовари върху паветата на улицата, повдигайки облак прах.

След известно време, което мина в дълбока тишина, се появи Дарил.

Възторжен и очарован, той държеше големия чук.

Както му беше казал Лорн, той си беше намерил работа и един удар се беше оказал достатъчен.

ГЛАВА 8

Талин Йоргаст вдигна очи от обявата, която Андара току-що му беше донесъл. На нея се виждаше силуетът на Черната кула и надписът: „Ониксовата гвардия набира членове“.

— Е, и?

— Познахте ли печата?

Наистина, в долната част на обявата беше положен печат от червен восък. За да го види добре, Йоргаст трябваше да се доближи до една от факлите, които тази нощ осветяваха терасата на неговата лятна градина.

Вълча глава върху два кръстосани меча.

И една корона.

Йоргаст си спомни начина, по който чичо му беше иронизирал идеята, че рицарят, когото Върховният крал им беше изпратил, би могъл да пожелае да възстанови сам Ониксовата гвардия. Спокойствието, проявено от министъра, го беше впечатлило и той искаше да постигне подобен ефект.

— Ониксовата гвардия няма да се възроди с няколко обяви — каза той, като презрително вдигна рамене. — За това ли ме безпокоите, Андара?

— Не ми пука дали ще е Ониксовата, или някаква друга гвардия — отговори неговият доверен човек.

Това смути префекта на Червените павета.

— Моля?

— Важното е, че той набира хора — обясни Андара. — Първо този човек влиза във владение на Черната кула. После пребива четирима от моите хора и се сближава с оня проклет свещеник. А сега набира хора.

— И какво от това?

— Повярвайте ми, този човек е опасен.

— Знам какво си мислите, Андара. И дума да не става.

— Той ще изчезне. Никой никога няма да разбере какво е станало с него.

— Не! — ядоса се Йоргаст.

Андара почака малко, после каза спокойно:

— Той става популярен. Скоро вече ще бъде много късно. Всъщност понякога трябва един човек да се надигне, за да...

— Зная, зная... — прекъсна го префектът.

Положението го тревожеше повече, отколкото му се искаше да покаже. Той също не желаше някой — особено пък представител на краля — да си прави каквото ще в квартала на червените павета. Но Естеверис беше повече от категоричен: и дума не можеше да става и косъм да падне от главата на този Лорн Аскарриан. Пръстенът, който носеше, го пазеше.

— Продължавайте да го наблюдавате — каза Йоргаст. — Но ви забранявам да се захващате с него.

— Разбрано.

Андара си тръгна, като остави обявата.

Талин Йоргаст можеше да казва и да нарежда каквото си иска, но той не знаеше какво се случваше наистина в Червените павета. Андара обаче знаеше добре и той имаше много повече за губене, отколкото префектът, ако кварталът му се изплъзнеше или дори само ако жителите започнеха да се надигат. Беше направил каквото трябваше да бъде направено, когато незабавно изгори пред очите на всички бараката на оня луд дъртак.

Но сега трябваше да удари по-силно.

И по на високо.

ГЛАВА 9

Рейк Вард мина по подвижния мост на Черната кула една сутрин, седнал в една стара, скърцаща каруца, която караше най-ценната вещ на кралския ковач — неговата наковалня.

— Нашата ковачница е в развалини, но в нея има наковалня, знаеш ли? — пошегува се Лорн, приближавайки се, докато Вард слизаше от седалката.

— Не е като тази.

— Искаш да кажеш, че нашата не е твърда като старата ти глава?

— И още как.

Щастливи, те се прегърнаха — мъжка, гореща прегръдка, от тези, които спират дъха, карат ребрата да пукат и смачкват плещите. Всъщност Вард не знаеше други.

— Наистина съм щастлив да те видя — каза Лорн.

— Аз също.

— Добре ли пътува?

— Дълъг е пътят от Цитаделата...

— Ама ти сам ли дойде? А Нае? Тя не е ли с теб?

Старият ковач се намръщи.

— Не. Ще ти обясня.

Лорн разбра, че имаше някакви неприятности, но не настоя. Впрочем Вард вече говореше за друго, докато разглеждаше наоколо си с ръце на хълбоците.

— Значи ти просто ей-така се настани в тази развалина — установи той.

Лорн беше споделил с него намерението си преди да напусне Цитаделата, същата вечер, когато му беше предложил да се включи в Ониксовата гвардия и да му помогне да изпълни мисията, която кралят му беше възложил. Вард беше поискал една нощ за размисъл, преди да приеме — при условие, че Върховният крал го освободи.

Това го правеше първия, когото Лорн беше наел.

Първият ониксов гвардеец.

В обляния в слънце двор Лорн видя Лиам, който излезе на стълбите на кулата и присви очи, заслепен от слънцето. Той работеше вътре, когато чу каруцата да пристига и дойде да види какво става — с навити ръкави на ризата, посивял от прах, челото му лъщеше, а мишниците му бяха потъмнели от пот.

Лорн му махна да дойде при тях.

— Кой е той? — попита Вард.

— Лиам. Първият ми новобранец. Всъщност след теб.

Лорн ги представи един на друг и Лиам не можа да прикрие смущението си, когато разбра кой стои пред него. Рейк Вард беше не само ковачът на Върховния крал, този, който изработваше неговите оръжия и доспехи, този, от когото — до голяма степен — животът на Ерклант II беше зависил на бойните полета. Той беше и другар по оръжие на краля в няколко войни — героични и славни — в началото на неговото царуване.

Като разбра какво става, Вард приятелски и съучастнически намигна на Лиам.

— Всичко е наред — каза той, добродушно усмихнат. — Щастлив съм да се запозная с теб.

— За мен... за мен е чест.

— Ще ти мине след няколко чашки... А този? Друг новобранец?

Вард сочеше Дарил, който се приближаваше — грейнал и любопитен — с Исарис в ръце.

— В известен смисъл — отвърна Лорн. — Прави ми компания от няколко седмици и не мога да се оплача от него. Другият е Дарил — моят... оръженосец.

— Здравей, Дарил.

— Добър ден, месир.

Котето се измъкна от ръцете на момчето и отиде да види каква беше тази нова каруца и новият кон, който я теглеше.

Лорн хвана Вард за ръката.

— Ела. Ще ти покажа ковачницата. Или по-скоро това, което е останало от нея.

Те се отдалечиха.

Опряна на крепостната стена, ковачницата беше напълно изоставена, както и всичко останало в Черната кула. Стояха стените и няколко греди, покривът отдавна се беше срутил.

Със скръстени ръце и рамо, опряно на рамката на вратата, Лорн гледаше Вард, докато той обикаляше ковачницата, като прескачаше боклуци и хресталаци, разглеждаше огнището, чийто комин все още храбро се извисяваше. Лорн използва това време, за да разкаже на Вард основните неща. Разказа му за Сибелиус, за Андара, за префекта Йоргаст и за това, което знаеше за живота в квартала на червените павата. Вард слушаше мълчаливо, без да прекъсва своя оглед. Накрая хвърли презрителен поглед към наковалнята, покрита с ръжда и бръшлян, който се виеше сред развалините.

Лорн изчака малко, после попита:

— И какво? Нае? Предпочете да остане, така ли?

Вард вдигна рамене. Но жестът не говореше за незнание, а по-скоро за притеснение какво да отговори.

— Всъщност тя напусна Цитаделата малко след като ти замина.

— Къде отиде?

— Не зная съвсем. Ние... ние малко се поскарахме.

— За какво?

Друго притеснено вдигане на рамене.

— Тя не беше доволна, че приех предложението ти да се включа в Ониксовата гвардия на моята възраст. Но най-вече тя... — страхувайки се, че е казал твърде много, Вард се мъчеше да намери точните думи. — Взе решение, което аз не одобрявам.

Предпазливостта на стария ковач заинтригува Лорн.

— Ама защо е всичката тази потайност? — попита той.

— Това си е нейният избор... — каза Вард против волята си.

Лорн реши да не настоява повече, но Вард сам добави:

— Възпитах я да бъде независима, сама да взема решенията си.

Нямаше да тръгна да ѝ преча да направи това, което иска, под претекст, че не ми харесва, нали?

Сякаш търсеше опора, отговор, който Лорн нямаше. Тогава, внезапно засрамен, че за момент беше показал слабост, старият ковач сведе очи, докато Лорн не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи, изправен пред безпокойството на един баща.

Настъпи мълчание, което продължи доста дълго.

После Лорн взе решение, което облекчи и двамата, и каза все едно нищо не се е случило:

— Мислиш ли, че ще можеш да направиш нещо от това място?

Старият ковач разгледа за последно разрушената ковачница, преди да потвърди с вид на познавач:

— Скоро моята наковалня ще пее тук.

* * *

След Вард дойдоха и други.

Идваха с напредването на лятото и на скелетата около Черната кула. Повечето идваха, привлечени от мълвата. Андара пращаше непрестанно хората си да късат обявите, но скоро вече не беше необходимо да ги заменят. Мълвата се носеше от уста на уста, най-вече сред войниците и ветераните, изпитващи носталгия по изгубената слава на Върховното кралство. Казваха си, че има нов Пръв рицар на кралството, който набира хора за Ониксовата гвардия. Някакъв луд може би. Но до този луд беше Рейк Вард — един от последните верни хора на Върховния крал...

Така всяка седмица довеждаше нови кандидати.

Лорн ги приемаше в присъствието на Вард, до когото се допитваше с поглед, когато се колебаеше. Често само един поглед му беше достатъчен, за да отстрани някой доброволец. Искаше мъже, способни да се бият и да яздят. Но и да се подчиняват и да понасят и умора, и болка. Но най-вече търсеше мъже, обзети от идеал, мъже на честта и на дълга, които бяха изгубили всичко както него, но независимо от това носеха в себе си таен пламък.

Свещен пламък.

Лорн нае само четирима мъже през тези седмици.

Дуайн — червеноското гигант с гръб, осеян с белези, бивш ковач в армията на Ансгорн, преди да бъде пратен на каторга. Йерас — разузнавач, който с прерязано гърло и с връх на стрела, забит в лявото око, беше оставен — смятан за мъртъв — в края на една самоубийствена експедиция в Сивите степи. Ериад — един привлекателен рус младеж, който мечтаеше само за възвишени дела и героични победи.

И Логан.

Логан дойде една вечер с меч на хълбока, като водеше кобилата си. Мълчалив, той сякаш не се доверяваше на нищо и едва отговаряше

на въпросите, които му задаваше Лорн. Разговорът протече зле, толкова зле, че той вече си тръгваше, когато Вард го повика отново.

— Изчакайте за момент!

По-скоро доволен, че Логан си тръгва, Лорн учудено погледна стария ковач.

— Наемник? — попита Вард.

— Да — отговори Логан.

— От колко време?

— Почти откакто се помня.

— Зачитате ли Кодекса?

Логан повдигна ръкава си и показа белега, направен с нагорещено желязо на китката му, който носеха всички наемници, които полагаха клетва да упражняват отлично професията си според повелите на смелостта и на верността към Кодекса на желязото.

Вард си придаде замислено изражение, после каза:

— Двата меча за показ ли са?

Въпросът беше предизвикателен, но Логан остана невъзмутим.

— Не.

Друг на негово място щеше да извади оръжията си, за да покаже уменията си.

Но не и той.

Тогава Вард се усмихна. И без да се допита до Лорн, каза:

— Бъди тук утре на разсъмване.

Наемникът кимна, преди да тръгне, без да благодари и без да се сбогува.

— Сигурен ли си? — попита Лорн, докато гледаше как Логан се отдалечава в двора.

— Убеден съм.

В погледа на наемника беше видял болка, която му беше много позната. Този мъж търсеше изкупление.

— Обаче — добави той — не харесвам Ериад.

Лорн направи гримаса.

— Е! Мечтае прекалено за слава, какво от това? Млад е.

— По-млад е само с пет години от теб.

— Преди пет години аз също мечтаех за слава.

Лорн помръкна, като се замисли за това какъв беше и какъв никога повече нямаше да бъде.

Старият ковач помърмори малко.

Смутен, че без да иска е събудил лоши спомени, той се прокашля и каза:

— Е, добре, аз ти оставям Ериад, а ти ми оставяш Логан...

Лорн прие.

— Какво мислиш за другите?

Вард бързо помисли, преди да отговори:

— Харесвам Дуайн. На него бих му се доверил. Що се отнася до Йерас, не съм толкова сигурен. Дори и с едно око, струва ми се, че е видял смъртта прекалено отблизо.

— А Лиам?

— За този не се колебай. Направи го свой лейтенант.

ГЛАВА 10

Ден след ден животът в Черната кула ставаше все по-организиран.

Първите ониксови гвардейци се опознаваха и побратимяваха, с изключение на Логан, който често предпочиташе да стои настрана. Вечер, когато всички се събираха около лагерния огън в края на изтощителен работен ден, той мълчеше и се измъкваше незабелязано, след като поздравеше компанията с кимване на глава. Вечерите бяха приятелски и често весели, хранеха се под открито небе, до главната кула. Седнали на скелето или върху торби гипс, Лорн и неговите хора ядяха, пиеха и говореха, както говорят хората, когато се откриват едни други, разказваха поред всякакви спомени, задаваха въпроси, споделяха.

Дарил слушаше очарован с огряно от огъня лице и понякога прегаряше парчетата месо, които беше натоварен да наглежда. Възхищението му към Лорн си оставаше непокътнато, но той направо обожаваше Вард, чиито смешни истории и епични разкази го очароваха: в неговите очи старият ковач беше нещо като полубог, дошъл направо от героичните времена. А и другите изпитваха почти същите чувства, впечатлени от неговата значимост и опит, но и успокоени от мрачната му скромност и искреността му. Наричаха го „Старият“ със смесица от уважение и обич. Това се хареса на Вард, който ги остави да го наричат така, до степен, че дори Лорн се изненадваше, че понякога и той го нарича така.

Старият се ползваше със специален статут, който никой не оспорваше: той беше привилегированият довереник на Лорн. Но следвайки съвета му, Лорн избра Лиам за своя дясна ръка. И не съжали. Ветеранът беше строг и точен, можеше да му се има доверие и беше ефикасен. Даваше мнението си само по веднъж и след това изпълняваше заповедите, без да ги обсъжда. Дискретен и усърден, той беше способен да поема инициативи. При това беше наблюдателен и докладваше на Лорн всичко, което той трябваше да знае, което означаваше, че не му докладваше всичко. Съвършеният лейтенант.

Едно от задълженията му беше да надзирава строежа.

Тъй като беше време да започне сериозната работа в главната кула, Лорн беше решил да наеме работници и професионални занаятчии. За скелето беше повикал Елбор Сарн — бащата на Дарил и го беше помолил да му препоръча способен майстор. Сарн препоръча мнозина, за които самият той беше работил или които познаваше по репутацията им, но всички отказаха договора или много бързо се отказваха. Това не можеше да е съвпадение. Дали префектът Йоргаст не беше задвижил връзките си? Дали Андара не беше прибягнал до заплахи? Каквото и да беше, резултатът беше налице: никой не изглеждаше съгласен да поеме изграждането на Черната кула.

С изключение на Сарн, към когото Лорн се обърна накрая, без обаче да крие от него рисковете:

— Новината никак няма да се хареса на Андара.

— Андара представлява закона в Червените павата от много време насам — беше отговорил бащата на Дарил, след като помисли.

Тогава двамата мъже скрепиха своето споразумение, като си стиснаха ръцете.

* * *

Лорн не съжали за избора си.

Оказа се, че Сарн си разбира от работата. Беше работил на достатъчно много строежи и от достатъчно дълго време, за да може сам да ръководи. Имаше необходимия опит и авторитет и се радваше на уважението и на доверието на занаятчиите, които наемаше, защото беше от занаята — също като тях. Нае най-добрите. Главната кула беше обгърната от скелета отвън и отвътре и Лорн и неговите хора работеха без да недоволстват, потяха се и се мъчеха на слънцето като прости работници. Вечерта ги сварваше смазани от умора, но щастливи, че участват във възраждането на последната Черна кула в Ориал.

Тя ставаше тяхната кула.

Тази, която строяха и която щяха да защитават, ако трябваше.

Но първите дни на труд бяха ужасни за Ериад. Лорн и Вард го виждаха как изнемогва, страда и измъчва до кръв нежните си ръце,

които никога не бяха работили. Но той не се отказа и никога не се оплака. Неговата отдаденост му спечели уважението на другите ониксови гвардейци, които до този момент гледаха на младия мъж с недоверие, примесено с презрение. Дори Вард призна, че може би беше сбъркал по отношение на него и го взе, него и Дуайн, да му помагат да възстанови ковачницата.

Работата напредваше добре сред ударите на чуковете, песента на трионите, скърцането на макарите, движението на количките. Скелетата се издигаха все по-високо около главната кула. Бараките станаха обитаеми. Ковачницата се сдоби с покрив. Никакъв инцидент не смути живота на строежа, но Лорн си оставаше нащрек.

* * *

Ковачницата на Черната кула започна да работи две седмици след пристигането на Вард. Тогава кралският ковач успя да поправи инвентара и инструментите на работниците, които работеха на кулата, но и да изработи екипировката, от която новата Ониксова гвардия се нуждаеше.

На първо време Лорн поръча на Вард да изкове ризниците и тежките шлемове, по които щяха да ги разпознават. Искаше да са от черна кожа, покрити с броня, така че да съчетават гъвкавост и здравина. Освен това държеше повече на качулките, отколкото на шлемовете, които много ограничаваха полезрението. Ковачът направи няколко модела ризници, които Лорн опитваше поред, като искаше тук да се нагоди повече, там да се усъвършенства. И всеки път Вард го правеше. Често чукуът звънтеше по наковалнята му до късна нощ.

Накрая, една вечер след като се нахраниха, Дарил дойде при Лорн.

— Вашата ризница е готова, месир.

Лорн прекоси двора след юношата. Беше съвсем тъмно и тъй като работниците ги нямаше, Кулата изглеждаше опустяла. Под Мъглявината цареше успокоителна тишина. Само Логан още бдеше.

Вард чакаше на прага на ковачницата, грамадният му силует се очертаваше на червеникавооранжевата светлина. Покани Лорн вътре и му показа ризницата, която току-що беше завършил. Лорн веднага я

облече. Оцени нейната лекота, направи няколко големи движения, за да прецени гъвкавостта ѝ.

— Е? — попита ковачът.

— Като че ли тази е точната.

— Вдъхнових се от една ризница, която бях видял преди много време. Този, който я притежаваше, казваше, че я е взел от един рицар от Дракен. Не повярвах на историята му, но ризницата беше хубава. Може би малко тежка.

— Съвършена е.

Лорн взе два меча от един рафт, хвърли единия на Вард, зае защитна стойка и двамата мъже застанаха един срещу друг в ковачницата, под очарования поглед на Дарил. Не ставаше дума някой да победи, а само да изпробват нападенията и защитите, парирането на ударите, всички възможни последователности, които можеха да се извършат в смъртен бой. Дуелът изглеждаше като истински, но Лорн и ковачът се усмихваха и на моменти прекаляваха с движенията. Юношата не пропусна нищо, дори и той отбягваше удари или отвърщаше според ситуацията.

— Bravo — каза Лорн, когато завършиха битката.

— Благодаря.

Вард се беше задъхал, но ръката му не беше отслабнала, както Лорн можа да си даде сметка.

— Ти не искаше само да изпробваш ризницата, не е ли така? — попита старият кралски ковач.

— Не — призна Лорн. — Извинявай.

— Не се извинявай. Разбирам.

В ковачницата настъпи тишина, докато Дарил помагаше на Лорн да свали ризницата. Лорн и сам можеше да се справи, но юношата приемаше ролята си на оръженосец твърде на сериозно. А оръженосците помагат на рицарите да свалят доспехите си, нали така? Лорн и Вард се спогледаха и се сдържаха да не се усмихнат.

Накрая Дарил си тръгна със заповед да я смаже, за да омекне кожата и да предпази стоманените халки.

— Следващата ризница, която ще направиш, ще бъде твоята — каза Лорн от прага на ковачницата. — Другите ще дойдат при теб да им вземеш мярка...

— Разбрано.

— Може би скоро ще имаме нужда от тези ризници, Вард.

— Зная.

Също като Лорн Вард предчувстваше, че Андара няма да стои дълго време, без да предприеме нещо срещу тях. За момента се задоволяваше да наблюдава Черната кула и нейните обитатели, докато неговите стражи бяха повече от всякога из Червените павета, поради което над квартала тегнеше мълчалива заплаха.

— Тази вечер мислиш да ходиш при Сибелиус, нали?

Лорн потвърди.

— Вече закъснях.

Отначало се беше помъчил да изучава сам, след вечеря, документите, които главният архивар му изпращаше. Но тъй като беше много уморен, често заспиваше над някой текст на закон или на коментар на непознат откъс от *Хрониките*. Така че придоби навика да ходи при Сибелиус, който му четеше и обясняваше важните текстове. По такъв начин Лорн се уверяваше в законността на своите прерогативи на Пръв рицар на кралството и откриваше какво беше представлявала Ониксовата гвардия. Създадена и разпусната от Ерклант I, тя се беше превърнала в легенда и като че ли принадлежеше на едно героично и недействително минало. Но в задълженията и правата на този елитен отряд нямаше нищо въображаемо.

— Бъди предпазлив — посъветва го Вард.

— Ще се върна преди полунощ.

— Кажи на Логан да дойде с теб. Така или иначе той никога не спи.

— Щом искаш. Но не вярвам Андара да се нахвърли направо върху мен.

— Отваряй си все пак очите.

— Обещавам.

Лорн си тръгна усмихнат.

— И вземи Логан със себе си! — извика му Вард от ковачницата.

ГЛАВА 11

Неприятностите започнаха една сутрин, когато Сарн пристигна със закъснение, спря работата по строежа и поиска да говори насаме с Лорн.

— Какво става? — разтревожи се Дарил, като видя сериозното изражение на баща си.

Но той не му отговори и последва Лорн в главната кула, където двамата се затвориха.

— Всичко ще е наред, хлапе — подхвърли Вард на Дарил.

Всички погледи бяха насочени към вратата на кулата, странна тишина цареше около Черната кула.

Срещата беше съвсем кратка.

Двамата мъже излязоха, Лорн събра своите гвардейци, докато Сарн отиде да обясни на смаяните майстори и работници, че ще им бъде платено за седмицата, но трябва да се приберат по домовете си и са свободни да поемат други договорки. Работата нямаше да бъде възобновена до ново нареждане.

— По дяволите, Лорн! Каква е тази история? — нетърпеливо попита Вард, докато Сарн обясняваше на своите работници.

— Бил е заплашен — каза Лорн. — Вчера вечерта някакви мъже са влезли в дома му и са му наредили да изостави строежа. Трима от неговите майстори са били посетени по същия начин. Единият от тях дори е гледал как изнасилват голямата му дъщеря пред очите му...

— Мръсници — изруга Лиам в брадата си.

— Андара? — попита Йерас, макар че знаеше отговора.

— Сигурно — каза Лорн. — Сарн казва, че не познава мъжете, които са го заплашили, него и жена му — обърна се към Дарил. — Майка ти е добре, Дарил. Но сигурно има нужда да си край нея. Върви там.

Пребледнял, юношата смотолеви едно „благодаря“ и тръгна. Тогавя Вард направи знак на Логан да го последва. Наемникът кимна и се подчини.

— Трябва да накараме тези боклуци да си платят за това, което са направили! — каза Дуайн.

— Без доказателства не можем да направим кой знае какво — възрази Лиам.

— Няма значение — отвърна Йерас. — Ние много добре знаем, че е дело на стражите от Червените павета. Достатъчно ще е да притиснем неколцина от тях някоя вечер и да си поприказваме с тях...

— Това би означавало да се държим като тях — протестира Ериад.

Йерас се обърна към младия мъж, впи поглед в неговия и много спокойно попита:

— Е, и какво?

Вард взе думата:

— Сарн може би лъже, като казва, че не е познал мъжете, които са го заплашили. За да избегне преследване. Ако се съгласи да свидетелства...

— Не — каза Лорн. — Той и така вече направи достатъчно.

Замълчаха и се обърнаха към майсторите и работниците, които си прибираха нещата, опаковаха инструментите си и един по един напускаха строежа. Някои приятелски и смутено махаха за сбогом на гвардейците. Повечето тръгнаха бавно, с наведени глави, като победен гарнизон, който отстъпва укрепено място на врага.

— Срам ги е, че си тръгват — отбеляза Лиам.

— Те знаят много добре, че правеха много повече от строеж на кула — каза Лорн.

В известен смисъл това си беше една малка победа.

— Тогава не ги оставяй да си тръгнат — каза Вард. — Задръж ги. Или поне им предложи да продължат строежа. Някои ще приемат. Ще дойдат и други може би.

— Без главен майстор?

— Все ще намерим някого...

— Наистина ли? Къде? И кога? — ковачът искаше да отговори, но Лорн не му даде време. — А и дори да продължим строежа, мислиш ли, че ще мине много време, преди Андара да убие някого? Една девойка вече е била изнасилена, Вард. Тези типове не се шегуват.

— И точно затова трябва да нападнем! Повярвай ми, Андара принадлежи към човешки вид, който познава само един закон —

закона на по-силния.

Лорн наблюдаваше своите гвардейци. Всички, с изключение на Лиам, подкрепяха Старият и той почувства тяхното разочарование, когато каза:

— Ще намеря решение. Но за сега няма да правим нищо.

— По дяволите, Лорн! — възпротиви се Вард. — Не можеш...

— Мога! — ядоса се Лорн. — Мога! И го правя! Трябва ли да ти припомням кой командва тук?

Вбесен, Вард стисна юмруци, но успя да се въздържи.

— Аз... — започна той — не разбирам как можеш толкова бързо да се признаеш за победен.

— Кой ти е казал, че се признавам за победен?

— Във всеки случай прилича на това.

При тези думи ковачът се обърна и си тръгна.

— Къде отиваш? — попита го Лорн.

— Да пия! — отговори Вард, без да се обръща.

Прекося двора с тежки стъпки и напусна Черната кула, мърморейки.

Лиам погледна Лорн въпросително.

— Остави — каза Лорн. — Познавам го. Ще се върне, когато се успокои.

* * *

В края на следобед, неспособен да се съсредоточи, Лорн затвори тежкия том със закони, който се опитваше да чете, и повика Лиам, който дойде почти веднага.

— Да?

— Ста...

Лорн се поправи:

— Вард върна ли се?

— Не.

Лорн въздъхна, измъчван от зараждащата се тревога. И докато обличаше черната си ризница, каза:

— Намери го. Не може да е отишъл далеч. Сигурно ще го намериш в първата срещната кръчма.

После, като помисли, добави:

— Или по-скоро в онзи хан, където има навика да ходи...

— „Грифонът“?

— Да, този. Започни оттам — препаса сканда си. — Аз отивам в Кралските архиви за час-два.

Лиам кимна.

Черната кула беше напълно спокойна и потънала в тишина. Загрижен, недоволен, Лорн с удоволствие потъна в оживлението на улицата и с бърза крачка стигна до Архивите, прекосявайки квартала на червените павета, без да го е грижа с кого се разминава, нито пък — евентуално — кой го следи.

Като цяло Вард беше прав. Ониксовите гвардейци не можеха да стоят така, без да направят нещо. Трябваше да контраатакуват и да ударят Андара с риск бързо да изгубят малкото доверие, което започваха да печелят сред населението. Черната кула беше породила крехка надежда сред жителите на Червените павета — надеждата за възстановена кралска власт и справедливост. Но сега, когато строежът й беше преустановен, можеше да се превърне в неизпълнено обещание и да даде основание за недоволство на циничните и на суеверните — затворничка в собствените си скелета като окуцял кон, хванат в своя хамут. И все пак Лорн знаеше, че все още беше прекалено рано да ударят Андара, прекалено рано беше да го предизвикват. Този ден беше близо, но още не беше дошъл.

Сибелиус го прие любезно и изслуша разказа му за прекъсването на строежа и за спречкването с Вард. Беше съгласен с него, че добре е сторил, като не се е изправил веднага и директно срещу Андара — грешка, към която несъмнено началникът на стражите е искал да го подтикне.

— Вие сте Пръв рицар на кралството. Знаете, също като мен, че това ви защитава. Няма да се изненадам, ако префектът Йоргаст му е забранил да ви напада лично. Обаче Андара несъмнено смята, че има право да се защитава и сигурно чака само едно: вие да нанесете първия удар. Кое означава, че ако вие ударите, трябва да го направите достатъчно умело, за да не може той да ви отвърне законно.

— Или достатъчно силно, за да не може той да се надигне.

Разтревожен от решимостта, която четеше в очите на Лорн, Сибелиус неохотно се съгласи и отстъпи:

— Сигурно, сигурно...

После си промени мнението и рече:

— Чакайте, ще ви покажа нещо...

Главният архивар стана, остави Лорн в кабинета си и се върна с един много стар бележник, чиято износена кожена подвързия беше олющена, надрана и дори на места прогорена.

— Ето, погледнете.

Тетрадката беше отворена на две страници, на които имаше рисунка, представляваща укрепена порта. Около нея имаше ръкописни бележки.

— Това прилича на пътен дневник, но написан от луд — обясни Сибелиус. — Попаднах на него случайно и само Сивият дракон знае как е дошъл тук. Някои страници са откъснати. Някои са нечетливи, а други нямат никакъв смисъл. Но вниманието ми беше привлечено от тази рисунка, която изглежда доста правдоподобна. Прочетете надписа, изсечен на фасадата. Може да се предположи, че някой е опитал да го изтрие с гума, но рисунката е доста точна, за да може да се отгатне гербът и да се разберат няколко думи...

Лорн присви очи и наистина позна герба. Вълча или кучешка глава, два кръстосани меча: това със сигурност беше гербът на Ониксовата гвардия.

Обаче текстът...

— Това е на староимелорски — каза Лорн. — Но като че ли е девизът на ониксовите гвардейци, а?

— Това означава: „На Върховното кралство служим. Върховното кралство защитаваме“.

Лорн вдигна поглед.

Полазиха го тръпки от вълнение, сякаш откриваше първия елемент от непознатата дотогава загадка, чиято важност обаче предчувстваше.

— Къде е била направена тази рисунка? — попита той. — Какво представлява? Кое е това място?

— Не зная. Става въпрос за изоставено място, което авторът на бележника открил след много дни бродене... Но важното не е това, рицарю. Бележникът е стар, а според мен надписът, който авторът е преписал, е още по-стар. Така че този девиз, който някои са искали да изтрият, несъмнено е първият девиз на Ониксовата гвардия...

Тогава Лорн си помисли за надписа, издълбан над портата на Черната кула, и разбра какво искаше да му каже главният архивар. Имаше само една различна дума в двата последователни девиза на Ониксовата гвардия, но тя променяше всичко.

— „На Върховното кралство служим. Върховното кралство защитаваме“, Лорн. Върховното кралство. Не Върховния крал. Преди да станат защитници на Върховния крал, ониковите гвардейци отначало са били защитници на Върховното кралство...

* * *

Лорн се върна на смрачаване.

Докато вървеше, мислеше за странния пътен бележник, пъхнат в кожената му ризница. Според Сибелиус нищо не позволяваше да се предположи кой е авторът му, но по някои белези можеше да се допусне, че беше живял преди около век. Но други въпроси събуждаха любопитството на Лорн. Кое беше това място, което укрепената порта защитаваше? Беше ли съществувало? И ако не беше родено от болното въображение на луд човек, съществуваше ли още? И къде? Лорн се надяваше да успее да разчете страниците, покрити с дребния, нечетлив почерк, който Сибелиус не беше успял да прочете. Знаеше, че текстът често беше налудничав. А може би имаше скрит смисъл.

Съществуваше и загадката с девиза на ониковите гвардейци.

Защо и кога беше променен? Дали тази промяна беше изпълнена със смисъл, както Лорн предполагаше? Дали беше станала много преди Ерклант I да разпусне Ониксовата гвардия? Тези две събития бяха ли свързани по някакъв начин?

Потънал в своите питания, Лорн почти беше забравил за всичко останало. Но бързо се върна към действителността, когато завари Черната кула развълнувана — няколко десетки любопитни се бяха струпали пред подвижния мост. Разбута тълпата зяпачи, за да влезе, и намери на двора Лиам и Логан — предпазливи повече от всякога.

— Щях да пращам някого да ви търси — каза Лиам.

— Какво се случва тук?

— Намерихме Вард. В ковачницата е.

Лорн побърза да отиде в ковачницата, на вратата стоеше Йерас и пазеше.

Вътре Вард беше легнал на походното си легло, Дуайн и Ериад стояха при него. Старият ковач беше ударен няколко пъти в лицето, а кървава превръзка беше омотана около дясната му ръка. Опиянен от алкохола, с изцъклен поглед, той си мърмореше и негодуваше сам.

— Бил се е със стражи — обясни Ериад. — Пристигнахме твърде късно.

— Ръката му?

— Заковали го за една маса, преди да тръгнат — за да ни дадат пример.

Дуайн се дръпна, Лорн седна до Вард.

— Как си? — попита го съчувствено.

Старият ковач го позна през замъгления си от виното поглед и изръмжа:

— Няма да останеш доволен...

— А да ми разкажеш?

Вард изруга.

— Както искаш. Пиех си. Спокойно... И после тези... тези типове влязоха. Стражи. Не ме видяха. Искаха пари в замяна на тяхното... покровителство. Но собственикът не можеше да плати и тогава те започнаха да го... Бяха петима, но добре ги подредих — Вард се оживи. — Мамка му, Лорн! Ти щеше ли да ги оставиш да си правят каквото си щат?

— Не — призна Лорн.

Изправи се, погледа Вард за момент, после, след като взе решение, каза усмихнато:

— Ти спечели, луд дъртако. Ще им обявим война. Но по моя начин.

— Доволен съм да го чуя. Но бъди предпазлив. Хората на Андара може да са подлеци, които нападат само когато са много, но най-вече са убийци. Това, че си Пръв рицар, не те предпазва от добре насочен кинжал.

— Има право — подкрепи го Дуайн. — Може да попаднете на лоша среща. Да ви се случи нещастие.

— И една сутрин някой ще намери труп, на който този пръстен няма да го има — каза Вард. — Повярвай ми, той тревожи много

повече Естеверис, отколкото отрепка като Андара...

Дуайн потвърди.

— Може би ще е по-добре да не излизате повече сам в квартала, рицарю.

Лорн вдигна рамене, но Вард сграбчи ръкава му с бинтованата си ръка.

— Обещай ми, Лорн. Погледни какво ми сториха.

* * *

На следващата сутрин Лорн получи официална покана от Кралския дворец.

ГЛАВА 12

Сред деветте хълма на Ориал имаше още един, десети, по-просторен и по-висок от другите. На него се намираше Дворецът, който отначало беше дворец на кралете на Лангър, а преди тях — на Великия бял дракон на познанието и светлината. Ограден с порти и крепостни стени, издигнати с магия, против силите и влиянията на Тъмнината, Хълмът на Върховните крале беше като остров с дворец, който имаше неизброими дворове и тераси, храмове и частни резиденции, кули и градини, овощни градини, гора, река и блата, древни развалини, пристанище, къпано от водите на Ейрдър. Разказваше се, че човек може да изживее целия си живот там и за цял живот да не успее да види всичко.

„Хроники“ („Книга на Ориал“)

Лорн мина през Портата на бронзовите лъвове и се представи на постовия. Един слуга го чакаше. Прие го с големи почести и го помоли да го последва. Тъй като Лорн прие, малък ескорт от войници с алебарди тръгна след тях.

Лорн се напрегна.

Поканата беше дошла същата сутрин, донесена от кралски пратеник на кон, който не мина незабелязан в квартала на червените павета. След него вървяха неколцина любопитни, които стояха пред Черната кула, докато той премина по подвижния мост и влезе в двора. Впечатлен от ливреята на конника, Дарил беше побързал да потърси Лорн. Той беше слязъл от строежа по риза, потен, с коси, пълни с прах.

— Какво става? — попита Лиам, когато пратеникът си тръгна.

Ониксовите гвардейци работеха на строежа, ако Лорн не им беше възложил други поръчения. Тази сутрин само Йерас не беше там. Останалите последваха Лорн и Лиам в ковачницата, където бяха

свикнали да се събират далеч от хорските уши. Ковачницата поне имаше покрив.

— Поканен съм в Двореца на обяд — обяви Лорн, след като прочете писмото.

— От кого? — попита Дуайн.

— Не е казано. Но печатът в края на страницата е на Върховното кралство.

— Кралска покана — процеди Лиам.

— Недоверие — рече Вард, като разтриваше ставите на ранената си ръка.

Лорн мислеше за това предупреждение, докато вървеше след слугата по коридорите на Двореца, а зад гърба му имаше шестима войници. Колко произволни арести бяха започнали по този начин, откакто кралица Селиан беше на власт? Колцина бяха отговорили на покана, преди да бъдат затворени без процес за един месец, шест месеца или една година? А колцина бяха изчезнали завинаги? Трудно беше да се направи разлика между слуховете и истината. Тъй като я мразеха, по адрес на кралицата се носеха най-невъзможни слухове. Но нейната бруталност и жестокост, особено когато се поддадеше на гнева си, изобщо не бяха легендарни. Колкото до Естеверис, той не беше чакал никого, за да се впусне в политически убийства.

Лорн беше убеден, че Естеверис го наблюдава още от пристигането му в Ориал. Благодарение на своите шпиони министърът сигурно знаеше и най-дребното нещо, което беше казал или направил. Но това, което не знаеше, сигурно го интересуваше още повече. И може би дори го тревожеше. Каква беше истинската цел, която Лорн преследваше? На краля ли се подчиняваше, или на самия себе си? И с каква цел? Естеверис беше прекалено проникателен политик, за да не се тревожи от появата на нова фигура на шахматната дъска на Върховното кралство.

Лорн забеляза, че слугата забавя крачка и влага повече време в отварянето на някои врати, отколкото беше необходимо. Лицето на мъжа оставаше безизразно, но ръцете му леко трепереха, което окончателно събуди недоверието на Лорн. Всичките му сетива бяха нащрек, беше готов да извади меча си и особено внимаваше за движенията на войниците зад гърба си. Вече не срещаша много хора по коридорите, прекосявайки една част от Двореца, която Лорн не

познаваше добре. Не се беше разтревожил истински, докато смяташе, че Естeverис ще иска да го приеме в пълна дискретност. Но тези почти пус­ти коридори бяха удобно място и за засада — удар с кинжал; убиец, който изчезва също толкова бързо, колкото е нанесъл удара, и никога няма да бъде хванат; войниците, които се спускат да го гонят и се връщат с празни ръце, но не и преди кръвта на Лорн да изтече напълно.

Лорн се почувства уязвим.

Беше ли сгрешил, като отказа Лиам да го придружи? Един свидетел винаги е смущаващо обстоятелство, а два меча са по-добре от един...

* * *

Слугата го остави в един вътрешен двор, в който виещи се розови храсти красяха колоните и сводовете. Войниците останаха — бдителни, безразлични часови.

Смутен, Лорн продължаваше да се пита кой го беше поканил в двореца. Естeverис? Трябваше да бъде някой, който има правото да използва печата на Върховното кралство.

Кралицата? Малко вероятно. И освен това тук ли щеше да го приеме?

Тогава принц Ирдел — по-големият син на краля и наследник на трона? Но както всички в Ориал, и Лорн знаеше, че той беше заминал за Ангборн, за да подготви посрещането на майка си.

Тогава...

В градината на двора, там, където централните алеи от жълта пръст се пресичаха сред тревните площи, масивите и беседките от разцъфтели цветя, Лорн видя един меч, забит в земята.

Приближи се до него.

Мечът беше сармска рапира и нещо беше закачено на дръжката ѝ.

Маска от черна кожа.

Усмехнат, Лорн свали връхната си дреха, нави ръкавите на ризата си, свали колана си, махна тежкия скандски меч, свали очилата и сложи маската.

Накрая взе рапирата и започна да дебне наоколо.

Двама мъже не закъсняха да се появят, като всеки един от тях идваше от противоположен ъгъл. И те бяха с навити ръкави на ризите. И те също държаха рапири — същите като рапирата на Лорн.

И носеха маски.

Едната бяла. Другата червена.

Заедно нападнаха Лорн и започна битка. Бърза, виртуозна битка, но също така и весела: битка на трима събрата фехтовчици, които се познаваха до съвършенство.

Битка на трима приятели.

Изправяха се двама срещу един, но щом самият започнеш да отслабва, единият от другите двама веднага се обръщаше против доскорошния си съюзник. От едно предателство към друго, битката непрестанно се променяше и всеки един ту нападнаше, ту се отбраняваше. Понякога всеки един от тримата се биеше сам за себе си и нападаха, парираха, отвръщаха от всички страни. Стоманата звънтеше, свистеше, цепеше въздуха близо до коремите и главите. Макар да не се лееше кръв, фехтовачите не се щадяха. Удряха се с рамо, с лакти, ритяха се. И при всеки пропуск, при всяка хитрост избухваха щастливи, подигравателни смехове.

Накрая съвсем се умориха.

Останали без дъх, но щастливи, свалиха маските си, преди да се прегърнат с широки, развълнувани усмивки.

Както когато бяха юноши и се упражняваха заедно, Алан носеше бялата маска, а Енцио — червената.

Лорн винаги беше предпочитал черната.

* * *

Един час по-късно, без да напускат Двореца, те приключваха обяда си върху тревата край едно езеро, под сенките на плачещите върби. Бяха сити, леко пийнали и разсеяно гледаха рибите, които раздвижваха повърхността на бистрата вода.

— Ежин жъп ми ше куати — каза Енцио, като буташе с език един от кътниците си.

— А? — попита Алан, чиято скула беше разкрасена от хубава цицина.

— Аш... Казвам, че един зъб ми се клати.

Лорн се усмихна.

— Ще почакам малко и после ще ти съчувствам.

Освен че устната му беше подута, беше получил удар в ребрата, от който още го болеше. Независимо от това се чувстваше добре и отпушен от когато и да било след освобождаването си от Далрот. Несъмнено и виното допринасяше. И вълшебната, спокойна атмосфера, грейналото слънце, свежия, ухаещ въздух. Но най-вече това, че отново беше намерил двама приятели.

Еленцио дьо Лоранс беше син на могъщия херцог на Сарм и Валанс, при когото Лорн и Алан бяха израснали. Традицията изискваше принцовете на Върховното кралство да бъдат възпитавани от кръстниците си. Обикновено кръстникът на даден принц биваше избран сред висшето благородничество на кралството, но за третия си син крал Ерклант беше предпочел да удостои с тази чест чуждестранен господар, когото ценеше високо и комуто се доверяваше напълно. Така че, когато навърши дванайсет години, Алан беше изпратен в Сарм. Лорн замина с него и двамата бяха облагодетелствани от отличното възпитание, дадено на Енцио, с когото бързо ги свърза искрено и дълбоко приятелство, което щеше да продължи и в бъдеще.

Погледът на Енцио попадна върху пръстена на Лорн.

— Пръв рицар на кралството — каза той. — Ни повече, ни по-малко... Това означава ли, че трябва да ти казвам „сир“?

Лорн изпъшка.

— Кретен. Заслужаваш да те принудя да го правиш.

Енцио се ококори.

— Би ли могъл? Наистина?

— По принцип, да. Освен в присъствието на Върховния крал.

— О?

— Престани да влудяваш Енцио, сир. Нали не искаш да ти казвам „татко“, а? — иронично подхвърли Алан.

— Мисля, че си доста лекомислен, синко.

Избухнаха в смях.

Енцио грабна една бутилка, която обиколи от уста на уста, после принцът каза:

— По-добре ни разкажи за твоята Ониксова гвардия, Лорн.

— Това не е *моята* Ониксова гвардия, а Ониксовата гвардия.

Кралят пожела да я създам отново.

— С каква цел? — попита Енцио.

— С цел да възстановя неговата власт над Върховното кралство.

— Имаш ли пари? — попита Алан.

— Малко.

— Хора?

— Неколцина.

— Това не е кой знае какво.

— Не е. Но е начало.

Енцио се намеси:

— Затова ли кралят те направи Пръв рицар?

— Така мисля.

— Ти го заслужаваш, Лорн. Винаги си го заслужавал — каза сармският принц, като потупа приятеля си по рамото.

— Благодаря.

— Потвърждавам го — каза Алан, като надигна бутилката. — За Първия рицар на кралството!

И всички отново пиха направо от бутилката.

— И все пак — поде отново принцът — можеше да се обадиш, когато се върна в Ориал. Или дори преди това.

— Не знаех, че си в Двореца.

— А дали не можа да се осведомиш?

— Вярно е, че не го направих. Но имах да свърша много неща.

— А защо не дойдеш да живееш в Двореца? С Енцио, който е тук, ще е като в доброто старо време.

— Черната кула е почти напълно пригодна за живеене. По-добре ми е там.

— Всъщност, става дума за това всеки да разбере, че нямаш нищо общо с местната власт, нали? — подхвърли Енцио.

Лорн се извърна към него.

— Да. Има го и това.

От тримата Еленцио дьо Лоранс винаги бе бил най-ловък, най-хитър. Имаше от кого да го наследи. В семейство Лоранс талантът за интриги и вкусът към заговори беше фамилна черта.

Енцио познаваше значението на символите в политиката.

— За теб се говори много в Двореца — каза Алан.

— И какво разправят?

— Най-вече се задават въпроси. А изглежда, че правиш мизерии на стражата в Червените павеа? Йоргаст сигурно не е доволен.

— Кой е Йоргаст? — попита Енцио.

— Префектът на Червените павеа — обясни Лорн. — Стражите са на заплата при него. Амбициозен и продажен. Корумпиран.

— И племенник на Естеверис! — уточни Алан.

— Вярно е — потвърди Лорн. — И племенник на Естеверис.

Това имаше своето значение и Енцио разбра. Погледна Лорн право в очите с разбираща усмивка. Той със сигурност не беше избрал квартала на червените павеа случайно.

— Ами ти? Какво те води в Ориал всъщност? — попита Лорн, като придърпа една чиния със сирене.

— Посланическа мисия — отвърна Енцио. — Баща ми ме натовари да го представлявам по време на отстъпването на Ангборн.

Лорн прие новината с възхитено изражение.

Бащата на Енцио му оказваше голяма чест. Но това означаваше също, че херцогът — стар приятел и боен другар на Върховния крал — не искаше да присъства на триумфа на една политика, която сигурно осъждаше. Без при това да иска да поема риска за дипломатическа криза с Върховното кралство. Много навременна треска беше повалила херцога и херцогствата Сарм и Валанс щяха да бъдат представени официално и достойно, но от най-големия син, а не от бащата.

— Кралският кортеж тръгва след две седмици — каза Алан.

— Ти участваш ли? — попита Лорн.

— Всички сме включени. Майка ми, брат ми, Естеверис. Аз. И всички посланици и чуждестранни представители, които се намират в Двореца.

— Но преди това давам вечеря — обяви Енцио. — Разбира се, ти си поканен.

Лорн се намръщи.

— Лис ще е тук, Лорн — натърти Енцио.

Лорн замълча и леко пребледня.

Погледът му зад тъмните очила помръкна. Преглътна и бутна чинията със сирене.

— Не мисля, че това е добра идея...

— Мисля, че на нея ще ѝ е приятно да те види отново. Ще можете да поговорите.

— Ще си помисля.

Енцио познаваше достатъчно добре своя приятел, за да знае, че нямаше да получи нищо по-добро.

— Това е всичко, за което те моля, Лорн. И мога да те уверя, че ти ѝ липсваше. Моята сестра не те забрави.

* * *

Малко по-късно Алан придружи Лорн на тръгване от Двореца.

— Добре ли си? — попита той. — Много добре видях, че споменаването на Алисия те разтърси преди малко. Все още я обичаш, нали?

— Не зная. Наистина не зная.

— А иначе? Как си?

— Добре съм. Върховният крал ми даде цел. Това ми помага да остана на крака.

— Не е срамно понякога да се облегнеш на рамото на приятел.

Лорн се усмихна признателно.

Бяха стигнали в последния двор от кралските покои, там, където се бяха разбрали, че Лорн ще остави Алан.

Стиснаха си ръцете.

— Ще е добре, ако можеш да ми се обаждаш, за да знам какво правиш, без да е необходимо да ти пращам друга покана — каза принцът.

— Обещавам.

— Имаш ли нужда от нещо? От каквото и да било? За твоята кула, за твоята гвардия, за теб? Ако е по силите ми, трябва само да ми кажеш.

Лорн помисли и каза:

— Конче. Добри.

— Разбрано.

— Благодаря.

— До скоро, Лорн. Грижи се за себе си.

— До скоро, Алан.

Лорн се прибра направо в Черната кула.

Същата вечер десет великолепни бойни коня пристигнаха от Двореца.

ГЛАВА 13

Една сутрин Лорн направи преглед на хората си в двора на Черната кула.

За пръв път обличаха кожените ризници с тъмни халки. На сърцето носеха емблемата на Ониксовата гвардия — вълча глава и два кръстосани меча. Бяха сериозни, достойни и горди, Ериад се мъчеше да изглежда подобаващо до другите. Ръката на Вард все още беше превързана, а на лицето му личаха белезите от ударите, които беше получил, но стоеше изправен и погледът му беше по-решителен от когато и да било. Логан — безстрастен и с ръкавици, беше въоръжен с двете си остриета близначки. Дуайн беше нарамил един боен чук, който обикновен мъж трудно щеше да повдигне с две ръце. С кожена превръзка на лявото око Йерас беше препасал меч на хълбока си, а в ботуша му беше затъкнат гелтски кинжал. Лиам носеше на гръб тежкия меч, който беше единствената му ценност.

Доволен, Лорн се обърна към Дарил, който тъкмо идваше. Юношата държеше в ръка кофа с боя, в която беше потопена четка, и голямо парче мукава под мишница.

— Готов ли си? — попита го Лорн.

— Да, месир.

— Отваряй си очите и не се отдалечавай от нас, ясно ли е? И ако нещата наистина загубеят, бягай вътре в лечебницата.

— Разбрано.

— Обещах на Сибелиус, че нищо няма да ти се случи, ако те взема на служба при мен. Не ме карай да лъжа.

Яхнаха великолепните коне, подарени от Алан, и тръгнаха по спуснатия подвижен мост, Лорн вървеше отпред, последен идваше Дарил, пеша, на няколко крачки от тях. Но той трудно се забелязваше. Лорн и ескортът му от конници привличаха всички погледи.

Доспехите и строгото изражение на тези, които ги носеха, оказваха своето въздействие.

* * *

Когато пристигнаха на Площада на брястовете, пред лечебницата на отец Елдрим се бяха събрали вече доста хора. Имаше жители на квартала, предупредени от слуховете. Но там беше и Андара и десетина стражи, застанали назад, под сянката на дърветата, на които площадът дължеше името си.

Лорн слезе от коня и почука на вратата на лечебницата.

Докато чакаше да му отворят, той се обърна към тълпата и се запита колцина сред всички тези хора, които го гледаха, бяха тук, за да покажат симпатията си към Кадфелд, и колко бяха дошли да видят как ще се разиграе новото действие на една предизвестена трагедия. Защото в последните дни инцидентите между Черната кула и стражите бяха станали още повече, така че хората не се питаха дали Андара ще удари пак. Питаха се кога и как.

Осъзнаващи опасността, на която Лорн се излагаше по този начин, неговите хора бяха особено бдителни. Останали на конете, Дуайн, Ериад и Логан пазеха достъпа до стълбището. Няколко стъпала по-нагоре Йерас бавно оглеждаше събраното множество, а арбалетът в ръката му беше готов за стрелба. Бдителни като останалите, Лиам и Вард бяха на един скок разстояние от Лорн.

Вратата се отвори и отец Елдрим се появи, последван от Кадфелд, опрян на ръката на една монахиня. Старият човек все още предизвикваше жал с вида си, независимо от положените грижи и изминалото време след побоя. Беше отслабнал. Лицето му беше изпито и вървеше с малки крачки, опрян на бастун. Изглеждаше ужасно безпомощен и всички се развълнуваха.

Кадфелд застана за миг неподвижно на стълбите — пред очите на всички, сякаш заслепен и разколебан.

И тогава някой изръкопляска наред пълната тишина.

После още един.

Трети, четвърти, пети.

И тъй като стражите не мърдаха, ръкоплясканията станаха по-свободни, весели, силни. Разбира се, бяха предназначени за Кадфелд. Но те отбелязваха и надеждата за свобода, началото на бунт. Не всички ръкопляскаха, но тези, които го правеха, се поздравяваха за това, че

бяха посмели, и горди от възвърнатата смелост, изпращаха послание към стражите.

Лорн го разбираше също толкова добре, колкото и Андара.

От най-горното стъпало на каменното стълбище той размени с началника на стражите дълъг поглед над шумната тълпа, която ги разделяше. Андара не виждаше очите на Лорн. Само два тъмни правоъгълника, които отразяваха блясъка на слънцето. Обаче не се съмняваше, че този поглед е предизвикателен. Стисна челюсти и сви юмруци, като се мъчеше да изглежда невъзмутим.

Без да изпуска Андара от поглед, Лорн се наведе към отец Елдрим.

— Все още ли сте решен да го направите, отче?

— Да.

— Още имате време да се откажете.

— Зная. Действайте.

Тогава Лорн кимна с глава към Дарил, който чакаше долу. Юношата се качи при тях и закачи мукавата, която носеше, на вратата на лечебницата. Това беше шаблон, който той боядиса с черна боя с няколко замахания на четката.

Заинтригувана, тълпата се успокои и скоро видя рисунката, от която се процеждаше боя по вратата: два кръстосани меча, чийто смисъл беше очевиден.

Ониксовата гвардия пазеше тази къща и нейните обитатели.

Лорн вдигна ръце, за да накара тълпата да замълчи.

— Жители на Червените павета! Казвам се Лорн Аскарриан — Пръв рицар на кралството. Смятано от този ден, в името на Върховния крал и с властта, която той ми повери, ви предлагам защитата на Ониксовата гвардия! Достатъчно е да я поискате и да го покажете, като нарисувате този знак на вратата си! Тези мечове са нашите мечове! Те ще ви защитават и предизвиквам всеки, който пожелае да ми се противопостави!

Тълпата потръпна.

Всички се обърнаха в очакване към Андара — някои се блъскаха с лакти, други се изправяха на пръсти, напругаха шии да видят как ще реагира.

Началникът на стражата остана неподвижен, не каза нищо, но очите му блестяха от ярост. После даде една отсечена команда и се

обърна, последван от хората си.

Тълпата го гледаше как си тръгва унижен, невярваща на очите си, после изведнъж беше обзета от веселие. Хората викаха, поздравяваха се, смееха се и крещяха „да живее“.

— Ето — каза Лорн мрачно. — Войната е обявена.

— Надявам се, че знаете какво правите, синко.

— Андара няма да посмее да се изправи срещу мен. Но вие внимавайте, отче. Може да нападне вас.

— Единственият ме закриля.

За пореден път Лорн се запита докъде стигаше истинската смелост и докъде сляпата вяра в абсолютното доверие, което черният свещеник показваше пред лицето на опасността.

— Но не се лъжете — продължи отец Елдрим. — Тези хора ръкопляскаат и се радват. Сега са многобройни и се чувстват силни. Мигът ги опиянява. Прави ги смели, защото стават безгрижни. Но после ще се приберат у дома. Сами. И ще размислят. Ще се замислят за това, което може да изгубят и отново ще започнат да се страхуват. Ще си кажат, че не можете да защитите всички, и ще са прави.

Тъй като Лорн не казваше нищо, свещеникът се обърна към него и настойчиво попита:

— Нали?

— Няма война без жертви, отче.

Само те двамата можеха да чуят какво си говорят, така че на отец Елдрим му се стори, че не е чул добре.

— Какво казвате?

— Казвам, че имате право, отче. Не мога да защита всички тези хора от стражите. Нито семействата им. Нито къщите им. Нито дюкяните им.

— Някои ще си платят за проявената днес дързост.

— Да. Рано или късно Андара ще си отмъсти за унижението, което понесе преди малко.

Сдържайки зараждащия се гняв, черният свещеник погледна Лорн, който гледаше тълпата.

— И това не ви ли притеснява?

— Това е неизбежно. Така че го приемам.

— Вие го приемате, без обаче на вас да ви струва кой знае какво — обвини го свещеникът. — И толкова по-зле, ако невинни хора

платят за вашата амбиция. Защото нищо не е по-важно от Черната кула, нали?

Лорн трябваше да положи усилие да остане спокоен. Бавно и дълбоко си пое въздух и след кратко мълчание каза:

— Свещеници, черни свещеници — също като вас — дойдоха веднъж в Далрот. Много се молиха, отслужиха няколко литургии и изповядаха затворниците. Спомням си единия от тях. Възрастен мъж, който преди това бил военен свещеник. Беше придружавал армии на война и беше видял всички ужаси на света. Тъй като искаше от мен да изповядам греховете си, аз му казах, че най-големите грешници в Далрот, каквото и да са направили, не са затворниците. Защото това, което изтърпях там — денем и нощем — не го заслужавах, отче. И знаете ли какво ми отговори този възрастен свещеник?

— Не.

— Отговори ми, че страданията и нещастията, които са ни пратени на този свят, нямат никакво значение. И че единственото важно нещо е спасението на моята безсмъртна душа.

Лорн замълча.

— Е... е, и какво? — колебливо попита отец Елдрим.

— Грижете се техните души — каза Лорн, като посочи тълпата с брадичка.

И като се обърна към свещеника, леко смъкна очилата си, за да не пропусне той ледения огън, който изгаряше разноцветните му очи:

— Грижете се за душите им и за нищо друго.

* * *

С Лорн начело на ониксовите гвардейци ескортираха Кадфелд до Черната кула, като се разбраха, че там старият продавач на книги спокойно ще завърши възстановяването си. Настаниха го в един мебелиран заслон, който Дарил беше подредил с голямо старание. Едно легло, маса, стол, няколко книги и покрив върху четири стени. Не беше кой знае какво, но Кадфелд не можа да скрие вълнението си, когато влезе.

— Благодаря — каза той дрезгаво.

— Тук сте у дома си — отвърна Лорн, докато Дуайн помагаше на стареца да легне на леглото. — Естествено, вие сте свободен да идете където пожелаете, но не ви съветвам да напускате Черната кула. Няма да е разумно.

Кадфелд се смръщи от болка, докато се изправяше, а Дарил пъхаше две възглавници зад гърба му.

— Повярвайте ми, рицарю, не бързам да се срещна отново с хората на Андара. И ви обещавам да устоя на желанието да подскачам по вашите скелета...

Лорн се усмихна.

— Точно това щях да ви забраня — каза той като се дръпна, за да пусне Дуайн да излезе.

Той му благодари с кимване.

— Излишни предпазни мерки — иронично каза Кадфелд. — Достатъчно щеше да бъде да ми вземете патериците...

— Добра идея — каза Лорн напълно сериозно. — Дарил, ще отнесеш патериците на достопочитаемия Кадфелд и ще му ги върнеш само когато ти наредя.

Смутен, юношата се обърна към Лорн с ококорени очи.

— Наистина ли, месир?

След кратко съчастническо мълчание двамата мъже едновременно избухнаха в смях. Объркан, но добър играч, Дарил разбра, че с него се шегуваха и се засмя.

— Извинете ме — каза той.

— Изчезвай — отвърна Лорн с обич. — Но минавай редовно да видиш дали няма нужда от теб тук, ясно?

— Да, месир.

— Благодаря.

Юношата излезе.

— Скоро ще бъдете на крак — обеща Лорн. — И ще мога да кажа на Дарил да ви донесе патериците, без да ви липсват.

— Бога ми... — рече Кадфелд.

Но беше ясно, че не вярва в скорошно оздравяване, а още по-малко в пълно. Лорн разбра и предпочете да не обижда интелигентността му, като настоява повече.

— Тези кръстосани мечове на вратата на лечебницата — каза Кадфелд. — Наистина ли мислите, че е добра идея?

— Ще стане, когато други мечове бъдат нарисувани на други врати.

— Ако изобщо се случи.

Лорн вдигна рамене.

— Ще видим. Но мисля, че хората от Червените павета не могат повече да търпят насилията на стражата. С тези кръстосани мечове им посочвам начина да го покажат, без да се излагат прекалено.

— За Андара това е обявяване на война.

— Зная.

— Вие имате шестима мъже под ваше командване, рицарю. А Андара има шест пъти повече. Най-малко.

— Да, но аз имам това — възрази Лорн и показа пръстена си. — И имам тази кула и всичко, което тя представлява — усмихна се, уверен в себе си. — Освен това се съмнявам, че хората на Андара струват колкото моите. Дори шестима срещу един.

Лорн видя как сянка премина през лицето на Кадфелд.

— Какво има? — попита той.

Старият човек се поколеба.

— Аз... в нищо не съм сигурен. Но има нещо, което трябва да знаете за Андара...

* * *

Тази вечер Андара бдеше.

Събитията през деня го бяха засегнали лично. Знаеше, че ще има хора, дошли да подкрепят Кадфелд при излизането му от лечебницата. Благодарение на своите доносници, знаеше също така, че ониксовите гвардейци щяха да чакат стария продавач на книги, за да го ескортират, и подозираше, че Лорн ще се възползва от случая, за да се отличи. Обаче не беше предвидил удара с нарисуваните мечове и трябваше да признае, че идеята беше добра, особено сега, когато проклетият свещеник явно показваше, че е на страната на Първия рицар. Ето кое щеше да даде смелост и желание за бунт на неколцина — без никакво съмнение...

И все пак Андара не беше разтревожен. Ядосан? Може би. И разбира се, вбесен, че публично беше предизвикан от Лорн. Но той

разполагаше с коз, който още не беше изиграл, и като се замислеше, не беше зле, че Лорн си мислеше, че води в играта. Ударът, който Андара щеше да му нанесе в подходящия момент, със сигурност щеше да е пострашен. Трябваше само да изчака подходящия момент. Засега щеше да е достатъчно да наложи няколко наказания, за да откаже хората от квартала да рисуват бели мечове по вратите си. Лорн вярваше в символите. Що се отнася до Андара, той вярваше в бруталността и в страха.

Тъй като имаше един час време за убиване тази вечер, Андара се съгласи да приеме младата жена, която се появи в хана, който беше направил свой генерален щаб и където той и хората му си почиваха и се занимаваха с делата си. Беше съпругата на просбописеца на Червените павета. Работата му не вървеше добре. Семейството имаше нужда от пари и младата жена идваше да помоли Андара да им даде заем, който мъжът ѝ от гордост не можеше да поиска. Всъщност Андара извличаше огромни печалби от дейността си на лихвар. Тъй като съпругата на просбописеца беше и хубава, освен умна и свенлива, той си направи удоволствието да ѝ даде парите, от които се нуждаеше, и този път се задоволи да се изпразни в устата ѝ, въпреки сълзите ѝ.

Младата жена все още беше на колене и разплакана, когато Андара я остави и напусна хана. Усмивваше се, самолюбие то му се ласкаеше, че е успял да унизи и подчини на волята си още една „кокетка“ — а и тази също щеше да се върне, както и другите, да плати лихвите. Лорн със сигурност не можеше да си позволи да направи такова нещо. Нито пък някой друг в Червените павета. Той единствен имаше тази власт и докато това беше така, нямаше никакви причини да се безпокои. Всичко останало беше само приказки и ръкомахания...

Градският часовник удари полунощ, когато Андара пристигна на мястото, където беше срещата му — малка, изоставена градска градинка. Той беше пристигнал навреме, но човекът вече го чакаше.

— Нямам много време — каза Ериад, като излезе от сянката.

ГЛАВА 14

Сутринта на по-следващия ден отец Елдрим дойде пред портата на Черната кула и каза, че иска да говори с Лорн насаме.

— Какво има, отче? — попита Лорн.

— Става дума за една доста деликатна работа, рицарю. Нуждая се от помощта ви, но ще бъде необходима и вашата дискретност в някои отношения.

— Добре.

— Тогава елате при мен в лечебницата след час, ако обичате.

— Не можете ли да ми кажете нещо повече?

— Не мога да повтора пред вас нищо от това, което ми беше казано при изповед. Мога само да насърча този или тази, който говори с мен, да го сподели с други, ако други могат да помогнат по-добре от мен.

Лорн се съгласи.

— До след час, отче.

— Благодаря.

* * *

Един час по-късно в една от градините на лечебницата Лорн се оказа заедно с отец Елдрим и една разплакана млада жена, която черният свещеник се мъчеше да успокои. Лорн не знаеше коя е тя и се съмняваше някога да я е срещал. Беше доста млада и по-скоро хубава, облечена скромно. Седнала и превита на две, тя се мъчеше да сдържа сълзите си, очите ѝ бяха зачервени, а чертите на лицето ѝ издаваха безпокойство.

Лорн седна срещу нея, свали си очилата, наведе се напред и каза:

— Кажете ми.

Младата жена въпросително погледна отец Елдрим, който със съчувствена усмивка я насърчаваше да говори.

— М... мъжът ми... Той изчезна.

— От колко време?

— От... Вчера вечерта се скарахме... Той излезе и... и не се върна.

Тя избухна в плач.

Лорн се изправи и възнагради свещеника с доста неприятен поглед. Значи той беше поискал помощта му за някакъв мъж, който не се прибира след семейна разправия?

— Може би ще трябва да обясните всичко на рицаря, от самото начало — каза отец Елдрим на младата жена. — Като започнете с това коя сте и кой е съпругът ви...

Тя кимна и се овладя.

— Да, простете... Аз... Казвам се Мао Верен. Съпруга съм на Лоа Верен.

— Верен — каза Лорн. — Просбописецът?

— Да. Той.

Лорн си спомни младия мъж, който говореше с другите на чашка, когато Кадфелд се беше присъединил към тях онзи ден в кръчмата.

— Не го познавам лично — каза Лорн. — Но вече сме се срещали. Зная кой е.

Свещеникът взе ръцете на младата жена в своите и ѝ прошепна:

— Можете да разкажете всичко на рицаря, Мао. Всичко. Гарантирам за него. Освен това той единствен може да ви помогне.

Тогавя Мао обясни, че с малкото, което печели нейният съпруг, не могат да свързват двата края и тъй като дълговете им се трупали все повече, тя се решила да иде да поиска заем от Андара. Разбира се, направила го тайно. Първо, защото Верен бил човек на честта и много горд, за да дължи пари на такова омразно същество. После, защото Мао знаела какво ще поиска от нея началникът на стражите. Това неизбежно се случило, но поне донесла пари, за да погаси най-неотложните им дългове.

— Аз... мислех си, че постъпвам добре... Имахме нужда от тези пари, разбирате ли? Нужда!

Лорн кимна.

— Но съпругът ви разбра истината, нали?

— Да. Разбра, че съм платила някои от дълговете ни и поиска да разбере как. Аз... не можах да го излъжа. Умолявах го да ми прости, но той изпадна в луда ярост. Той... той ме обиди. Дори си помислих, че

ще ме набие, но той излезе преди да го направи... Това беше вчера вечерта. И оттогава...

Лорн беше чул достатъчно.

Но като забеляза кръвоизлив на скулата на младата жена, попита:

— Кой ви причини това тогава?

— Андара. Зная, че Лоа е отишъл при него вчера вечерта. Сигурна съм! Тогава...

— Вие сте отишли отново при този звяр.

— Да.

Мао отново потъна в сълзи.

* * *

Когато се върна в Черната кула, Лорн събра хората си и им разказа за какво става дума. От уважение към Мао не каза нищо за това, което Андара я беше накарал да направи, но никой не беше толкова глупав.

— Вард, Дуайн и Йерас, идете и дискретно поразпитайте в квартала. Опитайте се да разберете какво е направил Верен вчера вечерта, след като е напуснал жена си, и дали не е допуснал лудостта да иде да търси сметка от Андара... Останалите, бъдете готови — никога не се знае.

Един час по-късно Вард се върна с версия на фактите, която Дуайн и Йерас щяха да потвърдят почти изцяло. Андара и неговите хора били толкова сигурни в своята ненаказуемост, че почти не се стараели да прикрият злодеянията си. Но ониксовите гвардейци — и особено Вард — вече се ползваха с известно доверие в Червените павата. Намериха се езици, които се развързаха. При условие, че ще бъде запазена анонимността им, се бяха явили свидетели, твърде щастливи, че са намерили някой, към когото да се обърнат.

— Верен започнал да пие — обясни Вард. — После отишъл да тропа по капаците на „Счупения меч“ посред нощ. Мъртво пиян. Като обиждал Андара с цяло гърло. Така че събудил цялата улица и всички видели какво се случило после...

Лорн се страхуваше от най-лошото. „Счупения меч“ беше главният щаб на стражите в Червените павата.

— Андара не се показал — продължи Вард. — Ако това се докаже, той спял спокойно у дома си по това време. Но пет-шест от неговите хора излезли. Според тези, които гледали цялата сцена от прозорците си, те отначало искали да изгонят Верен и го бутнали в калта. Но той се изправил и успял да удари един от тях. Изглежда, че това ги подлудило...

Вард прекъсна, за да пийне глътка вино, и Лорн го погледна въпросително.

— Да — отвърна той. — Пребит до смърт. Дори знам къде е трупът...

* * *

Стражите имали своите навици, сред тях и този да се отърват от неудобните трупове на едно съмнително място някъде в покрайнините на Червените павета. Мястото било до такава степен познато, че рано или късно някой, който не знаел къде се намира негов близък, имал разправии със стражите, отивал да търси там.

Ониксовите гвардейци, които бяха тръгнали всички заедно, претърсиха мястото и скоро намериха трупа на Верен в една кална яма. Извлякоха го оттам доста трудно. Просбописецът беше почти неузнаваем и като видя, че отец Елдрим идва с Мао, Лорн нареди да покрийт обезобразеното му лице с кърпа.

Младата жена нададе сърцераздирателен вик, като позна тялото на съпруга си. Спусна се върху него, прегърна го и изплака:

— Прости ми... Прости ми... Не исках... Моля те...

Гвардейците се мъчеха да останат спокойни и безстрастни, но мъката на Мао им свиваше стомаха. Чакаха и не знаеха какво да правят. Най-накрая отец Елдрим прегърна младата жена през раменете и успя да намери думите, които я накараха да пусне трупа на съпруга си.

Вард въздъхна.

— А сега, Лорн? Какво ще...?

Но Лорн не беше там.

— Лорн?

Лорн вече се беше отдалечил и вървеше бързо към групата стражи, които подигравателно присъстваха на сцената. Бяха четирима и много късно разбраха опасността, която представляваше Лорн.

— Забавно ли ви е?

Дори не им остави време да отговорят.

Изненадващо удари първия с глава в лицето, счупи резците на втория с лакът, преви третия на две с непредвидим удар с коляното. Четвъртият сложи ръка на късия си меч, но Лорн го спря.

— Извади я и си мъртъв.

Стражът се закова на място и пребледня, като видя, че ониксовите гвардейци идваха на помощ на своя капитан.

— Иди да намериш Андара — каза му Лорн с леден глас. — Намери Андара и му кажи, че...

Поколеба се, въздъхна и рече:

— И по дяволите. Кажи му това.

Като хвана мъжа за шията с едната си ръка, удари го с юмрук право в лицето, ударът направо отекна, после втори, други три, които му счупиха носа и плисна кръв. Трябваше Вард да го задържи, преди да убие стражаря с голи ръце.

* * *

Същата вечер в Черната кула Лорн се затвори за един час сам с Вард, преди да изпрати Дуайн да събере останалите. Говори им на приземния етаж на главната кула, под скелетата и подовете, които се изграждаха на почти празната сграда.

— Реших тази нощ да преминем в нападение. Андара ще иска да отмъсти за хората си и да спаси реномето си. Не искам да му оставям време.

Погледите се обърнаха към Вард, който стоеше по-назад и мълчеше, но явно не одобряваше това решение.

— Ако трябва да действаме тази нощ — каза Йерас, — нямаме много време.

Всъщност вече се стъмваше.

— Зная. Но ще използваме още по-добре елемента на изненадата.

Бившият разузнавач не изглеждаше никак убеден, но замълча. За малко не беше изгубил живота си при една лошо подготвена операция.

— Остава да определим целта — каза Вард.

Лорн се съгласи.

— Имаме избор — каза той. — Първо, можем да нападнем „Счупения меч“.

— Главната квартира на стражата? — каза Логан. — Рисковано.

— Но това ще поразии духа им — каза Йерас.

— Както на населението, така и на стражите — стигна още по-далеч Лорн.

— Ще трябва да се справим със силна съпротива — каза Лиам. — Несъмнено дори твърде силна.

Ериад също изрази мнението си.

— Да предположим, че превземем хана на щурм — каза Вард. — А после? Ще го запалим? Ще избием всички?

— На мен няма да ми е неприятно да разбия няколко черепа на тия боклуци — каза Дуайн.

— Не сме във война — възрази ковачът. — Червените павета не са околностите на Валмир и „Счупения меч“ не е гелтски преден пост.

Аргументът беше основателен и в главната кула настъпи замислено мълчание.

— Остава решението да се разправим с Андара — каза Лорн след известно мълчание.

Ониксовите гвардейци го заслушаха внимателно.

— Кадфелд ми каза за една къща, която Андара притежавал — обясни Лорн. — Официално тя принадлежи на подставено лице, но той живее точно там. Къщата е заобиколена от голяма градина и е защитена със стена. Скрита е сред дървета.

— Това би било отлично — отбеляза Йерас. — Никой няма да ни види или да ни чуе.

— И кой знае какво ще намерим вътре! — каза Логан. — Там Андара би трябвало да крие богатствата си.

— Във всеки случай ще намерим Андара — каза Дуайн, като стисна юмруци.

— И само няколко часова, с малко късмет — каза Лиам.

— Точно това казва Кадфелд — потвърди Лорн.

Погледна хората си, които изглеждаха съгласни — всички. Само Вард се губеше от полезрението му и той не се обърна към него.

— Значи е решено — заяви той. — Нападаме къщата на Андара тази нощ. Но за да избегнем неприятни изненади, трябва един от вас да отиде и да наблюдава мястото още отсега, докато другите се приготвят. Доброволец?

Йерас искаше да излезе напред, но Ериад го изпревари.

— Аз.

Лорн се поколеба за миг. Изглеждаше, че размишлява, после каза:

— Съгласен съм. Но внимавай да не те забележат. Ако Андара или някой от хората му те видят, ще се усъмнят в нещо и...

— Ще бъда предпазлив — обеща младият мъж.

Изненадан, че е бил отстранен, Йерас въпросително потърси погледа на Вард. Той не му отговори, в това време Лорн дискретно направи знак на Лиам да сложи край на съвещанието.

— Господа — каза ветеранът, — време е да се приготвяме.

Ониксовите гвардейци се пръснаха, с изключение на Йерас, когото Вард дръпна настрана дискретно.

— Зная, че очакваше Лорн да избере теб, вместо Ериад — каза той. — Но ти ни трябваш за друго нещо...

* * *

Андара беше в отвратително настроение, когато след по-малко от час Ериад дойде при него в „Счупения меч“. Беше пил сам в кабинета си и не беше мърдал оттам след боя, който Лорн беше нанесъл на четирима от неговите хора.

— Какво те води? — попита той с леко огорчение. — Днес достатъчно слушах приказки за ониксовите гвардейци...

— Именно. Тази нощ ще можеш да се отървеш от тях.

ГЛАВА 15

Ериад се върна, когато вече се беше стъмнило напълно и знаеше, че всичко беше готово. Беше предупредил Андара, който, научавайки за плановете на Лорн, веднага беше събрал своите стражи, както и няколко допълнителни главорези — друг подобен случай да унищожи Ониксовата гвардия нямаше да има. Капанът беше заложен, оставаше само да се затвори.

Трийсет въоръжени и изпълнени с решимост мъже чакаха Лорн и останалите. Андара не искаше да има нито един оцелял. Беше разположил хората си в своята къща, в градината и наоколо. Заповедта беше да изчакат ониксовите гвардейци да преминат стената, преди да нападнат. По две причини. Първо, защото това щеше да постави Андара в положението на законна самозащита: той щеше да е нападнатият, този, чиято собственост е била нападната посред нощ, и никой — нито префектът Йоргаст, нито кралското правосъдие — не можеше да го обвини, че е защитавал живота и собствеността си. Втората причина беше, че Андара искаше битката да протече далеч от погледите, защото само по име щеше да е „битка“ — това щеше да е чисто клане. При един срещу шестима Лорн и неговите хора нямаха никакъв шанс да се измъкнат от мелето.

Ериад знаеше, че Андара не иска никакви пленници и че дори беше обещал награда за този, който му донесе главата на Лорн. Младият мъж си казваше, че това като нищо би могъл да бъде той. В края на краищата нямаше ли той да е в най-добра позиция, за да нанесе фаталния удар на Първия рицар? Може би Йоргаст щеше да се интересува кой беше убил Лорн. И кой знае дали един ден името му нямаше да стигне до ушите на Естеверис? Защото освен че беше хубаво момче, Ериад беше и амбициозен. Истинска ангелска мутра, но ангел без скрупули и неспособен да почувства и най-малкото угризение.

Беше се оказало направо прекалено лесно да заблуди Лорн и неговата клика.

Почти толкова лесно, колкото да ги привлече в устата на вълка...

Ериад се усмихна при тази мисъл, докато влизаше в двора на Черната кула, но усмивката му бързо се смени със смущение, когато завари ониксовите гвардейци готови за тръгване в две каруци.

— Има промяна — каза му Лорн. — Качвай се, ще ти обясним по пътя.

Хванат неподготвен, младият мъж не можеше да откаже ръката, която Дуайн му подаваше.

* * *

Андара чакаше в дъното на едно преддверие с двама от своите стражи, когато трети дойде тичешком при тях и каза паролата.

— Аз съм — каза той, като спря на входа на преддверието — Тук ли сте?

Андара направи крачка напред и излезе от сянката.

— Очевидно — изсъска той нервно. — Ама не стой като побит там, кретен такъв!

Останал без дъх, мъжът хвърли последен поглед зад себе си, преди да се подчини. Идваше от Черната кула, която Андара му беше наредил да наблюдава докато тръгнат ониксовите гвардейци.

— Готово — каза той. — Тръгнаха.

— Ериад с тях ли е?

— Да.

— Кога ще дойдат?

— Мисля, че след половин час.

Андара се сепна.

— Струва ми се доста дълго — каза той. — Сигурен ли си?

— Идват с две каруци, затова.

— Кар... — започна Андара. — А?

— Две — уточни мъжът.

Смутен, началникът на стражата се почеса по бузата.

— Но защо каруци? — запита се той полугласно.

— Е! После ще видим...

Като се обърна към двамата стражи, с които чакаше, Андара каза:

— Идете да предупредите другите. Всички да са готови.

* * *

Ониксовите гвардейци спряха каруците в една тъмна уличка и зачакаха Йерас, който отиде да разузнае, да се върне.

— Само трима часови — обяви той тихо. — Един на портала и двама патрулиращи. Вътре няма никакво движение.

— Отлично — каза Лорн.

Кварталът беше много тих, защото в него не живееха много хора. Основно се състоеше от складове, силози, строежи, работилници и празни терени. От небето Голямата мъглявина разпръскваше бледа светлина.

Лорн се обърна към своите хора:

— Вард и Ериад, вие оставате тук при каруците и чакате нашия сигнал. Другите с мен. Готови ли сте?

Всички потвърдиха.

— Тогава да вървим.

— Внимавайте — каза Вард.

С ръка върху дръжката на меча Лорн тръгна с големи гъвкави, тихи крачки, следван от Дуайн, Логан, Лиам и Йерас. Старият ковач ги гледаше как се отдалечават, после спокойно се обърна към Ериад и попита:

— Случайно да ти се намират зарове?

* * *

Застанал в засада заедно с петнайсетина мъже, разпръснати в градината около къщата, Андара поглеждаше към небето и ругаеше. Беше изминал повече от час, откакто ониксовите гвардейци бяха напуснали Черната кула, и все още не бяха пристигнали. Нещо ги беше забавило? Дали не се бяха отказали в последния момент? Дали Лорн не беше надушил капана?

Ами ако Ериад е бил разкрит?

Андара се опитваше да мисли разумно.

Подобна възможност да се отърве от Лорн несъмнено никога нямаше да се появи отново. Струваше си да се прояви малко търпение.

Щеше наистина да е прекалено глупаво да изтърве всичко само защото не беше изчакал още четвърт час.

Лорн и хората му скоро щяха да прескочат тази стена, Андара го знаеше.

* * *

Подпомогнат от Дуайн, Лорн се покачи на крепостната стена и я хвана. После помогна на Йерас да се качи, после беше ред на останалите. Дуайн мина последен, Логан и Лиам трудно го повдигнаха.

Лорн внимателно тупна от другата страна и извади меч си, сетивата му бяха напрегнати до краен предел. Хората му скоро дойдоха при него, и те с оръжие в ръка. Знаеха какво трябва да правят и само чакаха знак от капитана си.

Лорн им даде знак и тръгна надясно, Дуайн вървеше по петите му. Лиам и Логан тръгнаха наляво, за да минат от другата страна на огромния склад, който се извисяваше пред тях тъмен и тих. А Йерас се зае да се прехвърли безшумно в него.

* * *

Ериад оставаше невъзмутим, но стомахът му се беше свил от притеснение и от някаква смесица от гняв и тревога. Лиам му беше обяснил в каруцата, която леко се поклащаше, че целта им се беше променила. Бяха решили да не нападат къщата на Андара, а да изпразнят един склад на пристанището.

Понеже познаваше аферите на Андара, Ериад веднага се беше досетил за кой склад става дума. Все пак изслуша обясненията на Вард, които потвърдиха съмненията му.

За да избегне гладна епидемия в Ориал, Градският съвет купуваше жито с лошо качество, което смилаше на брашно и после го препродаваше на ниска цена в най-бедните квартали. Операцията струваше скъпо, но според общинските съветници беше необходима — на първо място трябваше да се избегнат размириците в столицата на Върховното кралство. Кварталните префекти бяха натоварени да

преразпределят брашното от общинската помощ, което позволяваше на Йоргаст да се обогатява, като отбива една част от наличностите. Това придобито по нечестен път брашно беше натрупано в един склад в очакване да бъде продадено на по-висока цена.

Според Вард Лорн беше повярвал на едно анонимно сведение и в последния момент беше решил да опразни този склад. Той несъмнено нямаше да е пазен толкова бдително както дома на Андара, а ударът, който можеха да изпълнят, беше не по-малко интересен. Във всеки случай ковачът като че ли предпочиташе тази възможност.

— И какво ще правим с всичкото това жито? — беше се изненадал Ериад.

— Ами ще го раздадем, малкия. Ще го раздадем...

На уличката, където двамата с Вард пазеха каруците, Ериад не можеше да не мисли единствено за Андара, който чакаше напразно и щеше да изпадне в луда ярост, когато разбере какво се случва. Ериад нямаше никаква вина за това, но достатъчно добре познаваше Андара, за да знае, че някой щеше да заплати тази ярост. Този някой можеше и да е той, Ериад. Или който и да било друг. Андара нямаше да понесе този провал, да не говорим за лишаването от възможността за печалба. А най-лошото беше, че той беше извикал повечето часови от склада, за да ги включи в своята засада...

А дали това наистина беше случайност?

Ериад не беше глупак и колкото повече време минаваше, подозренията му нарастваха. Ами ако е бил разкрит? Ами ако Лорн го беше натоварил да провери местата преди обира, за да му даде възможност да предупреди Андара? Ами ако още от начало беше решил да нападне склада?

Все по-разтревожен, Ериад си помисли, че ониксовите гвардейци знаеха и го бяха използвали. Освен това не трябваше ли Йерас да бъде натоварен да провери дома на Андара? Не беше ли той разузнавачът и наблюдателят на групата? Разбира се, Ериад доброволно се беше предложил пръв, за да има пълна свобода на действие. Но значеше ли това, че Лорн трябваше да избере него?

Чувствайки как ледена пот избива по челото му, Ериад осъзна, че Лорн знаеше. Знаеше, че той иска да има свободно поле, за да може да се свърже с Андара. Лорн знаеше, че той щеше да се предложи и дори разчиташе на това.

Ериад беше манипулиран от начало до край.

Нямаше значение как го бяха разкрили. Може би в крайна сметка сам се беше издал. Трябваше да избяга, преди да е станало твърде късно. Без съмнение Лорн чакаше края на тази мисия, за да си разчисти сметките с него или още по-лошо — да го остави да си тръгне и да пусне слуха, че той беше предал Андара. Това щеше да означава, че е подписал смъртната му присъда. И дума не можеше да става да остави нещата така. Ериад може би все още имаше шанс да обясни на Андара, но трябваше да се измъкне веднага.

И за начало трябваше да премахне Вард.

Бавно извади ножа си и се обърна към Вард, който дотогава чакаше в началото на уличката.

Но старият ковач не беше там.

Ериад късно усети присъствието зад гърба си. Не видя откъде дойде ударът, който го повали, и той се свлече на земята.

* * *

Вард погледна презрително тялото, проснато в краката му. Изплю се върху него.

— Предател.

* * *

Лорн и Дуайн лесно се отърваха от двамата часови, които патрулираха около склада. Лорн повали единия с удар в тила. Дуайн повдигна другия отзад и го удуши в гънката на лакътя си, държа го достатъчно дълго, докато онзи загуби съзнание, без да обръща внимание на лудешкото ритане на краката му.

Лиам и Логан дойдоха при тях, след като обиколиха склада.

— Няма никого — каза Лиам.

В същото време Вард дойде с едната от каруците. Мъжът, който пазеше на портала, тръгна към него, за да го спре и да го попита какво иска, но Йерас го повали с арбалета си. На върха на стрелата, изстреляна откъм покрива, имаше малка торбичка с пясък. Ударен в

главата, човекът щеше да се отърве само с лошо главоболие, когато се събудеше.

Ониксовите гвардейци побързаха да отворят портала на Вард. Скриха часовия и Логан отиде да докара другата каруца, докато Дуайн и Лиам отваряха големите порти на склада.

Вътре чувалите с брашно бяха подредени на редици.

— Ще натоварим всичко, което можем — каза Лорн.

— А него? — попита Лиам.

Сочеше Ериад, който лежеше в безсъзнание и беше завързан отзад на каруцата.

Лорн се поколеба.

— Ще се заема с него, когато привършим тук — каза Вард злокобно.

* * *

Андара намери своя шпионин на загоряване с вързани крака и ръце, повесен за врата от табелата пред „Счупения меч“ с толкова въже, колкото да може да докосва земята с пръстите на краката си. Ериад беше жив, очите му бяха изскочили и пълни със сълзи. Кървав парцал заглушаваше отчаяните му стенания.

Вбесен, Андара нареди първо да махнат парцала от устата му.

— Идиот — каза той. — Не им беше нужно много време, за да те разкрият...

Но другият не отговаряше.

С отвратителни хрипове Ериад изхълца и изхрачи парчета черна кръв заедно с езика на едно бездомно куче, който беше държал цяла нощ в устата си с риск да се задуши. Повечето от присъстващите стражи почувстваха ужасно гадене.

Един от тях повърна.

— Говори — каза Андара, като хвана младия мъж за косата и повдигна главата му.

Беше пребледнял от гняв, но този гняв не можеше да се сравни с яростта, която го обзе, когато откри склада, в който бяха останали само няколко изтърбушени чувала с брашно. Изкара си нервите върху единия от часовите, когото за малко не уби от бой, после започна да

бълва ругатни с окървавени юмруци, докато крачеше напред-назад като диво животно, хванато в клопка.

За Йоргаст липсата, от която можеха да спечелят, беше важна, но той и без друго беше вече достатъчно богат, така че Андара много добре знаеше, че префектът нямаше да си мръдне малкия пръст. За него обаче бедата беше жестока. На първо място беше паричната загуба, огромна, при положение, че тези пари, които току-що се бяха изпарили, бяха предназначени не само да го обогатят, но и за заплащане на приближените му хора, на доносниците и на другите сътрудници, които му служеха единствено от интерес. Но тук ставаше дума и за нападението, за публичната обида, която му беше нанесена.

Защото скоро всички щяха да разберат или да се досетят кой беше извършил удара, без той да може да направи нищо. Вероятно вече новината се разпространяваше из квартала като вълна и Лорн Аскаринан от висотата на проклетата си кула можеше просто да остави хората от Червените павета да говорят и да ликуват, като се смеят на дързостта и интелигентността на удара, който той и неговите хора бяха нанесли на стражата. Бяха обралаи крадци, бяха измъкнали контрабандна стока, която по никакъв начин не можеше да бъде предмет на оплакване. Освен да раздаде правосъдие на самия себе си, началникът на стражите можеше единствено да си мълчи и да стиска зъби.

И ако все още някой се съмняваше, че ониксовите гвардейци бяха виновни за случилото се, всички получиха блестящо потвърждение, когато следобеда в Черната кула започна първото раздаване на безплатно брашно.

С почитанията на Първия рицар на кралството.

* * *

От този момент насетне започнаха да се появяват кръстосани мечове, изрисувани по вратите в квартала.

ГЛАВА 16

Изминаха дни преди Андара да се появи или стражите да накарат да се заговори за тях — виждаха ги да обикалят улиците на Червените павета, но те избягваха да правят гафове и дори понякога вършеха услуги.

Това не предвещаваше нищо добро.

Сигурен, че Андара няма да се задоволи да гледа как кръстосаните мечове се умножават, Лорн беше посъветвал отец Елдрим да не излиза сам. Освен това беше натоварил Йерас с особена мисия, за която не беше казал на никого, освен на Лиам, и все така забраняваше на Дарил да се мотае дълго време сам из квартала. Лорн беше убеден, че Андара нямаше да го нападне лично, но щеше да го стори спрямо някой от хората му, дори можеше да пострада някой напълно невинен и съвършено чужд на техния конфликт. Засега единственото, което можеше да прави, беше да чака началникът на стражите да премине към действие. Мислите на Лорн обаче бяха другаде.

Когато не се изтощаваше на строежа, той не преставаше да мисли за Алисия — сестрата на Енцио, която толкова много беше обичал. Бяха се влюбили още като юноши, по времето, което Лорн пребиваваше в Сарм. Въпреки мрачната бдителност на Енцио, те се срещаха и си бяха дали дума. За жалост, скромният произход на Лорн беше пречка. Защото независимо че баща му беше някогашен боен другар на крал Ерклант, той произхождаше от дребното благородничество на меча. Колкото до майка му, тя беше пленничка, която един скандски крал беше подарил на Върховния крал заедно с един златен щит и два бойни коня при подписването на някакъв договор. Въпреки всичко, когато беше на шестнайсет години Лорн намери смелост да признае на баща й чувствата, които изпитваше към неговата дъщеря. Той я обичаше. Тя го обичаше. Искаше да се ожени за нея. Херцогът поиска да размисли, после каза, че ще одобри този брак, но при две условия. Едното беше Лорн да уважава девствеността на дъщеря му до деня на брака. И да стане достоен за нея чрез своите

заслуги. Това беше повече, отколкото Лорн можеше да очаква: обеща всичко, което искаха от него.

И удържа на думата си.

Няколко години по-късно победи далатските варвари на границата с Валмир и се покри със слава в битката при Урдел, където неговата смелост спаси цял град от разрушение. Ранен, той се върна във Върховното кралство и беше посрещнат като герой. Целият двор се привърза към него. Крал Ерклант го обсипа с почести, даде му земи и го включи в кралската гвардия със званието офицер.

И така, с каска със сив гребен под мишница, в един хубав есенен ден Лорн отиде при херцога на Сарм и Валанс. Вече беше мъж, белязан от войната, но любовта му към Алисия не беше отслабнала. Тя го чакаше — красива и крехка, с бели цветя в косите. Херцогът го нарече „синко“, преди да го награди с бащинска прегръдка. Разбраха се, че сватбата ще се състои през пролетта, след като Лорн се върнеше от една мисия, с която го беше натоварил Върховният крал.

След това мечтата много бързо се разби.

* * *

Този ден в края на следобед Лорн се връщаше от Кралските архиви, когато намери Черната кула обзета от необичайно оживление.

— Какво става? — попита той, като подаде юздите на коня си на Дарил.

— Открихме нещо, месир.

Погледната отвън, въпреки скелетата, които още я обкръжаваха, главната кула изглеждаше почти напълно възстановена. Но работата, която оставаше да се свърши вътре, беше много и по инициатива на Вард, който мразеше да стои с празни ръце, гвардейците бяха решили да се захванат с вътрешния ремонт. Всъщност погледнато отдолу се виждаше чак до върха през голите скелета и изтърбушените подове. Единствен последният етаж беше ако не обитаем, то поне безопасен. Веднага след като беше поправен покривът, Лорн се беше настанил там сред спартански комфорт.

Той влезе в кулата, където се бяха събрали всички гвардейци.

— Открихме параклис — каза Вард, когато го видя.

Главната кула беше обградена от три малки, ъглести кули с бойници, високи колкото нея. В едната имаше вита стълба, която свързваше всички етажи. Другите две приютяваха празни кръгли зали, осветени от амбразури във формата на кръст. На приземния етаж едната от тези зали беше зазидана. Нещо, което не беше разтревожило никого до момента, когато Дуайн разби стената от тухли и хоросан, която препречваше входа към нея.

И откри стар параклис зад нея.

Очевидно той беше посветен на някой от Божествените дракони, но статуята с разперени криле над олтара беше обезобразена до такава степен, че беше неузнаваема. Същото беше застигнало и всички барелефи и всички стенописи, които бяха заличени с чук и длето.

Исарис седеше на каменния олтар и сякаш чакаше.

Лорн внимателно прекрачваше отломките, които препречваха прага, и се чудеше какво можеше да е това. Не знаеше, че Ониксовата гвардия се е молела на някой Божествен и се питаше за кой ли ставаше дума. Но ако е било така, дали след това се беше отрекла от този култ? И защо? После защо да се зазижда това помещение, вместо да се преустрои? Защо е трябвало да се обезобразява статуята? Дали се дължеше на омраза? Или на страх? Кога ли беше направено — преди или след разпускането на Ониксовата гвардия?

— Това не е всичко — каза Логан, който вече оглеждаше помещението, когато Лорн влезе. — Погледнете.

Лорн отиде при бившия наемник зад олтара и видя на пода една голяма гравирана плоча. Наведе се. Надписите бяха изчегъртани и поради това нечетливи, но един ъгъл от плочата липсваше и оттам можеше да се види, че отдолу има тъмна кухня.

Лорн клекна, махна си очилата...

И сдържа едно потреперване.

Току-що беше усетил нещо, което от доста време не беше изпитвал — присъствието на Тъмнината. Стори му се, че чува свистенето на бурен вятър, прегракнали викове под огромни сводове, стенания на измъчвани души. Обзе го леден студ.

Изправи се и докато Исарис скачаше в ръцете му, каза на Лиам:

— Никой да не пипа тази плоча. И зазидайте тази зала.

Лиам кимна.

Като успя да прикрие безпокойството си благодарение на Исарис, който го успокояваше, Лорн говореше спокойно и равномерно. Обаче останалите го гледаха учудено. Лорн можеше и нищо да не обяснява: така или иначе щяха да му се подчинят. Но искаше да избегне появата на подозрения.

— Ще имаме време да проучим това място по-късно — каза той.
— Засега имаме по-спешна работа.

Обяснението като че ли задоволи всички. Единствено Вард се намръщи.

— Какво да проучите? — попита някой с ясен глас.

Лорн позна гласа на Алан и се обърна, докато останалите гвардейци бяха обзети от изумление. С изключение на рицаря, всички застанаха на едно коляно с наведени глави.

Принцът се направи, че нищо не забелязва и съвършено естествено влезе в параклиса.

— Какво е това място? — попита той.

— Някогашен параклис — отговори Лорн. — Току-що го открихме и не знаем на кого е бил посветен. И изглежда под краката ни има някаква крипта.

Алан разгледа учудено обстановката.

— Не знаех, че ониксовите гвардейци са издигали параклиси...

— И аз също. Този може би е единственият.

Лорн си каза, че трябва да разпита Сибелиус по този повод.

— Дойдох да те взема — каза Алан.

— Мен? Къде ще ходим?

— На вечерята на Енцио — каза принцът, като повлече Лорн вън от параклиса. — Енцио. Нали помниш Енцио? Висок? Тъмнокос? Смята, че е по-хубав от теб и мен, но е само наполовина прав.

Излязоха на двора.

Слънцето залязваше, но Лорн, който продължаваше да държи Исарис в ръцете си, трябваше да си сложи тъмните очила.

Чакаха ги два оседлани коня.

— Държиш ли да го вземеш? — попита Алан, като посочи котето.

* * *

Сибелиус си тръгна от Кралските архиви малко по-късно от обикновено.

Преди да затвори тежката порта, той извика, увери се, че е последен и тръгна. Излишна предпазливост. Откакто Дарил беше постъпил на служба при Лорн, магистърът архивар вече не рискуваше да заключи никого вътре. Не че юношата беше свикнал да работи от сутрин до вечер. Но му се беше случвало да заспи преди да затворят и да се събуди посред нощ и единствените му другари да са мишките, които плякосват шкафовете, и двойката кукумявки, които гнездяха под стрехата.

Сибелиус се усмихна.

Трябваше да си признае, че Дарил му липсваше. Бившият му чирак беше един от най-недодяланите, които някога му се беше налагало да обучава. Но поне беше изпълнен с добра воля, за разлика от двамата чиновници, които бяха на заповедите на магистъра и които не правеха почти нищо, за да заслужат заплатата си. Доста оскъдна заплата всъщност. Несъмнено това обясняваше всичко.

Сибелиус, който беше стигнал до възрастта, когато човек брои зимите, често се питаше какво ще се случи със скъпите му архиви, когато се пенсионираше или — което беше по-вероятно — когато издъхнеше сред тези регистри, папки, рула и пергаменти. Страхуваше се, че нищо от това нямаше да оцелее наистина. Това, което нямаше да бъде захвърлено, щеше да бъде унищожено, а това, което не бъдеше унищожено, щеше да е забравено. Ако Кралските архиви бяха паметта на Върховното кралство, Сибелиус беше последният пазител на една обречена памет.

Стъмваше се, а той имаше доста път до малката къщичка, в която след смъртта на съпругата му нищо не се беше променило. Но въздухът беше приятен и Сибелиус се радваше на разходката, която за него беше възможност да подиша нещо различно от вековен прах.

И да размишлява.

Потънал в мислите си, той не забеляза мъжа, който го следеше вече няколко дни, нито забеляза навреме тези, които го притиснаха към една стена на завоя на една уличка, пуста по това време. Ако живееше в Червените павета, сигурно щеше да познае стражите, на които плащаше Андара. Помисли си, че има работа с крадци, и каза:

— Аз... нямам кой знае какво. Ето. Вземете всичко.

Но те не искаха парите му.
Изобщо не видя кога дойде първият удар.

ГЛАВА 17

Тъй като това беше частна вечеря, се очакваха само двайсетина гости. Сред тях един принц по кръв и Естеверис, който обаче предварително се беше извинил, че не може да остане. Вечерята щеше да се състои в Двореца, в големите салони на резиденцията на Сарм и Валанс. Сред резиденциите, предоставени в рамките на Двореца на чуждите дипломатически мисии, тази беше една от най-люксоznите и най-изисканите. Освен това се издигаше наред великолепно градина, чиито тераси, осяяни с фонтани, предлагаха неповторима гледка към Ориал.

Лорн беше отказал да дойде, но Алан не искаше и да чуе. Лорн никога не беше харесвал светските събития, а откакто се беше върнал, се чувстваше добре или сам, или в компанията само на най-близките си хора и в тесен кръг. Истината обаче беше, че се страхуваше да види отново Алисия. Беше я обичал до полуда, убеден, че тя е жената на неговия живот, тази, с която щеше да живее щастлив до края на дните си. В порива му тогава нямаше нищо, което да не е готов да направи или да пожертва за нея. А през годините на страдания в Далрот споменът за Алисия често му донасяше голяма утеха.

И все пак Лорн беше убеден, че ако я види отново, ще изпита огромна болка.

Дали тя го обичаше още, независимо от изпитанията и годините? А самият той какво точно чувстваше? Дали я обичаше или това беше само носталгия по тяхната любов, по мъжа, който той беше преди? Беше ли все още способен да обича?

Разтривайки разсеяно дланта на белязаната си ръка, Лорн си задаваше всички тези въпроси сам на терасата, когато чу, че няколко души излязоха от големия салон. Обърна се, примига на светлината на големите свещници и позна Естеверис, заобиколен от неколцина съветници.

Тъкмо се беше стъмнило. Беше приятно топло, а Голямата мъглявина почти не се виждаше.

— Рицарят Аскарин, нали? — каза министърът като се приближи.

Лорн се поклони с респект, но запази мълчание, докато Естеврис се обръщаше към тези, които го придружаваха.

— Господа, представям ви Лорн Аскарин, Пръв рицар на кралството.

Лорн и съветниците се поздравиха набързо, от разстояние, след което министърът каза, като подчерта своята искреност:

— Не знаех, че ще бъдете тук тази вечер, рицарю.

— Аз също не знаех.

— Значи случайността си свърши работата, като ни събра. Виждате ли, от известно време ми се иска да поговоря с вас, но... Кралските дела, нали разбирате?

— Разбира се.

— Но елате, искате ли? — министърът хвана Лорн за лакътя и го отведе настрана от недискретни уши. — Да се възползваме от отворилия се случай, за да си поговорим.

Седнаха на една каменна пейка, осветена от факли.

— Научих — каза Естеврис — за отличната работа, която вършите в Червените павета.

— Наистина ли?

— Ами да, ами да... вашите усилия, за да възстановите там справедливостта, добрите ви отношения с отец Елдрим и разбира се, работата, която сте започнали, за да възстановите Черната кула. В тази връзка ви пожелавам скоро да намерите нов главен майстор. Мога да ви препоръчам отлични майстори, ако желаете.

— Благодаря. Това несъмнено няма да е необходимо.

Лорн оставаше хладен и дистанциран, но Естеврис не сваляше любезната усмивка от лицето си, сякаш не си даваше сметка за нищо.

— Знаете ли, рицарю, винаги съм смятал, че тази кула, тъй като тя е последната Черна кула, която е останала, трябва да бъде съхранена. Че трябва да бъде спасена в известен смисъл, за да поддържа спомена... Но трябва да ви призная, че винаги оставях за посетне. Винаги има нещо по-спешно. А и парите не стигат. Дните си минават... — той въздъхна и поде отново. — Но аз се отклонявам.

Постави ръка, отрупана с пръстени, на рамото на Лорн.

— Рицарю, убеден съм, че кралицата скоро ще пожелае да ви приеме. Знайте, че Нейно Величество и аз самият много се радваме, че Върховният крал е намерил Пръв рицар. А още повече, че Ониксовата гвардия се възражда. Не се съмнявам, че командвана от вас, тя ще допринесе много и ще възвърне цялата си слава.

При тези думи, с ръце, скръстени на гърдите, Естеверис поздрави с усмивка, стана и се върна при съветниците си, които го чакаха. Лорн го гледаше как се отдалечава с чувството, че до него се е доближила змия — умела, жестока и търпелива. Остана за миг на пейката да помисли.

Докато Алан го намери.

— Ама какво правиш тук съвсем сам? Хайде, ела, оттук се минава. И свали тези очила, моля те. Вдъхваш страх, а освен това е съвсем тъмно.

Лорн се подчини и последва принца на терасата.

— Говорих с Естеверис.

— Никой не говори с Естеверис. Мислиш си, че говориш с него, а после установяваш, че само си слушал.

Лорн се усмихна криво и трябваше да признае, че Алан не греши.

— И какво искаше добричкният министър?

— Да ми даде да разбере, че ме държи под око.

— Това доста му прилича. Не ти ли създава впечатлението за гущер?

— Доста, да.

— Наистина не мога да си обясня как майка ми може да го понася по цял ден...

Влязоха в големите салони и Лорн примига, до такава степен светлината от свещите, отразена от огледалата и златото, беше силна. Заслепен, той трябваше да изчака малко, докато започне да вижда ясно и се вцепени.

Алисия беше там.

Беше дошла, докато той разговаряше с Естеверис, и весело разговаряше с някого.

С кого?

На Лорн му беше все едно, той виждаше единствено Алисия. Струваше му се по-красива откогато и да било. Червеникаворусите ѝ

коси бяха вдигнати над голия ѝ врат на изискан кок, придържан от гребени, украсени с изумруди. Носеше нежно зелена рокля, чиито бродерии — по-тъмни — подчертаваха елегантните ѝ извивки. Устните ѝ бяха леко начервени. Кафявите ѝ очи, изпъстрени със златни пайети, блестяха. Тя се усмихваше и държеше в ръката си, облечена в ръкавица, ветрило от слонова кост, инкрустирано с нефрит.

На свой ред и тя го забеляза и се смути, кимайки разсеяно към събеседника си. Сякаш останали сами на света, двамата с Лорн размениха дълъг поглед. Тя му се усмихна. Нежна. Развълнувана. Искрена. А той не знаеше какво да прави, докато в замръзналите му вени потичаше гореща лава. След това дойде бавен и мълчалив удар от гръмотевица, който разцепи гърдите му.

Обичаше я.

И дойде болката, родена от тази любов, която вече беше невъзможна.

— Красива е, нали? — каза един женски глас.

Лорн не реагира веднага.

— Лорн — каза Алан, — представям ти Ейлин дьо Фелн.

Алисия отново беше отправила цялото си внимание към този, с когото разговаряше. Лорн се обърна към тази, която беше разбила очарованието, и откри млада жена с деликатна красота, много бледа, с яркочервена уста и искрящи очи.

— Приятно ми е — каза Лорн, като се насили. — Аз съм...

— Но всички знаят кой сте, рицарю — прекъсна го весело Ейлин.

— Ейлин и Алисия станаха неразделни — каза Алан, за да приключи с представянето. — Бъдете послушни — добави той, преди да изчезне.

Лорн гледаше след принца, който тръгна да се ръкува и да раздава усмивки.

— Не се тревожете — подхвърли Ейлин, — не ви мисля никакво зло... — насмешката беше учтива.

Като добър играч, Лорн се опита да се усмихне, но остана нащрек. Знаеше с кого си имаше работа: Ейлин беше дъщеря на херцог Дънкан дьо Фелн, могъщ благородник от Върховното кралство и известен заговорник. Впрочем дъщерята, изглежда, беше също толкова умела, колкото и бащата, като ставаше въпрос за хитрост и интриги.

Може би дори го надминаваше благодарение на две оръжия, които липсваха на херцога: невинен вид и смуцаваща красота.

— А ако ме попитате дали искам да пийна нещо? — предложи младата жена шеговито.

— Всъщност точно това си мислех.

— Лъжец.

Ейлин прелъстително хвана Лорн за ръка и го поведе към една маса, преливаща от ястия. Херцозите на Сарм и Валанс произхождаха от топла страна, където хората вечеряха и си лягаха късно, за да се възползват по-добре от вечерната прохлада. Съобразно този обичай, вечерята щеше да бъде сервирана след известно време, но отрупаните маси бяха подредени, за да помогнат на хората от Върховното кралство да потърпят.

Лорн не изчака някой слуга да предложи помощта си. Без превземки той напълни две чаши с вино и вдигнаха тост.

— Ако не беше отстъпването на Ангборн — каза Ейлин, — в Двореца щеше да се говори само за вас, рицарю.

— Наистина ли?

— Не знаехте ли?

— Рядко посещавам Двореца.

— Точно затова сте толкова интригуващ, там, във вашата кула. Как се чувства Върховният крал?

— Защо е този въпрос?

— Защото вие сте единственият човек, когото познавам, който го е виждал преди по-малко от година. А може би и отпреди две или три години, ако не се брой принц Алдеран.

— Принцът се е срещал наскоро с Върховния крал?

— Струва ми се, че да. Преди да иде да ви вземе от Далрот, ако си спомням добре.

Лорн кимна, но разсеяно продължи да мълчи.

Тогава Ейлин видя друг поглед, който той скришом отправяше към Алисия. В другия край на залата тя сега разговаряше с брат си Еленцио и с Естеверис, който ги поздравяваше на тръгване.

— Може би тази вечер ще е трудно — каза Ейлин, — но мога да ви уредя една среща.

— Моля? — рече Лорн.

Младата жена се усмихна, развеселена от лекотата, с която изведнъж беше привлякла вниманието на Лорн.

— Алисия иска да се срещнете, рицарю. Насаме, но дискретно. Исква да говори с вас. Струва ми се, че тя... има много неща да ви казва. Вие също несъмнено, нали?

Лорн се вгледа в Ейлин.

Не знаеше какво да каже или да мисли. Каза си обаче, че младата жена доста умело го беше хванала и че внезапността на нейното предложение целеше да го проучи.

Да провери искреността на чувствата му.

А може би това беше само игра за Ейлин, която мълчаливо го гледаше усмихната над ръба на чашата си...

Но Лорн нямаше възможността дълго да си задава такива въпроси.

Един шум го накара да се заслуша.

— Чувате ли? — каза той.

Беше звънът на далечна камбана.

Без да дочака отговор, той остави Ейлин и се спусна към терасата. Някои от гостите бяха излезли преди него, също привлечени от звука — далечен, но ясен — на камбаната, която биеше тревога.

Защото именно тревога беше обявена в града.

— Огън! — промълви Лорн на себе си.

Разблъска хората, за да стигне до парапета, но противно на тях, не му беше нужно да се оглежда, за да погледне в правилната посока.

Вече знаеше какво ще види.

Пожар беше избухнал в квартала на червените павета.

ГЛАВА 18

Лорн пристигна в галоп, но трябваше да слезе от коня на Площада на брястовете. Пожар унищожаваше лечебницата на отец Елдрим. Огромни пламъци пробиваха покрива и излизаха през прозорците, обвиваха стените, като повдигаха вихрушки от гореща пепел. Горещината беше толкова силна, че човек не можеше да се приближи.

Лорн пристигна, когато вече нищо не можеше да се направи. Оставаше само надеждата, че пожарът няма да се разпространи. За щастие лечебницата беше заобиколена от улици, които я изолираха. Освен това поливаха покривите на съседните къщи при най-малкото пламъче, при най-малкото въгленче, понесено от вятъра. Но до сутринта от сградата щяха да останат само димящи купчини пепел. Колкото до нещастниците, които все още се намираха вътре...

Веднага щом пожарът беше избухнал, монахините се бяха опитали да изведат болните. Жители от квартала спонтанно бяха предложили помощта си, а ониксовите гвардейци се бяха притекли веднага, щом чуха камбаната за тревога. Но тези, които пристигнаха първи, бяха намерили вериги, заключващи изходите. Прозорците бяха защитени с решетки, трябваше да намерят инструменти, за да срежат веригите, докато паниката обхващаше затворените вътре хора — някои намираха убежище на покривите... но само за да се хвърлят в празнотата, уловени от пламъците. По инициатива на Вард гвардейците не се поколебаха и разбиха главните врати с брадви и чукове. После едните започнаха да се борят с огъня колкото можеха, докато другите с риск за живота си помагаха на доброволците да изведат болните от горящата сграда. Цистерните на пожарните бързо бяха изпразнени, а кофите вода, които човешките вериги донасяха, скоро се оказаха отчайващо напразни. Огънят поглъщаше всичко. Нищо повече не можеше да го спре и битката беше изоставена.

Огромните яростни пламъци, които унищожаваша лечебницата, осветяваха насъбралата се тълпа, трупове, положени на земята, ранените, на които помагаха, колкото можеха. Най-големите

късметлии, които страдаха само от това, че бяха вдишали малко дим, стояха уплашени, немощни, безчувствени за подкрепата, с черни лица и зачервени очи. Лечебницата приютяваше не само болни, но и бездомници. Бащи и майки търсеха свои близки — съпрузи, синове или дъщери — в суматохата и викаха с прегракнал от тревога глас, преди да нададат разтърсващ вик и да паднат на колене до някой труп.

Лорн потърси отец Елдрим с поглед, но не го намери. Но позна Вард, който с опърлени коси и зачервено лице беше седнал на един бордюр, а една жена му превързваше прасеца.

— Как си? — извика Лорн.

Грохотът, скърцането, свистенето на огъня бяха толкова силни, че човек трябваше крещи, за да го чуят.

Старият ковач кимна.

— Жив съм. Но няма да мога да подскачам веднага.

— Сериозно ли е?

— Не.

— А другите?

— Мисля, че също са живи.

Лиам и Логан дойдоха при тях. Смръщиха вежди, като видяха, че Вард е ранен, но той ги успокои със спокойното си изражение.

— Като че ли огънят е започнал от няколко места — каза Лиам — и на вратите имаше вериги.

Също като всички останали, и Лорн знаеше какво означава това.

— Къде е Йерас?

— Остана в Черната кула — каза Лиам.

— Някакъв проблем? — разтревожи се Лорн.

— Сибелиус. Хората на Андара го нападнали тази вечер.

Значи Андара се беше нахвърлил на главния архивар същата нощ, когато беше подпалил лечебницата. Искал е да удари силно и може би това не беше всичко.

— Не виждам отец Елдрим — каза Лорн.

— Последния път, когато го видях, влизаше вътре — каза Логан.

Лорн се обърна към горящата лечебница.

— Отдавна ли?

— Не.

— Дали още е вътре?

— Така мисля.

— Лорн! — извика Вард. — Не!
Но Лорн вече се беше втурнал.
— След мен!

Ковачът изруга, като видя, че Лиам и Логан последваха капитана си, без да се колебаят. Първо, защото се хвърляха с наведена глава напред жаравата. Но и защото не можеха да постъпят другояче.

* * *

Лорн разкъса единия ръкав на ризата си и си направи от него маска, преди да влезе в лечебницата. Пламъците го заслепиха, а горещината направо го удари. Въздухът беше нажежен като в пещ.

— Оттук! — изкрещя Логан, като посочи стълбите. — После не зная.

Лорн хукна пръв и изкачиха каменните стъпала, чийто парапет гореше. Бяха в централната част на лечебницата. На етажа пламъците облизваха стените на коридорите и се извиваха до тавана.

Почти заслепен, Лорн извика:

— Отец Елдрим! Отец Елдрим!

Напрасно.

— Търсете! — нареди той на другите.

Плътен черен дим правеше въздуха отровен, те се лутаха сред пожара, бутаха врати, които освобождаваха кълба пламъци, претърсваха помещенията, в които мощните, извисяващи се огнени езици разкъсваха всичко сред оглушителна врява и непоносима горещина.

Прескачаха трупове, после Лиам извика:

— Тук!

Беше намерил отец Елдрим, който беше само припаднал, съвзе се и започна да кашля, когато го обърнаха, за да го огледат.

— Ще оживее — каза Логан.

— Бързо! Да го изнесем! — нареди Лорн.

Но отец Елдрим не им позволи, когато Лиам и Лорн го вдигнаха под мишниците, за да го понесат.

— Не — простена той. — Не... Там...

— Какво казва? — попита Логан.

— Не зная — отговори Лорн.

— Там... в...

— Всичко ще се срути — предвиди Лиам.

Лечебницата трещеше и скърцаше сред ревящите пламъци. От време на време се чуваше как цели стени от постройката се срутват.

Черният свещеник успя да вдигне ръка, за да посочи една затворена врата.

— До... до...

— Заеми се с него! — каза Лорн на Логан, преди да отиде да погледне.

Бутна вратата и откри стая, обхваната изцяло от пламъци. Там лежаха две тела — едно момиченце и един мъж. Без съмнение бащата се беше опитвал да спаси дъщеря си, когато таванът се беше срутил. Той лежеше на пода, двата му крака бяха счупени под една тежка греда.

— Лиам! — изрева Лорн. — Изведи свещеника! Логан! Помогни ми!

— Но аз... — започна Лиам.

— Не разсъждавай! Спаси свещеника и се върни, ако можеш!

Лиам се подчини, съзнавайки, че нямаше да има възможността да се върне и да помогне на Лорн и Логан, дори и да успееше да измъкне отец Елдрим от този ад.

Лорн се плъзна под една купчина греди, дъски и гипсови отломки, хвана момиченцето, притегли го към себе си и го положи в коридора. Логан го погледна и разбра, че само е изгубило съзнание заради дима, който беше вдишало. Облекчено каза:

— Жива е.

— Сега бащата.

Двамата заедно се опитаха да повдигнат гредата, която беше затиснала мъжа. Но тя беше тежка, а освен това и затрупана с други парчета. Първия път не успяха.

— Пак — каза Лорн. — Заедно. На три! Едно... две... три!

Обединиха силите си, напънаха се, помръднаха гредата, но нищо повече. И втория път не успяха.

— Невъзможно! — каза Логан. — Да се откажем!

— И дума да не става!

— Момиченцето ще умре заедно с нас, ако останем още малко!

— Изнеси я! Аз пак ще се опитам. Мисля, че ако...

— Не, рицарю! Никога няма да успеете сам! Вие...

Наемникът се закашля.

Едва се виждаха от дима и сълзите, които бяха изпълнили измъчените им очи. На няколко метра от тях коридорът гореше.

— Тогава ми помогни! — каза Лорн. — За последен път!

Логан се съгласи неохотно.

Отново се вкопчиха в гредата.

Отново се опитаха да я поместят, с изкривени от усилието лица и напрегнати до скъсване мускули. И тъкмо щяха да се откажат, когато тя се вдигна като че ли изобщо не тежеше.

Лорн видя, че Дуайн беше дошъл при тях.

— Бързо! — каза рижиият колос, като държеше гредата на няколко сантиметра от краката, които тя допреди малко премазваше.

Сам носеше огромна тежест, която нямаше да може да удържи още дълго.

* * *

Вън, пред лечебницата, която се беше превърнала в огромна купчина жар, от която нищо и никой не можеше да оцелее, тълпата се беше смълчала, неподвижна и сякаш поразена от красотата на ужасяващата гледка.

Вард трябваше да задържи Лиам. Ветеранът се беше разминал с Дуайн на стълбите. Той му беше казал къде да намери Лорн и Логан и сега, когато отец Елдрим беше спасен, искаше да се върне в сградата.

— Не! — заповяда Вард. — Вече е твърде късно.

При тези думи покривът на главната постройка се срути в средата, сякаш гигантски юмрук го беше натиснал отгоре. Облак от пламъци, жар, пепел и искри се издигна в тъмнината, като смесваше ефимерни червено-златисти пайети с бледите, неподвижни спирали на Голямата мъглявина. Това, което беше останало от лечебницата, се разтърси до основи, после подовете се срутиха, като започнаха от тавана, сред оглушителния пожар.

Всички бяха затаили дъх, уплашени, неспособни да приемат това, което се беше случило. Както всички останали, Вард и Лиам не

можеха да откъснат очи от фасадата, от която вече се очертаваха само контурите и мрачните отвори сред пламъците.

Отец Елдрим падна на колене и започна да се моли, неговите енориаши бързо се присъединиха към него.

После...

— Там! — изкрещя някой.

Частица надежда накара присъстващите да потръпнат. Всеки искаше да види. Хората се повдигаха на пръсти. Протягаха шии и се блъскаха. Безпокойството все така владееше всички, но им се искаше да повярват, че може би...

— Да! Там! Виждам ги!

И тогава всички забелязаха силуетите, които излизаха от пламъците. Олюляващи се, те изглеждаха толкова крехки и треперещи на горещината — превили гръб, с глава, свита в раменете.

Бяха Дуайн и Логан, които носеха ранения.

Вард не можеше да си поеме въздух от тревога и търсеше Лорн с поглед.

— Драконе-кралю — прошепна той, — направете така, че...

Но не можа да довърши молитвата си.

Понесоха се радостни викове и възгласи „браво“.

Лорн вървеше след другите двама и притискаше към себе си хлапето, живо и здраво, което беше увил в дрехата си.

ГЛАВА 19

Зазоряваше се.

След по-малко от час щеше да се съмне, но дотогава Андара щеше да е далеч. Беше му отнело малко повече време, отколкото му се искаше, за да събере богатството, изпълващо двете тежки дисаги, които носеше на рамо. Не всичко беше вътре. Трябваше да избере, от някои неща да се откаже, да остави предмети, на които държеше. Обаче бързаше.

Много бързаше.

Първата част от плана му за отмъщение беше протекла чудесно: лечебницата на свещеника беше изчезнала сред дима. Обаче мъжете, които бяха натоварени да отвлекат архиваря, се бяха провалили. Идиоти!

А задачата им беше проста: да заловят един стар човек и да го отведат, без да го убиват. Изпратил беше четирима. Ама не, и това беше прекалено трудно за тези животни. А без архиваря Андара нямаше никакво средство, с което да окаже натиск върху Лорн. Нищо не го защитаваше от преследванията на ониксовите гвардейци. И като капак на всичко, беше научил за провала на своите хора твърде късно, когато лечебницата вече гореше и на него му оставаха едва няколко часа, за да вземе мерки.

Защото Андара изобщо не се съмняваше: Лорн щеше да отвърне и нямаше да има милост.

Забърза се, като чу, че камбаните биеха за първите молитви в църквите на Пожертвания Дракон-крал. Но пощенската станция вече не беше далеч. Бързо стигна до нея и след като огледа наоколо, без да види нищо подозрително, бутна вратите на конюшнията.

Повика слугата, който обикновено спеше тук.

Напразно.

Андара изруга, но нямаше време да чака. Майната му, щеше сам да оседлае коня си...

Първият удар с дръжката на вилата го уцели право в лицето, вторият — в корема и го накара да се превие на две, третият попадна

между плешките му и го просна върху покрития със слама под. С разкъравен нос, той се опита да се изправи, но ритници с ботуши, грижливо прицелени, му счупиха няколко ребра. Претърколи се на гръб — ужасен, заслепен от болката, повръщаше му се. И изхълца, когато двата зъбеца на вилата се забиха от двете страни на гърлото му и го обездвижиха.

Прикован към земята, със смазано гърло, той видя Лорн, който се навеждаше над него.

— Наистина ли си помисли, че ще се измъкнеш? Наистина ли повярва, че не знам къде живееш? В кои кръчми ходиш? В коя конюшня си държиш коня? Наистина ли си помисли, че аз също не те следя? И наистина ли си помисли, че ще оставя моите хора без защита?

Вбесен, Лорн му счупи крака с един ритник на подкованите си токове. Андара изстена и притисна ръце в долната част на корема си, като вдигна колене. Искаше да се обърне настрана, но вилата не му позволяваше.

Започна да плаче, устата му беше изцапана с розова слюнка.

— Ти изобщо не разбра с кого си имаш работа, а? — продължи Лорн. — Тъпанар! — обидата беше подчертана с още един ритник. — Въобразяваш си, че като не спазваш правилата, това ти дава предимство. Обаче ето, че и аз не спазвам правилата. Или по-точно — вече не ги спазвам...

Лорн придърпа едно столче и го прекрачи с колене, опрени на бедрата.

— Какво...? Какво ще правиш с мен? — попита Андара.

— Млъквай.

— Можем да намерим...

— Казах да млъкваш — извика Лорн.

Андара млъкна.

— Знаеш ли, ние с тебе си приличаме. Ти си най-долен боклук, но и аз не струвам повече. В мен има нещо, нещо, което ми дойде от... Чакай, ще ти покажа.

Както се сваля превръзка от болен крайник, Лорн бавно разви кожената лента, която обвиняваше белязаната му ръка. После, като стисна юмрук, показа печата, вдълбан в плътта му. Кожата около червеникавия камък беше почерняла.

— Виждаш ли този белег? Добре ли го виждаш? Показва това, което съм станал и което никой като че ли не вижда. Но истината е тук, в този каменен печат. А истината е, че сега съм по-силен. По-силен откогато и да било. По-решителен. По-ожесточен. И за твое нещастие — по-безмилостен.

Лорн се изправи.

— Не! Чакай! — опита Андара.

— Не трябваше да заставаш на пътя ми, Андара. Не трябваше да закачаш моите хора... Но иронията в цялата тази история е, че в крайна сметка ти ми направи услуга. Трябваше ми противник, някой дракон, когото да убия за общото добро, благородна кауза, която да защитя... Така че мога да ти призная, ако не ме беше нападнал, аз щях да те потърся. Сега, благодарение на теб, ониксовите гвардейци са обичани и уважавани. И ще са нужни само няколко седмици...

С жестока усмивка на устните Лорн се опря с две ръце на дръжката на вилата.

— Чакай! — каза Андара. — Все още можем да се разберем. В дисагите, там, в тях е цялото ми богатство. Злато, сребро, скъпоценни камъни. Но и документи за собственост. Понеже си като мен, вземи половината. И ме остави да си ходя.

Лорн погледна тежките дисаги и се замисли.

После каза:

— Понеже съм като теб, защо пък да не взема всичко?

И с един удар на тока си, заби зъбците на вилата в земята.

* * *

Логан дискретно наблюдаваше конюшната, за да не може никой да влезе в нея. С дисагите на Андара на рамо, Лорн дойде при него и без да кажат нито дума, без да се обръщат назад, те се върнаха в Черната кула, докато слънцето изгряваше. Там намериха Лиам и Дуайн, както и Йерас, който пазеше пред вратата на Сибелиус.

— Той добре ли е? — попита Лорн.

— Да.

Тъй като се страхуваше, че Андара може да нападне главния архивар, Лорн беше наредил на Йерас да го следи сутрин и вечер.

Сибелиус нищо не знаеше за това, тъй че беше истински изненадан, когато едноокият беше изскочил от нищото и беше елиминирал стражите, които го биеха. Първият удар, който Сибелиус не видя откъде дойде, го беше нанесъл Йерас. После всичко беше станало много бързо...

Лорн почука и влезе в стаята, където пазеха главния архивар.

Той не спеше, но лицето му беше изопнато. За сметка на това Дарил, който трябваше да му прави компания, спеше със стиснати юмруци.

— Как се чувствате, Сибелиус?

— Добре. Благодарение на вас и на вашите хора. Благодаря, рицарю... Знаете ли какво искаха от мен тези хора?

Лорн се намръщи.

— Да ви пребият и да ви оставят на улицата, за да ми изпратят предупреждение. Може би дори да ви убият. Или да ви отвлекат, за да окажат натиск върху мен... Както и да е, не ми благодарете, защото по моя вина бяхте в опасност.

— Още от началото знаех какви рискове поемам, като се присъединявам към вас. И не защото взех вашата страна бях в опасност, а защото застанах на страната на Върховния крал.

Лорн реши да не разбива илюзиите на Сибелиус по този въпрос. Той беше искал този конфликт с Андара. Беше го разпалвал, защото беше в негов интерес, при все, че знаеше, че и други, освен него, ще се опарят. Главният архивар се беше разминал само с уплах, но от лечебницата на отец Елдрим беше останала само пепел и равносметката от пожара беше трагична.

— Ще можете да се върнете у дома, Сибелиус.

— Днес ли?

— Още сега, ако желаете. Вече нищо не рискувате.

— Андара?

— Мъртъв.

— А хората му?

— Ще избягат веднага, щом разберат. А тези, които не избягат достатъчно бързо, рискуват да свършат убити или бити и обесени на някой стълб.

— Значи свърши.

— Да.

— Благодаря, рицарю. Ако можете да направите и за Ориал това, което направихте за Червените павета...

— За момента е важно да върнем надеждата. Но това, което Ониксовата гвардия направи за Червените павета, ще го направи и за Върховното кралство. И то скоро.

Сибелиус кимна с разбиране.

— Ако мога да направя нещо, каквото и да е... — каза той.

Лорн помисли, поколеба се. Беше ли дошъл моментът да поиска от главния архивар това, което наистина очакваше още от началото?

Несъмнено.

— Искам протоколите от моя процес — каза той. — Зная, че са строго секретни. Но зная също така, че именно вие, главният архивар на Върховното кралство, ги пазите.

Сибелиус дълго гледа Лорн, преди да отговори. По някакъв начин винаги беше знаел, че ще се стигне до това.

— Ако ви дам тези протоколи, ще престъпя клетвата си и мога да бъда обвинен в държавна измяна...

Лорн дори не трепна и каза:

— Зная.

* * *

След като остави Сибелиус да си почива, Лорн намери Вард, който го чакаше с мрачен вид.

— Проблем ли има? — попита Лорн.

— Можеше да убиеш Андара още преди седмици.

— Да.

— И знаеше, че накрая ще го убиеш. Но изчака.

— Трябваше той да направи престъпление, което да прелее чашата. Трябваше Червените павета да преминат от примирение към ярост.

— В този пожар умряха хора, Лорн. Жени и деца. Невинни.

— Зная.

— Това като че ли изобщо не те вълнува.

— Аз водех война. Всички войни вземат жертви — нев...

— Не ми ги пей тия — ядоса се старият ковач. — Прекалено много съм ги слушал. Винаги служат за оправдание на най-лошото.

Лорн замълча, замисли се, помисли си, че често най-лошото е това, което е трябвало да бъде извършено. Мъжът, който беше преди, може би щеше да постъпи като него, но щеше да изпитва ужасни угризения. Спомняше си, че беше принуден, когато се биеше на границите на Валмир, да изостави войници, които бяха под негово командване — нещо, което ги беше осъдило на сигурна смърт. Решението, което беше взел, беше добро. То беше запазило живота на мнозина други, които бяха застрашени, но независимо от всичко беше изгубил съня си за седмици напред.

Но сега...

— Имам мисия, която трябва да изпълня — каза той.

Вард тежко кимна.

— Искам обаче да ти задам един въпрос. Когато се втурна в тази лечебница, обхваната от пламъците, какво искаше — да спасиш животи или да покажеш храбростта си, за да привържеш хората към своята кауза?

Лорн не отговори, понеже не знаеше отговора.

* * *

Лорн се прибра в стаята си изтощен.

Андара вече го нямаше, неговите стражи също нямаше да оцелеят и ако не беше идиот, префектът на квартала щеше да потъне в забрава или да побърза публично да обяви задоволството си от обратата, който събитията бяха взели: да оповести създаването на нова стража и повече да не се противопоставя нейният началник да бъде избран от населението. Докато чакаха, ониксовите гвардейци щяха да поддържат реда, подпомагани от неколцина доброволци, които Лорн щеше да избере.

Но това можеше да почака до утре.

Лорн се отпусна на леглото така, както си беше с дрехите, и облекчено въздъхна. После се обърна на гръб, докато Исарис мъркаше до хълбока му. Лорн разсеяно го погали, вече сънен.

Не беше прегледал внимателно съдържанието на дисагите на Андара, но това трябва да беше истинско богатство. Смяташе добре да се възползва от него, като започне с финансирането на възстановяването на лечебницата в името на Върховния крал. След това щеше да се заеме с поправянето на няколко несправедливости и да помогне на най-заслужилите, което щеше окончателно да го направи много популярен. Много бързо кварталът на червените павета щеше да има единствено основания за радост поради защитата на Черната кула. Други бедни квартали щяха да започнат да им завиждат и хората щяха да започнат да си казват, че в Ориал животът е по-добър там, където справедливостта на краля е възстановена...

Лорн се протегна и намери сили да седне на ръба на леглото, за да си свали ботушите и връхната дреха. След това отново се изтегна и със скръстени под главата ръце, за миг се загледа в тавана.

Заспа, докато си мислеше какво още му оставаше да направи.

* * *

Два дни по-късно един ездач на змей дойде от Цитаделата с една голяма кожена чанта, съдържаща заповедите и наредбите, от които Лорн се нуждаеше за в бъдеще.

ГЛАВА 20

Кралица Селиан провеждаше последния си съвет, преди да потегли за Ангборн, когато прислужник влезе през една скрита врата, приближи се безшумно и подаде бележка на Естеверис. Без да прекъсва обсъжданията, кралицата погледна Дранис, който стоеше зад вратата. Разбра, че именно той беше дал бележката на прислужника и погледът ѝ помръкна. Не обичаше драковете, а този го мразеше особено много, несъмнено защото никога не беше успяла да го подкупи. Единствената лоялност, които кралицата търпеше, беше тази, която самата тя беше привлякла. Всяка друга предизвикваше завистта ѝ и много бързо — неизбежно — недоверието и омразата ѝ.

Естеверис разгъна хартията под масата без да се бави. Чакаше новини от Сор Далк, на когото беше дал неограничени правомощия, за да сложи край на действията на членовете на съпротивата, които се противопоставяха на отстъпването на Ангборн. Беше се надявал, че това бързо ще бъде свършено, но бяха минали седмици, без Далк да се обади, а вече предстоеше заминаването на кралския кортеж за Свободните градове. Дали Далк се беше провалил, или беше успял? Дали не беше срещнал непредвидени трудности? Дали не беше разкрит? Елиминиран? Министърът не се тревожеше особено за съдбата на своя пратеник. Но бързаше този трън да бъде махнат от петата му: от това зависеше успехът на преговорите, водени от месеци с Иргаард.

Естеверис се дръпна, като отвори бележката: не ставаше въпрос нито за Далк, нито за Ангборн. Но това, което прочете в нея, го изуми не по-малко. Обикновено в подобни обстоятелства той се задоволяваше да прегледа набързо бележката, която му връчваха, после я сгъваше дискретно, преди отново да ѝ отдели цялото си внимание. Сега обаче я прочете няколко пъти и за миг остана слисан, което в крайна сметка заинтригува и ядоса кралицата.

— Лоша новина, господин Първи министре? — попита тя отсечено.

Естеверис вдигна глава.

— Моля да ме извините, господарке. Но не, няма лоша новина. Или поне така си мисля...

— И какво ви смуцава толкова? Може би ще благоволите да го споделите с господата от Съвета и с мен самата?

Министрите запазваха предпазливо мълчание, като избягваха дори да помръднат, даже да дишат.

Естеверис беше седнал отдясно на кралицата, която ръководеше съвета, седнала начело на масата. Той се наведе и каза само на нея:

— Рицарят Лорн Аскарриан иска да го приемете.

— Лорн Аска...?

— Първият рицар, издигнат от Върховния крал, господарке.

— Зная кой е! — изведнъж се вбеси кралицата. — Какво иска?

— Не зная, господарке.

Кралицата се успокои и помисли.

— Ще го приема, когато се завърна от Ангборн. Ще организирате тази среща, нали? В момента имаме много друга работа, която трябва да свършим.

Естеверис леко се прокашля.

— Господарке, само че рицарят чака на вратата...

Кралицата повдигна рамене и достатъчно силно, за да чуе Съветът, заяви:

— Е, и какво? Нали няма намерение да я разбие? Чака на вратата? Да си остане там.

Това предизвика няколко учтиви усмивки, но притеснението на Естеверис нарастваше все повече.

— Господарке — каза той тихо. — Ако обичате...

Тъй като погледът на първия министър умоляваше, кралицата благоволи да се наведе към него, за да може той да ѝ каже на ухото:

— Господарке, Първият рицар на кралството е представител на Върховния крал. От чиста куртоазия ви моли за аудиенция. Ако искаше, той можеше да влезе в тази стая, без да предизвестява...

Кралицата измери с поглед Естеверис, сякаш той беше отговорен за това положение.

— Господарке... — настоя министърът.

Кралица Селиан разбра, че трябваше да „даде“ тази аудиенция, ако искаше да спаси реномето си. Вбесена, тя стисна устни, но се

сдържа. Изправи се, постави ръце на облегалките на креслото си и кимна в знак на съгласие.

* * *

Вратите се отвориха пред Лорн и той влезе.

С ръкавици и ботуши, с коси, завързани на тила с кожена препаска, той беше облечен в ризницата на ониксовите гвардейци и беше препасал меча си. Пристъпи напред невъзмутимо и спря пред масата на Съвета. Тя го отделяше с цялата си дължина от кралицата. Министрите и съветниците се бяха оттеглили, единствен Естеверис беше останал.

Лорн се поклони.

— Госпожо, дойдох да ви предам поздравите на Върховния крал — вашия съпруг.

— Благодаря, рицарю.

— Той ви уверява в своята обич и се надява скоро да може да се върне до вас. В очакване на този ден ви изразява своята признателност за това, че толкова добре се грижите за делата на кралството.

Кралицата наподобя усмивка, която с нищо не я ангажираше.

— Чрез моя глас Върховния крал ви отправя молба — продължи Лорн. — Той не се съмнява, че вие на драго сърце ще я удовлетворите и ви благодари предварително.

Кралицата и Естеверис, който стоеше изправен до нея, размениха бърз поглед. И двамата бяха разбрали едно и също, а именно, че молбата на Върховния крал беше изискване и че той очакваше подчинение. Независимо дали на кралицата се харесваше, или не, неговите заповеди не подлежах на обсъждане.

— Каква молба, рицарю? — попита министърът.

Лорн извади от джоба си едно писмо и го показа.

Естеверис пристъпи до него, взе кралското послание и се върна да го даде на кралицата, но тя му направи знак да го отвори. Той се поколеба, после счупи печата от черен восък и разгърна писмото. Прочете го и обърна разтревожено лице към кралицата. Нетърпеливо, тя почти изтръгна писмото от ръцете му.

На свой ред и тя го прочете.

Леко пребледня, преди да се обърне към Лорн:
— Ще бъде сторено според волята на Върховния крал — каза тя безизразно.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЕСЕНТА НА 1547 Г.**

ГЛАВА 1

От всички Божествени дракони, които царуваха някога и чийто бърз упадък настъпи след смъртта на Дракона-крал, един-единствен все още заемаше — векове след времето на Мрака и пораженията от него — трона на имелорското кралство. Името му беше Орсакир — Иргаардската хидра. Наричаха го още Големия черен дракон — онзи, който някога осъждаше на смърт и на ноц.

„Хроники“ („Книга за драконите“)

В Дорварсен — столицата на Иргаард — конникът прекоси в тръс първите почетни дворове на кралската крепост, преди гъвкаво да скочи от седлото и да изкачи, като вземаше по четири стъпала наведнъж, гигантското стълбище, толкова широко, че трийсет мъже в редица можеха да преминат по него. Влезе и като вървеше все направо, с бърза крачка мина през множество зали и коридори. Потракването на шпорите отмерваше стъпките му и пред него вратите се отваряха под невъзмутимия поглед на кървавочервени брони, за които не можеше да се каже дали някой ги носеше и кой беше той. Накрая спря пред две каменни крила, които сякаш бяха изсечени от един гигантски блок бял мрамор.

Линията, която ги разделяше, се забелязваше едва-едва, но крилата скоро се разтвориха — бавно, без да смущават съвършената тишина. Мъжът мина през тях, преди да са се отворили напълно, и тръгна по дълъг кървавочервен килим. Тапети със зловеща черна руна, която много напомняше руната на Тъмнината, красяха колоните, поддържащи високите сводове. Тези тапети в прослава на Черния дракон бяха в същия цвят като килима. Други червени брони стояха на стража — неподвижни, всичките въоръжени с големи щитове с гербове на тях и дълги копия. Изглеждаха нищожно малки, облежнати на гигантските колони, а в същото време далечни силуети летяха под сводовете сякаш под каменно небе.

Сега вече мъжът вървеше с по-отмерена и уважителна крачка.

Но не безкрайната големина на залата го впечатляваше.

Нито тишината, която го смазваше.

Висок, слаб, атлетичен, мъжът беше облечен в черно и червено — цветовете на Иргаард. Носеше ботуши за езда, тежки, покрити с желязо кожени ръкавици, нагръдникът на ризницата му беше изваян. На раменете му беше закачен плащ. Беше представителен, но тази представителност беше високомерна, изпълнена с надменност — егоистичен, безмилостен и жесток човек, за когото целият свят се състоеше от нисши същества. Косите му бяха дълги и рижи. Профилът му беше правилен, а погледът — уверен. Беше красив, студен, тревожеш. Имаше очи на влечуго.

Казваше се Лаедрас и във вените му течеше кръвта на Черния дракон.

Черният килим покриваше залата по цялата ѝ дължина. Лаедрас стигна до края и с наведена глава почитателно застана на едно коляно пред високите стъпала на голям каменен подиум. От едната и от другата страна на тези стъпала стояха все така стражи в червени ризници. Около подиума, покрит с червени килими, имаше угасени мангали. А на него — черен дракон.

Огромна хидра, чиито седем люспести глави с рога бяха почти еднакви.

Орсакир.

Драконът на смъртта и на нощта.

— Изправи се... — започна едната глава.

— ... сине мой — довърши другата.

Лаедрас се изправи.

— Благодаря, майко.

Той беше един от синовете на Черната хидра. „Принцове-дракони“ както ги наричаха. Някои казваха, че има по един за всяка от главите на хидрата. Като се изключеха очите им, те приличаха на хора, но не остаряваха и носеха в себе си част от мощта на своята майка. Това ги правеше опасни противници, способни да освободят такава сила от Тъмнина, която да помете цяла редица войници.

— Ескадрилата е готова, майко.

— Добре...

— Ти ще...

— ... я командваш.

— Ще постъпя според вашите заповеди, майко. Но...

— Да? — каза една от главите, които непрестанно мърдаха, без да изпускат Лаедрас от поглед.

Той се поколеба, но попита:

— Цяла военна ескадрила, майко? За ескорт на една дипломатическа мисия?

Очите на Черния дракон заблестяха и след известно мълчание всички глави казаха заедно:

— Дипломацията е война преди оръдията.

ГЛАВА 2

За да стигне до Свободните градове, кралицата реши да се спусне по течението на Ейрдър и нареди във великолепните кораби да бъде обзаведен Плаващ дворец, който, по мнението на мъдреците, беше едно от най-големите и великолепни чудеса на Имелор.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меч“)

Препуснал в бърз галоп, Лорн потъна в гората. Двама конници го следваха. Също като неговия, и техните коне бяха отлични. Нервни, расови, мощни. И те препускаха с всичка сила.

Легнал върху врата на своя кон, Лорн препускаше по тясна пътека. Отдясно и отляво го шибаха клони и минаваха близо до главата му. Той рискува да погледне назад и видя, че по-бързият от конниците го настигаше.

Усмихна се, развълнуван и уверен.

Докато не се дръпнеш от пътеката, никой не можеше да го изпревари.

— Ти мамиш! — извика му Алан.

Лорн избухна в смях.

— Наистина ли? И кой те кара да идваш след мен в гората?

Принцът се начумери, но се успокои при мисълта, че Еленцио също беше последвал надпреварата, без да мисли. Доста странно, но да знаеш, че не си единственият, попаднал в груба клопка, винаги носи известно успокоение.

Лорн видя, че изведнъж пътеката пред него се разделя на две.

Той тръгна надясно, докато Алан пое веднага наляво.

— Лош избор! — извика Лорн.

— Ще видим!

Енцио продължи да преследва Лорн. И тъй като знаеше какво прави и предпочиташе да преценява пътя си, вместо да предизвиква противниците си, спечели преднина. Лорн си даде сметка с известно

закъснение, тъй като беше прекалено зает да дебне Алан сред дърветата и шубраците.

Лорн и Алан изскочиха от гората заедно, следвани наблизко от Енцио.

— Енцио мами! — изрева Лорн. — Прекалено е сериозен!

— Както винаги! — весело подхвърли Алан.

Сармският благородник се задоволи да се усмихне и пришпори коня си.

Тримата конници вече препускаха нагоре по един хълм и към дървото на върха му. Лорн и Алан язدهа почти един до друг, но Енцио беше съсредоточен и неговият кон имаше сили, докато приятелите му бяха изтозили своите. Изравни се с тях, промуши се помежду им и скоро имаше малка преднина. Другите двама напразно се напъваха. Малката преднина се превърна в една дължина и крачка след крачка Енцио ги изпревари значително.

С един скок той прескочи един храст, пред който Лорн и Алан се отказаха.

Двамата спряха конете си.

— Ама той как го направи? — запита се принцът.

Задъхан и възхитен, той гледаше как Енцио се отдалечава сред облак прах.

— Нямам представа — призна Лорн. — Разбира се, някой, който не ни познава, би си помислил, че Енцио е яздил по-добре от нас своя кон...

Започнаха да заобикалят храста.

— Това са глупости — каза Алан. — Аз твърдя, че той взе най-добрия кон.

— И най-доброто седло.

— И най-хубавите юзди...

Принцът се усмихна.

— Ама гледай го, моля ти се, тоя смотаняк, ами че той не разбра, че надбягването свърши.

И наистина, Енцио продължаваше да язди към дървото на върха на хълма.

— Ще видиш — каза Лорн, — че ще има нахалството да претендира, че е спечелил.

— Спечелил надбягване, в което е сам? Голям подвиг!

— Ще претендира, че и ние сме участвали в това надбягване...

— Нахалник! Но аз си мисля едно нещо: ако неговият кон е най-добър, то е може би, защото е направил по-добър избор от нас.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Нека се разберем, че сме му оставили най-добрия кон. По милост.

— И най-хубавото седло.

— И най-хубавите юзди...

Пристигнаха при дървото твърде доволни от себе си и намериха Енцио, който беше слязъл от коня и само наполовина се цупеше.

— Вие не можете да губите — каза той, като гледаше надалеч.

От тримата, той най-често беше жертва на шегите и подигравките на другите. От години приемаше тази роля доброволно и дори засилваше нещата, като разиграваше обидено достойнство. Още като дете той беше гласът на разума.

Лорн и Алан скочиха от конете и като застанаха от едната и от другата страна на Енцио, загледаха в посоката, накъдето гледаше той. Тогава за момент и тримата останаха неподвижни и мълчаливи — възхищаваха се на неповторима гледка под огромно и слънчево небе.

Украсен с разноцветни знамена, цял град от платна и дърво се спускаше по течението на Ейрдър. Състоеше се от десетки лодки, събрани по четири-пет, които плуваха заедно, като образуваха нещо като квартали, които изглеждаха повече или по-малко отдалечени едни от други. Големината на тези лодки — или кораби — беше различна. Някои носеха великолепни постройки, наброяващи по три етажа и повече, с балкони, галерии и просторни сводове, покриващи тераси. Други, по-скромни, образуваха групички встрани от първите.

Този град, който сякаш произлизаше от бавните води на реката, беше кралска резиденция по същия начин както Цитаделата или старият дворец на кралете на Лангър в Ориал. Той отвеждаше Двора на Върховното кралство, който следваше кралица Селиан и нейния министър Естеверис към Ангборн. Кралските лодки бяха най-дълги и високи, Корабът на Върховния крал — който някои не се колебаеха да наричат вече Кораб на кралицата — надвишаваше всички. Те бяха обградени от лодките на различните имелорски държави: Алгера, Вестфалд, Лорианд, Сарм, Иредия, Валмир и други — с подчертаното изключение на Иргаард. Дори Църквата на пожертвания Дракон-крал имаше своя лодка, която приличаше на плаваща катедрала.

Превъзходно украсен, Корабът на Върховния крал заемаше центъра на тази подвижна мозайка, чиято подредба се променяше според необходимостта, но също и в зависимост от интригите, дипломацията и капризите на една владетелка, която беше колкото горделива, толкова и гневна. Да бъде даден кораб залепен до кораба на кралицата, беше чест, която се даваше и отнемаше, така че можеше да се измерва благоразположението, на което се радваха едни или други, според позицията на техните лодки. Към това се прибавяше сложната игра на традициите, предимствата, съюзите и съперничествата, като корабите се сближаваха в зависимост от политическата или религиозната си близост и се преместваха според развитието и — понякога — внезапните обрати на дипломацията. Така планът на Плаващия дворец се променяше непрестанно поради незначителни или сериозни мотиви: скарване в името на етикета по време на официална церемония, начало на търговски преговори, обявяване на война. Приближаването на два кораба, отдалечаването на някой друг или пристигането на четвърти никога не беше безобидно. Всяко завързано или отвързано корабно въже, всеки спуснат или вдигнат мостик беше сигнал, поздрав, предупреждение, отправено както към съюзниците, така и към противниците. До такава степен, че подредбата или промяната в подредбата на плана на Плаващия дворец предлагаха — всеки ден или почти — верен портрет на малките и големите дипломатически отношения между имелорските кралства.

Вниманието на Лорн беше привлечено от кораба на Валмир.

От светло дърво, обточен с платна в сиво и златно, той се движеше пред кораба на Върховния крал и никога не напускаше това място. Малък, но висок, той без всякакво съмнение беше най-важният от всички. Защото ако корабите можеха да се групират в зависимост от безкрайни комбинации, ако плаваха без платна и без весла, сякаш движени единствено от волята на реката, те го дължаха както на магията, така и на гения на тяхното построяване. Между Валмир и Върховното кралство връзките бяха солидни, а договорите — стари. Плаващият дворец беше продукт на един от тези договори и благодарение на изкуството на маговете от валмирския кораб — изправен като фар — той се движеше умело, като запазваше своята свързаност, равновесие и хармония.

Бяха изминали две седмици, откакто Плаващият дворец беше напуснал Ориал. В общи линии това бяха две седмици на празници и игри. Дните преминаваха — дълги като течението на Ейрдър — в безделие и мързел, а вечерите преминаваха в дълги късни пиршества, балове и спектакли на борда на един, после на друг кораб, като всяко кралство, всяка делегация съперничеше на другите по своя лукс и разточителство, за да се отличи и да порази умовете. Така че Дворът не правеше нищо друго, освен да танцува, да пие, да яде и да се забавлява до зори, после на другия ден започваше да коментира, да сравнява изминалите приеми и да обсъжда предстоящите.

Лорн никога не беше обичал тези удоволствия.

И така, една вечер беше намерил Алан и Енцио и им беше предложил направо:

— Езда. Утре. Ние тримата.

Кое то всъщност прозвуча повече като известие, отколкото като предложение.

Алан и Енцио заедно вдигнаха глава от партията шах, която играеха. Бяха разменили развеселен поглед, после сармският благородник се направи, че търси нещо по земята. Тогава и другите двама започнаха да гледат под масата и около себе си, но без да разбират.

— Изгуби ли нещо? — беше попитал Алан.

— Всъщност търся глаголите на Лорн. Трябва да са се заблудили някъде тук, защото той говори като вестфалдски сержант — беше отговорил Енцио, преди да се изправи широко усмихнат.

Алан беше изпухтял, а Лорн не бе могъл да се сдържи и да не се усмихне.

— Много смешно. Обаче аз ще полудея. Вече не мога да ги понасям всичките тия царедворци и целия този... панаир.

— Езда? Това е идея — беше признал Енцио. — Без съмнение имаме нужда от малко упражнения. Но откъде коне?

— Лазурната гвардия има.

Лорн се беше обърнал към Алан, който се беше намръщил, но после беше казал:

— Това може да се уреди. Но само за нас тримата.

Освен че Алан беше принц на Върховното кралство, Енцио беше богат чуждестранен благородник, който — на всичкото отгоре —

представляваше баща си начело на делегацията от Сарм и Валанс. Поради мерки за сигурност към тях бе прикрепен задължителен ескорт.

— Ето ги — каза Лорн, като се обърна на седлото.

Като престанаха да се интересуват от Плаващия дворец, другите двама го последваха.

Ескортът им, който беше изостанал за малко, излизаше от гората и се изкачваше по хълма, за да се присъедини към тях. Състоеше се от конници, облечени в синьо-бели ризници. От гвардия на Двореца на Ориал, Лазурната гвардия се беше превърнала в гвардия на кралицата. Естеверис лично беше назначил всеки един от нейните членове.

Отрядът спря подреден на известно разстояние от дървото, под което стояха Лорн, Алан и Енцио. Командваше го капитанът на Лазурната гвардия, който леко пришпори коня си и се приближи. Висок, тежък, внушителен, Дол Стуриш имаше вид на грубиян, какъвто всъщност беше. Той изпълняваше мръсните поръчки на министъра и му беше напълно предан.

— Е, Стуриш? — подхвърли му Лорн. — Мотаеш се, а?

Задъхан и изпотен, капитанът вече беше побеснял. Той стрелна Лорн с поглед, но замълча и се обърна към Алан:

— Това беше много... непредпазливо, месир. Тази... тази внезапна кавалкада...

Също като Лорн, и Алан не харесваше Стуриш.

— Вие командвате нашия ескорт, Стуриш — каза той строго. — Вършете си работата и ни ескортирайте.

Капитанът трябваше да се поклони.

— Да, месир — каза той.

След което обърна коня си и отиде да чака при хората си.

— Но какво е...? — каза Енцио, загледан в далечината с присвити очи.

Лорн и Алан погледнаха в същата посока и видяха облак прах. Като че ли по пътя покрай Ейрдър идваше отряд. Той образуваше дълга колона, съставена от въоръжени конници и пехотинци. Отрядът се придвижваше под звуците на барабани, предшестван от знамена, които Алан пръв позна.

— Това е Ирдел! — възкликна той весело, преди да пришпори коня си. — Това е брат ми! Да идем да го посрещнем!

Другите двама се спогледаха.

— Мислех, че Ирдел се очакваше чак след няколко дни... — каза Енцио.

— И аз мислех така — отвърна Лорн.

Впуснаха се в галоп след Алан, без да ги е грижа за ескорта им.

ГЛАВА 3

Принц Ирдел беше отишъл няколко седмици по-рано от кралицата в Свободните градове и беше уговорено, че ще дойде да я посрещне при Самаранд, за да влязат заедно в Ангборн възможно най-тържествено и зрелищно.

Както беше отбелязал Еленцио, Ирдел не се очакваше толкова скоро. Всъщност беше напуснал Самаранд няколко дни по-рано и придружаван от възможно най-малкия ескорт, допустим за наследника на трона на Върховното кралство, беше пътувал доста бързо. Тъй като една мащабна акция беше позволила арестуването и на последните противници на отстъпването на Ангборн, вече всичко беше готово за посрещането на кралицата, многобройните посланици и чуждестранни делегации, които я придружаваха по повод на това историческо събитие, и най-вече пратениците на Черната хидра. До най-дребния параграф, до последното редче, до последната дума в договора — всичко беше претеглено, изучено, обсъдено на три езика — лангрийски, иргаардски и староимелорски — от армии от юристи и дипломати в продължение на дни и нощи, като всяка промяна на един или друг вариант слагаше началото на нови обсъждания и преразглеждания.

Но най-накрая договорът беше изготвен.

Единственото, което липсваше в долната част на впечатляващия документ, беше полагаването на печатите на двете кралства и подписите на кралица Селиан и на принц Лаедрас: тя — упълномощена от Върховния крал, а той — от Черната хидра. И тогава Ангборн щеше да стане иргаардски, нещо, което никога не беше преставал да бъде според някои. Иргаард щеше да плати много голям налог на Върховното кралство като обезщетение. И дипломатическите отношения щяха да бъдат официално възстановени между два отколешни врагове, чиито отношения бяха градили историята на Имелор от векове.

* * *

Завръщането на Ирдел беше отпразнувано още същата вечер на Кораба на кралицата с великолепен банкет, на който Лорн беше задължен да присъства. Той беше преуморен от празници и балове, но беше Първ рицар на кралството и следователно трябваше да седи на почетната маса: присъствието му беше очаквано, а отсъствието му — забелязвано. Той участваше в пътуването в качеството си на представител на Върховния крал. По такъв начин беше наложил присъствието си, независимо, че кралицата искаше да направи отстъпването на Ангборн личен политически триумф и беснееше при мисълта, че съпругът ѝ ще бъде официално представен по време на церемонията. Впрочем точно такава беше мисията, която крал Ерклант беше поверил на Лорн: да бъде там, да бъде видян в негово име.

По време на банкета, докато единствен Алан беше между тях, а Ирдел седеше начело на масата, кралицата се държеше към Лорн по същия начин, както от началото на пътуването и на наложената им близост. Понеже не можеше да го изгони, тя го пренебрегваше. Не говореше с него, не му отговаряше и не го виждаше. Дори се правеше, че не е чула или не е разбрала, когато някой направеше грешката да го спомене пред нея. Това обаче изобщо не се случваше. Защото в обкръжението на кралицата малцина бяха тези, които се отнасяха към Лорн с внимание. Повечето го пренебрегваха повече или по-малко високомерно, а най-умелите успяваха никога да не разговарят с него. Само Естеверис правеше изключение. Само той се държеше нормално, като се правеше, че не забелязва отношението на една ревнива кралица и на угодничешките придворни към Първия рицар на кралството. Дори чуждестранните посланици, без да го показват, намираха за по-разумно да го избягват за момента.

На Лорн не му беше неприятно да се отнасят към него като с парий.

Той ненавиждаше това, в което се бе превърнал Дворът на Върховното кралство: гнездо на интриги и завист, на лицемерие и низост, на показан лукс, в който всеки дължеше положението си на кралицата и само на нея, а не на заслугите си — нито дори на рождението си, както Лорн беше разбрал. Целият този малък

угоднически свят се възползваше от привилегиите си и се обогатяваше, наслаждаваше се и пилееше цели богатства, като се грижеше единствено да се харесва на кралицата и да ласкае суетата ѝ, защото тя можеше да прати фаворитите си в немилост със същата бързина, с която ги беше издигнала.

По време на пиршеството, докато ястията и изпълненията на артистите следваха едни след други, изгубил надежда, Лорн присъстваше на комедията на придворните, които се смееха и аплодираха само ако кралицата го правеше. Но най-вече имаше време да наблюдава принц Ирдел, който седеше през няколко души от него и сякаш изобщо не се беше променил за три години. Слепоочията му леко сивееха. Иначе той си беше същият благородник, в чийто алгерански произход нямаше никакво съмнение. Висок, слаб, много мургав, той беше син от първата съпруга на Върховния крал, която беше инфанта на Алгера и беше умряла при раждането му. Между Ирдел и Алан, който беше с десет години по-малък от него, контрастът беше очевиден и безспорен. Рус, весел и изпълнен с живот, Алан беше пълна противоположност на брат си. На тази маса, на която седяха двамата принцове, се забелязваше само по-младият, защото той беше от онези слънчеви същества, които привличат светлината и я връщат обратно още по-топла и бляскава.

Лорн забеляза, че Ирдел не пие и яде съвсем малко. Усмиваше се, когато другите избухваха в смях. Внимателно слушаше съседите си по маса, отговаряше им учтиво, но всъщност говореше много малко и изглежда изобщо не се забавляваше от представлението на жонгльорите, танцьорите и шутовете. Несъмнено се дължеше на умората от пътуването, прибавена към умората от деликатните преговори, които беше ръководил. Но преди всичко Ирдел се държеше според природата си. Спокоен и сдържан, той не обичаше трапезните удоволствия, нито празниците и лукса. И не се стремеше да се хареса — тъкмо обратното на Алан, който — несъзнателно — изпитваше необходимостта да блести.

Към края на банкета погледите на Лорн и Ирдел се срещнаха и за момент останаха приковани един в друг. Лорн прочете умора и примирение в очите на принца и разбра, че по някакъв начин той му правеше признание. Защо на него, а не на някого другиго? Всъщност Ирдел и Лорн се познаваха малко. Но може би принцът беше разбрал,

че и двамата биха предпочели да вечерят малко печено, седнали на масата на стражите. Че и двамата искаха да избягат от това пиянско веселие и от тези мазни усмивки. Че и двамата изпитваха еднакво отвращение към този показен лукс. Макар че Ирдел мамеше по-добре от Лорн, те бяха единствените — като се изключи Естeverис, — които не се забавляваха и гледаха и слушаха, вместо да се смеят и приказват.

Но онова, което ги сближаваше още повече, беше това, че — всеки по свой начин — се чувстваха чужденци в този Двор. Като мълчалив наблюдател Ирдел го беше разбрал пръв, на свой ред Лорн лесно се убеди, че е така. Разбира се, Ирдел получаваше всички прояви на уважение, на които имаше право. Беше честван и ласкан. Но всичко това беше само лицемерие, само привидно. Той беше син на кралица, споменът за която кралица Селиан ненавиждаше, защото ревнуваше от любовта, която Върховният крал дълго бе изпитвал към нея. Независимо от усмивките и проявите на внимание, с които публично награждаваше Ирдел, нямаше никакво съмнение, че Селиан предпочита Алан пред него — Алан, който беше неин син. Придворните не се заблуждаваха и знаеха, че, за да се харесат на кралицата, беше по-добре да проявяват привързаност към принц Алдеран. А и кой ли не предпочиташе Алан — до такава степен в сравнение с него Ирдел изглеждаше безинтересен.

Докато Ирдел се обръщаше, за да се засмее заедно с другите на една шега, която Алан беше казал, Лорн си спомни нещо, което отец Домнис му беше казал, когато пристигнаха в Самаранд. Ставаше дума за Алан: „Някои мечтаят той да наследи трона след смъртта на Върховния крал.“ После белият свещеник беше добавил, че народът се надява на велик крал и се бои, „че Ирдел не е този крал“.

Лорн плъзна дълъг, бавен поглед през присъстващите, питайки се колцина от тях щяха да приветстват или нямаше да намерят нищо нередно в това, Алан да се възкачи на трона вместо по-големия си брат.

Погледът му се плъзна към Естeverис, който го наблюдаваше.

После се спря върху кралицата.

* * *

След пиршеството имаше великолепни фойерверки, изстреляни от една лодка, останала малко назад от Плаващия дворец. Лорн се възползва от това, че загасиха факлите и лампионите, за да се измъкне. Грабна една бутилка вино и отиде на една безлюдна тераса, където подухваше прохладен ветрец, но едва се беше отпуснал на едно кресло с крака, кръстосани на една ниска масичка, когато Исарис гъвкаво скочи на бедрата му.

Лорн се усмихна.

— А, ето те и теб. Как си?

Вместо отговор, Исарис пъкна триъгълната си главичка под ръката му.

Лорн се беше поколебал дали да го вземе, тъй като рижото коте беше свикнало с Черната кула и нейните околности. После си даде сметка, че беше по-привързан към него, отколкото си мислеше, и най-вече, че кризите му, предизвикани от Тъмнината, бяха престанали, откакто Пратеникът му беше поверил Исарис.

Дали беше случайно?

Лорн не знаеше. Знаеше само, че присъствието на малкото коте го отпускаше и тази нощ топлината и тихото мъркане на Исарис не закъсняха да го успокоят, докато го галеше и отпиваше от виното направо от бутилката.

Зад него нощта просветваше, ракетите избухваха и засенчваха с живите си цветове бледите съзвездия на Голямата мъглявина.

ГЛАВА 4

На другия ден Лорн си наложи да отиде при своите хора за тренировката. Ониксовите гвардейци бяха получили правото да разполагат сами с оръжейната зала на Кораба на принцовете два часа на ден — рано сутрин и късно вечер.

Вард не се беше явил.

— Някой знае ли къде е Старият? — попита Лорн.

Никой не знаеше, но Дуайн, който споделяше една и съща кабина с ковача, каза:

— Някой почука на вратата тази сутрин. Вард отвори. Аз още спях и това ме събуди.

— Видя ли кой беше?

— Не. Но понеже Старият като че ли го познаваше, не се разтревожих. В края на краищата той все още познава доста хора. Говореха тихо и после тръгнаха заедно.

— Вард каза ли ти нещо?

— Че ще се върне за тренировката.

Лорн трепна.

— Това не ми харесва.

— Съжалявам — каза Дуайн. — Може би трябваше да...

— Няма и час, откакто е излязъл — отбеляза Логан.

— Вярно е — съгласи се Лорн.

И все пак се тревожеше и това можеше да се прочете по лицето му.

— Можем да се опитаме да разберем какво е станало — предложи Лиам.

Лорн се поколеба, но всички го насърчаваха с поглед да приеме — искаха да помогнат.

— Добре — каза той. — Но дискретно и предпазливо. Не е необходимо да ви напомням, че не сме особено популярни тук: ако Алан не ни беше поканил, щяхме да спим в някой трюм. Така че няма нужда да добавяме още нещо, ако Старият се е забъркал в някоя каша.

— Не е нужно — каза Вард. — Тук съм.

Всички се обърнаха към вратата, през която старият ковач току-що беше влязъл.

— Добре ли си? — попита Йерас.

Вард кимна, но погледът му беше мрачен, а чертите на лицето му — изопнати от притеснение.

— Какво става? — попита Лорн.

— Може ли да говоря с теб?

— Разбира се.

Останалите разбраха и се оттеглиха, като размениха кимвания с Вард, който оцени жеста им.

— Всичко ще се оправи, момчета. Благодаря.

— Логан! — извика Лорн.

— Да?

— Пази на вратата, моля те.

— На вашите заповеди.

Наемникът с остриетата близначки затвори вратата зад себе си, като остави Лорн и Вард сами в оръжейната зала.

— Става въпрос за Нае — каза ковачът тихо. — Била е арестувана.

— Нае? Но защо?

— Тя беше член на една група бунтовници, които искаха да попречат на отстъпването на Ангборн.

— Идеалисти.

— Патриоти! — поправи го Вард с тон, който прозвуча по-сухо, отколкото му се искаше и веднага съжали за това. — Извинявай — продума той, след като се успокои. — Знаех, че това е много лоша идея.

— Към тази група ли отиваше да се присъедини, когато напусна Ориал?

— Да.

— И ти си знаел. И си я оставил да го направи.

Старият ковач не обърна внимание на упрека.

— Възпитах я да бъде независима. Да взима сама решенията си. Както добрите, така и лошите.

— Това очевидно е било лошо.

Вард се ядоса.

— Знаем бе, по дяволите! — извика той.

Логан сигурно беше чул това възклицание. Лорн и Вард се обърнаха към вратата и зачакаха, но тя остана затворена.

— Добре — каза Лорн след малко. — Какво се е случило?

— Всички са били заловени преди няколко седмици. Нае, както и останалите.

— Тя къде е сега?

— Тук. Пристигнала е вчера с... багажа на принц Ирдел. Малък подарък за Естeverис.

— Как го научи?

— Все още имам неколцина приятели. Сигурни приятели.

Лорн прокара ръка по лицето си и се замисли.

— Не можем да оставим Нае в ръцете на Естeverис — каза Вард с почти умоляващ глас.

— Зная — каза Лорн, без да престава да размишлява. — Зная...

— При това положение какво ще правим?

Лорн все решение.

— Ти нищо няма да правиш — каза той. — Аз ще говоря с Алан.

— Идвам с теб.

— Не.

— Лорн, моля те. Това е Нае. Дъщеря ми.

Лорн се поколеба, но накрая отстъпи.

— Добре. Но ще мълчиш и дори няма да помръдваш, ясно?

— Ясно. Благодаря, Лорн.

— Ще ми благодариш, когато измъкнем Нае от тая каша.

* * *

Поиска да се срещне с Алан. Тъй като все още беше много рано, принцът едва сега ставаше, но прие Лорн и Вард в частните си покои, докато привършваше тоалета си.

Беше в прекрасно настроение.

— Какво те води толкова рано сутринта, Лорн? Добър ден, Вард — Алан спря и погледна стария ковач подозрително. — Не съм сигурен, че съм ви виждал извън Цитаделата, всъщност...

Вард се поклони.

— Имаме нужда от теб — обяви Лорн много сериозно.

Лицето му разтревожи принца, който веднага престана да се усмихва.

— Един момент — каза той.

Отиде да затвори вратата, която водеше към стаята му, Лорн имаше време само да зърне една млада руса жена, която все още спеше зад тюлените завеси на леглото с балдахин, сред смачкани бели чаршафи и дебели възглавници. След това Алан покани Лорн и Вард да седнат с него до една ниска масичка, на която беше поставен поднос с пресни плодове, и още по риза, небръснат, каза:

— Слушам ви. За какво става дума?

Лорн му обясни положението с няколко думи. Алан слушаше внимателно и съсредоточено. Също като Лорн, и той беше свързан с Нае от времето, когато бяха юноши, през летата, които прекарваха сред мрачните стени на Цитаделата, докато животът не ги раздели. Несъмнено той не изпитваше същата обич към младата жена, както Лорн. Но особени връзки — за които нито Лорн, нито Вард знаеха нещо — все още го свързваха с нея.

— Била е с Дорсиан? — попита Алан.

Ковачът потвърди.

— Знаеш ли за какво говори? — изуми се Лорн.

— Не знаех, че Нае е била арестувана. Но да, в течение съм за акцията, която позволи залавянето на Дорсиан и неговите съучастници, макар да си мислех, че всички са задържани в тъмниците на крепостта на Ангборн. Ирдел ми каза вчера вечерта.

При думата „съучастници“ Вард се изопна, но замълча.

Лорн се обърна към него:

— Нае е последвала Дорсиан?

И невярващ натърти:

— Каел Дорсиан?

— Да. Познаваш ли го?

Старият ковач не разбираше учудването и раздражението, което се четеше по лицето на Лорн.

Лорн и Алан се спогледаха.

— Да, познаваме го — каза принцът.

— Няма значение — каза Лорн, за да отмине проблема.

И като се обърна към Вард:

— Не ми казвай, че Нае и той...

Не довърши.

— Какво? — рече Вард.

Разбра с известно закъснение и каза:

— Нае и... Не! Разбира се, че не! — поколеба се. — Е... да, може би... — но накрая се възпротиви. — Ама аз съм й баща! Как искаш да знам такива неща?

Алан стана, с което сложи край на съвещанието.

— Добре — каза той. — Ще се заема с тази история.

Лорн и Вард също станаха, като Лорн попита:

— Какво мислиш да правиш?

— Първо, да се дооблека. После ще ида да говоря с Естеверис.

— Не можеш ли да помолиш брат си да нареди освобождението й?

— Официалната версия е, че арестуването на Дорсиан е успех на моя брат. Истината е, че трябва да го отдадем на Далк — прокълнатата душа на Естеверис.

— Не го познавам — каза Лорн.

— Повярвай ми, и това ще стане. А сега именно Естеверис държи затворена Нае, ако добре съм разбрал. Не Ирдел. Нито дори правосъдието на Върховното кралство.

Вард много искаше да зададе един въпрос, но не смееше. Лорн забеляза и с кимване на глава го насърчи да говори. Тогава старият ковач се прокашля и притеснено каза на принца:

— Има нещо, което не разбирам, месир.

— Какво точно?

— Ако всички останали са затворени в килиите на Саарсгард, защо Естеверис е наредил дъщеря ми да бъде доведена тук? Защо тя?

Саарсгард беше величествената крепост, която пазеше Ангборн.

— Защото Естеверис знае коя е Нае — обясни Алан. — Следователно знае колко струва, което е едновременно и добра, и лоша новина.

— Колко струва? — намеси се Лорн.

— Тя е дъщеря на кралския ковач. Може би Естеверис вижда в това начин да намеси Цитаделата и Върховния крал — макар и косвено — в скандал. Или смята да я използва, за да окаже натиск върху вас, Вард. Или върху теб, Лорн. Може би дори върху мен. Защото можеш да си сигурен, че тази тлъста змия знае какво представлява Нае за нас...

* * *

Лорн и Вард се върнаха в частта, отредена на Ониксовата гвардия, където намериха останалите. Тъй като старият ковач се беше съгласил, Лорн обясни на своите хора за какво ставаше дума. Те го изслушаха внимателно, от време на време се споглеждаха учудено или поглеждаха с възхищение към Вард.

— Смела е тази малката — изкоментира Лиам, когато Лорн завърши.

— Абе!... — рече Вард със смесица от гордост и безпокойство.

— От нищо не се страхува и при това е инат — добави Лорн. — Има на кого да прилича.

— Добре, при това положение какво ще правим? — попита Дуайн.

— Алан ни помоли да не правим нищо, докато го чакаме той да свърши необходимото — отговори Лорн. — Така че точно това ще правим — нищо.

— Това не пречи — каза Йерас. — Достатъчно е да знаем къде точно я държат и тази нощ с едно-две момчета...

— Не. Нито със сила, нито с нечестна игра. Чакаме.

И тогава започнаха да чакат, като изминаха два часа, преди Алан да прати човек, който да повика Лорн. Двамата приятели се срещнаха на едно дискретно място на Кораба на принцовете, далеч от чужди уши.

— Нямам много време — каза Алан. — Ще обядвам с брат ми и с майка ми.

— Видя ли се с Естеверис?

— Аз съм принц на Върховното кралство — отвърна Алан весело и с лек оттенък на гордост. — Виждам всеки, когото пожелае.

Лорн прие, че го е сторил.

— Наистина. И какво?

— Ами говорих с Естеверис, но не успях да уредя освобождаването на Нае. Впрочем, не съм го и искал.

— Какво? — ядоса се Лорн, като се постара да не повишава глас. — Но защо? Ти каза, че...

— Казах, че ще се заема с тази работа и точно това правя.

— Наистина ли? Защото имам чувството, че не подхождаш правилно.

— А аз имам чувството, че ти не знаеш за какво говориш. Не става дума да превземем крепост на щурм. Нито да притиснем началника на някаква стража.

Изненадан, Лорн погледна Алан.

За Андара ли намекваше? И ако беше така, какво точно знаеше?

Напрежението помежду им се беше смекчило, Алан погледна Лорн в очите и спокойно му обясни:

— Първото нещо, което трябваше да направя, беше да се уверя, че цялата тази история е вярна и че не влизаме с наведена глава в някаква клопка. Защото можеш да ми вярваш, когато ти казвам, че с Естеверис човек никога не е прекалено подозрителен. Това, което не казах на Вард преди малко, е, че ако Естеверис е наредил да докарат Нае в Плаващия дворец, то е именно защото ние двамата с теб сме тук. Знаел е, че в крайна сметка ще разберем, че Нае е тук, и очакваше да играе партия, с чиито правила единствено той е наясно и чийто залог...

Лорн трябваше да приеме, че Алан беше прав.

— Добре — каза той. — Извини ме.

— Имаш ли ми доверие?

— Да.

— Естеверис призна, че държи Нае — това вече е начало. Играта започна и ще трябва да я изиграем много фино. Несъмнено ще продължи с дни, може би със седмици, но имам добри шансове да спечеля. Съгласен ли си?

— Съгласен съм.

— Аз имам не по-малко желание от теб Нае да си върне свободата. Но не опитвай нищо. Остави на мен. Преди всичко трябва да разбере какво точно иска Естеверис.

Лорн се съгласи неохотно.

Да знае, че Нае е съвсем наблизко, и да не направи нищо, за да я спаси, беше непоносимо за него. Чувстваше се безпомощен, хванат във верига, чиито извивки не разбираше, и това му беше омразно. Беше търпелив човек, но сега, подхранван от гнева, беше обхванат от нестихващо чувство за спешност. Трябваше да се действа, винаги да се

действа, да преследва целите си, без да се интересува особено за другите.

ГЛАВА 5

Тази вечер Алан даде точни нареждания и доста загрижен отиде на вечерята, на която го беше поканил брат му в компанията на неколцина благородници от неговото обкръжение. Постара се колкото можеше да изглежда спокоен по време на вечерята, но на моменти изпадеше в мълчание, имаше отсъстващ вид и това го издаваше. Беше загрижен и му беше още по-трудно да го прикрие, тъй като на трапезата бяха малцина.

— Какво ти е? — попита го по-големият му брат насаме, докато един от гостите започваше някаква песен.

— Нищо.

— Изглеждаш разтревожен. Дистанциран.

Двамата принцове се обичаха и уважаваха, но никога не бяха били близки. Разделяха ги десет години във възрастта, както и това, че бяха съвършено различни, почти противоположни като личности. Понякога на Алан му се струваше, че са си чужди или някакви далечни братовчеди, които споделят общи спомени и с удоволствие се срещат при случай, без обаче да си липсват един на друг. Никога нищо не бяха споделяли, така че Алан се поколеба, преди да каже:

— Извини ме. То е, защото... Защото имам чувството, че един от приятелите ми скоро ще направи сериозна грешка.

— Този приятел Лорн ли е?

— Да.

— Може би ще е добре да не му се доверяваш...

— Лорн никога няма да направи нищо, с което да ми навреди.

— Макар да не го искат, някои хора привличат нещастията върху близките си. Лорн е такъв.

Първото желание на Алан беше да протестира, да защити приятеля си. Но замълча и с изненада установи, че размишлява над това, което Ирдел му бе казал. Знаеше, че брат му е отличен психолог. Както всички, които се радват на голям интелект, а са сдържани по природа, което ги кара да си мълчат, да слушат и да наблюдават, Ирдел притежаваше проникателност, която рядко грешеше.

Песента свърши и тост прекъсна мислите на Алан. Той вдигна чашата си и с измамна усмивка на уста се чукна с останалите, преди да види Одрик, който дискретно се мъчеше да привлече погледа му от другия край на стаята.

— Сега ще се върна — каза Алан на брат си.

Стана и забърза да иде при верния си слуга.

— Нещо с Лорн ли? — попита той.

— Не, месир.

* * *

Одрик подтичваше на слабите си крака, за да следва Алан, който вървеше бързо пред него, без да забелязва часовете, които му отдаваха чест, когато минаваше покрай тях. Последните двама отвориха пред него крилата на една двойна врата и той забързано влезе в стая, осветена с фенер.

Там го чакаше капитанът, командващ Гвардията на Кораба на принцовете.

— Опитал се е да се вмъкне на борда на Кораба на Лазурната гвардия — каза той. — Доста ги е поизмъчил, но накрая са го хванали. И съгласно вашите заповеди, ни го предадоха.

Капитанът се дръпна.

Между двама войници Вард седеше на една табуретка с вързани на гърба ръце. Главата му беше наведена напред, така че лицето му не се виждаше, поклащаше се леко, сякаш слабо течение люлееше кораба. Косата му беше разрошена, яката на ризата му и единият ръкав на връхната му дреха бяха разкъсани. На челото му още кървеше драскотина.

Алан се приближи и смръщи нос: Вард миришеше на долнопробно вино.

— Казах ви нищо да не правите.

— Искам си дъщерята — рече старият ковач, без да повдига глава.

Алан усети как го обзема гняв.

— Дърт глупак...

И като се обърна към капитана, каза:

— Затворете го в някоя килия. И ми доведете рицаря Лорн.
Капитанът козирува.

— На вашите заповеди.

Но едва войниците бяха вдигнали Вард от табуретката, навън отекна гръм.

После още един.

Трети.

Разтревожен, Алан изтича на мостика и опрян на перилата, видя ракети, които осветяваха небето.

— Изстрели за тревога! — извика той.

Капитанът, който го беше последвал, посочи с пръст лодката, разположена от другата страна на Кораба на кралицата.

— Стрелят от Кораба на Лазурната гвардия — каза той.

— Да — отвърна принцът мрачно. — И осветяват нас.

И наистина, една ракета падна недалеч от тях и за малко не подпали един навес.

* * *

След по-малко от половин час капитанът на Лазурната гвардия спешно поиска да бъде приет от принц Ирдел. Всички в Плаващия дворец бяха развълнувани. Изстрелите за тревога толкова добре си бяха свършили работата, че за малко не предизвикаха истинска паника. Отначало някои си бяха помислили, че са нападнати, но после тръгнаха слухове за бягство, станало буквално под носа на Гвардията на кралицата.

Ирдел прие капитан Стуриш в присъствието на Алан и на капитана на собствената му охрана. След полагащите се поздрави, Стуриш се поклони и каза:

— Монсеньори, тази нощ един мъж се е промъкнал на кораба на Лазурната гвардия и е измъкнал една затворничка, която беше задържана там. Били са видени, докато са се измъквали, и са били принудени да се хвърлят във водата. Благодарение на ракетите, които изстреляхме, ги видяхме да се отдалечават с плуване и сме сигурни, че намериха убежище на вашия кораб, ако не са се удавили.

— Коя е тази затворничка? — попита Ирдел.

— Наерис Вард, монсеньор. Престъпница. Бунтовничка, съучастница на Каел Дорсиан.

— А знаем ли кой е мъжът, който я е освободил?

— Той не е бил разпознат — отговори Стуриш, преди да си даде сметка, че принц Ирдел се беше обърнал към брат си, сякаш въпросът беше отправен по-скоро към него.

Алан изтърпя погледа на Ирдел.

Този поглед не изразяваше упрек, беше спокоен и уверен, почти разочарован и казваше: „Не му трябваше много време, нали?“

— Предполагам, че бихте искали да претърсите тук — заяви Ирдел.

— Наистина, монсеньор. С ваше позволение.

Смаян, Алан скочи от стола си.

— Вие? — възмути се той. — Да претърсвате Кораба на принцовете? Но вие изобщо не мислите!

— Монсеньор, действам по заповед на кралицата.

— Ама вие за кого се вземате, Стуриш?

Като достоен принц на Върховното кралство, за Алан това беше въпрос на принципи и на чест. Да се разреши на Лазурната гвардия да претърсва Кораба на принцовете беше все едно да ѝ се признае по-голяма власт, отколкото имаше, или да се толерира подозрение в укриване на бегълци. Всеки кораб беше владение със свои собствени закони, свои собствени привилегии и свое собствено правосъдие. От гледната точка на Алан дори само искането на Стуриш, макар и да беше капитан на Гвардията на кралицата, беше вече престъпление срещу държавен глава.

— Дадени са ми заповеди — настоя капитанът.

Алан се обърна към брат си. Дали Ирдел щеше да има смелостта да се противопостави на кралицата и на Естеверис?

— Брат ми има право — каза Ирдел. — И дума не може да става някой друг, освен нас самите, да претърсва Кораба на принцовете.

Изненадан, Алан се усмихна.

— Монсеньор... — опита Стуриш.

Но Ирдел го накара да замълчи, като вдигна ръка.

— Въпреки това — добави той, — няма да се противопоставя на издирването на двама престъпници бегълци — обърна се към капитана

на охраната на кораба. — Капитане, нареждам ви да претърсите този кораб.

После се обърна към Стуриш и каза:

— Що се отнася до Лазурната гвардия, приканвам ви да присъедините усилията си към нашите, за да могат тези бегълци да бъдат намерени възможно най-бързо.

Стуриш се поклони.

— Благодаря, монсенъор.

— Не ми благодарете, капитане. Няма да позволя престъпници да се укриват на моя територия, за да избягат от кралското правосъдие.

— Ирдел! — възпротиви се Алан. — Не можеш да позволиш да...

— Взех своето решение, Алан. Погрижи се моите заповеди да бъдат изпълнени. Ще бъда на Кораба на кралицата.

При тези думи принц Ирдел стана и излезе.

* * *

Претърсването на Кораба на принцовете не продължи дълго, прекъснато от удар с глава, който капитан Стуриш получи направо в лицето и който го просна на гръб.

— Не можете да влезете — каза Дуайн, който препречваше вратата към помещенията на Ониксовата гвардия.

Той не беше сам. Останалите ониксови гвардейци бяха зад него, готови да се бият, ако се налага. Липсваха единствено Лорн и Вард.

Стуриш се изправи — слисан и вбесен, с разкъравен нос.

— Но... но... — заекна той. — Ама какво ви става? — извика той, докато неговите хора му помагаха да се изправи.

— Вие не ме чухте добре — обясни спокойно Дуайн.

— Ще си платиш! Аз... аз ще те изправа пред военен съд.

— Или пък можем да уредим това сега, по мъжки — предложи рижият гигант. — Аз все още имам чело. А на тебе остана ли ти нос?

Той направи крачка напред.

Стуриш отстъпи.

— Не можете да се противопоставите на изпълнението на заповед на кралицата и на принц Ирдел!

— Можем — каза Логан. — Можем.

— Вие сте луди.

— Възможно е — съгласи се Лиам.

— Но ние сме ониксовите гвардейци — каза Лорн иззад хората си.

Те се дръпнаха, за да му направят път, и веднага събраха редиците си зад него. Без оръжие, той застана пред тях, с лице срещу Стуриш, който бълваше проклетия.

— Нито ти, нито някой от хората ти ще стъпи в нашите помещения.

Капитанът на Лазурната гвардия започваше да изпитва съмнения, но той беше начело на своите хора и на неколцина души от охраната на принцовете. Гордостта надделя. Извади меча си.

— Не е добра идея това — каза Йерас толкова спокойно, че прозвуча заплашително.

Стуриш неспокойно погледна едноокия.

После изгледа поред останалите ониксови гвардейци и накрая Лорн, който вдигна превързаната си с кожа ръка и каза:

— Виждаш ли този пръстен? Получих го от самата ръка на Върховния крал. Той показва, че съм Пръв рицар на кралството. А ти си негодник с нашивки. Изпълнявай заповедите на Естeverис, изпълнявай заповедите на принца, изпълнявай дори заповедите на кралицата и си ги заври в задника. Ясно ли ти е?

Тогава, без да трепне, Лорн видя, че приближава моментът, когато униженият Стуриш щеше да направи непоправима грешка.

— Достатъчно!

Това беше Алан, който идваше към тях.

Намесата на принца на Върховното кралство бързо успокои духовете. Смутен, Стуриш прибра меча си и избърса кръвта, която се стичаше в устата му. Неговите хора и ониксовите гвардейци отстъпиха, сякаш бяха хванати на местопрестъпление. Единствен Лорн остана безучастен и показваше безразличие, примесено с надменност.

За да не избухне, Алан избегна да погледне към когото и да било. Беше вбесен и това се виждаше по очите му и по преbledнялото му лице.

Но това се и очакваше.

— Разкарайте се оттук — каза той на Стуриш с тон, нетърпящ възражение. — Разкарайте се оттук, вие и хората ви и повече не ми се появявайте пред очите.

Капитанът на Лазурната гвардия не каза и дума и тръгна, ониксовите гвардейци също се оттеглиха след знак, даден от Лорн.

Алан изчака да останат сами, изгледа го от глава до пети с ледено изражение и каза:

— Кървиш.

Лорн наведе очи към струйката кръв, която се стичаше изпод десния му ръкав към малкия му пръст. Когато отново вдигна поглед, Алан вече му беше обърнал гръб и се отдалечаваше.

ГЛАВА 6

Нае чакаше, седнала на кушетката на Лорн, чертите на лицето ѝ бяха изопнати от умора и тревога. Играеше си нервно с една кама, без да знае какво щеше да направи с нея, ако някой друг освен Лорн минеше през вратата и се опиташе да я отведе. Да се защитава и да се бие, макар че положението беше безизходно? Да заплаши, че ще си пререже вените? Не смяташе да се остави да я хванат отново.

Изправи се, когато Лорн влезе, и успокоена му се усмихна. Без да каже дума, той избърса кръвта, която течеше от леката рана, която беше получил в рамото, когато, точно преди да скочи в реката с Нае, една стрела от арбалет го беше одраскала. После си наля чаша вино, отпи глътка и за миг се замисли. Като го видя такъв загрижен, Нае отново се разтревожи. Все така не смееше да каже нищо и само въпросително гледаше към него. С крайчеца на окото си Лорн забеляза състоянието ѝ и доста сухо ѝ каза:

— Вече нищо не рискуваш. За момента.

Тя се почувства поуспокоена, но тонът и ядната физиономия на Лорн я накараха да наведе глава, сякаш засрамена.

— Аз... съжалявам — каза най-накрая. — Не... не исках да ви създавам неприятности. Нито на теб, нито на татко...

Косата ѝ беше мокра и тя самата изглеждаше още по-дребна и крехка в дрехите, които Лорн ѝ беше дал да се преоблече. Ризата, която ѝ беше доста голяма, оголваше едното ѝ рамо. Омекнал, Лорн въздъхна и се усмихна.

— А да вземеш да ми разкажеш всичко? — предложи той.

Младата жена се съгласи:

— Принадлежа... Е, бях част от групата на Каел Дорсиан. Но сега вече нищо не остана от нея. Ние... всички бяхме задържани.

— Каел Дорсиан... — рече Лорн едновременно иронично и презрително.

Нае се напрегна.

— Е, и какво?

— Дорсиан е наемник. Престъпник. Знаеш ли от какво живееше?

— Да, зная. От контрабанда на кеш.

— Де да беше само това! Той продаваше оръжие на варварите от Далатия. Неговата стомана и неговият барут са убивали войници на Върховното кралство.

— Това е лъжа!

— Я да видим... — изхили се Лорн. — И между двете контрабанди, в свободното си време поддържаше богатството си като минаваше от едно легло в друго. Наполовина жиголо, наполовина сутеньор. Ти няма да си първата, която е прелъстил, твоят Каел!

— Той не е моят Каел! — извика тя. — И това, което има между него и мен, не те засяга!

Лорн млъкна.

Разбира се, Нае беше права. Ако беше постъпил по този начин с нея, това беше на първо място, защото я обвиняваше за непредпазливостта, която за малко не я беше погубила и която беше довела до проблеми, някои от които сигурно щяха да имат сериозни последици и за други, освен за нея: за него, за Вард, за Ониксовата гвардия. Но поведението му не беше ръководено единствено от разума. Откри, че го пробождаше и някаква ревност, въпреки че никога не бе бил влюбен в Нае. Тя беше умна, жизнена, хубава, въпреки белега си и може би дори още по-вълнуваща точно заради него. Но чувствата на Лорн към нея винаги бяха били чисто братски.

Или поне така си мислеше до този момент.

Защото той знаеше, че Нае винаги го беше обичала. Обичаше го още откогато бяха юноши, от летата, които с Алан прекарваха в Цитаделата, и той откри, че тази винаги възможна любов беше постоянна утеха, която ласкаеше гордостта му и я подкрепяше. Какво по-успокоително и по-стимулиращо от това да знаеш, че неизменно и търпеливо си обичан иззад кулисите? Мъжете бързо свикват с такова нещо и се чувстват предадени, когато всичко престане, без при това да са направили каквото и да било, за да продължи тази любов. Това, което е огромна привилегия, им се струва даденост и загубата на тази привилегия е като кражба, която ги оставя странно наранени, но все такива егоисти. А ето че сега Нае несъмнено обичаше някого другико. Ето че се беше отдала на него и се беше отвърнала от Лорн.

Лорн изведнъж осъзна двойствените си чувства и се окопоти. И съвсем спокойно й каза:

— Хайде да го оставиш това, а?

Нае забеляза, че все така продължава да държи своята кама. Не беше заплашила Лорн с нея, но рефлексите си бяха рефлексии. Тя умееше да се бие и да държи оръжие. Като се надигна, за да се възпротиви, тя здраво хвана камата за дръжката с палец върху острието, сякаш готова да нанесе удар.

Наведе очи към камата и отчаяна от самата себе си, я подхвърли в ръката си и я запрати към вратата.

Където тя се заби под прав ъгъл.

Лорн погледна камата, забита във вратата, после Нае по същия смутен и развеселен начин. Тя се усмихна. Знаеше, че е импулсивна, но предпочиташе да се засмее, вместо да се пребори с тази си наклонност.

— Съжалявам и за това... — каза тя с вид, в който нямаше никакво съжаление.

За да се помирят съвсем, Лорн сипа втора чаша вино, която подаде на Нае, а тя охотно я прие. Чукнаха се, отпиха, разменяйки съучастнически поглед, и най-накрая Лорн малко се отпусна.

— Татко ще има ли неприятности? — попита Нае, като прокарваше пръст по ръба на чашата си.

— Не. Ще ги накарам да го освободят утре. В края на краищата той не е направил нищо лошо.

— А ти? А твоята гвардия?

— Аз ли? Че какво искаш да ми се случи с това? — Лорн вдигна левия си юмрук, за да покаже ониксовия пръстен на пръста си. — Да нападнат мен, означава да нападнат краля — добави той с глас, който смути Нае.

Беше нещо повече от предупреждение, беше едва прикрита заплаха, която той отправяше към всеки — и който можеше да го чуе, и който не можеше. За миг беше приковал поглед и стиснал челюсти.

Младата жена се поколеба.

— Ти... ти нали не мислиш... да злоупотребиш...

Тя не довърши и Лорн я погледна объркан.

— Какво? — учуди се той. — Аз? Да злоупотребя с... Не! Разбира се, че не! — усмихна се успокоително. — Уверявам те, че единствените, които имат причина да се боят от мен, са враговете на Върховното кралство.

— А не враговете на Върховния крал?

— Не — каза Лорн тежко. — Не е същото.

Това изречение разтревожи Нае повече от всичко останало.

Тя беше възпитана в респект, дори в култ към Върховния крал. Разбира се, знаеше, че той беше допускал грешки. Но личността му, неговата дума и воля бяха свещени. И най-вече ѝ се струваше, че те бяха неделими от Върховното кралство.

Един крал, един трон, едно кралство.

Разбирайки смущението на Нае, Лорн с лекота смени темата:

— Знаеш ли какво е станало с тези, които са били арестувани заедно с теб?

— Някои сложиха край на живота си, вместо да позволят да ги заловят. Другите... другите, не зная. Бързо бях отделена от тях. Далк отлично знаеше коя съм. Знаеше го дори преди да ме заловят. Впрочем струва ми се, че му е било наредено да не ми причини никакво зло... Не всички имаха такъв шанс.

Погледът на младата жена се помрачи.

— Далк е бил много добре осведомен — отбеляза Лорн.

— Той е най-добрият шпионин на Естеверис. Неговата прокълната душа.

— Кой знаеше коя си? Освен Дорсиан, разбира се...

— Дугал — отвърна Нае, без да се поколебае. — Дясната ръка на Каел — за миг беше обзета от вълна от омраза. — Той ни предаде. Но аз ще го намеря.

— На първо място ще бъдеш съвършено дискретна — каза Лорн, като отиде да махне камата от вратата. — Достатъчно неприятности навлече на всички. И не забравяй, че си бегълка. Без да броим, че Далк и Естеверис прекрасно знаят, че си на борда на тази лодка. Знаят дори, че си тук, в моите помещения.

Нае замълча за миг, после каза:

— Знаеш ли, той заслужава за него да бъде отмъстено. Ако са му причинили зло, ако са го екзекутирали, Каел заслужава да бъде отмъстен. Каквото и да е правил, за каквото и да го упрекваш, той беше от тези, които поискаха да се противопоставят на отстъпването на Ангборн. И нямаше много като него...

Лорн я гледаше, без да отговори. Тя продължи:

— Той рискува свободата и живота си, Лорн. За кауза, която е същата като твоята.

Невъзмутим, Лорн размишляваше. После каза:

— Съмнявам се, че е бил екзекутиран.

— Наистина ли?

— Той не е кой да е. Естеверис не може да си позволи да го обеси като някой обикновен крадец. А и ако искаше Дорсиан да умре, щеше да заповяда това да стане по време на ареста. Дорсиан е бил пленен, защото Естеверис и кралицата са го искали жив. В противен случай щеше да бъде убит от злополучен удар с кинжал или щеше да си разбие врата, падайки, докато се опитва да избяга: това е била възможността, тогава или никога. Но сега вече е много късно за това.

Лорн само правеше предположения, в които вярваше едва на половина. Но Нае имаше нужда да чуе именно това, така че той правеше каквото може, за да я успокои.

А и кой знае?

Може би Естеверис имаше планове за Дорсиан. Той беше случай, който умел стратег като Първия министър не би изпуснал да използва по възможно най-добрия начин. Може би щеше да го използва като разменна монета или като средство за натиск. Може би предвиждаше да го съди и осъди, като си послужи с шумен процес, който да бъде предупреждение за всички онези, които биха посмели да оспорят властта на кралицата.

— Мислиш ли, че го измъчват? — внезапно попита Нае настръхнала, сякаш укоряваше Лорн, че я лъже.

Той замълча.

Това беше последният вариант, който можеше да се предположи, обясняващ защо Каел Дорсиан беше още жив: Естеверис искаше да го накара да проговори и в такъв случай нямаше никакво съмнение, че ще бъде измъчван. Най-вероятно неговото мъчение вече беше започнало и Лорн предпочиташе да не казва нищо. Но Нае не беше нито глупава, нито наивна. Невъзможно беше вече да не е мислила за тази възможност, та дори и само за това, че самата тя се страхуваше да не бъде хвърлена на мъчителите.

За щастие, нищо подобно не се беше случило.

— Не зная — каза Лорн.

Което не беше точно лъжа.

— Може би ще можеш да му помогнеш? — опита Нае.

— Да му помогна? На Дорсиан?

— Двата сте от един лагер. Може би ще успееш да го освободиш. Или поне да се увериш, че ще има право на справедлив процес.

Лорн усети как в него оживява болката от собственото му осъждане. За миг се запита дали, споменавайки за справедлив процес, Нае не беше целяла нарочно да засегне една особено чувствителна струна в душата му. Но си каза, че не е така. Нае не беше подла, за да направи такова нещо.

— Не съм сигурен, че имам такава власт — каза той с тона, с който обикновено се утешава дете.

— Но ако можеш, ще го направиш ли?

Очите на Нае бяха втренчени в неговите и той разбра, че не би могъл да излъже. Тогава помисли и каза:

— Да.

Младата жена се усмихна.

И тази усмивка не изразяваше само облекчението ѝ, родено от една възродена надежда. Изразяваше най-вече радостта ѝ да разбере, че Лорн, когото беше познавала и обичала, не беше умрял в Далрот и че все още беше способен да изпитва състрадание и чувство за справедливост.

Хвърли се към него, преди той да успее да реагира, и го прегърна с всички сили.

— Благодаря — прошепна тя с лице, сгушено във врата му. — Благодаря...

Лорн не знаеше какво да каже.

Непохватно прегърна младата жена, ръцете му едва докосваха гърба ѝ. Но почувства нейната топлина, гърдите ѝ до своята гръд, корема ѝ, опрян в неговия. Смутен от желанието, което усещаше, че се поражда в него, той внимателно отстрани Нае.

— Всичко ще се оправи — каза той. — Нали?

Тя кимна с навлажнени очи.

— Заклучи след мен — посъветва я, като показва бравата на вратата. — Не излизай оттук до ново нареждане. И ще отваряш само на мен, ясно?

— Оставяш ли ме?

— Ще спя при момчетата, в хамака на баща ти. Ти ще си добре тук.

— Благодаря, Лорн. За всичко.

Почти засмян, той вдигна рамене.

— Е! Хубава работа, та няма да те оставим в лапите на Естеверис, я...

Целуна Нае по челото и точно преди да излезе ѝ каза:

— И не забравяй да заключиш. До утре.

Нае бутна резето и се облегна на вратата.

После бавно се отпусна и седна на пода със свити колене. В погледа ѝ се появи болка при спомена за това как Далк я беше изнасилил.

Не се разплака.

ГЛАВА 7

През това време Стуриш, все така бесен, беше измил набързо лицето си, преди да отиде при Естеверис в неговите покои. Министърът си почиваше на една тераса, като отпиваше от чаша ароматно вино. Тлъстото му тяло беше все още влажно под робата от лека коприна — току-що беше взел гореща вана, от която кожата му беше почервеняла. Не носеше пръстените си и дебелите му пръсти, обикновено отрупани със скъпоценни камъни, изглеждаха странно голи.

— Е? — попита той почти подигравателно.

Тогава с няколко думи капитанът разказа с треперещ глас как ониксовите гвардейци се бяха противопоставили на претърсването на техните помещения, как Лорн беше надделял, позовавайки се на властта на Върховния крал и как принц Алдеран беше сложил край на разправията. Естеверис го изслуша с тънка усмивка на устните, с блеснали очи, сякаш изпитваше огромно удоволствие от неговия разказ. Тази развеселеност заинтригува Стуриш, преди да го раздразни и да удвои яда му. Усилията, които положи, за да запази спокойствие, бяха огромни.

После, като не издържаше повече, той каза:

— Вие... вие се усмихвате?

— Да, така е. Лека нощ, капитане. Това е всичко...

Стуриш се оттегли, без да разбира.

— Мога ли да попитам какво ви забавлява толкова? — попита Далк, като излезе от сянката. — Стуриш действаше по ваша заповед. Вашата власт беше накър...

— Зная, зная — прекъсна го Естеверис.

Министърът стана и направи знак на Далк да му подаде ръка. Минаха през прозрачните завеси, поклащани от прохладен бриз, и излязоха на тераса — под Голямата мъглявина, която светеше толкова ярко, че нощта изглеждаше сива.

Терасата беше пуста, покрита с парчета тънки платове, които я превръщаха в дълъг коридор, водещ до балюстрада, на която те се

подпряха. Тя се издигаше над празнотата, далеч от недискретни уши. Освен това глухият тътен на реката, който достигаше дотук, лесно приглушаваше гласовете особено ако не се говореше високо.

— Как мислите, че ковачът разбра, че ние държим дъщеря му? — попита Естеверис съзаклятнически.

— Вие? — учуди се Далк. — Но защо?

— Защото това момиче, в крайна сметка, не ни беше особено нужно. От нея нищо не можехме да научим. Колкото до това да я използваме като средство за натиск... Върху кого? Върху баща й? Върху Лорн? Те не са мъже, които ще поддадат. Освен това тя създаваше връзка между Цитаделата и бунтовниците. Обаче нямаше как да намесим Върховния крал...

Далк кимна мрачно.

Наистина беше принуден да се съгласи, че министърът имаше право, но тъй като беше много горд, че беше прибавил залавянето на Нае към успеха на мисията си в Ангборн, намираше за оскърбително да чуе, че неговият избор всъщност не е бил единствен. По-лошо, Естеверис лесно го беше накарал да повярва. Заради играта? От жестокост? Поради недоверие или заради някакви калкулации?

— Докато ако направех така, че бащата да научи, че дъщеря му зависи от моето благоразположение, тогава знаех, че Вард или Лорн, а по-вероятно и двамата щяха да се опитат да направят нещо. Нещо дръзко и незаконно...

— Но с каква цел? Искам да кажа — какъв... какъв интерес имате вие?

Доволен от себе си, министърът поде с тон на професор, нещо, което беше непоносимо за Далк.

— Първо, съществуваше възможността опитът за бягство да завърши зле — каза той. — Ако Лорн или някой от неговите хора бяха ранени и заловени, Ониксовата гвардия щеше да бъде замесена в скандал, който да предизвика нейното затриване и несъмнено нямаше да пощади Върховния крал. Но това не е всичко. Представете си, представете си само, че Лорн бе убит при това начинание...

Естеверис замечтано остави изречението си недовършено, после се съвзе и продължи:

— Е! Важното е, че всичко се разви както си го представях.

— Тогава вие сте знаели...

Министърът вдигна рамене.

— Разбира се. Знаех, че Лорн ще се притече на помощ на Наерис, знаех, че може да я скрие единствено на борда на Кораба на принцовете, знаех, че Ониксовата гвардия ще се противопостави на това който и да било да претърсва нейните помещения и накрая най-вече знаех, че принц Ирдел или принц Алан ще трябва да се намеси.

— Принц Алдеран се намеси.

— Изглеждаше ли ви като съучастник на Лорн?

— Не.

— Отлично.

— Но така или иначе принцът се намеси в полза на Лорн.

— Да. Коего ще го застави да даде сметка на принц Ирдел. Поради което скоро ще поиска друга сметка от Лорн, ще видите.

Далк разбра.

— По този начин — каза той — вие направихте от Нае обект на свада...

— Този огън тепърва ще се разгори. Може би малко по-късно. Но мога да ви уверя, че накрая жарта му ще е огнена...

ГЛАВА 8

На другата сутрин Лорн отиде при Алан, който закусваше сам на един балкон на Кораба на принцовете под сянката на балдахин, поклащан от вятъра. Алан за миг спря, за да поздрави Лорн. Не го покани да седне, а още по-малко да сподели закуската му. Лорн остана прав и почака малко.

Забеляза изражението на принца, изопнатите му черти, мрачния му поглед. Забеляза също така, че закусваше с вино, примесено с кеш, и че гарафата до чашата беше повече от преполовена. Но това не обясняваше нервността на принца. Напротив, кешът успокояваше.

Независимо от това, Алан изглеждаше бесен.

Двама слуги, мълчаливи и неподвижни, стояха настрани. Когато единият от тях се приближи, за да напълни чашата на принца, Лорн, който започваше да се изнервя, прецени, че е чакал достатъчно.

— Дойдох да те помоля да освободиш Вард — каза той.

Алан преглътна един залък, чийто вкус не усети, и без да вдига поглед от чинията си, попита:

— И защо да го правя?

— Защото той няма вина за нищо.

— Опитал се е да се промъкне на борда на кораба на Естеверис. Това не е нищо.

— Бил е пиян. Разтревожен за дъщеря си. Пийнал е малко повече и е направил глупост, това е всичко. Имал е на разположение цялата нощ, за да помисли и да изтрезнее. Не смяташ ли, че това е достатъчно?

Изненадан, Алан се облегна назад в креслото си, хвърли ножа в чинията и погледна Лорн подигравателно.

— Наистина не ти липсва нахалство — рече той.

Лорн остана невъзмутим.

— След това, което се случи тази нощ — продължи принцът, — продължаваш да се опитваш да ме накараш да повярвам, че Вард не е действал по твое нареждане? Че не се е опитал да се промъкне, докато ти си освобождавал Наерис? Ти за глупак ли ме вземаш, Лорн?

Тъй като Лорн мълчеше, Алан стана и заобиколи масата.

— Погледни ме в очите и ми кажи, че не си помогнал на Нае да избяга. Кажи ми, че в този момент тя не е на този кораб. И ми кажи, че не е прекарала нощта в твоята каюта...

Лорн погледна към двамата слуги, които стояха под балдахина от двете страни на креслото на принца и се правеха, че нищо не виждат и не чуват. Алан разбра и ги изгони с едно движение на ръката. Те веднага се оттеглиха — с тази предпазлива бързина, присъща на най-добрата прислуга.

Лорн изчака двамата с Алан да останат сами, после каза:

— Нае е в моята кабина. Много добре го знаеш, знаеше го и нощес, когато забрани помещенията на Ониксовата гвардия да бъдат претърсени.

— Не ми прави повече такива номера, Лорн! Дори не си помисляй още веднъж да ми погодиш такъв номер! Тази нощ ме постави пред свършен факт, като знаеше много добре, че ще те подкрепя против Естеверис, но ти не ми остави избор. Ти ме манипулира.

— Не — възпротиви се Лорн. — Не съм те мани...

— Ти ме манипулира — ядоса се Алан. — Знаеше много точно какво ще се случи! Отлично знаеше, че ако се налага, ще застана на твоя страна!

— Понеже не намираш нищо шокиращо в това слугите на някакъв си министър да претърсват Кораба на принцовете? — попита Лорн спокойно. — Брат ти никога нямаше да се съгласи.

— Не сменяй темата. Брат ми прави това, което смята за необходимо. Несъмнено има интерес да защити Естеверис и не мисля, че точно ти имаш какво да кажеш за това.

Бяха се изправили лице в лице, почти се допираха, Алан трепереше от сдържана ярост, докато Лорн оставаше съвършено невъзмутим.

— Прав си, Алан. Но...

— Не! Няма „но“. Този пръстен не ти дава всички права. Не те прави крал. Нито принц.

Алан се обърна и отиде да се опре на балюстрадата на балкона. Отчаян и наранен, той дишаше дълбоко и се опитваше да си възвърне спокойствието.

Лорн отиде до него и застана мълчаливо.

— Ти... ти се възползва от приятелството ми към теб, Лорн...

— Вярно е. Прости ми. Но и двамата знаем, че не става дума само за това, нали?

Принцът се намръщи.

— Какво?

— Това, за което наистина ме обвиняваш — обясни Лорн, — е не че съм те опрял с гръб в стената. А че не те предупредих, не ти казах, че се готвим да спасим Нае...

И наистина Алан се чувстваше изключен. Почти предаден.

— Но как може да искаш да ти бях казал? — продължи Лорн. — Нали не мислиш, че можеше да се замесиш в това? Ти си принц на Върховното кралство. Като скрих от теб това, което смятах да правя, аз те...

— Не си и помисляй да го кажеш — прекъсна го Алан с глас, треперещ от гняв. — Не си и помисляй да ми кажеш, че си ме предпазвал. Ти ми нямаше доверие, това е.

— Кълна ти се, че не е така.

Лорн беше искрен, но Алан не го слушаше и продължи:

— Ти сгреши, Лорн. Наистина сгреши. В края на краищата, винаги съм бил принц, нали? Е, и какво променя това? За мен нищо. А за теб?

Принцът остави въпроса си недовършен и си тръгна, като каза:

— Не помагаш особено на хората, които искат да ти бъдат приятели, Лорн...

Лорн не отговори.

Едновременно измъчен и гневен, Алан все пак изпита някаква надежда, когато Лорн го повика.

— Алан!

Принцът почти беше излязъл от балкона. Поколеба се, после се обърна към Лорн, който — все така на балюстрадата — беше вперил поглед към хоризонта.

Изчака.

— Съжалявам — каза Лорн.

Алан си тръгна, без да каже дума.

ГЛАВА 9

Някога той беше велик крал, доблестен, всички се страхуваха от него и го уважаваха — съюзници или врагове. Беше водил много битки и беше спечелил огромни победи. Но в края на царуването му славата и силите му западнаха под тежестта на неговите грехове, а тронът му се клатеше. Но гордостта, повече от угризенията и предупрежденията на съдбата, направи така, че той не искаше да умре, като изостави царството си на разрухата.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меч“)

От балкона на тронната зала, седнал под балдахин, който го предпазваше от тебеширените капки, Върховният крал наблюдаваше белия дъжд, който се изливаше над Цитаделата. По-меланхоличен от когато и да било, той стоеше съвършено неподвижен.

— Защо тези дъждове не спират? — попита той със слаб, дрезгав глас.

— Не зная — отвърна белият драк, който стоеше прав до него.

— Не се ли подчиних на волята на Дракона на съдбата? Не изкупих ли грешките си?

— Аз съм само Пратеник, сир.

— А какво казват Пазителите?

— Пратениците не присъстват на Събранията.

Старият крал се подсмихна под черния воал, скриващ мъртвешкото му лице.

— Хайде, познавам ви — каза той. — Мислите ли, че сте първият Пратеник, когото срещам? Много добре зная, че вие винаги знаете повече, отколкото можете или искате да допуснете, вие...

Скерен се поколеба.

В качеството му на Пратеник наистина имаше разлика между това, което знаеше, и това, което се предполагаше, че трябва да знае. А това, което имаше право да разкрива, пък беше съвършено друго нещо.

Ревниво към тайните си, Събранието на Ирканс се стараеше винаги да казва възможно най-малко. Понякога това принуждаваше Пратениците да крият истините, дори да лъжат, за да постигнат целите си и да благоприятстват изпълнението на съдбата.

Белият драк не можеше да признае на Върховния крал, че Пазителите го бяха излъгали и продължаваха да го лъжат, но той отказваше отново да го излъже.

Замълча.

— Норфолд мисли, че освобождаването на Лорн от Далрот е било грешка — каза крал Ерклант. — А това да му се повери съдбата на Върховното кралство е лудост. Мисли, че изобщо не е трябвало да го викам при себе си. Нито да го правя мой Пръв рицар. Нито да го упълномощавам да създаде отново Ониксовата гвардия... С една дума, той мисли, че не е трябвало да ви слушам. Норфолд ненавижда Лорн, това е ясно. Но също така не обича и Събранието на Ирканс и неговите Пратеници, знаете ли?

Скерен кимна, като се усмихна разбиращо.

— Да, зная.

— И все пак, наистина ли той греша, като не ви се доверява?

— Как бих могъл да отговоря на този въпрос, сир?

— Ами аз? Аз допуснах ли грешка?

— Моля да ме извините, сир. Грешка? Грешка за какво?

— Ами за това, че ви послушах! За това, че се доверих на Пазителите и изпълних желанията им.

Пратеникът обмисли отговора си, после каза:

— Преди всичко става въпрос за желанията на Сивия дракон, сир...

Лек смях разтърси костеливите рамене на Върховния крал като хълцане.

— Вие... вие се измъквате като... като някоя...

Дракът се досети коя дума старият крал не смееше да изрече.

— Като змия, сир?

Върховният крал се поколеба.

— Това е общоприетият израз — добави любезно Скерен. — Не виждам в него никаква обида.

— Да — каза крал Ерклант, като се леко се намръщи. — Като змия...

И потъна в едно от своите измамни мълчания.

Върховният крал понякога забравяше мисълта си и можеше да мълчи така дълго време: духът му се изплъзваше и лишаваше мумифицираното му тяло от малкото живот, който все още го изпълваше. Но се случваше и да заспи, без някой да може да види как клепачите му се затварят зад черния воал. И в двата случая оставаше неподвижен, безмълвен и безразличен, недостъпен, докато свистящото му дишане бавно повдигаше слабите му гърди.

Несигурен, Скерен чакаше, а в това време дъждът се усили още повече.

Все по-тежки и бели, капките падаха и се плискаха върху сивите камъни. Покривите бяха покрити с млечнобяла вода, която преливаше от улучите и се лееше като водопад. Паветата бяха потънали в локви. По улиците се стичаха потоци, които се събираха в ниските части на опустялата Цитадела.

— И в края на краищата дали има някакво значение? — каза изведнъж старият крал. — Какво значение има дали Норфолд има отчасти право? Че Лорн никога не трябваше да бъде освобождаван? Наистина ли това има някакво значение?

Пратеникът внимаваше да не покаже някаква реакция.

Дали кралят наистина се надяваше на отговор? Вероятно не. Несъмнено размишляваше на глас, понесен от потока на мислите си, на своите съмнения и страхове.

— Виновен или не, това какво променя? Ето какво не иска да разбере Норфолд. В неговите очи предателят си е предател. Той е убеден, че Лорн е предател. Че е предал Сивата гвардия и Върховното кралство. Че е предал мен — добави Върховният крал отчаяно. — А такова нещо човек като Норфолд не може да прости.

Замълча и се замисли.

— Аз зная, че Лорн е невинен — каза той. — Но истината е, че това вече няма никакво значение...

За пореден път белият драк не отговори. Искаше първо да разбере добре мисълта на стария крал.

— Защото общият интерес е над всичко, нали? — продължи Ерклант II. — Какво значение имат грешките и престъпленията на един човек, ако той трябва с действията си да спаси множеството?

Пратеникът трепна.

Запита се кого ли Върховният крал искаше да убеди. Дали въпросът му не беше чисто реторичен?

— Няма никакво съмнение, че Лорн има съдба, сир.

— И тази съдба е да спаси Върховното кралство, нали?

Скерен грижливо подбра думите си.

— Да, така мисля. Но зная само, че съдбата на Върховното кралство не може да се изпълни свободно без Лорн. Това твърдят Пазителите. И го знаят от Сивия дракон.

Внезапно ядосан, Върховният крал направи движение с обратната част на ръката си, сякаш прогонваше муха.

— Това тепърва ще се види!

— Сир?

— Пазителите ни казват само това, което искат, нали? На вас, както и на мен. Както на всички. Така е било винаги.

— Вярно е.

Дракът знаеше, че недоверието на краля по отношение на Събранието на Ирканс беше споделяно от почти всички. Все пак Пазителите не заслужаваха всички упреци, които им се отправяха, със сигурност не и да са прицел на страхлива враждебност, от която понякога страдаха Пратениците. Но Скерен смяташе, че Пазителите донякъде сами си бяха виновни. Тайната, с която се обгръщаха, надменността им и отказът им да дават обяснения или да оправдават решенията си, всичко това допринасяше за пораждаване на съмнения.

Какво криеха те всъщност? И защо? С каква цел?

Върховният крал си задаваше такива въпроси и Пратеникът трябваше да признае, че те бяха напълно основателни. Скерен беше този, когото Събранието на Ирканс натовари да извести на краля, че Лорн трябва да бъде изваден от Далрот и че трябва да му се предоставят всички средства да изпълни съдбата си, защото от това зависи бъдещето на Върховното кралство. Ерклант II притежаваше достатъчно опит и мъдрост, за да не приема с лекота известията на Пазителите. Все пак той си оставаше един горд крал, чиито решения тегнеха над съдбата на най-могъщия народ на Имелор и той не позволяваше на никого да му налага какви действия да предприема.

Нямаше значение какви истини му бяха разкрити тогава.

Нямаше значение Пророчеството за принцовете и колкото и смущаваща да бе — тайната за произхода на Лорн.

И въпрос не можеше да става Върховният крал да приеме думите и обещанията на Събранието на Ирканс за чиста монета. Той искаше гаранции и беше получил само една, но от този, който беше едновременно най-добрият и най-лошият от съюзниците му.

Серкарн — Драконът на разрушението.

— Тя беше красива — каза старият крал, който още веднъж се беше залутал из криволиците на мислите си. — Много красива. Кралица. Всъщност тя беше истинска кралица. Скандска кралица. Кралица воин.

Пратеникът със закъснение разбра, че Върховният крал говореше за майката на Лорн. Почти замечтан, Ерклант продължи:

— Мисля, че я обичах. По мой си начин, но я обичах. Както съм обичал и много други, вярно е — уточни той с мъничко съжаление.

— Но не знаех, не знаех, че Лорн е мой син. Дори никога не си го бях помислял, докато...

„Докато не дойдох да ти го кажа — помисли си Скерен. — Докато не узря в теб идеята, че невинният, който гниеше в Далрот, може би беше твой син. Копеле, разбира се. Но когото можеше да пощадиш, да спасиш преди три дълги години.“

— Но в това — каза старият крал, връщайки се внезапно към недоверието, което му вдъхваше Събранието на Ирканс, — в това вече съм сигурен. По този въпрос Пазителите не излъгаха. Не можеха да излъжат. Лорн е мой син. Моята кръв тече в неговите вени. Кръвта на моя род.

Дракът не отговори, а се замисли за равнодушието, с което Върховният крал беше изложил Лорн на Дракона на разрушението. Откакто беше подчинен чрез магия, той не можеше да навреди на потомък на своя победител — първия крал Ерклант. Така че Върховният крал беше решил да заведе Лорн при Серкарн и да види дали драконът ще го пощади. За него това беше начинът да се увери в произхода на Лорн. И очевидно идеята, че може би дава невинен човек на Дракона на разрушението, не го беше докоснала или само едва-едва и със сигурност не го беше възпряла. Дали щеше да изпитва угризения, ако — повярвал на лъжата на Пазителите — огънат на Серкарн беше погълнал Лорн? Пратеникът се съмняваше. И това не беше жестокост. Нито дори цинизъм. Единствено безразличие —

безразличието на един умиращ крал, застрашен от полудяване, чиято единствена грижа беше да спаси кралството си с всички средства.

— Къде е той? — попита старият крал.

— Сир?

— Лорн. Къде е?

— С принц Алдеран на Плаващия дворец, който отвежда кралицата и нейната свита в Ангборн.

— И как така вие не сте вече там, в Ангборн?

— Може би ще отида, но вече нищо не може да се направи. Всичко е готово и бурите, които се задават, не могат да бъдат отблъснати.

ГЛАВА 10

Когато завърши пътуването му по Ейрдър, Плаващият дворец спря пред Самаранд, където целият Двор се премести със своето злато, пурпур и великолепие. В продължение на три дни градът отдаваше почести на кралицата и на принцовете на Върховното кралство. После денят от годишнината от Битката на сълзите наближи заедно с първите прохладни дни на есента. Тогава на десет великолепни кораба, украсени с кралските знамена, кралица Селиан и свитата ѝ потеглиха, за да посрещнат принц Лаедрас в Ангборн — града, обещан на Иргаард.

„Хроники“ („Книга на Градовете“)

Корабите плаваха на север по спокойните води на малкото море на Свободните градове. Скоро пристигнаха в Ангборн, който — на своя остров — пазеше открития пролив към Морето на мъглите. От носа на кралската каравела, с Исарис в ръце, Лорн наблюдаваше града и неговата крепост, които се приближаваха. Беше в края на следобед.

Ангборн винаги бе бил най-иргаардският от Градовете. Черната хидра винаги го беше обсипвала с внимание и го беше облагодетелствала, като дори го направи столица на присъединената провинция. След повторното завладяване, осъществено от Ерклант II, не всички връзки с Иргаард бяха прекъснати. Напротив, Ангборн се беше възползвал от новите свободи, дадени от Върховният крал, за да остане колкото се може по-близък до най-могъщото кралство на Севера. Независимо от изминалите години, политическият и търговският елит на Ангборн никога не беше преставал да се чувства иргаардски, така че той беше приел много добре намерението за отстъпване. Но народът очакваше да започне отново да търпи суровото и често жестоко иго на Ораскир — Черния дракон на смъртта и на нощта.

Що се отнася до Върховния крал...

Той беше освободил Градовете, завладени от армиите на Иргаард. Това беше едно от първите му славни завоевания и сега той виждаше, в края на своето царуване, как един от Свободните градове се връща при Черния дракон. За кралицата това беше победа, венец на нейната политика, тъй като отстъпването бележеше възстановяването на дипломатическите отношения между Върховното кралство и Иргаард. Но за краля това беше особено горчиво поражение.

— Ако поне Иргаард си беше върнал Ангборн с оръжие — беше казал на Лорн. — Но не... Това, което някога Върховното кралство завоюва и защитава с цената на кръвта, днес Върховното кралство ще го отстъпи с едно драсване на перото. Знаеш ли колко мъже умряха на стените на Саарсгард? Връщането на Ангборн на Иргаард е все едно да идем да се изпикаем на гробовете им. Това е оскърбление... Това е... това е срам. Срам за всички нас...

Тогава на Лорн му се стори, че беше разбрал намеренията на Върховният крал, колкото и нереалистични да му изглеждаха.

— Желаете ли да попреча на отстъпването на Ангборн, сир?

— Не. Не, разбира се, че не. Това би било лудост и освен това вече е твърде късно... Виждаш ли, кралицата мисли единствено за своя триумф, за славата да успее там, където ние се провалихме, като подписа мирен договор с Иргаард. Естевеерис обаче вижда по-далеч. Той не вярва, че е възможен траен мир с Черния дракон, но знае, че едно сближаване между Върховното кралство и Иргаард ще му донесе това, от което скоро най-много ще се нуждае.

— Какво е то?

— Свободата да се посвети на вътрешните размирици в кралството. И парите, които жестоко му липсват в момента.

Наистина, хазната на Върховното кралство беше празна.

При все това никога не беше ставало въпрос — поне официално — Върховното кралство да продаде Ангборн. И все пак беше договорено, че Иргаард ще изплати свой стар дълг. След завладяването на провинцията на Свободните градове Върховното кралство беше наложило на победения тежки данъци. Иргаард беше платил само първата половина от уговорената сума и сега предлагаше да плати втората половина по повод на подписването на договора за Ангборн — като проява на добра воля. Богатство, което беше особено добре дошло. Никой не беше толкова глупав, но приличието беше спазено.

— Естеверис знае, че скоро ще има нужда от пари, Лорн. За да си осигури верни хора, но също така и за да вдигне армиите, необходими за запазването на Върховното кралство.

Мислите на Лорн бяха прекъснати от плющенето на едно платно и той погледна към крепостта, която се извисяваше над Ангборн. Масивна, мрачна и застрашителна, Саарсгард приличаше на Далрот. Впрочем тя беше построена по същото време и поради същите причини — по времето на Мрака.

— Страховито, нали? — каза Естеверис.

За разлика от Исарис, който беше вдигнал глава, Лорн не беше чул приближаването на министъра. С един бърз поглед Лорн се увери, че са сами или поне почти: съветниците и охраната на министъра, сред които и Стуриш, чакаха по-назад, достатъчно далеч, за да не могат да чуят нищо поради шума от въжетата, които скърцаха на вятъра и на носа, който пореше вълните.

— Тази архитектура сигурно ви навява доста лоши спомени — добави Естеверис.

— Наистина — каза Лорн.

— Но всичко това вече е зад вас...

— Наистина ли го мислите?

— Поне ви го пожелавам.

Лорн не отговори.

— Радвам се, че лекото ви различие с принц Алдеран е преодоляно — каза министърът след кратко мълчание.

Лорн остана невъзмутим.

— Какво леко различие?

— Знаете, след онова жалко бягство.

Разбира се, Естеверис намекваше за пререканието, което Лорн и Алан бяха имали в деня след бягството на Нае. Тогава двамата приятели се бяха разделили, без да се сдобрили напълно, но времето беше свършило останалото и всеки бе успял да си даде сметка през последните дни от пътуването по Ейрдър, че тримата с Енцио образуваха трио от съмишленици, по-сплотено от когато и да било. В интерес на истината не всичко вървеше толкова добре между Алан и Лорн, но те играеха комедия, която заблуждаваше всички и на която почти бяха повярвали. Лорн се питаше дали не отказваха да признаят, че годините бяха минали и че и двамата се бяха променили. Разбира се,

оставаха си истински приятели. Но първоначалната невинност на приятелството им беше отстъпила място на носталгията по тази невинност. Вече знаеха, че приятелството им беше уязвимо от лошото настроение, както и от съмнението.

— Не зная за какво намекувате — каза Лорн.

Министърът се усмихна.

— Както желаете... Позволете ми все пак да се разтревожа за вашия приятел Вард. Изглежда никой не го е виждал, откакто беше задържан през онази прословута нощ. Може би принц Ирдел създава трудности за освобождаването му? В такъв случай за мен ще е удоволствие да...

— Няма да е необходимо. Благодаря.

Лорн сдържа усмивката си и погали Исарис по главата.

И за миг не се съмняваше, че Естeverис знае, че Алан беше задържал няколко дни Вард заключен и накрая го беше пуснал, когато Плаващият дворец беше пристигнал при Самаранд. Но пък министърът със сигурност не знаеше какво беше станало със стария ковач след това.

И с дъщеря му.

Лорн се беше възползвал от бъркотията, предизвикана от слизането на Двора в Самаранд, за да изведе Нае от Кораба на принцовете. Преоблечена като слуга, с малко богатство от няколко златни монети в джоба и препоръчително писмо, тя веднага беше поела към Ориал, където — тъй като Лорн беше убеден, че Черната кула се наблюдава — трябваше да потърси убежище при Сибелиус. Вард беше слязъл от кораба същия ден и също толкова дискретно.

— Мога да си представя — каза Естeverис, — че един баща ще иска да придружи дъщеря си на такъв дълъг и опасен път.

Лорн замълча, но се запита какво ли знае министърът.

Пътуването до столицата не беше чак толкова опасно. Дали министърът беше разбрал, че Нае се връща в Ориал, или искаше да намекне, че пътищата се наблюдават? Или се мъчеше просто да разтревожи Лорн с надеждата да прочете на лицето му началото на някаква истина?

Ако беше така, той доста се постара и се отказа.

— Пристигаме — каза той. — Не зная дали в следващите дни отново ще имаме възможност да разговаряме. Ще бъда много зает, а и

вие сигурно. Каквото и да сте дошли да направите — добави той, като си тръгна с уверена крачка.

Лорн не го поздрави и вдигна поглед към стените и мрачните кули на Саарсгард, докато корабът приближаваше пристанището, посрещнат с почести.

— Искам да отидеш в Ангборн и да ме представляваш там — беше казал Върховният крал. — Искам да те видят. Това ми къса сърцето, но отстъпването на Ангборн трябва да стане. Върховното кралство се нуждае от този привиден мир с Иргаард. Има нужда и от данъка, който Иргаард ще му плати... Този договор трябва да бъде подписан. Първо ще трябва да убедиш Теожен в това, после трябва да се увериш на място, че никой няма да се опита да попречи. От това зависи бъдещето на Върховното кралство, Лорн. Този договор е унизителен и обида за честта. Но е единствената ни надежда, разбираш ли?

Тогава Лорн се беше замислил.

После се съгласи.

ГЛАВА 11

Кралица Селиан яздеше великолепна бяла кобила, пазена от бледото есенно слънце и от лекия дъждец под лазурно син балдахин, чиито позлатени подпори бяха носени от осем лакеи. Пред нея, командвани от капитан Стуриш, конниците от Лазурната гвардия водеха шествието с музиканти, барабани и херолди, носещи кралските флагове. Следваше официалният ескорт. Най-отпред други конници от ескорта, облечени в синьо и жълто, после принцовете, велможите и видните благородници на Върховното кралство, членовете на свещеническото съсловие, посланиците и чуждестранните делегации и всички те преминаваха еднакво тържествено.

Кортежът беше потеглил от пристанището, приветстван от огромна тълпа. После пое по пътя към крепостта на Ангборн по улици, украсени със знамена, където публиката ставаше все по-малобройна, но най-вече все по-малко въодушевена. Очевидно възгласите „браво“ и „ура“, които посрещнаха кралицата, не бяха нито искрени, нито спонтанни. Агентите на Естeverис се бяха постарали според силите си, но илюзията беше краткотрайна. Въпреки гирляндите и флагчетата, въпреки ръкоплясканията на неколцина, се виждаха само празни балкони, затворени капаци на прозорците, тук-там някой любопитен пред фасадите на къщите. До кортежа достигнаха дори няколко освирквания, дошли от вътрешността на къщите, имаше неколцина зяпачи, но те стояха сериозни и мълчаливи — това беше всичката проява на уважение към владетелката на Върховното кралство. Противно на градските власти и на буржоазията в Ангборн, които охотно приемаха смяната на властта, като се надяваха да извлекат от това големи облаги, народът не прощаваше на кралицата предаването на града на Иргаард. Хората се чувстваха изоставени, жертвани и знаеха — понеже вече го бяха изпитали, — че ще страдат под игото на Черния дракон.

Бледа, с изпънат гръб, кралицата беснееше от яд, че не беше почетена, и се радваше при мисълта, че скоро ще се отърве от това неблагоприятно население. Но оставаше безизразна и нищо не

показваше. Или почти. С поглед, вперен право напред, тя яздеше невъзмутимо, но погледът ѝ блестеше с убийствен огън. Не стигаше това, ами трябваше да търпи и присъствието на представителя на Върховния крал...

Лорн яздеше недалеч от нея, до Алан, зад принц Ирдел и бароните. Беше облякъл ризницата на Ониксовата гвардия, конят му носеше великолепно покривало в черно и сиво, а в сребърно бяха избродирани вълчата глава, кръстосаните мечове и кралската корона. Целият в черно, той сякаш носеше траур, носен от краля чрез него — траур по победната слава на Върховното кралство.

Кортежът премина през града и по един укрепен път стигна до Саарсгард. Всъщност крепостта се извисяваше встрани от Ангборн. Опряна на недостъпни стръмни скали, тя имаше собствено пристанище и пазеше не толкова града, колкото пролива, като стените и оръдията ѝ бяха насочени към морето. Също като Далрот, Саарсгард имаше множество крепостни стени, защитавани от кули, бойници и подвижни мостове. Това беше една страховита крепост. Този, който я притежаваше, контролираше Ангборн. А който контролираше Ангборн, беше заплаха за Градовете, тъй като господстваше над морето.

Да се отстъпи Ангборн и неговата крепост на Черния дракон категорично беше лудост, казваше си Лорн. Лудост, желана от всички и дори от Върховния крал — макар и против волята му, което си беше вярно. Но въпреки обещанията си, независимо от договорите, Иргаард си оставаше отколешният враг на Върховното кралство. Да му се отстъпи Ангборн, означаваше да се вържат кучетата и да се повери пазенето на стадото на вълка, защото се преструва, че приема да го галят.

Комендантът на Саарсгард очакваше кралицата и нейния кортеж в главния двор на крепостта. Той беше благородник без военен опит, когото Естеверис беше назначил на този пост, заради неговото угодничество и проиргаарските му чувства. Кралицата и нейният министър не искаха в никакъв случай командирът на гарнизона на Саарсгард да създаде трудности в последния момент. С барон Дьо Гарн нямаше опасност да се случи такова нещо. За сметка на това неговият предшественик беше един стар генерал, верен на Върховния крал,

когото бяха побързали да отстранят, веднага щом проектът за отстъпване на Ангборн бе започнал да придобива форма.

Кралицата едва изслуша речта, която комендантът на Саарсгард произнесе пред строения гарнизон. Тя дори я съкрати с намръщения си вид и се затвори в покоите си, все така гневна, следвана от неколцина приближени, които не се чувстваха по-добре. Фанфарът, който трябваше да свири, беше отпратен, гарнизонът се пръсна и кортежът се разпиля, разочарован от лошото настроение на кралицата.

Преминавайки под черния, нисък свод, през който се влизаше в древната крепост, Лорн се почувства потиснат. Остави Алан и с удоволствие отиде при своите хора. Лиам му съобщи, че са се настанили в помещенията, определени за тях, и са намерили спокойна конюшня за конете. Бяха имали и време да огледат наоколо и да си набележат своите места. С една дума, всичко беше готово.

— Крепостта е почти празна — каза Дуайн.

— Гарнизонът вече е започнал да се изтегля — обясни Йерас. — Само Твърдината все още е обитаема. Навсякъде другаде е празно.

— Върховното кралство наистина бърза да се отърве от това място — отбеляза Лорн с горчивина. — Иргаард ще може да влезе във владение няколко часа след подписването на договора.

Всички знаеха какво означава това.

На следващия ден, още преди да падне нощта, цветовете на Черната хидра щяха да се веят над Саарсгард.

* * *

По пусти улички, които създаваха впечатлението, че страшният укрепен площад е бил изоставен като след проклятие, Лорн отиде в Твърдината начело на своите хора. Той беше настанен там, както и кралицата, принцовете, Естeverис и всички височайши гости, но също така прекрасно познаваше пътя.

Наистина Лорн не откриваше едва сега Саарсгард.

Защото именно тук Иргаард и Върховното кралство бяха водили тайните преговори, с чието спокойно протичане беше натоварен той, когато все още беше една от блестящите надежди на Върховното кралство. Оттогава, въпреки изминалото време, старата крепост

нямаше никакви тайни за него и той можеше да се похвали, че познава всяка постройка, всеки коридор, всяка стая в Твърдината, тъй като ги беше охранявал денем и нощем, докато представителите на двете кралства работеха — вече — върху редактирането на мирния договор.

Повече от три години бяха изминали оттогава.

Цяла вечност...

Пристигнаха.

Твърдината беше сърцето и най-старата част на Саарсгард — крепост в крепостта, родена векове, според някои, преди Саарсгард да бъде построена. Издигаше се на една скалиста площадка, заобиколена от потресаваща пропаст, чиито стени потъваха дълбоко в мрачните, блъскани от прибоя на Морето на мъглите. Мостът, бойниците и крепостните му стени приютяваха лабиринт от кули и дворове, свързани със сводове и стъпала, издълбани от употребата им. Стените му бяха дебели, пробити от ниски врати и кръстообразни бойници. Главната му кула — масивна и мрачна, ужасяваща и страховита, изглеждаше като издълбана в назъбена гранитна колона.

Все така следван от хората си в черни ризници, Лорн тръгна по моста, прехвърлен над пропастта, и изчезна в Твърдината.

* * *

Докато Дворът на Върховното кралство привършваше с настаняването си, Лорн гледаше от прозорците си слънцето, което залязваше над Саарсгард. Неговите покои бяха на същия етаж като покоите на кралицата и на двамата принцове, а Естеверис беше принуден да му отстъпи мястото си.

Лорн държеше Исарис, който мъркаше в ръцете му, и си мислеше, че след като бе осъден да загине в Далрот, бе реабилитиран от Върховния крал в Цитаделата, сиреч там, където беше съден и осъден — първи каприз на съдбата. Сега — втори каприз — се беше върнал в Саарсгард, за да присъства на подписването на договор, който много прилича на онзи, който се подготвяше тук преди три години — в най-голяма тайна и под негов надзор. Накрая — трети каприз — той знаеше, че на това място животът му отново щеше да приеме обрат, драматичен като онзи в деня, когато беше обвинен в държавна измяна.

Беше оцелял в Далрот, но друга крепост, наследена от Мрака, можеше като нищо да види как загива.

— На Сивия дракон никак не му липсва ирония, нали? — попита той полугласно.

Котето вдигна поглед към него, сякаш очакваше той да добави още нещо.

ГЛАВА 12

На следващия ден, докато последните приготовления за церемонията занимаваха Двора на Върховното кралство, Лорн привършваше обяда си с Алан и Енцио в покоите си, когато влезе Лиам.

— Монсеньори, моля да ме извините — каза той като се поклони най-напред към принца.

— Какво има? — попита Лорн.

— Трябва да видите това, рицарю — отвърна ветеранът, като прекоси бързо стаята.

Отиде до прозореца.

Заинтригувани, тримата приятели станаха, за да отидат при него и видяха за какво ставаше въпрос. Долу колона от затворници прекосяваше един малък двор. Охранявани строго, осъдените вървяха бавно, превити под тежестта на веригите и изтощението. Изчезваха един по един през една ниска врата на главната кула.

— Току-що дойдоха — обясни Лиам. — Това са бунтовниците, които се бореха против отстъпването.

— Тези, с които е била Нае? — попита Алан.

— Да, монсеньор. До тази сутрин са били затворени в затвора на Ангборн.

— Но защо ги местят тук? — запита се на глас Лорн.

— Това е работа само на Естеверис — каза Алан.

— Естеверис не може да ги освободи, нито да нареди да ги удушат в килиите им — каза Енцио. — И се съмнявам, че иска процес, който те да превърнат в трибуна, а други да поемат защитата им.

— И най-вече — добави принцът — той не може да ги екзекутира, без да ги превърне в мъченици.

— Така че ги предава на Иргаард заедно с крепостта — заключи Лорн. — Като оставя на Черния дракон грижата да реши съдбата им.

— Трябва да признаем, че е доста добре изиграно — каза Алан, като се дръпна от прозореца.

Изглеждаше едновременно примирен и възхитен. С походка, която беше по-несигурна, отколкото му се искаше, той отиде до масата, напълни с вино първата чаша, която му попадна пред очите и я пресуши на един дъх, прав. Двамата му приятели се спогледаха, но не казаха нищо.

Лорн се обърна към хоризонта на север, който отразяваше като огледало Морето на мъглите. С изненада видя отблясъка на предмет, отразяващ слънчевите лъчи там, където чакаше иргаардският флот.

— Десет кораба — каза Енцио, който беше видял същото като него. — Което означава бойна ескадра. Ето какво въоръжава Иргаард, за да ескортира дипломатическа мисия.

— Официално — каза Алан зад гърба им — това е, за да бъде защитен принцът-дракон от евентуални нападения на скандските пирати...

— Все едно вече се виждат скандски платна далеч на изток в Морето на мъглите! — процеди Лорн.

— Може би не са поели по най-прекия път... — подигравателно подхвърли Енцио.

Настъпи мълчание, през което Алан довърши последната бутилка вино и каза:

— Време е да вървим, Енцио. Генералната репетиция скоро ще започне и ние не искаме да караме кралицата да чака, нали?

— Разбира се, че не — отвърна Енцио.

— И нищо да не помрачи празника — изтърва принцът с горчивина, която заинтригува Лорн.

* * *

Алан и Енцио тръгнаха, като оставиха Лорн и Лиам сами.

Сармският благородник обаче бързо се върна да вземе меча си, който беше откачил, за да седне по-удобно в началото на обяда.

Но това беше само претекст.

Докато закачаше меча на колана си, той хвърли бърз поглед към отворената врата, хвана Лорн за лакътя и го дръпна настрана. Лиам разбра и излезе, след като набързо отдаде чест.

— Трябва да побързам да ида при Алан — каза Енцио. — Ти забеляза, нали?

— Така мисля.

— Колко чаши вино изпи той?

— Две.

— И аз видях толкова. А колко празни бутилки можеш да преброиш?

Лорн погледна към масата, която слугите бяха започнали да разчистват.

— Три — отговори той мрачно.

— Когато отидох при него тази сутрин, вече беше пил. И това не се случва за пръв път. Даже му е станало като навик от няколко седмици.

Лорн загрижено замълча.

Противно на Енцио, той беше виждал Алан съвсем малко, преди да отпътуват с Плаващия дворец. Но му се струваше, че всеки или почти всеки път принцът пиеше малко повече от разумното. За жалост, това не беше най-лошото и Лорн — несъмнено, защото не искаше да си го признае до този момент — разбра какво искаше да му каже Енцио.

— Мисля, че Алан отново е започнал да взема кеш, Лорн.

Лорн отстъпи назад и се извърна от приятеля си.

— Зная, че му се случва да пие вино, подправено с кеш за аромат — призна той. — Това не е разумно, но...

— Не, Лорн. Не ти говоря за това. Говоря ти за ликьор от кеш. Мисля, че започна отново да го пие на Плаващия дворец. Откакто се... върна, той имаше достатъчно време да открие в какво се е превърнал Дворът на Върховното кралство и ми се струва, че му е все по-трудно да го изтърпява.

Лорн въздъхна с неподвижен поглед и стиснати от гняв челюсти, но не каза нищо.

— Алан върви на зло, Лорн. Нещо го яде отвътре. Има нужда от помощ и ти знаеш, че ще се довери единствено на теб.

ГЛАВА 13

Тази вечер Лорн се чувстваше все по-потиснат, колкото повече потъваше в дълбините на Саарсгард. Напомняха му други подземия, тези на Далрот, и му се струваше, че се връща там. Всички твърдяха единодушно, че влиянието на Тъмнината от векове вече не се чувства в Саарсгард, но дали беше вярно? А и какво точно знаеха ерудитите за това, което можеше да се спотайва в тъмнината на тези мазета и катакомби, на тези сводести зали и подземия, обречени на вечна нощ? Бяха ли разкрили всичките им тайни?

Лорн стискаше дръжката на меча си, за да устои на изкушението да започне да разтрива ставите на белязаната си ръка. Не го болеше. Дори не го притесняваше. Но независимо от това, изпитваше желание да я разтрива, както когато се събуди споменът за стара болка, а раната отдавна е заздравяла.

Вече три месеца не беше страдал от последиците на Тъмнината.

Последната му криза беше тази, която получи на връщане от похода срещу гелтите в планините на Аргор. Въпреки това не смяташе, че е оздравял, и постоянно се страхуваше от нов пристъп. Знаеше, че Тъмнината е търпеливо чудовище, постоянно сгушено в него. Ако напоследък го беше пощадила, на първо място го дължеше на Бдителните кули, които, построени по времето на Мрака, за да пазят Ориал и неговото население от Тъмнината, продължаваха да го правят векове по-късно. Но беше убеден, че го дължи и на Исарис, който вече не се отделяше от него и в този момент се разхождаше на нощната светлина на Голямата мъглявина по покривите на Саарсгард.

Лорн съжали, че не го беше взел със себе си.

Когато слезе по стълбите, тъмничарят бутна една решетка и с фенер в ръка тръгна по един коридор. Лорн го последва до една врата, чиято брава мъжът отключи с един от ключовете, закачени на колана му.

Тъмничарят бутна вратата и изчезна, като подаде фенера.

Лорн го взе и трябваше да се наведе, за да влезе.

* * *

Лорн свали качулката си чак когато влезе вътре, а вратата се затвори зад него. Тогава пое въздух, който познаваше прекалено добре, въздух, който смърдеше на отчаяние, мръсотия, лайна и страх.

На слабата светлина на фенера Лорн откри килия, която беше по-дълга, отколкото широка, доста ниска, с под, покрит с плочи. Покрай стените лежаха мъже, вързани с една и съща верига, чиито халки бяха промушени през пръстени, забити в стените. Всички бяха завързани за врата и можеха единствено да седнат, да легнат или да стоят прави, но никога на повече от един метър от стената. Канали, които се предполагаше, че трябва да отвеждат урината и изпражненията, се събираха в една дупка в центъра на помещението, малко по-широка от човешка ръка.

С протегнатата ръка Лорн насочи светлината на фенера към затворниците и ги огледа един по един. Неколцина от тях — слаби и обезумели, с рошави бради и коси, и тела, покрити с рани и паразити — вдигнаха към него очи, в които се четеше лудостта на уплашени животни. Други, по-многобройни, извърнаха глава или засенчиха очи. Те бяха затворниците, които Лорн беше видял да идват. Бяха мръсни и слаби, с изпити от лишенията лица. Някои бяха ранени и всички видимо бяха бити. Но бяха в много по-добра форма от онези, които гниеа тук от години. Един от тези нещастници, попаднал в светлината, впи яростен поглед в Лорн и за миг на рицаря му се стори, че видя идиота, в който се бе превърнал в Далрот.

— Мен ли търсите? — попита един мъж, още преди снопът светлина да го намери.

Изправи се сред дрънченето на веригите, докато Лорн се обръщаше към него, за да освети лицето му. Заслепен, Каел Дорсиан примига и вдигна ръка да заслони очите си, като се опитваше да гледа настрана.

— Моля ви, наведете това.

Лорн се подчини.

— Добър вечер, Каел.

Онзи се поколеба.

— Лорн? Ти ли си?

— Аз съм.

— Мамка му. Не съм и очаквал... Ще ме извиниш, че не те поздравявам — каза Дорсиан, като размърда веригата си.

— Не си прави труда — хладно отвърна Лорн.

Дорсиан за миг го измери с поглед.

Висок, рус, широкоплещест, Дорсиан беше на същата възраст като Лорн. Независимо от обстоятелствата, въпреки мръсните му дрехи, мазната, сплъстена коса и следите от удари по лицето, в него имаше някакво достойнство. Но престореното му безгрижие, което всъщност се дължеше единствено на суетата му, разваляше впечатлението.

— Виждам, че не си се променил много — каза той, като седна отново и опря гръб на стената.

Лорн мълчеше и чакаше сред дълбока тишина.

— Господа — каза гръмко Дорсиан, — представям ви Лорн Аскарриан, възвишеното цвете на Върховното кралство. Несправедливо обвинен и осъден. Но в крайна сметка оневинен и сега вече Пръв рицар на кралството. Поздравете го с нисък поклон.

Все така седнал, той подчерта думите си с някаква карикатура на поклон, като наведе глава и завъртя дясната си ръка във въздуха.

— Свърши ли? — попита Лорн.

— За какво си дошъл тук? Да ликуваш? Ти най-горе, а аз най-долу, нали? Както в доброто старо време! Винаги ти е харесвало да се отнасяш към мен отвисоко с твоето високомерие и възвишените ти чувства...

Лорн и Дорсиан бяха заедно в Кралската военна академия, през която минаваха най-добрите синове — по заслуги или по рождение — на Върховното кралство. Способен, но мързелив, непокорен на властта, Дорсиан беше изключен, след като беше обвинен в изнасилване. Той беше убеден, че Лорн го беше наклеветил неоснователно и оттогава хранеше към него дълбока омраза. Няколко години по-късно двамата млади мъже отново се бяха срещнали в околностите на Валмир, където Лорн се биеше под знамената на Върховното кралство, докато Дорсиан командваше отряд от наемници, продаваше се на този, който платеше повече и се отдаваше на различна контрабанда.

— Е! — продължи той. — Ще сгрешиш, ако не се възползваш... Ако знаеш какво удоволствие изпитах, когато научих, че благородният, храбрият, безупречният Лорн Аскарин е бил осъден за държавна измяна... Но всичко това се оказа само една трагична грешка, не е ли вярно? И ето те отново.

— Нае е добре — каза Лорн. — Тя е свободна и в добро здраве. Новината свари Дорсиан неподготвен.

— На... Нае? — заекна той. — Свободна?

— Да. И далеч от опасност.

Дорсиан се съвзе.

— Значи знаеш — каза той.

— Че за малко не си я убил? Да, зная.

— Не съм го искал. Дори се опитах да я разубедея да... — не довърши той. — А ти не мислиш ли, че тя е достатъчно силна и интелигентна, за да направи сама своя избор?

Лорн не отговори и издържа погледа на Дорсиан, който се усмихна и каза:

— Заради това, което има между нея и мен е, нали?

— Бълнуваш.

— Просто се опитвам да разбера какво правиш тук. При положение, че не разбирам аз самият какво правя тук. До днес като че ли смятах, че сме си много добре в градския затвор. Нашите тъмничари много се забавляваха да ни бият и да ни държат гладни. А ето че тази сутрин ни доведоха тук. Знаеш ли защо?

— Ти и другарите ти ще бъдете оставени на Иргаард.

Отначало смълчан, Дорсиан посрещна новината с истинска смелост. После се надигна и попита:

— Тогава това е прощаване?

Лорн се обърна към вратата и извика:

— Тъмничар!

Вратата се отвори и тъмничарят влезе с две големи кошници храна, която започна да раздава — хляб, вино, месо, сирене — на изгладнелите затворници.

— За момента не мога да направя повече — каза Лорн. — Възстанови силите си. Скоро ще ти потрябват.

ГЛАВА 14

След като излезе от тъмниците на Саарсгард, Лорн почувства нужда да подиша чист въздух и отиде да обиколи сам крепостните стени. Крепостта изглеждаше странно тиха. Нощта беше ясна и прохладна, Голямата мъглявина се простираше в съвършено чисто небе.

Виждаше се надалеч, така че Лорн можа да различи — на север — светлините на иргаардския флот, придружаващ принца-дракон, който представляваше Черната хидра за подписването на договора. Според Алан, целта на тази военна ескадра беше да предпазва от нападенията на скандските пирати. Но в действителност, казваше си Лорн, цял Иргаард беше на тази ескадра. Тя беше израз на гордост и на недоверие, на желанието от тях да се страхуват, да впечатлят с мощта си.

Десет кораба.

А може би и други по-далеч.

Колко ли хора са могли да доведат? Достатъчно, за да влязат бързо във владение на Саарсгард. Жителите на Ангборн много скоро щяха да попаднат под игото на Оrsaкир.

С поглед, изпълнен с горчивина, Лорн постоя още известно време, загледан в нощния хоризонт.

Съперничеството между Иргаард и Върховното кралство продължаваше от векове. Мотивите за него бяха политически, дипломатически, военни и търговски. Но най-вече то се дължеше на омразата, която Оrsaкир изпитваше към Ейрал — драконът покровител на Върховното кралство. Според Лорн Иргаард и Върховното кралство можеха да подписват каквито си щат договори. Мирът помежду им можеше да стане възможен едва в деня, когато Драконът на смъртта и на нощта престанеше да мрази Дракона на познанието и на светлината...

Лорн въздъхна.

Като се обади с мяукане, Исарис скочи в ръцете му.

Лорн се усмихна и докато го галеше по главата, попита:

— Хубава ли беше разходката?

Малкото коте замърка.

— Прав си — каза Лорн. — Време е да се прибираме.

Отстъпването на Ангборн щеше да бъде подписано на следващия ден.

* * *

Лорн се върна в главната кула.

С падането на нощта бяха затворени всички порти с изключение на главната, пазена от часовете от Лазурната гвардия. Лорн мина покрай тях, без да ги погледне, докато те отдаваха чест на представителя на Върховния крал.

В коридорите горяха газени лампи, навсякъде цареше дълбока тишина. Лорн тъкмо тръгваше по стълбата, когато Исарис скочи гъвкаво от ръцете му и тръгна спокойно с вирната опашка, с онзи вид, който имат котките, когато показват пътя.

Лорн се поколеба.

После последва котето.

Исарис влезе в голямата зала на главната кула и изчезна в сянката. Огромната зала щеше да посрещне на следния ден церемонията по отстъпването на Ангборн.

Лорн тръгна из залата, след като очите му лесно свикнаха с тъмнината. Осветени от няколко лампи, тапети с цветовете на Върховното кралство и на Иргаард украсяваха стените и пейките, разположени амфитеатрално. Галерия обикаляше цялото помещение на височината на първия етаж и стигаше до широк балкон, от който висяха десетки знамена — оттук херолди и барабанчици щяха да придружават церемонията. Въжета отделяха местата, където щеше да стои прислугата. Дълъг килим стигаше от вратата до подиума, на който кралицата, принцовете и Лорн — в качеството си на Пръв рицар — щяха да седят. Пети етаж беше предназначен за принца-дракон. Той щеше да седне до кралицата в края на церемонията, да присъства на триумфалния банкет, който щеше да се състои след това.

Лорн чу шум.

Отначало си помисли, че Исарис е бутнал нещо, но разбра, че в тъмното има някой и веднага ръката му хвана дръжката на меча.

— Без паника — каза Алан, като се показа. — Това съм само аз... само аз, рицарю.

Говореше завалено, а походката му беше несигурна. Разгърден, с натезжали клепачи, той държеше наполовина пълна бутилка.

— Какво, и ти ли дойде да видиш? — попита той. — Да видиш всичко това? Преди великия триумф?

Направи широко и внезапно движение с ръка, което го извади от равновесие. Лорн понечи да го хване, но той сам се справи.

— Добре съм — каза той. — Добре съм... — като ругаеше, той падна и седна на една пейка, после отпи направо от бутилката. — Триумф... Какво говориш! Това е трагична грешка, на която ще присъстваме утре, Лорн. На трагична грешка... И единственият... единственият въпрос е следният: това ли е последната грешка в царуването на баща ми? Или първата в царуването на майка ми?

— Не можеш да останеш тук, Алан. Не и в това състояние.

Изведнъж смазан, принцът вдигна рамене и измърмори нещо. Понеже не го чуваше, Лорн се приближи и се наведе над него.

— Какво казваш?

— Аз... Мразя това, в което се е превърнало Върховното кралство, Лорн. Мразя го... Всички тия царедворци. Тия интриги, тия амбиции, тия лъжи. И тия ласкателства, Лорн. Тия ласкателства... Само ако знаеше колко съм уморен...

Алан повдигна очи — погледът му беше изпълнен с отчаяние и вина.

— Ти нищо не можеш да направиш — каза му Лорн. — Не е твоя вината за това, че...

— Зная, че Ирдел опита да направи каквото е по силите му — прекъсна го принцът, който говореше на себе си. — Но той беше сам... Сам срещу Естеверис. Сам срещу... срещу майка ми... Тя го мрази, знаеш ли?

— Да, зная.

— Защото не е неин син. Докато аз... Аз! Ще видиш! Ще видиш, че един ден тя ще иска аз да заема трона на нейно място...

Думите замряха в горчив присмех.

Лорн се почувства виновен. Никой на този свят не познаваше по-добре Алан от него. Повече от всеки друг, той знаеше, че зад чара, безгрижието и самоувереността на този понякога арогантен принц се криеха съмнения, провали, болки, за които мислеше, че е забравил или успокоил с кеша. Алан беше нестабилен и преживяваше непрестанно тези кризи на съмнение, които го убиваха, но ги криеше колкото от срам, толкова и от гордост. А и защото беше отгледан с представата, че един принц на Върховното кралство не може да бъде слаб.

Лорн смяташе, че Алан се беше излекувал от тези кризи в същото време, когато се беше освободил от властта на кеша. Или поне така му се искаше да вярва — от егоизъм. Но очевидно принцът изобщо не се беше освободил от съмненията, които го разяждаха.

Нито от кеша.

— Одрик! — извика Лорн.

Беше убеден, че старият слуга чака недалеч и не се излъга: Одрик се появи почти веднага. На лицето му имаше следа от скоро нанесен удар. Като видя, че Лорн разбра от пръв поглед, той наведе очи, засрамен заради господаря си, който го беше ударил в пристъп на ярост.

Лорн се направи, че нищо не е видял.

— Помогни ми.

Двамата заедно вдигнаха принца. После, понеже Лорн беше сигурен, че го държи здраво с ръка през раменете, каза на Одрик:

— Върви напред и се увери, че няма да срещнем никого.

— Да, месир.

Старият слуга тръгна, а Лорн остана да изчака.

— Той не поиска да ме види — каза Алан полугласно. — Нито веднъж, откакто се върнах. Можеше да ми пише. Да попита как съм... Но не.

Лорн не разбра веднага за кого говореше Алан.

— Кралят ли? — попита той накрая.

— Моят баща, да. Дали знае поне, че съм жив?

— Разбира се!

— Тогава значи не му пука...

Лорн не знаеше какво да отговори. Искеше му се да намери думи, с които да насърчи принца, но напразно, така и не намери какво да каже. Освен това, макар да му беше мъчно за приятеля му, той

изпитваше и гняв. Да види Алан в това състояние, да знае, че отново се е поддал на кеша, го вбесяваше. Не можеше да престане да му се сърди. Защото няколко души бяха направили всичко, бяха опитали всичко, за да помогнат на принца. А той отново беше пропаднал, предавайки доверието, вложено в него.

— Мен — фъфлеше Алан — той ме презира. Забравя ме и можех изобщо да не се връщам от оня манастир, дето ме бяха затворили, за да...

Крещейки от болка и умолявайки понякога да сложат край на мъките му, подлудяван от бълнувания и трески, по време на които мускулите, костите и вътрешностите му се превръщаха в чисто страдание, Алан беше преживял мъчение през дългите месеци, необходими на тялото му да се пречисти от кеша.

И всичкото това за какво?

Обзет от внезапно отвращение към самия себе си, принцът хвърли бутилката, която се разби в мрака. Сладникавият мирис на кеша не закъсня да се разнесе.

— Аз... аз страдах, знаеш ли? Там, в оня изгубен манастир.

— Зная — каза Лорн.

— Но ти... — измърмори Алан, като си върна нишката на обърканите мисли. — Теб той те вика при себе си. Приема те и те прави Пръв рицар на кралството... Можеш ли да ми кажеш защо те предпочита пред собствения си син? Един крал би трябвало да предпочита собствената си кръв, нали така?

И този път Лорн не знаеше какво да отговори.

За щастие, Одрик се върна и откъм вратата направи знак, че пътят е чист.

— Трябва да се напиш — каза Лорн, като повлече принца.

Седнал в мрака на трона, предназначен за кралицата, с изпънати лапи и вдигната глава Исарис ги гледаше как се отдалечават.

ГЛАВА 15

На другата сутрин под спокойния поглед на Исарис Лорн направи нещо, което от дълго време не беше правил. Без дори да е сигурен, че вярва в божествената същност на Великите дракони, без да се обръща конкретно към някого от тях, той се помоли, коленичил въръжен пред един прозорец, през който нахлуваше бледата светлина на изгрева. Не се моли за себе си, нито за своето опрощение, а за душите на тези, които вярваха и които щяха да умрат, непознаващи лъжите на съдбата.

След по-малко от час иргаардският военен флот щеше да навлезе в пристанището на Саарсгард.

ГЛАВА 16

Церемонията продължи три часа и половина и протече без инциденти.

Започна с влизането на кралица Селиан и на принцовете под звуците на медни тромпети, с техните тържествени речи пред едно нетърпеливо, но уважително множество. После посланиците, придружени от своите делегации, се представиха един след друг пред почетния подиум, преди да заемат местата, предназначени за тях. Всички поздравяваха кралицата сякаш току-що беше коронясана и властваше над Върховното кралство. Разбира се, нищо подобно не бе изречено. Но Естеверис се беше постарал протоколът да приеме цялата символика на възшествие във властта и никой не се заблуждаваше. Именно царуването на Селиан беше чествано и нейната власт бе призната. Всяка почест, която ѝ бе отдадена от представител на чужда власт, потвърждаваше нейното царуване и ѝ даваше деликатно покритие на легитимност.

Дори нови договори бяха подписани.

Този, който Върховното кралство и Иргаард се готвеха да сключат, всъщност проваляше играта на коалициите и принуждаваше към съответни нагаждания. От векове цялата външна политика на Върховното кралство се основаваше на неговото противоборство с Иргаард. Най-дребното съгласие — дипломатическо, търговско или друго, — което тази политика можеше да постигне, съдържаше клаузи, враждебни на иргаардските интереси. Следователно Върховното кралство трябваше да подпише нови договори — или да поправи старите — с историческите си съюзници, така че нищо да не накърни условията на мира с Черния дракон. Никой не знаеше какво щеше да се случи сега, когато двата най-могъщи врагове в Имелор вече твърдяха, че не са такива. Но всяко кралство, всяка чуждестранна провинция, всеки свободен град трябваше да предоговори условията на своя съюз с Върховното кралство.

Така че посланиците дойдоха отново и върху една катедра, която поставиха пред нея, кралицата подписа със „Селиан, кралица на

Върховното кралство“ упорито обсъжданите договори, които ѝ представяха един след друг, отворени на последната страница. Веднага след това печатът на Върховното кралство биваше полаган тържествено до този на кралицата. Липсваше само печатът на Върховния крал, отпечатан върху черен восък.

Но кралицата не се тревожеше за това.

Щастлива, сияеща, въпреки хладната надменност, с която никога не се разделяше, тя проявяваше внимание, сипеше комплименти, усмихваше се на всекиго. Вляво от нея беше празният трон на краля. Вдясно от нея също имаше празен трон — този, който беше предназначен за принца-дракон, който скоро щеше да влезе. Така че всички виждаха единствено нея — в средата, изправена и с корона, облечена в деколтирана рокля, която пристягаше талията ѝ и издуваше бялата ѝ гръд.

Тя беше красива и тържествуваща.

Също заел място на подиума, принц Ирдел беше бледа фигура в сравнение с нея. Сдържан и мрачен, той като че ли не беше сигурен, че е на мястото си. Що се отнася до принц Алдеран, той сякаш не се чувстваше добре. Макар да се стараеше да се държи подобаващо на ранга си, усмивките му бяха непостоянни, а погледът му често отсъстваше. Така че неколцина сред посланиците и чуждестранните благородници вече започваха да си задават въпроси. Дали Алан не одобряваше договора с Иргаард? Или имаше други причини да не споделя радостта на майка си? Беше останал далеч от Двора в продължение на повече от две години, които беше прекарал в пътуване и образование. Каква роля щеше да играе той във Върховното кралство сега, когато се бе върнал? И какви точно бяха отношенията му с Първия рицар на кралството?

Лорн стоеше прав зад празния трон на Върховния крал, сякаш за да забрани на когото и да било да седне там. Пръстена с герб, който красеше безименния му пръст, му даваше право да седне на трона. Но беше дал на Естeverис да разбере, че предпочита да остане зад трона. Министърът беше видял в това проява на умиротворение, желание да поддържа ранга си, но дискретно, за да не подклажда напрежение. Кралицата пък си беше казала, че сама ще бъде в центъра на подиума с двамата си синове. Няколко тъжни умове щяха да изтълкуват този

празен стол като начин да се засвидетелства неодобрението на краля, но кой ли щеше да го е грижа дълго за това?

Тя не се бе излъгала.

След като бе привлякъл погледите и предизвикал интереса на присъстващите, в крайна сметка, Лорн — неподвижен и безстрастен — беше забравен зад трона. Дворът виждаше единствено кралицата и великолепието и достойнството на посланиците и на другите кралски представители.

Освен това този, когото всички очакваха да видят, все още не се беше появил. Покрит с дълга мантия в черно и червено, чиято качулка съвършено прикриваше лицето му, принцът-дракон беше пристигнал сутринта с иргаардския адмиралски кораб и заобиколен от силен ескорт, който не позволяваше на никого да се приближи, беше влязъл направо в главната кула на замъка, където — все така добре охраняван — се беше затворил в запазените за него покои.

Знаеше се само името му: Лаедрас. Казваха, че бил „Третият принц-дракон“, без да се знае какво точно означава това. Никой не го беше виждал и присъстващите се интересуваха със смесица от възбуда и тревога от него, без да е наистина възможно да се определи частта истина, слухове и легенда във всичко това.

Така че настъпи огромна тишина, когато, след като тромпетите и барабаните, известяващи неговото появяване, замлъкнаха, иргаардската делегация влезе в огромната, украсена със знамена зала.

* * *

Големите врати се отвориха и се появи един благородник.

Лаедрас беше висок и слаб, атлетичен, с широки рамене. Изглеждаше на около трийсет години или може би по-малко, но вече беше живял един век. Беше облечен в черно и червено — цветовете на Иргаард. Ботушите и ръкавиците му бяха от фина кожа. От еполетите на нагръдника му се спускаше плащ. Косите му бяха дълги и рижи. Беше красив и представителен. Походката му беше уверена, горда и спокойна.

Всички бяха впечатлени.

Мнозина виждаха за пръв път принц-дракон. За повечето това беше и последен път. Защото принцовете-дракони рядко се появяваха извън Иргаард освен за да водят армии.

Лаедрас вървеше пред четирима драка с копия, чиито ризници бяха черни и блестящи като люспите им. Следваха дузина мъже, които носеха на прътове, промушени през халки, два огромни абаносови сандъка, украсени с дърворезба и инкрустирани с рубини. След тях вървяха свещениците в редици по трима, ръцете им бяха пъхнати в ръкавите, бяха облечени в раса в черно и червено, а главите им бяха покрити с малки, съвършено прилепнали обсидианови шапчици. Шествието завършваха четирима човешки копиеносци, въоръжени като първите, но възседнали гигантски гуцери, покрити с покривала, чиито раздвоени езици шибяха въздуха.

Тръпка премина през присъстващите, докато иргаардският кортеж напредваше зад Лаедрас. Тръпка на страх и възбуда, подобна на тази, която изпитва уязвим, невъоръжен човек пред голямо, смъртоносно животно. Кралицата се изправи на трона си и осъзнавайки важността на момента, си придаде повече увереност, отколкото изпитваше. Принцовете също се изправиха.

Застанал назад, Лорн не прояви никакво вълнение, но различи безпогрешно това, което всички предугаждаха — присъствието на Тъмнината. То събуди у него стари отзвуци, едновременно близки и плашещи, а печатът на лявата му ръка го засърбя. Във вените на принца-дракон течеше кръвта на Черната хидра — неговата майка. Умен и жесток, той беше творение на Тъмнината и то от най-страшните.

Кралицата усети как я обзема някакво смътно вълнение, когато Лаедрас, след като я поздрави, се изправи и впери в нея хипнотичния поглед на своите очи на влечуго. Един мъж се отдели от групата на свещениците и пристъпи напред, расото му се влачеше по дебелия килим сред тишина, нарушавана единствено от свистящото дишане на бойните гуцери. Той изчака, после преведе на обикновен имелорски речта, която принцът-дракон произнесе на висок иргаардски — език, който вече се говореше само в двореца на Черната хидра. Мелодичен и ясен, той произлизаше от драконския и звучеше като предназначен за заклинания.

Лорн не изслуша принца-дракон, нито пък отговора на кралицата. Изявенията и на двамата спокойно можеше и да не бъдат преведени. Всеки, присъствал на приема на извънреден посланик, ги беше чувал. Още повече, че текстът на всяка реч беше написан и приет предварително. И запетайка не беше импровизирана. Всеки играеше ролята си. Всеки играеше според либрето, което беше изкусно изпипано и дълго обсъждано.

Лорн гледаше Лаедрас, без да го чува, повече любопитен, отколкото впечатлен. Той също за пръв път виждаше принц-дракон и се питаше до каква степен бе правдив човешкият вид, който той беше приел. Дали беше обикновената му форма, тази, която чувстваше най-естествена? Или предпочиташе драконовата форма, тази, която приемаше, когато извикваше мощта на Черната хидра? Тази мощ се излъчваше от него като вледеняваща аура. В какво се превръщаше тя, когато той я освободеше? Според *Хрониките* много мъже, при това смели, не бяха оцелели пред нея, покосени от страх.

Принцът-дракон направи движение, с което позволи на носачите да се приближат. Те поставиха двата сандъка пред кралицата и принцовете, махнаха прътите, с които ги бяха носили, и отстъпиха, без да кажат дума. Лаедрас даде друг знак и четирима свещеници се приближиха. Те започнаха да отключват тежките ключалки на сандъците, но изчакаха принцът-дракон — чрез гласа на своя преводач — да изрази задоволството на Иргаард от това, че изплаща „един стар дълг на честта“ в знак на добра воля и приятелство, без да каже и дума за бъдещите отношения между двете кралства.

Това беше начин да се каже, че Иргаард не се готвеше да плати цена за Ангборн. Това беше военен данък, който той изплащаше със закъснение, съгласно договор, подписан след отвоюването на Градовете, чиито клаузи никога не беше спазил докрай. Лицемерието беше пълно, но благоприличието беше спазено за Върховното кралство: то не продаваше своя град. А Иргаард не го купуваше.

Но никой не беше толкова глупав, че да повярва на това.

Свещениците отвориха едновременно двата сандъка и златните монети и скъпоценните камъни, които ги изпълваха догоре, блеснаха на светлината със същия победен блясък, който струеше от очите на кралица Селиан. Тя съзерцаваше едно истинско богатство. С което щеше да запълни кралската хазна. С което щеше да финансира война.

С което щеше да си послужи, за да задоволи своите амбиции и да наложи властта си — с огън и меч, ако беше нужно.

През галерията премина шепот на изненада и възторг — първо амфитеатъра, после залата. Сред присъстващите тези, които не можеха да видят, се блъскаха, за да успеят. Настана суматоха, която лазурните гвардейци бързо успокоиха.

Що се отнася до Лорн, той виждаше цената на един град и неговите жители.

Цената на честта на Върховното кралство.

Усмехнатата, кралицата наведе глава и благодари на Иргаард с думи, които бяха уточнени предварително и които принцът-дракон прие с учтиво безразличие. Свещениците отстъпиха назад, като оставиха сандъците широко отворени пред почетния подиум. Беше договорено, че ще останат там до края на церемонията.

Накрая дойде моментът за договора за отстъпване.

Отново бяха разменени протоколни речи, после един от иргаардските свещеници донесе едно скъпоценно ковчеже, което държеше като мощехранителница. Застана на коляно пред кралицата и отвори ковчежето, чиито странични стени паднаха, а дъното се издигна нагоре, разкривайки пергамент, в чийто долен ъгъл Черната хидра вече се беше подписала и поставила своя печат.

Донесоха една катедра, скъпоценна мастилница и голямо перо в златно и синьо, което Естеверис лично потопи в мастилото, преди да го подаде с уважение на кралицата. Премервайки всеки от жестовете си, за да подчертае още по-добре тържествеността на момента, убедена, че става кралицата, която ще бъде възхвалявана в *Хрониките* за това, че е сключила мир с Иргаард и е върнала славата на Върховното кралство, кралица Селиан благодари на своя министър с хладна усмивка, взе перото и когато вече ѝ поднасяха восъка, за да положи своя печат, както и печатите на кралството, и тя се готвеше да подпише, тогава...

— Един момент, моля.

* * *

Смаяна, кралицата се вцепени.

После, неспособна да допусне това, което току-що беше чула, тя тръсна глава и сложи перото върху пергамента, сякаш беше жертва на илюзия, сякаш слисаната тишина, която се беше спуснала над залата, беше плод на въображението ѝ.

Но Лорн пристъпи напред и каза:

— Господарке, ако обичате.

Кралицата се извърна към него.

— Вие? Но с какво право?

— С правото ми на Пръв рицар на кралството, господарке. И с правото да изрека думите на Върховния крал чрез моята уста.

Смаяна, кралицата се опита да каже нещо, но заекна и думите замряха на устата ѝ. После се обърна към своя министър:

— Естеверис?

Това беше зов за помощ, на който министърът не знаеше какво да отговори. Безпомощен, объркан, той вдигна рамене:

— Господарке, не зная какво да...

Яростният поглед на кралицата обаче му помогна да се съвземе. Той преглътна и се обърна към Лорн:

— Какво означава това, рицарю?

Но гласът му потъна в шума, който се надигна в залата — шепотът на тези, които не вярваха на ушите си, се засилваше. Надигна се врява, която стигна до високите сводове и отекна в тях. Скоро шумът стана оглушителен. Едва се чуваха и към началното объркване се добавяше и друго.

— Тишина!

Заповедта отекна и всички мигновено се подчиниха, макар че късно разбраха кой я издаде.

Беше принцът-дракон.

— Кой сте вие? — попита той, като гледаше Лорн.

Говореше отличен имелорски.

— Казвам се Лорн Аскариан, Пръв рицар на кралството.

— Е, и какво от това?

Гласът на Лаедрас беше вледеняващ. Подсилени от презрение, думите му режеха като стомана.

— Този договор няма да бъде подписан — оповести Лорн, без да трепне.

Той слезе от подиума, мина между двата големи сандъка и застана пред принца-дракон.

— Върховният крал се противопоставя на подписването му — добави той.

— Но това не е възможно! — извика кралицата, като стана. — Вие не можете да претендирате... Рицарю! Чувате ли ме? Рицарю, приканвам ви да...

— Ах! Млъкни, жено! — извика принцът-дракон.

Смаяна, кралицата млъкна веднага и се отдръпна, сякаш я бяха ударили.

Седна.

Възмутен, Алан поиска да направи нещо, но Ирдел го спря.

— Не. Чакай — прошепна той.

Принцът-дракон се обърна към Естеверис:

— Вие!

Министърът пристъпи напред.

— Монсеньор?

— Този мъж наистина ли говори от името на Върховния крал? — попита Лаедрас, като впи влечуговия си поглед в Лорн.

И тъй като Естеверис се колебаеше, той настоя:

— Може ли да се противопостави на договора? Има ли това право? Има ли такава власт?

Министърът се поклони и като остана наведен, трябваше да признае:

— Да. Той има правото и властта, щом такава е волята на Върховния крал.

— Ангборн е и ще остане на Върховното кралство — каза Лорн на принца-дракон.

— Това тепърва ще се види.

— Със сигурност не някакъв договор ще реши обратното.

— Има и други средства — заплаши принцът-дракон през зъби.

— Наистина ли?

Тогава Лаедрас забеляза мъжете в черни ризници, които се показаха. Единият от тях беше в галерията зад Лорн. С лакът на парапета, той беше опрял на рамото си арбалет и се целеше направо в главата му, в него — Лаедрас. И тъй като принцът-дракон не е

безсмъртен, стрелата от арбалет, изстреляна в челото му, можеше да го убие, когато беше в човешка форма.

Лаедрас се отказа и се обърна към събралото се множество:

— Тази обида, този позор няма да остане ненаказан! Никой не може да се подиграва така с Иргаард, без да си плати за това! Скоро Короната на Върховното кралство ще трябва да уреди сметките си!

И готов да си тръгне, той направи знак на носачите да вдигнат сандъците.

Но Лорн се противопостави.

— Това злато вече не ви принадлежи.

Тогава принцът-дракон се оказа хванат натясно.

— М... моля?

— Това злато вече не ви принадлежи — повтори Лорн.

— Току-що анулирахте договора. Нали не претендирате, че...

— Да. Претендирам. Защото това злато плати „един стар дълг на честта“, дължим доста отдавна от Иргаард, нали така? И това няма нищо общо с отстъпването на Ангборн, както разбрах. Бяхте съвършено ясен по този въпрос. Ще се откажете ли от дадената дума?

— Тогава ще се лее кръв. Несъмнено вашата ще се смеси с моята, но вие няма да напуснете жив тази крепост.

Очите на принца-дракон се свиха и се превърнаха в две отвесни цепнатини, в които гореше яростен пламък. С него имаше осем копиеносци, някои от които яхнали бойни гущери. Можеше да предизвика истинско клане, но дали самият той щеше да оцелее? Този рицар изглеждаше готов да стигне до края. Неговите мъже в черни ризници бързо щяха да се присъединят към него и да се бият. Съществуваше и опасността от арбалетчика.

Но да си тръгне сега — обран, измамен и с празни ръце...

Не.

Това беше повече, отколкото гордостта на Лаедрас можеше да понесе.

Лорн го разбра и се напрегна.

Предчувствайки опасността, ониксовите гвардейци сложиха ръце на мечовете, готови да скочат. В галерията Йерас здраво опря дръжката на арбалета на рамото си: имаше право само на един изстрел. Свещениците отстъпиха. Черните дракове свалиха копията си.

Лорн присви очи. Не беше предвидил, че принцът-дракон ще посмее да прибегне до оръжие точно тук, но все пак...

— Гвардейци! Готови!

Противно на всяко очакване, тази заповед дойде от Естеверис.

От началото на церемонията Лазурната гвардия се беше държала като почетна гвардия. Но Лаедрас изведнъж видя опасността, която представляваха часовете на вратите, както и тези, които в ризници и с копия бяха строени покрай стените и пред колоните. Нямаше преимущество, да не говорим за арбалетчика, който не го изпускаше от мерника си.

Лорн разбра, че Естеверис беше решил да избегне най-лошото или поне да спаси това, което все още можеше да бъде спасено — съкровището. Но дали появата на Лазурната гвардия щеше да накара принца-дракон да се откаже да нападне?

Изминаха няколко дълги, много дълги секунди във всеобщо напрежение.

После Лаедрас се обърна и си тръгна, последван от своите свещеници, които трябваше да се забързат, и от копиеносците си, които се дръпнаха до вратата, сякаш за да защитят отстъпление.

— Цветовете на Иргаард скоро ще се веят над тази крепост — обеща той високо. — И който все още се намира тук, ще намери смъртта си. Имате време до падането на нощта, за да напуснете това място!

И като се обърна от прага на голямата двойна врата, извика:

— След това ще започне война!

* * *

Веднага щом вратите на залата се затвориха, настъпи всеобщо облекчение поне до момента, в който последните думи на принца-дракон бяха напълно осъзнати. Тогава присъстващите бяха обзети от чувството, че много спешно трябва да се махнат от това място и се наложи Лазурната гвардия да се мобилизира, за да успокои и задържи най-разтревожените, най-големите егоисти, онези, които най-много бързаха да си тръгнат.

Тогава кралицата, сякаш напълно чужда на зараждащата се паника, стана и слезе от подиума.

— Майко, вие... — опита се да я спре Алан.

Но напразно.

Тя не го чуваше. Не чуваше нищо.

Тръгна бавно към Лорн. Пребледняла, с яростен поглед, тя се вгледа в него за един дълъг миг.

Преди да го зашлеви с всички сили.

Главата на Лорн отскочи настрани, после очите му срещнаха погледа на кралицата. Сцепената му устна кървеше. Но той запази спокойствие и каза, сякаш нищо не се беше случило:

— Трябва да тръгвате, господарке. Заради вашата сигурност. Тази вечер започва война и първата битка ще бъде тук.

ГЛАВА 17

Защото драконът тайно беше говорил с него в планината, която приютява гроба на първия от Върховните крале, който го беше затворил и подчинил, за да открадне могъществото му.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меч“)

В сърцето на планината, където гробницата на Ерклант I се облягаше на Закрилящите планини, Лорн беше забравил стария крал в мига, когато Драконът на разрушението се беше обърнал към него и единствено към него. Всичките му мисли, цялото му същество беше обсебено, без дори да може да откъсне очи от Серкарн.

— Разбра какво се опитват всички да те накарат да повярваш, нали?

— Да — каза Лорн.

— Разбра и защо го правят.

— Разбрах. Кралят дали е...?

— Жертва на всичко това? Да, мисля, че е. Няма по-силна вяра от тази на безумеца, който иска да вярва. А този безумец иска да повярва, че е твой баща.

Гласът на Серкарн отекваше в черепа на Лорн дълбок и бучащ, почти болезнен. Той беше израз на древна власт, която беше западнала наистина, но все още надвишаваше споразумението. Серкарн вече не беше бог. И все пак някога беше такъв и останките от неговото могъщество не можеха да се сравнят с нищо, което Лорн бе видял и познал до този момент.

— А Пазителите? — попита той. — Те какво мислят?

— Те ли? Не зная. Питам се... Мога само да те уверя, че и те също очакват нещо от теб.

— Изпълнението на моята съдба.

— Да. А може би и още нещо. Всички искат нещо от тебе.

— Дори и вие?

— Магията, която ме обвързва, защитава единствено потомците на първия Ерклант. Ако те исках мъртъв...

Лорн потрепери от страх.

Чувстваше се смазан от могъществото на този паднал бог, когото една магия държеше затворен. Беше като да си в подножието на кула, на която малко ѝ трябва да се сгромоляса, като да се намираш в сянката на лавина, задържана от полъх на въздух, като да вдигнеш очи към разпенените гребени на прииждащи вълни, задържани единствено от магия. Лорн усещаше нечувано могъщество, което няколко руни и вериги от аркан не бяха достатъчни да подчинят.

— Добре, тогава какво искате вие? — попита той.

— Да сключа споразумение с теб — отвърна драконът. — Тайно споразумение, което ще е от полза и за двама ни.

— Какво можете да ми предложите вие? Тук завися от милостта ви. Можете да ме унищожите само с дъха си, но това е всичко, което можете. И веднага щом премина тези врати, вие не можете да направите нищо нито за, нито против мен.

— Не се заблуждавай, Лорн. Още много мога да направя за теб.

Това изглеждаше невъзможно, недействително.

И все пак Лорн говореше именно със Серкарн — Драконът на разрушението.

— Тъмнината е у теб. Усещам я. Тя е по-силна от всичко, което някой може да си представи, и един ден ще те погълне. Но ти го знаеш, нали? Може би не искаш да си го признаеш, но го знаеш.

Лорн кимна тежко.

В този момент не знаеше на какво може да се надява, но въпреки това го направи. В него се запали светлинка на надежда — трептяща и далечна. Надеждата на болния, който иска да повярва в чудодейно лекарство. Надеждата на осъдения, който очаква помилване.

— Не мога да те освободя от Тъмнината, Лорн. Както не мога да се освободя и от тези вериги.

Надеждата в Лорн умря и отстъпи място на леден мрак.

— Но мога да ти позволя да я овладееш — продължи Серкарн. — Все още имам тази власт. Тъмнината е в теб. Благодарение на мен обаче ти ще можеш да я контролираш. И кой знае? Може би дори ще можеш да я използваш в своя полза...

Лорн размишляваше — разколебан и много по-смутен, отколкото искаше да изглежда. В паметта му се връщаха думите на дракона: „Няма по-силна вяра от тази на безумеца, който иска да вярва.“ Не рискуваше ли тези думи да се окажат валидни за него, както за стария крал, ако се поддадеше на изкушението?

— Тъмнината ще престане да бъде болка, която те разяжда, и ще се превърне в сила — добави Драконът на разрушението. — Нужно ли е да ти казвам каква е мощта на Тъмнината? Представяш ли си частта от Тъмнината в теб, подчинена на волята ти?

За Лорн беше достатъчно да си представи, че Тъмнината вече не разяжда душата и тялото му. Но думите на дракона все пак постигнаха целта си, когато си спомни за прилива на енергия, който почувства в Бежофа, когато беше премазан в една задънена уличка. Лежеше победен и разнебитен, окървавен, когато нещо се пробуди в него и го накара да се изправи. Силите му се бяха върнали заедно с една яростна решителност, която го направи студен, проникателен и безмилостен. Тази решителност, тази възвърната физическа и морална сила, които му бяха спасили живота, дължеше на Тъмнината.

— Вече си вкусил от мощта ѝ, нали? — каза Серкарн.

Лорн потвърди, осъзнаващ, че нищо не може да скрие от дракона. Но въпреки това възрази:

— Никой не може да господства над Тъмнината. Дори и вие. Рано или късно тя ще ме разруши.

— Да, както морето разяжда скалата, която накрая неизбежно ще се сгромоляса.

— Тогава какъв е смисълът?

— Помисли за времето, което ти е определено оттук насетне. Помисли за това, което ти откраднаха. Искаш ли дълго и мъчително да чакаш смъртта? Искаш ли да посветиш годините, които ти остават, за да водиш обречена битка с Тъмнината? Искаш ли да останеш осъдения, затворника, който беше в Далрот?

— Не. Искам... искам да живея.

— В такъв случай стани мой съюзник.

— Ами Тъмнината? Как ще мога да я...?

— Това не зависи изцяло от теб. Но ако не греша, ще настъпи един определен момент. Ще го познаеш. Ще разбереш. Възможно е

дори да го предусетиш... И когато дойде този момент, ще трябва да се върнеш при мен.

— А ако този момент никога не настъпи?

— Тогава Тъмнината бавно ще завърши своето дело и ще те убие.

Лорн беше помислил.

После, когато решението му бе взето, очите му срещнаха пламения поглед на Серкарн.

— Така да бъде. Какво очаквате от мен?

— Те ще ти дадат власт — беше отвърнал Божественият дракон напред огромния мрак на вдълбаната планина. — Използвай я.

ГЛАВА 18

„Понеже кралят толкова държи да запази Саарсгард, нека поеме защитата му!“ Това бяха последните думи, които кралица Селиан изрече в гнева си, преди да отплава на своя кораб, изоставяйки Саарсгард на отмъщението на Иргаард. Дворът я последва — тревожен и забързан, — така че останаха само шепа мъже, които да защитават крепостта и честта на Върховното кралство. Но един принц също остана.

„Хроники“ („Книга на Рицаря с меча“)

Следобедът свършваше.

От стените на Саарсгард Лорн наблюдаваше корабите на Върховното кралство, които изчезваха в далечината, плаващи във вече тъмни води. После погледът му се обърна към платната в черно и червено на иргаардския флот, хвърлил котва в опустялото пристанище.

— Според теб колко души са? — попита той.

Алан се смръщи.

— Десет кораба. Четирийсет души на кораб.

— Значи четиристотин.

— От които една трета моряци. Но и те умеят да се бият.

— Четиристотин... — повтори Лорн на себе си.

После, като се изправи, рече:

— Слънцето скоро ще залезе, Алан. Време е да тръгваш.

— И дума да не става.

— Това се отнася и за теб — добави Лорн, като се обърна към Енцио.

Облегнат на една огромна бомбарда, обърната към морето, Енцио драскаше нещо с графит в един тефтер.

— Лоша новина, приятели — каза той. — Според моите изчисления ние сме точно в обсега на иргаардските оръдия.

— Корабни оръдия — възрази Алан. — Ефикасни срещу някоя дървена черупка, но не и срещу каменни стени.

— Вярно. Но техните стрелци ще имат достатъчно време да нагласят оръдията си в тези спокойни води. И благодарение на запасите на пристанищния арсенал доста време ще имат и барут, и гюлета...

— Вие чувате ли ме? — попита Лорн, като повиши тон.

— Не — отговори му Енцио, като поправи една траектория. — Обсадното изкуство е наука, изискваща цялото внимание, което може да ѝ се отдели.

— Алан — настоя Лорн, — ти си принц на Върховното кралство. Твоят живот струва повече от тази крепост.

Не за пръв път Лорн се опитваше да убеди приятеля си да замине. Преди него Естеверис напразно се беше опитвал, докато дойде моментът за отплаването. Що се отнася до кралицата, тя не беше казала и дума, когато научи новината.

— Лорн е прав — каза Енцио, без да вдига очи от бележника си.

— Чуйте кой говори! — възпротиви се Алан.

— Аз съм само сармски благородник. В моите вени не тече кръвта на Върховните крале.

— А сега ми се прави и на скромен...

Най-големият син на херцога на Сарм и Валанс се усмихна леко.

— Лорн — каза Алан, — ти знаеш също като мен, че ние тук не просто защитаваме една крепост. И дори да ставаше въпрос само за това, нали това е волята на краля? На моя баща? Какъв син ще бъда, ако тръгна против волята на баща си?

„Само ако знаеше...“ помисли си Лорн.

— Ирдел не прояви чак такива скрупули — каза той.

— Не намесвай брат ми в това. Първо, той е принцът престолонаследник. Второ, сигурен съм, че прави всичко възможно да накара майка ми да промени решението си да изостави Саарсгард. Повярвай ми, ако флотът ни дойде на помощ, ще го дължим на Ирдел. И той ще го командва.

Лорн искаше да възрази, но принцът не му даде възможност.

— Моето място е тук, Лорн. Тук. На тези стени. Сигурен съм в това, както не съм бил сигурен в нещо от много време насам. Ще защитаваме Саарсгард и ще върнем принца-дракон в дома му.

Почти наивната увереност на Алан трогна Лорн.

— Освен това — добави Енцио — присъствието на Алан би могло да ни спаси живота. Защото ако не заради него, не виждам никаква причина, която би накарала кралицата да се върне, за да направи нещо друго, освен да събере труповете ни...

— Това е така — каза Алан.

— Добре, така да бъде — каза Лорн. — А ти, Енцио? Каква е твоята основателна причина да останеш?

Енцио се усмихна широко.

— Само това липсваше — един сармски принц да се откаже там, където един принц на Върховното кралство проявява упорство — каза той.

— А, ето че сега си принц! Какво стана със скромния благородник, който беше преди малко?

— Виж сега! Всички благородници от Сарм и Валанс са в една или друга степен принцове.

— Мислех си, че е обратното — пошегува се Алан.

— Много смешно. Припомни ми да те убия в дуел като свърши обсадата.

Тогавя Алан и Енцио забелязаха мълчанието на Лорн, който отново наблюдаваше пристанището.

Усмивките им изчезнаха.

— Енцио, колко време смяташ, че ще можем да удържим тази порта?

От пристанището към крепостта вървеше път, покрит с плочи, който преминаваше между две укрепени врати. Тази, която Лорн сочеше, беше първата — вратата на пристанището.

— Не дълго — каза Енцио, който отново беше станал сериозен. — Тези, които ще я защитават, ще са под обстрела на оръдията.

— По този повод... — каза Лорн, като гледаше огромната бомбарда, до която бяха застанали.

В бързането си да отстъпи мястото на Иргаард, Върховното кралство не беше изчакало подписването на договора и беше започнало да опразва Саарсгард. Така по-голямата част от неговия гарнизон вече се беше оттеглила заедно с оръдията на крепостта, с изключение на дузина стари бомбарди, които бяха прекалено тежки и масивни, за да бъдат пренесени.

Но пък можеха да бъдат обърнати.

— Никога няма да успеем да удържим тези стени — каза Лорн. — Трябва бързо да се изтеглим в Твърдината. И ще е най-добре, ако врагът не успее да използва тези огнени муцуни срещу нас.

— Да ги натъпчем с мортири — предложи Енцио. — Това все още си остава най-бързият способ.

— А защо да не ги използваме срещу иргаардския флот? — попита Алан.

— Прекалено опасно е — каза Лорн. — Може би тези бомбарди вече не са в добро състояние. Могат да избухнат в лицата ни.

— Освен това — продължи принцът, като мислеше на глас, — ако си послужим с тях, може би няма да имаме време да ги направим безопасни...

— Точно.

В този момент дойде Лиам заедно с Каел Дорсиан — с вързани ръце между двама войници от гарнизона. Идваха от тъмниците, където Лиам беше отишъл да доведе затворника по заповед на Лорн. Дорсиан гордо понесе недотам приветливите погледи на Алан и Енцио.

— Отвържете го — каза Лорн.

Войниците освободиха Дорсиан от железата, които връзваха ръцете му.

— На какво дължа честта? — попита той.

— Виж.

Дорсиан се приближи до бойниците. Видя иргаардския флот в пристанището и платната на последните кораби на Върховното кралство, изчезващи в далечината. После се обърна към крепостта, която му се стори странно тиха.

— Какво става?

Лорн му обясни положението с няколко думи. Дорсиан го изслуша — отначало изненадан, после възхитен и... смутен.

— Значи ти току-що си започнал война между Върховното кралство и Иргаард...

— Само ако победим в тази битка. Ако я изгубим, Върховното кралство ще поднесе извиненията си, Иргаард ще ги приеме и в крайна сметка договорът ще бъде подписан. Но ако спечелим...

— И какви са шансовете ви?

— Никакви, така да се каже.

— Зная, че основната част от гарнизона вече напусна това място. Колко хора имаш, за да защитаваш тази крепост?

— Останали са трийсетина войници от гарнизона.

— Трийсет!

— Алан има двајсет войници от неговия ескорт. Енцио — десет.

— А твоята Ониксова гвардия? Колко мъже наброява?

— Четирима.

Дорсиан се изхили.

— С вас тримата, ако смятам правилно, това прави по-малко от седемдесет меча. А отсреща колко са? Петстотин?

— По-малко.

— И имат оръдия.

Лорн не отговори.

Като се обърна към морето, Дорсиан размишляваше, докато разтриваше разранените си китки.

— Аз какво правя тук? — попита той сериозно.

— Искаше да се биеш, за да попречиш Ангборн да бъде отстъпен на Черния дракон, нали?

Дорсиан се сдържа да не се разсмее, но на лицето му се изписа цинична усмивка.

— Ето значи какъв избор ни предлагаш — на мен и моите съмишленици. Да умрем, защитавайки стените, или да чакаме да бъдем езекутирани в затвора... Сега по-добре разбирам защо вчера искаше да възвърнем силите си. Почти повярвах, че си ни донесъл храната от добро сърце...

— Лорн ти предлага възможност да се биеш и да умреш като благородник — каза Енцио. — Това е повече, отколкото заслужаваш.

Засегнат по болното място, Дорсиан искаше да отговори, но се въздържа.

— Освен това — уточни Лорн — само на теб предлагам тази сделка. Или ще се биеш заедно с нас, или се връщаш в килията.

— Не разбирам. А моите хора?

— Те са свободни да си тръгнат или да се бият. Не задължавам никого да защитава Саарсгард против волята си.

— Освен мен. Благодаря за тази чест.

— И искаме да ни дадеш честната си дума, че ще бъдеш лоялен, Каел — настоя Алан.

Енцио повдигна очи към небето с отчаян вид.

— Имате я — каза Дорсиан, след като помисли за миг. — Но не отговарям за моите хора.

— Аз ще говоря с тях — каза Лорн.

* * *

Събрани в един двор, всички вдигнаха поглед към Лорн, когато той се появи на една галерия над тях. Придружаваха го Алдеран — принц на Върховното кралство, и Еленцио дьо Лоранс, следвани от лейтенанта на ониксовите гвардейци и Каел Дорсиан, които останаха по-назад.

Свечеряваше се.

Голямата крепост беше тиха и вече потънала в мрак.

Лорн огледа за миг мъжете, които се бяха събрали да го чуят. Там бяха останалите от гарнизона на Саарсгард, тъмните, неподвижни силуети на ониксовите гвардейци, войниците от охраната на Алан и Енцио и затворниците, изкарани от тъмниците на крепостта. Това правеше няколко десетки мъже, чиито имена Лорн нямаше време да научи.

Като си пое дъх, той каза:

— Когато слънцето залезе, един принц-дракон ще настъпи насам. Ще настоява да отворим портите на Саарсгард и да изоставим Ангборн. Ще иска да сложим оръжие. Ще иска да се предадем и да му отстъпим това място...

Лорн замълча. От известно време каменният печат на лявата му ръка го сърбеше, но не беше казал на никого. Дискретно раздвижваше пръстите си — единственото му желание бе зараждащата се болка да спре.

— На това аз ще отговоря „не“! — продължи той, като удари по парапета с юмрук, облечен в черна кожена ръкавица. — Независимо от многобройните им войски. Независимо от техните дракове и гущери. Въпреки техните кораби и оръдия, обърнати срещу нас, които сме една шепа хора — ще им отговоря, че за да преминат тези врати, ще трябва да ги съборят и да надвият тези, които ги защитават. Ще бъдете ли заедно с мен? — попита той силно.

Посочи Алан с лявата си ръка и не можа да овладее една болезнена гримаса, докато повдигаше ръката си. Белегът от Тъмнината вече истински го болеше. Болката бързо беше обхванала цялата ръка и се качваше към рамото. За жалост, усещането му беше твърде познато. Бдящите кули бяха предпазвали Лорн в продължение на няколко седмици, но сега бяха далеч.

Алан разбра, че нещо не беше наред. Но като се съвзе, Лорн продължи да говори:

— Ще бъдете ли заедно с един син на Върховното кралство? — попита той. — Ще се биете ли заедно с него, когато Иргаард поиска да превземе тези стени? Или ще оставите друга кръв, не вашата, да се смеси с кръвта на един принц?

Лорн отново замълча.

Някои помислиха, че това е ораторска пауза, но всъщност той беше обладан от горещина и погледът му беше замъглен. Алан и Енцио забелязаха едрите капки пот, които мокреха слепоочията му и се спогледаха тревожно.

— Ако ви питам — продължи Лорн, — то е, защото не очаквам от вас да се биете против желанието си. Всички, които сте тук, сте свободни да си тръгнете, без да опетните честта си, освободени от клетвите си. Защото битката, в която ще участваме, няма да е битка за победа. Ще е битка за честта. За нашата чест. За честта на Върховното кралство. И за честта на Върховния крал, чиито цветове се развяват над нас.

Всички се извърнаха и вдигнаха очи, когато Лорн посочи с пръст знамето с вълчата глава. То се вееше високо над главната кула, над знамето на Върховното кралство. Някои отдавна не бяха виждали този герб.

Лорн се измъчваше. Прилоша му и опрян на парапета, той полагаше огромни усилия, за да не припадне. Енцио поиска да се приближи, за да го подкрепи, та макар и като го хване за лакътя. Но Лорн сухо му направи „не“ с глава. И дума не можеше да става да прояви и най-малка слабост.

— Искате ли да видите как цветовете на Черния дракон ги изместват? — продължи той. — Тук ще се изправят мъже! Тук мъже ще воюват, ще страдат и ще умрат за своя крал! И ако накрая не победят, всеки изминал час, в който са се съпротивлявали и са се били,

ще бъде победа! И всяка получена рана! И всеки нанесен удар, всяка пролята капка кръв, всеки убит враг! Ще бъдете ли сред тези мъже?

За малко да отстъпи, но се съвзе.

— Изборът е ваш — каза той по-тихо. — Попитайте сърцата си. Направете своя избор по съвест, но не се бавете, съдбата е тук! Тя наблюдава и нетърпеливо чака. Така че решавайте. Решете днес какъв човек сте и какъв спомен ще оставите след себе си!

При тези думи Лорн се дръпна извън полезрението им, краката му се огънаха, а в това време на двора се извисяваха възгласи „ура“ и бойни викове. Енцио побърза да му помогне да се задържи прав. Алан пристъпи напред, за да привлече вниманието. Веднага започнаха да го приветстват, той размаха меча си и извика:

— Утре ще победим или ще умрем! Утре тези, които са избрали да се бият, ще могат да се нарекат мои братя по оръжие! Но знайте, че Върховният крал не очаква от вас да бъдете войници! Очаква от вас да бъдете герои!

* * *

Докато навън продължаваха възторжените възгласи към Алан, никой не забеляза, че Лорн, поддържан под мишниците, почти беше внесен вътре. Докато Лиам пазеше на вратата, сложиха Лорн да легне на една пейка.

— Искаш ли вода? — попита Енцио.

Лорн кимна.

Болеше го тялото, но не само. Противно на всякаква логика и на всякакъв разум, в Ориал понякога се беше оставял да го залъгва илюзията, че се е освободил от Тъмнината. В края на краищата може би ритуалът на вещицата в планините на Аргор се беше оказал по-ефикасен от предполагаемото. И дългото пребиваване под благотворното влияние на Бдящите кули можеше да довърши оздравяването му, нали? Кой можеше да каже? Разбира се, дълбоко в себе си Лорн знаеше, че това е невъзможно. Но как да не повярва? Как да не се надява? Но съмнението вече не беше позволено. Тъмнината беше ревнива, лоша господарка, която не го беше изоставила и

изглежда си доставяше злобното удоволствие да напомня за себе си в най-лошите моменти.

Енцио помогна на Лорн да пийне малко вода.

— Благодаря — каза Лорн. — Вече съм по-добре.

Вярно беше.

Болката и треперенето бързо изчезваха.

— Ама какво му е? — попита Дорсиан.

— Нищо — начумери се Енцио.

— Как така нищо?

— Лорн е изтощен от умора, това е.

— Мога да разпозная криза на Тъмнината, когато я видя, Енцио.

— Тогава защо питаш? — ядоса се сармският благородник, като се обърна рязко към него.

Влезе Алан.

— Мисля, че имам правото да зная — настоя Дорсиан. — Както впрочем и всички, които ще решат да последват Лорн в тая авантюра.

Алан разбра за какво ставаше въпрос.

— Кажете само една дума за това на хората — заплаши го той — и ще те изкормя. Разбра ли?

Дорсиан не отговори.

— Спрете! — заповяда Лорн, който се съвземаше.

Той се изправи.

— Не беше криза — добави той. — Само... тревога...

— Добре ли си? — попита Енцио.

— Много по-добре, благодаря. Скоро нищо няма да личи.

Обърна се към Дорсиан:

— Както виждаш, наистина няма за какво да се безпокоиш.

— В Далрот ли го...?

Дорсиан не довърши въпроса си.

— Да — отговори Лорн. — Но се чувствам по-добре, уверявам те.

Изправи се, без да залита.

Тогава Лиам откряна вратата и като подаде глава, каза:

— Стъмни се, рицарю.

— Идваме, Лиам.

Лорн махна очилата си. Вече нямаше нужда от тях.

* * *

Лаедрас се появи на кон и с плащ покриващ задницата на животното, той застана пред укрепената врата, която бранеше пътя, водещ от пристанището към крепостта. Облечен в ризница от черна стомана, украсена с кървавочервени мотиви, той беше ескортиран от четирима факлоносци и двама драка, яхнали бойни гущери.

Като внимаваше да застане на безопасно разстояние от бойниците, зад които се виждаха силуети, той спря, изчака достатъчно дълго, за да е сигурен, че са го видели, и попита високо и спокойно.

— Вразумихте ли се? Саарсгард ще падне и вие го знаете също като мен. Пощадете живота си! Не го жертвайте заради лудостта на един умиращ крал, който се е оттеглил от света и вече ви е изоставил!

Принцът-дракон успокои коня си, който неспокойно тъпчеше.

— В името на Иргаард ви заповядвам да отворите тези врати и да предадете крепостта. Вървете си сега и ще бъдете пощадени и свободни!

Измина известно време в мълчание, след което вратите се открянаха пред Лаедрас. После оттам излезе един мъж с наведена глава, след него втори, трети, а след тях всички онези, които бяха решили да живеят.

* * *

— Двайсет — преброи Енцио.

— Очаквах да е по-зле — призна Лорн.

— Вече сме едва петдесетина — каза Алан.

Бяха застанали на върха на една от бойните кули, които защитаваха укрепената врата. Осветявани от факли, гледаха как се отдалечава колоната на тези, които бяха отказали да останат, да се бият и вероятно да умрат, за да се вее знамето на Върховния крал над Саарсгард. Повечето бяха войници от гарнизона, към които се бяха присъединили и неколцина от привържениците на Дорсиан.

— Трудно е да им се сърдиш — каза Алан.

— И кой може да каже дали накрая и ние няма да съжаляваме, че не сме направили същия избор като тях? — попита Енцио.

— Затворете! — нареди Лорн.

Тежките дъбови крила, подсилени със стомана, бавно се затвориха и решетката се спусна.

— Вие направихте своя избор! — извика принцът-дракон, преди да пришпори коня си и да се отдалечи. — Вече нищо не може да ви спаси!

За миг тримата приятели останаха смълчани.

— Няма да нападнат преди изгрев-слънце — каза Енцио. — Това ни оставя нощта, за да се подготвим и да отпочинем поне малко.

При тези думи един иргаардски кораб изстреля оръдеен залп. Повечето снаряди минаха над вратата, но няколко улучиха. Дори един от тях разруши един зъбер на върха на кулата, където се намираха Лорн, Алан и Енцио. Не бяха ранени, но ударът ги изненада повече от всичко друго.

— Не мисля, че ще можем да си починем — каза Лорн и преди да застане на закрито, долетя втори залп от снаряди.

Обстрелът продължи през цялата нощ.

ГЛАВА 19

Войските на Лаедрас нападнаха на зазоряване, след като бяха обстрелвали Саарсгард без прекъсване. В тъмното снарядите често бяха падали случайно, но тяхната цел беше не толкова да нанесат поражения на защитните съоръжения, колкото да тормозят защитниците на крепостта. На изгрев-слънце оръдията замлъкнаха и настъпи странна, крехка тишина, сякаш паяжина, опъната между два клона на вятъра.

Изложена на пряк обстрел, укрепената врата, която пазеше пътя към Саарсгард, беше пострадала силно. Всичките ѝ зъбери бяха засегнати или разрушени. Високата част на една от тези кули се беше срутила, а тежките дъбови крила, затварящи свода, бяха пробити. Но решетката беше удържала. Макар и изкривена, с три снаряда между преградите ѝ от ковано желязо, тя оставаше здраво забита в земята и не позволяваше да се премине.

— Няма вече оръдия? — учуди се Йерас, като се заслушваше.

— Май е така... — каза Лорн.

С ониксовите гвардейци и още петнайсет войници Лорн беше прекарал нощта зад укрепената врата, защитен от снарядите, но не и от непрестанните детонации, нито от глухите удари, които разтърсваха здравата постройка всеки път, когато някой снаряд улучеше. Бдяха и се сменяха поред, като дежуреха, независимо от изстрелите, в случай, че иргаардците се бяха опитали да ги нападнат през нощта. Под заповедите на Алан и Енцио другите трийсет защитници се бяха настанили в крепостта, готови да се намесят, за да прикрият изтеглянето на Лорн.

Защото той знаеше, че не може да удържи укрепената врата. Трябваше само да устоят колкото се може по-дълго и да нанесат колкото е възможно повече загуби на врага, преди да се оттеглят. И после да продължат да се бият, преди отново да отстъпят.

Докато не бъдат притиснати.

Или мъртви.

Лорн знаеше, че последната битка щеше да бъде в Твърдината...

Лорн и неговите стражи отидоха при часовете на бойниците. Царящата тишина ги тревожеше и тъй като те всички бяха опитни бойци, разбраха, че заповедта за нападение беше дадена.

— На оръжие! — заповяда Лорн, като извади скандския си меч.
— Идват.

* * *

Иргаардските войници се приближаваха в строен ред — хора и дракове, въоръжени с брадви, копия и мечове, облечени в кожени ризници, покрити с метални халки, които подрънкваха в ритъма на равномерния им ход. Барабани отмерваха стъпките.

— Не виждам Лаедрас — отбеляза Лиам.

— Аз също — каза Лорн, като присви очи зад тъмните си очила.
— Йерас?

Макар и едноок, старият вестфалдски разузнавач имаше най-проницателен поглед. Никакви подробности не му убягваха.

— Не — каза той.

— Той знае, че тази атака е едва първата — досети се Лорн. — Сигурно се пази за последната битка.

„За клането“, помисли си той.

Прозвуча рог и иргаардците спряха в редица, далеч от обсега на стрелите. Чакаха неподвижни, черно-червените им знамена се развяваха на вятъра. Отново настана тишина.

По заповед на Лорн арбалетчиците застанаха на бойниците.

— Стреляйте само по моя заповед — каза той.

Изминаха няколко дълги минути.

После един кораб даде изстрел с оръдието си, като изпрати снаряд, който, след като очерта ниска крива, изсвистя над защитниците на вратата.

Лорн се обърка.

Дали принцът-дракон щеше да обстрелва с оръдията си мястото, докато неговите отряди нападаха? До такава степен ли презираше живота на своите войници?

Но нямаше време за повече въпроси.

Един рог изсвири три дълги сигнала и иргаардската армия се впусна напред с викове.

— Арбалетчици, чакайте! — изкрещя Лорн, за да надвика врявата, която ставаше все по-силна. — Останалите, готови!

Арбалетчиците опряха оръжията си на рамене. Бяха десетина и ако стреляха в подходящия момент, щяха лесно да покосят първата редица на нападателите. С крайчеца на окото си Лорн дебнеше Йерас, който също беше опрял арбалета си на рамо. Бяха се разбрали, че Лорн ще даде заповед за стрелба, щом Йерас му дадеше сигнал...

Но Лорн никога не даде тази заповед.

Защото в мига, когато атакуващите влизаха в обсега на арбалетите и Йерас се готвеше да даде знак на Лорн, корабът, който вече беше стрелял, започна отново, но този път с всичките си оръдия.

Лорн разбра, че първият изстрел е бил предназначен само да позволи да се прицелят добре другите.

Той изрева:

— Залегни!

Твърде късно.

Залп от снаряди удари парапета с пълна сила. Някои избръмчаха между зъберите и убиха трима души, захвърляйки ги в празното пространство разкъсани и окървавени. Другите изпочупиха камъни и чакъл. Ударът беше ужасен, оглушителен. Облак прах и дребни камъни се вдигна и отново слегна над изненаданите, объркани защитници. През това време иргаардците се бяха приближили до укрепената врата, издигаха стълби и се катереха за нападение.

Посивял от прах, със струйка засъхнала кръв на челото, ударено от парче камък, Лорн напълно се съвзе, когато видя един голям черен драк да стъпва на парапета. Беше започнал страшно меле. Иргаардците и войниците на Върховното кралство се бяха смесили в ръкопашна схватка. Като размахваше скандския си меч с две ръце, Лорн се спусна върху противниците си. Удари надясно, наляво, после пак надясно, уби или осакати трима мъже, преди да стигне до драка. Дракът се обърна към него. В люспестия си юмрук стискаше дръжката на огромен ятаган, който мъж трудно би повдигнал. Острието му беше нащърбено и вече покрито с кръв. Лорн нанесе два удара, които дракът отби, преди да нападне. Ударът му можеше да счупи острие или китка и Лорн предпочете да го отбегне, отколкото да му отвърне. Дръпна се и

на свой ред нападна, като рани драка в хълбока. Дракът изрева и насочи острието си към рамото му. Лорн се наведе, изправи се, след като широкото острие го подмина, и заби тежкия си меч под ръката на драка, като се възползва от слабостта на ризницата. Лорн трудно извади меча си, забит до дръжката. Изтегли го, покрит с черна, студена кръв, преди да ритне противника си надолу. В падането си дракът блъсна и повлече двама мъже, които се изкачваха по една стълба. Лорн грабна една алебарда и искаше с нея да бутне стълбата. Но други иргаардци вече се катереха по нея и той напразно натискаше.

— При мен! — извика той.

Почти веднага Дуайн, Логан и един войник от гарнизона на Саарсгард се притекоха да му помогнат. Заедно успяха да изправят стълбата в момента, когато един иргаардец стигна до върха ѝ, и я блъснаха назад заедно с всички, които висяха на нея.

Малка победа, която Лорн не успя да оцени.

Чу ужасяващо скърцане на метал, към което се прибавяше пукане и трясък на разцепени камъни.

— Какво беше това? — попита Логан.

Шумът се повтори.

Лорн се наведе през една бойница и тогава видя, че нападателите бяха закачили вериги за решетката, в които бяха впрегнати четирите бойни гуцера на Лаедрас и те теглеха, теглеха бавно, неуморно, обединили силите си, за да изтръгнат последната съпротива на укрепената врата.

Лорн не се поколеба.

— Изтегляй се! — изрева той неохотно. — Изтегляй се!

Най-накрая бяха отблъснали атаката на иргаардците и отново бяха господари на парапета. Това щеше да им позволи да се изтеглят спокойно и да отнесат ранените.

Втора вълна нападатели се изкачваше по стълбите, ониксовите гвардейци прикриваха изтеглянето на другите войници, като се биеха и отстъпваха стъпка по стъпка към трапа, отворен към вита стълба, която беше единственият изход.

— Ваш ред е, рицарю! — каза Лиам точно преди да разбие един череп с дългия си меч.

Лорн нищо не каза. Взе пътьом една запалена факла и се хвърли към стълбата, която извеждаше към големия свод. През нощта

защитниците бяха издигнали тук барикада. Но това последно препятствие сега изглеждаше безнадеждно при вида на гигантските гуцери, които пред очите на Лорн изтръгнаха решетката сред оглушителен грохот и тътен.

Войниците бяха имали време да напуснат укрепената врата и тичаха по пътя към крепостта. Разтревожен, Лорн се извърна към стълбата. Сблъска се с Йерас, Логан, Дуайн и Лиам, който — ранен в рамото — каза:

— Трапът е затворен, но те вече го нападат с брадви.

— В крепостта, бързо — каза Лорн. — Тръгвайте напред.

— Рицарю... — поиска да възрази Лиам.

— Казах: тръгвайте напред!

Гвардейците знаеха какво възнамерява да направи Лорн.

Изоставиха го неохотно — сам, с факла в едната ръка и с меч в другата, лице в лице с гуцерите, които — с копиеносци на гърба си — отваряха пътя за войниците, струпани зад тях, премазвайки барикадата сред гъст облак прах след изтръгването на решетката.

Лорн изчака последния момент.

И хвърли запалената факла на земята върху сноп сплетени фитили. Фитилите пламнаха и Лорн вече тичаше към изхода, когато малките живи пламъчета се разделиха и всяко тръгна по фитила, който поглъщаше, за да се изкачи нагоре по стените.

Копиеносците видяха твърде късно буретата с барут, закачени на свода. Те дадоха тревога и позволиха на пехотинците зад тях да избягат, но животните им, твърде бавни и затънали в барикадата, не можеха да избягат толкова бързо. Един гуцер искаше да се качи върху друг, за да се обърне. Удряха се с муцуни и една люспеста опашка, дълга и тежка като ствол на дърво, удари, когато...

Всичко избухна, а Лорн се беше отдалечил едва на двайсетина метра. Вълната го повали на земята, докато експлозията разрушаваше укрепената врата, като вдигаше огромни камъни във въздуха, а в същото време три грамадни огнени топки избухнаха — една отгоре и две в страни на обгорения свод.

Сякаш времето спря да тече. В измамната тишина се проточиха странни секунди. След което се изсипа дъжд от отломки, смесица от камъни и жар, която се разпръсна по земята като градушка от варовик.

Лорн се изправи, залитайки, и се обърна към вратата и нейните кули, които се бяха превърнали в развалини. Погледа ги известно време с учудването на пиан човек, сякаш не разбираше какво вижда. После усети, че го придържат. Ониксовите гвардейци се бяха върнали да му помогнат. Той ги позна или поне разбра, че ги познава.

— Добре ли сте, рицарю? — попита един риж гигант.

— Ранен ли сте? — попита един дребен едноок мъж.

— Не се бавете! — каза един гвардеец, който изглеждаше уверен като ветеран.

Лорн се остави да го отнесат тичешком към крепостта.

ГЛАВА 20

Ониксовите гвардейци влязоха последни през портите на крепостта — Дуайн и Йерас помагаха на Лорн, а Лиам подкрепяше един войник, който влачеше крака си, ранен в бедрото. Крилата на портата се затвориха. Пред тях се спусна тежка решетка. Две резета, широки и здрави като носещи греди, се плъзнаха на местата си. Следващите, които щяха да преминат тази врата, трябваше да бъдат водени от принц-дракон.

Лорн беше отведен в една стражева стая, където го сложиха да легне на походно легло. Ушите му престанаха да бучат и той напълно се съвзе, докато Лиам сериозно го преглеждаше, за да се увери, че не е ранен. Седнал недалеч, Исарис като че ли предвиждаше всяка опасност.

Накрая Лорн бутна Лиам и се изправи:

— Добре съм. Но умирам от жажда.

Дуайн му подаваше чаша вино, когато дойдоха Алан и Енцио. Логан, който гледаше вратата, се увери, че всичко е наред и затвори зад тях. Те бяха присъствали на битката от крепостните стени, после бяха видели как Лорн изтича от укрепената врата точно преди тя да се взриви. Знаеха какъв е планът на Лорн: осъзнавайки, че вратата нямаше да издържи дълго, преди да падне, те заедно бяха решили по-скоро да я разрушат, отколкото да я оставят на Лаедрас и да му позволят да разположи там оръдията си. Все пак рискът беше огромен и Алан и Енцио тревожно гледаха как приятелят им бива погълнат от плътния облак, предизвикан от взрива.

— Добре ни изплаши! — извика принцът на Върховното кралство. — Добре ли си?

— Чувствам се прекрасно.

— Наистина ли?

— Прекрасно с ужасна мигрена.

— Но нищо счупено?

— Питай него — каза Лорн, като посочи с пръст Лиам.

Ветеранът поклати отрицателно глава, което окончателно успокои Алан.

— Трябваше ли да чакаш толкова дълго? — попита Енцио укорително.

— Знам ли... — каза Лорн, като вдигна рамене. — В онзи момент това ми се стори добра идея. Колко хора изгубихме?

— Седем. Мъртви и тежко ранени.

Лорн помръкна и кимна с глава. Ужасното отброяване беше започнало и щеше да престане, когато и последният от тях паднеше, ако по някаква щастлива случайност не им дойдеше помощ от небето.

Или от морето.

— Не беше напразно — каза Лорн. — Бойните гущери бяха под свода, когато всичко избухна.

— И четирите ли? — попита Енцио.

— Да.

— Чудесна новина — каза Алан. — Тия гадости могат да се катерят по стените.

— И ударът е тежък за Лаедрас — обобщи Енцио. — Той изгуби поне дващсет мъже в това нападение. Ако прибавим към тях и гущерите...

— Остава това, че ние не можем да си позволим да изгубим седем души при положение, че той е изгубил дващсет.

Лорн веднага разбра накъде биеше принцът. През нощта дълго бяха обсъждали възможностите да защитават крепостните стени на Саарсгард, без да постигнат съгласие.

— Имаме ли избор? — попита той, като стана.

Що се отнася до него, въпросът беше чисто реторичен. Но Алан беше на обратното мнение.

— Тази крепост е огромна, Лорн. А сега вече имаме не повече от четирийсет души, за да я защитаваме. Това е невъзможно! Неудържимо!

— Трябва само да се съпротивляваме. Ако веднага се оттеглим в Твърдината, губим възможността да забавим Лаедрас и да го принудим да изгуби още хора.

— Но така или иначе ще се оттеглим в Твърдината. С тази разлика, че ще сме прекалено малко, за да я защитаваме.

— Всеки спечелен час е победа, Алан.

— Бях тук, когато произнесе тази реч, благодаря.

Лорн препаса колана си, който неговите хора бяха свалили, преди да го сложат да легне на тясното легло.

— Заблуждавал си се, ако си се надявал на победа — каза той.

Раздразнен, Алан се обърна към Енцио.

— А ти? В крайна сметка ти какво ще кажеш?

Сармският благородник не отговори веднага. Имаше мнение, но разговорът между Алан и Лорн беше твърде оживен, а той искаше да го успокои.

— Аз казвам, че всяка обсада има само един генерал и че Лорн е нашият.

Алан въздъхна.

Успокоен, той се обърна към Лорн:

— Ти наистина ли държиш да отбраняваме всеки камък в тази крепост?

— Да.

— Каквото и да струва това?

Тъй като Лорн не отговаряше, принцът се примири.

— Добре, така да бъде.

— Освен това нашите стени са твърде високи за техните стълби и достатъчно здрави, за да устоят дълго на оръдията им. Без своите гуцери Лаедрас вече не може да ги превземе с щурм. Битките ще се съсредоточат върху голямата порта. А трийсет мъже са достатъчни, за да я защитават. Ние имаме четирийсет. Това прави десет в повече.

Алан се усмихна при тази толкова голяма увереност и почти убеден, се обърна към Енцио за свидетел:

— На това какво ще отговориш?

Лорн се приближи до принца, сложи ръце на раменете му и впи поглед в неговия.

— Знамето на твоя баща се вее над главите ни, Алан. Може да се види само тук и над Цитаделата. Всеки спечелен час...

— ... е победа, да.

Вратата се отвори и на прага се появи Дорсиан, който попита:

— Как се чувства нашият героичен подпалвач?

— Както го виждаш — отвърна Лорн.

— Чудесно. Тогава трябва да дойдеш с мен.

* * *

Войниците, които не бяха на пост по стените, се бяха събрали в една просторна стражева зала, чиито масивни колони поддържаха заострени сводове. Тук те се възстановяваха, отпускаха се и се грижеха за оръжията си. Някои се молеха, а неколцина ранени си почиваха.

Точно в тази зала Дорсиан въведе Лорн, като пред вратата се дръпна, за да го пусне да мине пред него.

Лорн влезе.

И въпреки мъртвите и ранените, въпреки тези, които бяха паднали, и тези, които скоро щяха да паднат, той беше посрещнат с приветствени възгласи.

ГЛАВА 21

Обстрелът беше възобновен и продължи през цялата нощ.

Снарядите удряха стените на Саарсгард или минаваха над тях и падаха върху покривите, в дворовете или се разбиваха във фасадите на сградите — един от тях, който счупи един прозорец, премина през цял етаж, който за щастие беше безлюден. Причиняваха щети, но нямаше опасност да направят пробив. Затова пък опъваха нервите им. Оръдията трещяха. В промеждутъците тишината беше не по-малко страшна. Съществуваше постоянната заплаха някой снаряд да уцели човек или да отнесе нечия глава. Часовите трябваше да стоят на закрито. За да стигнат от едно място до друго, трябваше да избират защитени пътища.

Иргаардците обаче не се опитаха да направят нищо и когато оръдията изведнъж замлъкнаха, спокойствието се спусна над Саарсгард заедно със смрачаването.

— Лаедрас си ближе раните — каза Логан злокобно, като спокойно си играеше с остриетата си близначки.

Всички знаеха, че принцът-дракон не се беше отказал.

* * *

Когато нощта се спусна под черното небе, осветено от далечните бледи светлилки на почти невидимата Мъглявина, един дълъг и масивен силует, чиято опашка се извиваше зад него, се приближи до стените на Саарсгард. Бавен, но гъвкав, бойният гуцер безшумно си проправи път сред големите скали, които на това място препречваха един стръмен склон. Той отваряше път за мъже, които също като него напредваха съвършено безшумно. Повечето бяха пехотинци, облечени в ризници от мека кожа и въоръжени с ножове и къси мечове. Моряци. Но преди всичко те бяха умели и страшни бойци.

Гуцерът стигна до стената и почака, раздвоеният му език плющеше във въздуха. Беше ранен. Едното му око беше извадено, а по

хълбоците му лъщяха рани. Дишаше трудно. Освен това от муцуната му течеше кръв — знак, че вътрешните му рани го обричаха и нямаше да му позволят да оцелее дълго след другите гущери, останали под руините на взривената порта.

Не беше годен за бой, но Лаедрас беше разбрал, че още можеше да послужи и дори да донесе победата. Тъй като обсадените не бяха толкова много, че да ги наблюдават, те разчитаха височината на техните стени да ги пази.

Грешка.

Мъжете, които вървяха с гущера, закачиха дълго въже за бронята му. После гигантското влечуго започна да се катери по стената. Мощните му нокти лесно намираха къде да се забият в камъните. С корем, опрян на стената, тялото му бързо се извиваше и в един миг той се изкачи до пустия караулен обход.

* * *

Понеже не можеше да заспи, Лорн излезе на крепостната стена. Тръгна по една вита стълба и стигна до бойниците над главната врата, откъдето се загледа към иргаардските кораби, на които горяха няколко огъня.

Дуайн беше на пост тук.

Като видя идването на капитана си, той се обърна към него, поздрави го с кимване на глава и продължи да наблюдава. Лорн застана вдясно от него, едната му ръка беше върху дръжката на меча, а палецът на другата беше пъхнат в халката на колана му.

За момент двамата мъже замълчаха.

— Вие не ме попитахте защо съм бил осъден на каторга — каза внезапно Дуайн, без да обръща поглед от далечината.

Лорн го погледна накриво.

— Да, наистина — каза той, след като размисли малко. — Важно ли е?

— Стана заради оня тип, когото убих.

Лорн посрещна новината без да трепне.

— Заслужаваше ли да умре?

— Не — каза рижият гигант.

Но се поправи:

— Във всеки случай не и за това, което ми причини.

Лорн кимна и се замисли.

— Ако беше осъден на каторга за убийство в Ансгорн, щеше да си осъден до живот.

— Не бях изпратен на каторга заради убийство. Но знам, че точно заради това убийство Драконът на съдбата пожела да бъда осъден на каторга.

Лорн си каза, че това обяснение беше добро, както и всяко друго.

— Пак ли Сивият дракон пожела да бъдеш нает в Ониксовата гвардия?

— Без никакво съмнение.

— И защо според теб?

Дуайн вдигна рамене.

— Не зная. Но не е необходимо да я разбираш, за да приемеш съдбата си.

Лорн замълча и след малко пак Дуайн наруши мълчанието.

— Добре се бихме днес.

— Да.

— Благодарение на вас.

Лорн погледна към хоризонта, който се отразяваше в морето.

— До утре, Дуайн — каза той, като се обърна.

— До утре, рицарю.

* * *

Лорн не видя стрелите от арбалетите, които долетяха.

С крайчеца на окото си видя само една блестяща линия, която прониза гърлото на Дуайн, след което той потрепери, когато други две стрели се забиха в гърба му. Кръвта, бликнала от раната, опръска Лорн, който за миг остана слисан. Дуайн падна с хълцане на колене, мъртъв още преди да политне тежко напред.

После всичко стана много бързо и рефлексите на Лорн надделяха.

Забеляза един арбалетчик, който го вкара в играта, извади сканда си и с едно движение разсече стрелата, която летеше към гърдите му.

Искаше му се да се наведе над Дуайн, но иргаардците в кожени ризници вече се нахвърляха върху него. Отбягна един нож, разсече една китка, отсече една глава, бутна трети противник и като извъртя меча, го закова с един удар към земята.

— Тревога! — изкрещя той, преди да се спусне по витата стълба.
— Тревога!

Врагът беше проникнал, но как? И от колко време? Колко бяха? Въпросите се блъскаха в главата му, но зает да се бие, на Лорн му беше трудно да размишлява. А и какво значение имаше? Трябваше да се действа, да се прецени положението и да се спаси това, което все още можеше да бъде спасено.

— Тревога! При голямата врата! На оръжие!

На стълбата Лорн попадна лице в лице с един иргаардец, който се качваше срещу него. С един ритник в гърдите го хвърли обратно надолу и го довърши с тъпата страна на острието, преди онзи да има време да се осъзнае.

— Тревога! — изкрещя още веднъж, когато стигна до една площадка.

Но часовият, който наблюдаваше околностите на това място през една бойница, лежеше в кръвта си в края на коридора. Лорн не можа да отиде да види дали все още диша: беше чул ужасяващ шум — шумът на веригите и на механизма на решетката.

Входът към крепостта се пазеше от две двойни врати, които затваряха и двата края на широк дълъг свод, врязан в главната стена. Външната врата беше подсилена с решетка...

... която повдигаха.

— Към решетката! Към решетката!

Лорн можеше да си представи нападателите, струпани в подножието на стените, които само чакаха да влязат. Защото нямаше никакво съмнение, че хората, които — по един или друг начин — бяха успели да се вмъкнат в Саарсгард, имаха една-единствена цел: да отворят пътя за войските. Това все още можеше да бъде избегнато, надяваше се Лорн. Но ако решетката беше вдигната, враговете отвън вече нямаха нужда от помощ. Щяха да са им достатъчни няколко мини, за да взривят двойната врата, която единствена препречваше пътя им.

Най-накрая камбаната за тревога заби.

Като стигна до свода, Лорн трябваше да се хвърли на една страна, за да отбегне две стрели от арбалет. После се втурна в атака с размахан меч.

Иргаардците се мъчеха със скрипеца на решетката, която вече бяха повдигнали наполовина. Неколцина бяха успели да откrexнат двойната вътрешна врата. Другите чакаха в готовност и се изправиха срещу Лорн. Те бяха около двајсетина, но той не се уплаши. На всяка цена трябваше да им попречи да вдигнат решетката. Във всеки случай трябваше да им пречи достатъчно дълго, докато хората му успееха да дойдат.

Макар и сам.

Макар и един срещу двајсет.

Лорн нападна, отби няколко удара, отвърна на други, разполови едно лице на светлината на факлите, които хвърляха измъчени сенки, очертаващи се по заобления свод. Удар от къс меч го одраска. Втори го уцели, но ризницата му от кожа и метални халки го спаси. Удряйки ожесточено, той разсече едно рамо и проби нечия гръд. Тежкия меч нанасяше сериозни поражения. Насред блъсканицата той го държеше с две ръце и изведнъж в него закипя легендарната ярост на скандските бойци, която кипеше в кръвта му. Паднаха още трима войници, преди токовете му да опрат в един труп. За малко и той щеше да падне, залитна, избягна удар по ръката. Направи лъжливо движение и уби един иргаардец, а друг рани.

Но те бяха прекалено много.

Решетката продължаваше да се вдига и Лорн разбра, че нямаше как да им попречи.

Побеснял, притиснат от всички страни, най-накрая чу тропот, който отекваше под свода.

Помощта идваше.

С Алан и ониксовите гвардейци начело, обсадените бяха преминали вътрешната врата със сила и нападаха. Иргаардците отстъпиха, като дадоха на Лорн неочакван отдих. Като си мислеше, че може да си поеме въздух, той не видя как един арбалетчик се целеше в него от височината на няколко стъпала. Стрелата изсвистя и удари Лорн в рамото.

Ударът беше силен.

— Лорн! — извика Алан, като се хвърли сред биещите се.

Но Йерас вече измъкваше Лорн настрани, докато Лиам и Логан ги прикриваха.

— Сериозно ли е? — попита Йерас, като сложи Лорн да седне на един камък.

Лорн поклати отрицателно глава. Раменникът му го беше спасил. Той беше поел основната част от удара и върхът на стрелата се беше забил само на сантиметър в кожата му. Болезнено, но безопасно. Лорн стисна зъби и сам изтръгна върха на стрелата от раната.

В същия момент решетката блокира под свода.

— Решетката! — нареди Лорн. — Бързо! Трябва да я спуснем, преди да отворят вратата!

И без да чака, грабна меча си и се втурна напред.

— След мен!

Ониксовите гвардейци го последваха. Заедно се присъединиха към Алан, Енцио, Дорсиан и другите защитници в битката. Бяха трийсетина души, но срещу тях иргаардците, които бяха наполовина, се съпротивляваха яростно. Притиснати към външната врата, те не отстъпваха, убиваха и раняваха колкото можеха. Лорн и Алан се биеха един до друг. Принцът беше безупречен. Раниха го, а той уби трима мъже, като дори спаси живота на един войник, на когото помогна да се измъкне извън опасност. Дорсиан и Енцио също се биеха здраво и малко по малко редиците на защитниците на Саарсгард напредваха. Хванати в капан, иргаардците разбраха, че бяха обречени, но нито един не се предаде. Трябваше да ги избият един по един. Миризмата на кръв изпълни свода, а лепкави локви покриваха поветата на пътя.

Йерас довърши безмилостно последния иргаардец с един удар на камата си, докато Логан дърпаше лоста, който трябваше да спусне решетката.

Напразно.

Лиам прегледа механизма.

— Блокирал е — каза той.

— Нищо не може да се направи — потвърди Логан, като се отказа. — Тия мръсници са повредили механизма!

Алан изруга.

— И е невъзможно да скъсаме веригите — каза Енцио. — Широки са колкото ръката ми.

Някаква миризма привлече вниманието на Йерас.

Лорн също я подуши и извика:

— Излизайте! Излизайте всички!

Току-що беше видял сивия дим, който минаваше под двойната врата. Миризмата, която двамата с Йерас бяха подушили, беше на барут.

— Ще се взриви!

Всички се втурнаха към изхода. Двайсет метра тичаха под свода, който отекваше от виковете им. Защото войниците по-нататък не знаеха нищо за опасността и реагираха късно. Крещяха до пресипване, докато тичаха.

— Излизайте!

— Бързо!

— Всички излизайте!

Инстинктивно Лорн разбра, че не всички щяха да могат да излязат от свода навреме.

— На земята! — заповяда той, като издърпа Алан под касата на една врата. — Залегнете!

Тези, които не се подчиниха достатъчно бързо, бяха повалени от въздушната вълна на оглушителен взрив, от който стените се разтресоха, а крилата на вратата се отвориха. Другата врата се беше взривила зад тях, превръщайки свода в коридор, в който горящите отломки бучаха, свистяха и се блъскаха в стените.

Лорн и Алан излязоха залитайки от своето убежище.

Ушите им бяха заглъхнали, търсеха другите опипом в праха и хаоса, разбираха се с жестове, помагаха на ранените да станат и се отказаха да изнасят мъртвите. Лорн разбра, че Йерас и Логан изнасяха Лиам, който изглеждаше доста зле, но нямаше време да се тревожи.

Иргаардците влизаха в Саарсгард. Вече се различаваха силуети, които се приближаваха предпазливо сред плътния облак, предизвикан от детонацията.

Защитниците изоставиха свода.

Лорн напусна последен. Като се надяваше, че не оставя никого зад себе си, помогна да затворят външната врата и се замисли за Дуайн, който лежеше в кръвта си на обиколния път. Единствено неговата смърт го разчувства. Струваше му се несправедлива и жестока и с ужасното чувство, че е изоставил брат по оръжие в

битката, той гледаше как гредите се плъзгат в леглата си напърно на крилата на вратите.

Това обаче щеше да задържи бойците на принца-дракон само толкова, колкото обсадените да се изтеглят и да се приготвят да защитават Твърдината. Като прогони трупа на Дуайн от мислите си, Лорн бързо даде необходимите заповеди. Натовари Дорсиан да води отстъплението, а своите ониксови гвардейци — да завършват колоната. И като задържа Алан и Енцио, които вървяха заедно с другите, каза на принца:

— Не, Алан. Ти не.

— Какво?

— Нямаме избор. Трябва да се оттеглим в Твърдината. И когато това стане, ще бъдем хванати в капан. Ще се съпротивляваме, но без надежда.

— Нищо не знаеш.

— Напротив, зная. И ти също.

— Лорн е прав — каза Енцио, докато гледаше към вратата.

Тя нямаше да удържи дълго. Освен това иргаардците скоро щяха да овладеят стените по стълбите, водещи към свода.

— Трябва да тръгнеш, докато още има време — добави Лорн. — Лаедрас все още не е господар на крепостта. Възползвай се. Избягай.

— Не. И дума да не става, че ще...

Лорн бързо сграбчи Алан за яката и го опря на стената.

— Овладей се, Алан!

— Пусни ме, Лорн!

— Започни да ме слушаш. Сбърках, нали така? Мислех, че ще можем да удържим стените няколко дни, но сбърках. Сега вече всичко е изгубено. Тези, които ще се затворят в Твърдината, ще бъдат или убити, или взети в плен.

— Казах ти да ме пуснеш... — каза Алан заплашително.

Но Лорн не го слушаше.

— Ти си принц на Върховното кралство, Алан. Ако само ние умрем утре, всички ще си спомнят за нас, за нашата битка и смъртта ни няма да е напразна. Но ако ти останеш, ако те заловят или убият, поражението ще е пълно. Това... това ще е катастрофа. Син на Върховния крал — пленник при Черния дракон? Можеш ли дори да си го представиш?

Алан грубо го отблъсна.

В същия миг откъм вратата се отекнаха глухи шумове.

— Послушай Лорн — намеси се Енцио. — Ранен си. Ти се би и се съпротивлява колкото можа. Сега трябва да мислиш за Върховното кралство.

Принцът се колебаеше.

— Това е твой дълг, Алан — каза Лорн. — Освен това може би ще имаш време да събереш войска и да се върнеш с подкрепление. Все още можеш да ни спасиш. Ти единствен.

Победен, примирен, Алан прие.

— Д... добре. Но ще се върна. С войска.

Лорн се усмихна.

— Надявам се.

Прегърнаха се.

С периферното си зрение Лорн видя силуети, които се промъкваха високо на стените.

— Тръгвай. Сега.

— Дръжте се. Обещавам ти, че...

— Зная.

Лорн се обърна към Енцио.

— Ти тръгваш с него. Внимавай нещо да не му се случи.

Сармският благородник се съгласи. Те също се прегърнаха и през това време той прошепна на ухото на Лорн:

— Знаеш, че няма да се върнем навреме, нали?

Лорн не отговори, но погледът му казваше, че знае.

— Рицарю! — извика Логан.

Въпреки заповедите на Лорн, той го чакаше.

— Трябва да вървим!

Лорн се съгласи.

След един последен поздрав тримата приятели се разделиха и бързо се отдалечиха.

* * *

Алан и Енцио се измъкнаха през стените. Случайността ги отведе до мястото, където иргаардците се бяха изкачили на стената.

Намериха трупа на гигантския гуцер, който изведнъж се беше строполил тук, умрял от изтощение. Използваха въжетата, които нападателите бяха оставили, и скоро се отдалечиха в тъмнината, встрани от пътя, по който войниците на принца-дракон се движеха в боен ред. Стигнаха на пристанището и знаеха, че вече са в безопасност, когато Алан се обърна към Саарсгард с измъчен поглед. Енцио разбра за какво мисли и му каза съчувствено:

— Вече нищо не можем да направим за тях, Алан. Ела.

ГЛАВА 22

Лорн и Логан застигнаха неколцина, които вървяха бавно, и им помогнаха да стигнат до старата кула, която пазеше единствения мост, свързващ Твърдината с останалата част от крепостта. Тя представляваше масивна постройка, широка, с дебели стени, прорязани от бойници. Проходът ѝ беше единственият начин да се стигне до сърцето на Саарсгард, преминавайки по дълга и тясна каменна арка, обкрачваща дълбока пропаст. Последната възможност на обсадените беше да се оттеглят в Твърдината. Но и в тази стражева кула можеше да се води битка и шепа мъже бяха достатъчни, за да я удържат.

Лорн намери Дорсиан, който вече организираше защитата.

— Колко хора ни остават? — попита той.

— Трийсетина души.

— Избери петнайсетте най-смели. Те ще останат да бранят кулата заедно с мен. Искам ти да се изтеглиш с другите в главната кула на Твърдината и да прибереш на сигурно място най-тежко ранените, тези, които повече не могат да се бият: може би ще бъдат пощадени. Аз се качвам на бойниците да видя как напредват иргаардците.

Дорсиан задържа Лорн за ръката.

— Чакай.

— Какво?

Дорсиан отведе Лорн малко настрана в голямата зала, където неколцина мъже — мрачни и съсредоточени — се приготвяха за бой, докато превързваха раните си и очакваха заповеди.

— Дали съпротивата все още има някакво значение? — попита Дорсиан тихо.

— Искаш да се предадеш ли?

— Още колко време ще издържим? Няколко часа? Ако поне можехме да се изтеглим и да взривим моста...

— Няма повече барут — каза Лорн. — А и ние сами ще се хванем в капана. Лаедрас лесно ще завладее Саарсгард и дори няма да

му се наложи да разруши Свещеното убежище. Достатъчно ще е да ни остави да пукнем от глад.

— Зная — каза Дорсиан. — Трябва да се бием. Само да имаше смисъл.

— Все още има.

— Наистина ли? Къде е Алан?

Лорн знаеше, че отговорът вече беше известен на Дорсиан.

— Наредих му да избяга — призна той все пак.

— Така трябваше. Но това означава, че играта е загубена, нали?

Лорн не отговори.

— Не говоря за себе си — добави Дорсиан. — Говоря за тях. Тези мъже показаха голяма смелост. Последваха те, знаейки, че тази битка не може да бъде спечелена. Заслужават да не умрат напразно. Да не бъдат жертвани. И каква е разликата дали Саарсгард ще падне сега, или след час? Всички ще знаят какво си извършил в името на Върховния крал, Лорн. Това не е ли достатъчно?

— Защо си мислиш, че правя това заради славата?

— Тогава за какво? За кого? За тях?

Лорн се обърна към залата.

— Войници! — извика той. — Войници!

Мъжете замълчаха. Някои се изправиха. Всички чакаха.

— Това, което направихме тук, ще бъде записано в *Хрониките* — каза Лорн гръмко. — Ще бъде записано, че сме се били, че сме страдали и сме се съпротивлявали заради един идеал — идеала за Върховното кралство. И за една кауза — каузата на Върховния крал, чието знаме се вее над тази крепост. Сега ни се налага да направим избор — направи пауза. — Можем да се предадем и поколенията ще си спомнят, че сме се били храбро. Или можем да продължим да се бием и тогава ще си спомнят, че сме победили — ново мълчание. — Свободни сте да идете да молите за пощада принца-дракон — изведнъж повиши глас. — Но ви казвам, че аз няма да отстъпя! Няма да се откажа! Никога няма да предам мечата си! — извади скандата си. — Е, питам ви, войници. Ще бъдете ли с мен? Ще бъдете ли до мен, когато Иргаард нападне? Ще бъдете ли до мен, когато се пролее моята кръв? Ще се биете ли, за да може слънцето да изгрее още веднъж, та макар и само още веднъж над Саарсгард и над цветовете на Върховния

крал? — размаха меча си, изцапан с кръв. — За Върховния крал! — извика той.

— За Върховния крал — отговориха в хор екзалтираните войници.

Лорн се обърна към Дорсиан.

— Току-що осъди тези мъже на смърт — каза Дорсиан.

Лорн не трепна.

— Петнайсетте най-храбри — напомни му той, преди да тръгне към стълбата, като Логан вървеше след него.

* * *

Лиам и Йерас бяха високо на кулата.

— Какво става? — попита Лорн.

Вместо отговор Йерас посочи с брадичка към факлите на колоната, която влизаше в Саарсгард и напредваше към тях под бавния, равномерен ритъм на барабаните. Начело яздеше конник с яркочервен плащ. Това можеше да е само принцът-дракон.

— Мислите ли, че ще нападнат тази нощ? — попита Лиам.

— Да, мисля, че Лаедрас ще иска да нанесе последния удар тази нощ.

Тогава Лорн забеляза колко блед беше неговият лейтенант и си спомни, че видя как Логан и Йерас му помагаха да напусне свода сред дима и праха след взривяването на голямата врата. Лявата ръка на Лиам беше превързана с кърпа през врата му и беше увита до лакътя в окървавен парцал.

— Покажи — каза Лорн.

Ветеранът поклати глава отрицателно.

— Добре съм — каза той.

Но той очевидно страдаше и болките бяха силни. Очите му горяха, по челото му беше избила пот.

— Тежко ли е? — попита Лорн. — Не ме лъжи!

Лиам се поколеба, после със съжаление потвърди.

— Искам да слезеш и да превържеш това с нещо чисто — каза Лорн с тон, който не търпеше възражения. — После отиваш да помагаш на Дорсиан в главната кула.

— Ама рицарю...

— Това е заповед, Лиам. Ние тук ще издържим колкото издържим, но накрая ще се изтеглим към главната кула и ще имаме нужда от помощ. Искам да мога да разчитам на теб в този момент. Ясно ли е?

Лиам се примири.

— На вашите заповеди, рицарю.

Тръгна в момента, когато дойдоха петнайсетина души.

— Дорсиан ли ви праща? — извика Лорн.

Те потвърдиха.

— Всички ли сте доброволци?

— Да, рицарю — отговори един от тях.

— Добре. Вие петимата оставате с мен тук. Другите отивате на бойниците. Йерас, ти ще ги разпределиш и ще се увериш, че имат достатъчно муниции. Събери всички стрели, които можеш да намериш.

— Слушам.

Йерас тръгна с мъжете, за които отговаряше.

— Логан — каза Лорн, като се обърна към наемника с остриетата близначки, — ти ще се биеш тук, до мен.

* * *

Достигнаха до стражевата кула по една рампа, която се издигаше между две стени. Иначе тя беше недостъпна — надвесена над празнотата, като мостът, минаващ над пропастта, се опираше на нея във високата ѝ част.

Барабаните не бяха престанали да бият.

Опрян на парапета, Лорн гледаше иргаардските войски, които чакаха единствено заповед, за да се втурнат в нападение. Търпеливи и дисциплинирани, неподвижни, те запазваха съвършено мълчание на светлините на факлите. Броят им щеше да им послужи, доколкото Лаедрас можеше да изпраща нападение след нападение, но рампата щеше да ги накара да свият редиците си. Иргаардците можеха да се качват само по десет-дванадесет в редица в подножието на кулата и Лорн възнамеряваше да се възползва от това предимство.

Погледът му се понесе надалеч към крепостните стени и той се запита дали Алан и Енцио бяха успели да се измъкнат. Надяваше се...

И пак тези барабани. Бавни и равномерни като биенето на сърцето на заспал великан.

Колко ли беше часът?

Лорн повдигна очи към Голямата мъглявина, която му се стори твърде бледа и далечна. След няколко часа щеше да се съмне, но Лорн не знаеше дали щеше да види изгрева на слънцето и — странно — това му беше по-скоро безразлично.

В кулата всичко беше готово.

Мъжете бяха на своите постове и чакаха сред тишината, отмервана от барабаните. Лоша тишина, потънала в миризмата на пот, която избива от страх. Тишината преди стоманата, виковете и кръвта.

Лорн се замисли за събитията, които го бяха довели тук, в този час. Някои беше изтърпял, други беше предизвикал, тласкан понякога от инстинкт за разрушение, понякога от желание за справедливост, понякога от страст за отмъщение. И понякога този инстинкт, това желание и тази страст бяха едно и също чувство, което го движеше. Лорн се питаше дали наистина се стремеше към мир, както се предполага, че правят всички, които са страдали. В началото беше повярвал, но се съмняваше. Дали защото се беше променил толкова много? Само няколко месеца бяха изминали, откакто беше освободен от Далрот. Това стана през пролетта, а сега вече беше есен. Но сякаш цяла вечност беше изминала между тези два сезона. Вечност, която беше началото на нов живот.

Защото неговото освобождение беше ново раждане.

Като го извлече от дълбините си, пропити от Тъмнината, Далрот го беше родила отново.

Лорн вдигна увитата си с кожа ръка и я загледа много внимателно, сякаш я виждаше за пръв път, сякаш го интригуваше по някакъв нов начин. След това бавно свали кожената превръзка, която скриваше белега на Тъмнината.

Повече нямаше да я носи.

Изведнъж барабаните замлъкнаха и след тях настъпи дълбока празнота, която обзе нощта.

В кулата всеки съдържаше дъха си.

Лорн размени тежък поглед с Логан, който беше застанал вляво от него. После се обърна към младия войник, който се намираше от дясната му страна и с пресъхнали устни стискаше арбалета в потните си ръце.

— Как се казваш, войнико?

— Глен, рицарю. Еско Глен.

— Защо си тук? Защо не тръгна с другите, когато това все още беше възможно?

Младият мъж помисли какво да отговори. Можеше да се чуе биенето на сърцето му и неговият отговор беше по-скоро учудващ.

— Баща ми. Той... той щеше да е горд с мен, струва ми се. Той би останал.

— Благодаря — каза Лорн. — Пожелавам ти късмет, Еско Глен.

Затръбиха рогове.

Внезапно барабаните забиха с лудешки ритъм и с един общ боен вик, от който на човек можеше да му се свият вътрешностите, иргаардците нападнаха.

ГЛАВА 23

Отблъснаха първата атака.

Без дори да успеят да изправят една стълба, иргаардците се оттеглиха, като оставиха десетина трупа и отнесоха още толкова ранени. Защитниците нададоха победни възгласи „ура“ и Лорн ги остави да викат, понеже знаеше, че тази атака беше предназначена единствено да изпита съпротивата им. Но поне те не бяха понесли нито една загуба — нещо, в което той се увери, като извика на стълбата:

— На рапорт!

Гласът на Йерас, който командваше арбалетчиците на бойниците на горните етажи, му отвърна:

— Нито убит, нито ранен.

Лорн се върна на парапета.

— Ето ги — каза му Логан.

И наистина иргаардците се връщаха още по-многобройни, като носеха две големи стълби, таран и големи щитове, за да пазят тези, които щяха да го носят.

— Целете се в хората на тарана — каза Лорн, като опря арбалета на рамото си. — По моя заповед...

Нападащите отново се изкачваха по рампата, като тичаха и крещяха, подкрепяни от бурното биене на барабаните.

— Сега!

Лорн, Логан и петимата войници, защитаващи парапета, стреляха едновременно, почти веднага след тях стреляха и арбалетчиците от бойниците, като Йерас беше изчакал същия момент, за да даде заповед за стрелба. Петнайсетина стрели се изсипаха върху войниците, които носеха предната част на тарана. Някои сухо се забиха в щитовете. Няколко уцелиха. Двамата мъже в началото паднаха, а другите зад тях загубиха равновесие. Таранът тежко падна и се търколи по паветата, но нападението продължаваше.

— Зареди! — заповяда Лорн.

Арбалетите бързо бяха заредени и опрени на раменете. Нападателите бяха стигнали почти в подножието на кулата.

— Носачите на стълбите! — изрева Лорн. — Убийте ги...

Лорн не довърши, изненадан от оръдейни изстрели, които идваха от стените на крепостта.

— Залегни!

Но снарядите вече поразяваха кулата и парапета ѝ, минаваха над главите им и се разбиваха между зъберите. Лаедрас беше разположил оръдия по стените. Ето защо беше изчакавал преди да нападне, оставяйки на защитниците време да се организират.

Той също се подготвяше.

Лорн се изправи леко зашеметен, но бързо се съвзе. Войските на принца-дракон бяха изправили стълбите си на кулата и се катереха по тях.

— След мен!

Като извади тежкия си скандски меч, той уби първия мъж, който се показа на бойницата, строши щита на следващия и удряйки с две ръце, разби черепа му. Трима войници му се притекоха на помощ, докато Логан и други двама се отбраняваха срещу нападателите, които се качваха по втората стълба.

Глухи удари разтърсваха вратата: таранът работеше въпреки стрелите, които арбалетчиците изстрелваха през бойниците. Щом един паднеше, веднага друг го заместваше.

— Задръжте ги! — крещеше Лорн. — Не им позволявайте да стъпят на парапета!

Оръдията изстреляха нов залп, в това време Логан блъсна една стълба в празното пространство долу, но беше ранен в хълбока. Снарядите люлееха кулата. Един от тях попадна в една бойница, като хвърляше наоколо си парчета камъни и уби един арбалетчик. Друг мина покрай Лорн и обезглави един войник, който падна на парапета. Трети разби един зъбер сред облак прах.

Таранът продължаваше все така да блъска.

Заедно с хората си Лорн изтласка и втората стълба. Тогава погледна в ниското, прецени положението и се обърна към Логан.

— Вратата скоро ще падне. Помогни ми — каза той, като се подпря на зъбера, ударен от снаряд.

Логан започна да бута заедно с него и изронените камъни помръднаха, бавно се наклониха, увиснаха над вратата и накрая се изсипа лавина от камъни и прах, която се разби петнайсет метра подолу върху мъжете, които управляваха тарана. Лавината уби, осакати, счупи кости, плът и метал. Понесоха се ужасяващи викове и блъскането по голямата порта най-сетне престана.

Но отдихът беше много кратък.

Отново оръдията загърмяха.

Отново се изправяха стълбите.

Битката продължи на бойниците. Йерас и неговите арбалетчици изоставиха амбразуриите и дойдоха да помогнат на Лорн и на другите, които рискуваха да не могат да се справят. От върха на кулата те изстреляха последен залп от стрели върху иргаардците, които прекрочваха парапета, после извадиха сабите и се хвърлиха в бой.

Тяхното идване промени нещата.

Нападението беше отблъснато, стълбите — разрушени, а нападателите, които все още се намираха на кулата, бързо бяха хвърлени долу, без да става и въпрос да се вземат пленници. Но иргаардците бяха извадили тарана изпод камъните, бяха изтласкали мъртвите тела настрани и отново — под заповедите на голям черен драк — портата беше подложена на страшни удари.

Лорн разбра, че трябва да напуснат това място, ако не искаха да се окажат хванати в капан веднага щом вратата падне. Освен това от петнайсетте мъже, които бяха защитавали кулата с него, седем бяха мъртви, а трима не бяха в състояние да се бият.

Погледът му падна върху трупа на младия Глен.

— Изтегляме се — каза той в същото време, когато кулата за пореден път беше разтърсена от залп огнени снаряди.

— Рицарю! — извика Йерас, докато с Логан начело мъжете тръгнаха по стълбата, като помагаша на ранените. — Елате да видите.

Лорн предпазливо се приближи до разрушения парапет.

Забеляза, че хоризонтът побелява, после видя това, което Йерас му показваше.

Лаедрас напредваше към кулата начело на нови войски с пресни сили, които маршируваха под ритъма на барабаните в съвършено правилни редици, а над тях се вееха червено-черните им знамена.

— Бързо — каза Лорн.

Побързаха да слязат.

От страната на моста кулата се затваряше с решетка. Тя беше наполовина спусната, поддържана от една яка талпа, която Лорн и неговите хора бяха сложили тук веднага след като бяха развалили механизма, който я задържаше и позволяваше да бъде вдигната.

Лорн се увери, че не бяха оставили никого в кулата. После с помощта на Логан и Йерас измъкна талпата и решетката падна на мястото си, а Исарис мина под нея с един скок, за да изчезне — с корем, прилепен към земята — към Твърдината.

В същия миг вратата се отвори, пробита от тарана.

* * *

Те тичаха по моста, когато Лорн чу силно скърцане на изкривен метал, от който кръвта му се смрази. Остави другите да се отдалечат, обърна се и видя, че решетката се извиваше и разтваряше, сякаш огромни нокти се бяха впили в нея по средата и я разпъваха.

Войниците продължаваха да тичат към Твърдината, чиято врата ги очакваше широко отворена, но Йерас и Логан също спряха и се върнаха назад — предпазливи и тревожни.

— Какво става? — попита Йерас.

— Лаедрас се е уморил от несполуките, които му причинихме — отговори Лорн.

— По някакъв начин тази идея ме успокоява — отбеляза Логан.

— Призовал е силите си от Тъмнината.

— Тези, които има от Черната хидра — помисли си на глас Йерас.

— От майка му, да...

— Тогава да побързаме — каза Логан. — Все ще сме на сигурно място зад стените на Твърдината.

Войниците и ранените влизаха в Твърдината, докато от бойниците Лиам и Дорсиан наблюдаваха, без да разбираат.

— Тези стени няма да го спрат — каза Лорн. — Не и докато разполага със силите си от Тъмнината. За щастие, те бързо ще се изчерпат.

Беше свършено спокоен.

— Рицарю? — разтревожи се Йерас.

Лорн гледаше принца-дракон, който минаваше през изтърбушената решетка. Лаедрас беше с ризница, но главата му беше гола и рижите му коси се спускаха по плаща и нараменниците му. Вървеше сам с изваден меч, обгърнат от мъгла, която се движеше, сякаш имаше собствен живот и изглеждаше като дракон, създаден от мрак и тъмнина.

„Ето значи каква форма приема за теб Тъмнината“, помисли Лорн, без да помръдне.

— Рицарю! — настойчиво извика Йерас.

От Твърдината се разнесоха звуци на рог. Сякаш отчаяно приканваха Лорн да се оттегли.

Напразно.

Лорн наведе очи към белязаната си ръка.

Топлина обзе юмрука му, после ръката, като тръгна от каменния печат, вграден в плътта му. Парещата, позната топлина, но този път добронамерена.

Тъмнината викаше Тъмнината.

— Тръгвайте — каза Лорн. — Отивайте при другите в Твърдината.

— Не можете да победите принц-дракон, рицарю — каза Логан.

— Мога да го забавя. Ако влезе в Твърдината под тази си форма, ще унищожи всички. И повярвайте ми, по-добре е да бъдеш убит от иргаардска стомана, отколкото от Тъмнината...

Йерас искаше да възрази, но без да откъсва очи от принца-дракон, който вървеше към него, Лорн добави:

— Сега тръгвайте. Това е заповед. Без да се обръщате. Кажете на Дорсиан, че му поверявам командването. За мен беше чест да се бия заедно с вас.

Йерас се поколеба, но Логан го хвана за ръката, направи му знак да престане да настоява и го повлече.

Те тръгнаха, като оставиха Лорн сам насред каменния мост — там, където той беше най-висок и се извисяваше над пропаст, която сякаш нямаше дъно, а отдолу се носеше зловещо бучене.

Слънцето изгряваше.

Лорн извади тъмните очила и си ги сложи, едното стъкло беше спукано.

Раненото му рамо не го болеше. Беше спокоен и почти уверен.
Всъщност му беше напълно безразлично какво ще стане с него.
Нали имаше съдба?
Извади меча си и зачака.

* * *

— Нали не си представяш, че можеш да ме спреш? —
развеселено каза Лаедрас.

— Винаги мога да опитам.

— Предай се. Обещавам ти бърза и почтена смърт.

Лорн се задоволи само да се усмихне.

Принцът-дракон го гледаше внимателно и Лорн не можеше да
разбере кой — Лаедрас или Драконът на Тъмнината, който го
обвиваше, го гледаше с повече бдителност. В живата статуя от мъгла
можеха да се видят две блестящи очи.

— Ще те помоля обаче да ми отговориш на един въпрос...
Наистина ли направи всичко това... — Лаедрас посочи крепостта
около тях — заради това — посочи с пръст знамето на Върховния
крал, което се вееше на светлината на изгряващото слънце. — Сиреч за
Върховния крал или за Върховното кралство?

— Това не е едно и също — подхвърли Лорн.

Но принцът-дракон не го слушаше.

— Или може би го направи, както си мисля, за да подпалиш
имелорските кралства?

— Какво значение има?

Лаедрас се смръщи.

— Да, в крайна сметка... Но поне избра смъртта си, нали?

Все още няколко метра разделяха двамата противници. Сякаш на
света бяха останали само те двамата и каменният свод над пропастта.

— Сбогом — каза принцът-дракон.

Лорн зае отбранителна позиция, като държеше меча си с две
ръце. Лаедрас издигна своята към небето, преди да я насочи към него.
Драконът на Тъмнината направи същото движение. Той се изправи...

И избълва черен, мътен огън върху Лорн.

Противното дихание продължаваше и продължаваше, без да се вижда какво се случваше — в душата и в тялото — на този, който го изпитваше. Някакъв ужасен звук, метално ръмжене сякаш пробиваше слепоочията и обръщаше вътрешностите. Въздухът трептеше, сякаш самият мост страдаше, от камъните се сипеше прах.

Накрая Лаедрас свали сабята си и неговият дракон престана да бълва.

На мястото на Лорн трябваше да е останало само едно разбито и смазано същество, някакъв нещастник, свит идиот, умоляващ да го довърши с малкото останал му разсъдък.

Но Лорн скочи и го нападна, като му нанесе удар, достатъчно силен да разреже и дънер, поразявайки принца-дракон право в гърдите.

Лаедрас се олюля при сблъсъка.

Драконът отстъпи назад и изрева от болка.

Ризницата на принца-дракон го беше спасила, но той беше ранен. Изваден от строя, побеснял, че Лорн беше успял да оживее след цялата мощ на неговия дъх на Тъмнината, той паникьосано отби няколко атаки.

Това, което се беше случило, беше невъзможно.

Освен ако не беше покровителстван от Тъмнината, никой не можеше...

Но принцът-дракон не можеше да мисли, твърде зает да спасява живота си. Побеснял, екзалтиран, Лорн не му оставяше време да си поеме въздух. Моментът, за който му говореше Серкарн, беше дошъл. Тъмнината в него тържествуваше. Използвайки предимството си, той удряше и удряше безспир.

На стената на Твърдината неверието беше отстъпило място на възторг. Отекваха „ура“ и насърчителни викове. Затова пък в стражевата кула беше настанало смайване от ужас...

Лаедрас искаше да даде отпор, но и този път Лорн го изненада. Той се извъртя, хвана китката на принца-дракон и му нанесе жесток удар с глава право в лицето. Лаедрас политна назад. Драконът на Тъмнината изчезна веднага, сякаш отнесен от вихрушка, която го разпокъса на парчета. С юмрука, с който държеше сабята, Лорн го довърши с удар в челюстта. Дръжката на скандския меч удари принца-дракон, който се свлече на едно коляно на земята. Тогава Лорн се обърна към кулата и като го хвана за косата с лявата си ръка, за да го

принуди да вдигне брадичката си, плъзна меча си по гърлото му и зачака.

Драковете от личната охрана на принца-дракон вече излизаха на моста. Но те спряха нерешително, като видяха, че господарят им е на милостта на Лорн. Само с едно движение Лорн можеше да му пререже гърлото.

Дали щеше да посмее?

Лорн чу, че вратите на Твърдината се отвориха зад него. Хвърли поглед и видя, че неговите хора излизат, но не смеят да се приближат много от страх да не предизвикат някоя катастрофа.

— А сега? — попита принцът-дракон с порозовели от кръв зъби.

От височината на стражевата кула двайсетина иргаардски арбалетчици ги държаха на прицел.

— Няма да ти позволя да ме отведеш — продължи Лаедрас. — Ако се опиташ, ще им извикам да стрелят.

— Няма да ти се подчинят.

— О, да! Никой не може да вземе принц-дракон за пленник.

— Но ако твоите хора тръгнат напред, ще ти прережа гърлото.

— Ще се осъдиш на смърт.

— Мислиш ли, че това ще ме разколебае?

— Не — принцът-дракон се засмя. — Странна победа, нали?

Всъщност, мислеше си Лорн, положението далеч не беше блестящо.

Дължеше факта, че все още беше жив, на едно статукво, което не можеше да продължи до безкрайност. Освен това достатъчно беше нещо съвсем дребно — вик, зле дочута заповед, стрела, изстреляна от единия или от другия лагер, — за да започне всичко отначало. А и дори принцът-дракон да изгубеше живота си, нито един от защитниците на Саарсгард нямаше да оцелее в тази последна битка.

Лорн мислеше.

Поколеба се.

Загуба за загуба — възнамеряваше да скочи в пропастта заедно с Лаедрас. Авторите на *Хрониките* щяха да са във възторг. Първият рицар на Върховното кралство повлича един принц-дракон в смъртта — това си беше начин да влезеш както в историята, така и в легендите...

И тогава над моста премина сянка.

И друга.

После трета, четвърта...

Всички вдигнаха поглед към небето и видяха змейовете, които идваха с изгрева на слънцето. Погълнати от дуела между Лорн и Лаедрас, никой не ги беше видял да идват и сега те бяха там, съвсем наблизо, многобройни, кръжащи над Саарсгард.

Това бяха бойни змейове. Бяха стотина — с амуниции и покривала, яздени от най-добрите ездаци на змейове в света.

На хълбоците си носеха цветовете на Аргор.

* * *

Граф Теожен д'Аргор пръв стъпи на моста. След него кацнаха Вард, Дунван и други, докато повечето ездаци на змейове продължаваха да кръжат във въздуха, а сенките на техните животни с кожени крила се плъзгаха над Саарсгард като заплахи.

Облечен в ризница, с прословутия си боздуган на кръста, Теожен пристъпи към Лорн, който освободи Лаедрас и му позволи да се изправи. Със спокоен и твърд глас графът каза:

— Струва ми се, принце, че няма да превземете тази крепост днес. Предайте мечата си на рицаря, моля ви.

* * *

Начело с принца-дракон, иргаардците се изтеглиха и преди вечерта отплаваха към кралството на Черния дракон. Саарсгард беше спасена и когато падна нощта, знамето на Върховния крал все така продължаваше да се вее над крепостта.

Точно над знамето на Ониксовата гвардия.

ЕПИЛОГ
КРАЯТ НА ЕСЕНТА НА 1547 Г.

ГЛАВА 1

*Кой може да изрази самотата на умиращите крале?
Кой може да изрази съжаленията и раните им? Кой може
да предаде страха им?*

„Хроники“ („Книга на мъртвите герои“)

В тронната зала на Цитаделата, под огромните сводове, в мрака блестяха големи свещници. С шлема си под мишница капитан Норфолд беше коленичил на едно коляно, за да се приближи възможно най-много до краля. Говореше му тихо, както се говори на умиращите, с глас, напрегнат от тревога.

— Сир. Трябва да ми отговорите, сир. По ваша заповед ли Лорн попречи на подписването на договора за Ангборн?

Неподвижен, с изпънат гръб и ръце, впити в облегалките на своя ониксов трон, Върховният крал не отговаряше. Зад черния воал, скриващ мъртвешкото му лице, той беше вперил поглед в една далечна точка, която само той можеше да види.

— Какво значение има? — каза той накрая.

— Но, сир! Ако Лорн не ви се е подчинил, ако е надвишил своите...

— Какво значение има! — повтори крал Ерклант по-силно.

Капитанът млъкна и наведе глава, раздвоен между униинето и гнева.

— Той... той възтържествува, нали — попита старият крал. — Изправи се сам срещу Иргаард и победи.

Норфолд неохотно се съгласи.

— Да — каза той. — И все пак...

— Той ще бъде прославен — прекъсна го Върховният крал. — Аз ще бъда прославен — добави той, като наблегна с треперлив глас на „аз“. — Лорн... Лорн върна честта и гордостта на Върховното кралство. И на мен. На всички ни. И на теб също, Норфолд.

Капитанът въздъхна.

Искаше му се да поговори по-дълго със своя крал и да го върне към здравия разум, но знаеше, че това вече беше невъзможно.

— Но на каква цена? Черния дракон няма да приеме тази обида, без да реагира. Задава се война, сир. Срещу Иргаард. И то когато Върховното кралство е по-разделено от когато и да било.

Кралят се замисли.

После бавно извърна глава към Норфолд и каза:

— На каква цена? — очите му блестяха под воала, придържан от короната, украсена с тъмни скъпоценни камъни. — А каква е според теб цената на честта на Върховното кралство?

— Моля ви, сир — отчаяно се опита за последен път капитанът. — Отговорете ми. Дадохте ли заповед на Лорн да се противопостави от ваше име на подписването на договора, или...?

„Или вашият Пръв рицар е човек, разяждан от гнева и Тъмнината, способен да погуби Върховното кралство?“, помисли си той, без да посмее да го каже.

Върховният крал отново впери поглед в далечината и си върна неподвижността.

И излъга:

— Да. Аз му дадох такава заповед.

ГЛАВА 2

В Ориал се провеждаше триумфално дефиле.

Организирано в чест на героите от Саарсгард, то се изкачваше по улица „Ерклант I“ от Лангърската порта до Двореца. За случая фасадите бяха великолепно украсени с цветовете на Върховното кралство. Под яркото слънце златото и лазурното синьо блестяха в гирлянди, флагчета, знамена и конфети, които хората хвърляха при преминаването на кортежа. Хората се трупаха пред къщите, по прозорците, на балконите, по някои покриви и дори по дърветата.

Всички искаха да видят героите от Саарсгард.

Но най-вече всички искаха да видят и да приветстват този, който ги беше извел до победата.

Алан вървеше начело, яхнал бял кон, усмихнат и с гола глава, облечен в блестяща парадна броня. Приветстваха го. Хората крещяха името му и викаха „ура“. Той поздравяваше на едната и на другата страна, като се мъчеше да изглежда достоен и скромнен, както подобава на един принц. Слънцето се отразяваше в русите му коси. Беше млад, красив и победител. И мъжете, и жените виждаха единствено него, а девойките мечтаеха.

Естеверис беше свършил добра работа.

Веднага щом се разчу за победата, извоювана при Саарсгард, където Дворът беше намерил убежище, херолди тръгнаха по всички пътища, за да известят как веднага щом един опит за предателство от страна на Иргаард е бил разкрит в последния момент, Върховното кралство беше отказало да подпише договора. На което Иргаард, добавяйки бруталност към измамата, беше отговорил с опит да превземе Ангборн със сила. Но за щастие, принц Алдеран застанал начело на една шепа смели мъже, за да се противопостави. Беше спечелил след героична съпротива, благодарение на неочакваната помощ на Аргор.

Тази версия на историята беше разпространявана и повтаряна, разкрасявана навсякъде във Върховното кралство в продължение на седмици. Разбира се, посланици на всички народи бяха присъствали на

мълниеносния удар на Лорн, всеки знаеше каква е истината в различните имелорски столици. Но Естеверис знаеше, че народът винаги е жаден за хубави, славни новини и действително единствено това имаше значение. Какво значение имаше, ако малко бъдеше извит вратът на истината? Всъщност истина беше само това, което беше написано в *Хрониките*, а придворните историци вече се трудеха да я създадат.

— Не разчитайте, че заслугите ви ще бъдат признати днес, рицарю — каза Теожен.

Той, Лорн и Енцио язدهа един до друг — доста напред от дефилето, но на десет метра зад Алан. Те бяха тези, които се бяха били заедно с принца за честта и целостта на Върховното кралство.

— Освен това — намеси се Енцио — всички добре информирани хора знаят какво стана. Скоро ще станеш много търсен, Лорн.

— То вече започна. Посланикът на Алгера и посланикът на Вестфалд поискаха среща с мен.

— И ти какво отговори?

Лорн вдигна рамене.

— Още нищо.

— Пазете се от политиката повече от стоманата — посъветва го Теожен.

— Повече? — изненада се Лорн.

— Не съществува оръжие срещу политиката — обясни Енцио.

Кралицата и Дворът очакваха кортежа пред вратите на Двореца, застанали на трибуни, покрити със синьо и жълто.

Алан пръв отиде да поднесе своите почитания на майка си, после беше ред на граф Д'Аргор, на Енцио и на Лорн да коленичат пред нея.

Кралицата прегърна сина си и поднесе ръка за целувка на другите, преди любезно да ги прикани да се изправят. Намери учтиви думи за всекиго, дори за Лорн, на когото каза засмяно:

— Известни са ми всичките ви заслуги, рицарю. И ви благодаря за това.

Лорн се изненада.

Защото за кралицата, която го ненавиждаше, беше достатъчно да се усмихне, за да спази приличието. Всъщност никой не можеше да ги чуе, толкова силни бяха възторжените викове на тълпата.

Лорн напразно се опита да прочете нещо в погледа на Селиан, кралица на Върховното кралство.

* * *

По време на пиршеството Лорн седеше на почетната маса между Алан и Естеверис, а кралицата продължаваше да е любезна.

Тя се усмихваше, смееше се, изглеждаше отпусната и весела. А и защо да не бъде такава? Сега вече се радваше на подкрепата на народа благодарение на сина си, чиято популярност нямаше равна на себе си, а хазната на кралството беше пълна благодарение на великолепия данък, измъкнат от Иргаард. И тя можеше да води политиката, която ѝ се искаше, както вътре, така и извън границите. Противниците ѝ вече знаеха, че има защо да се страхуват от война.

— Като се замисля — подхвърли Естеверис, докато предлагаше на Лорн едно ястие с месо, — Сивият дракон ни е определил странна съдба. Договорът за Ангборн, на който попречихте, не беше много различен от онзи, който ние подготвихме с Иргаард преди три, не — преди четири години вече...

Лорн се извърна към него.

— Който *ние* подготвихме? — повтори той, като натърти на „ние“.

— Ами да! Аз бях един от секретарите на служба при представителите на Върховното кралство. Не знаехте ли?

— Вие бяхте толкова много...

— Вярно е.

— Колко много път сте изминал оттогава.

Това не прозвуча като комплимент, но Естеверис се направи, че не чува.

— Така че същият договор — продължи той. — Или почти... Преди четири години вие бяхте неправилно обвинен, че сте го застрашили, бяхте съден и осъден за това. А ето че днес ви честват за това, което направихте...

— На първо място честването е за Алан.

— Несъмнено, несъмнено... Но какво искате? Той е принцът.

Друг принц беше седнал начело на масата — Ирдел, който беше вдясно от кралицата, но като че ли никой не го забелязваше. Сериозен, затворен, безжизнен, той говореше малко. Мрачната му личност работеше против него и безславната роля, която беше изиграл по време на кризата в Ангборн, завършваше изолацията му. Както обикновено, Алан привличаше цялата светлина върху себе си. Но тази вечер Ирдел изглеждаше по-незабележим от когато и да било.

Лорн се запита за какво ли си мисли.

Като последва кралицата в Самаранд и изостави една крепост, която не можеше да бъде защитена, като предпочете да не въвлеча безразсъдно Върховното кралство в открит конфликт с Иргаард, Ирдел просто беше изпълнил дълга си на принц-престолонаследник. Защото един принц на Върховното кралство не можеше да изложи живота си на опасност по такъв начин. Не можеше да поеме риска да бъде пленен, ранен или убит от врага. Не можеше да се хвърли в авантюра, чиито политически и дипломатически последици бяха потенциално драматични за Върховното кралство. Но Алан беше направил всичко това. Без да мисли. И сега го честваха.

— Трябва да ви поздравя, рицарю — каза Естеверис. — Очевидно много добре бяхте подготвили работата си и възхитително ме излъгахте, като ме накарахте да си мисля, че господин Вард се е измъкнал с дъщеря си, когато всъщност сте го пратили да поиска помощта на граф Теожен. Браво. Наистина.

— Благодаря.

— И все пак... Все пак бих желал повече да не ме смятате за враг.

Лорн се усмихна.

— Усмихвате се... — каза Естеверис. — Разбирам ви. Искате ли едно доказателство за добрите ми чувства към вас?

— Слушам ви.

— Зная, че Нае се крие при вашия приятел главния архивар. Можех да наредя да ги задържат и двамата, но не го направих. Нещо повече, тази сутрин подписах заповед, която освобождава Наерис от всички обвинения, тежаци срещу нея. Така че тя вече не е бегълка.

Лорн погледна Естеверис.

— Ще получите копие от този документ — обеща министърът.

— Благодаря за Нае. Но моето доверие не може да бъде спечелено с едно парче хартия.

— Това се разбира от само себе си. И все пак помислете над моето предложение, рицарю. Скоро ще ви бъдат необходими могъщи съюзници, тъй като и враговете ви са също толкова могъщи...

Тогава на Лорн му стори, че видя един скришен поглед на Естеверис към кралицата, която — сияеща — се смееше на някаква шега.

* * *

В края на пиршеството бяха загасени почти всички светлини заради едно представление. Барабани и цимбали започнаха да отмерват бърз ритъм, после на сцената се появиха танцьори и гълтачи на огън, които скачаха, премятаха се и гримасничеха като някакви нисши създания. Последваха акробатски номера и различни умения в една оглушителна хореография, придружена от възхитен шепот и спонтанни ръкопляскания.

Не след дълго обаче представлението отегчи Лорн. Тъкмо мислеше да си тръгва, когато един сервитьор — като се наведе, за да напълни чашата му — дискретно му подаде една бележка.

Лорн с нищо не се издаде.

Разгъна малката хартийка в дланта си под масата, после леко изправи рамене, като се облегна на креслото и сведе поглед. Беше прекалено тъмно, за да може да прочете каквото и да било.

— Сега ще се върна — пошушна на Алан. — Ще изляза малко на чист въздух.

— Не се ли чувстваш добре?

— Малко ме боли главата, а тези цимбали ми проглушиха ушите.

А и ми се струва, че прекалих с виното.

— Ще повикам Одрик да те придружи.

— Няма нужда. Ще се поразходя малко и ще ми мине.

Лорн се изправи.

— Вече ни изоставяте, рицарю? — попита Естеверис, без да откъсва очи от спектакъла.

Лорн не отговори.

Излезе и най-накрая спря да прочете загадъчната бележка на светлината на един фенер. Чудеше се какво значи това. Някой си беше направил труда да се свърже с него сега, в пълна дискретност. Значи времето го притискаше — по една или друга причина.

Лорн позна тайния шифър.

Това беше код, използван от Ирелис, който му навя доста лоши спомени. Всъщност той шифрираше компрометиращите писма, които бяха намерени сред вещите му след като го арестуваха и заради които беше осъден за предателство.

На времето се беше клел, че нищо не знае за тези документи, нито за шифъра, който ги предпазва.

Напрасно.

Четири години по-късно Лорн се изненада от лекотата, с която дешифрира бележката.

ГЛАВА 3

Херцог Дънкан дьо Фелн чакаше на една пейка в една дискретна градина на Двореца. Осветен от факла, забита в земята, той изглеждаше сам и стана, когато чу, че Лорн се приближава.

— Добър вечер, рицарю. Извинете ме, че поисках да се срещнем при такива обстоятелства, но трябва да съм напуснал Ориал на сутринта и несъмнено за вас е по-добре да не ни виждат заедно.

Той покани Лорн да седне с движение на ръката си. Но Лорн не помръдна и като запали от факлата бележката, която го беше довела тук, каза:

— Да използвате стария шифър на Ирелис не беше никак предпазливо.

— Исках да съм сигурен, че ще привлека вниманието ви — обясни Фелн. — Както ви казах, времето ме притиска. Надявах се да ви видя на пиршеството, но в последния момент Естeverис ми даде да разбере, че присъствието ми не е желателно. Малко унижение за дъщеря ми и за мен. Ненужно, но напълно в стила на Нейно Величество Селиан, кралица на Върховното кралство...

Лорн изчака хартийката да изгори почти напълно, после я пусна и загледа как се разпада, отнесена от полъха на вятъра, на малки горящи парченца.

— Връщате се в земите си? — попита той.

— Да. Благодарение на вас за мен настъпи моментът да бъда забравен.

— Цял съм изпълнен със съжаление.

— Кралицата се радва на отново придобита популярност, хазната на кралството е пълна. Доколкото я познавам, това няма да продължи дълго, но за сега тя държи последната ръка. Броят на съюзниците ѝ се увеличава, докато най-решителните сред моите се колебаят...

Фелн въздъхна фатално и се усмихна.

— Какво искате, рицарю? — продължи той. — Колелото се върти и ще продължава да се върти. Искате ли да се поразходим малко?

Беше съвсем тъмно.

Лорн погледна тъмната, смълчана градина около тях и иронично каза:

— Трябва ли да очаквам да бъда отвлечен? След Самаранд и укрепения хан на пътя за Бренвост, това ще дойде в пов...

— Значи сте се досетили.

— Че Ирелис стои зад всичко това? Не трябваше да се досещам. Вашите шпиони са станали непредпазливи и приказливи. Освен това кой друг би искал да изчезна? Кой друг можеше да е разтревожен за това, че са ме измъкнали от тъмницата, където гниех?

Херцогът поклати глава разкаяно.

— Не съм искал да ви отвлечат, рицарю. И със сигурност не съм искал да изчезнете. Зная какви услуги ни направихте и зная какво ви струваха те. Имам много недостатъци, но не съм неблагодарник. Аз съм лоялен човек.

— Това ли искахте да ми кажете тази вечер?

— В известен смисъл. Държах да знаете, че изобщо няма за какво да се боите от Ирелис. Напротив, моля ви да го смятате за свой съюзник.

Предложението направо развесели Лорн.

След Естеверис, Фелн беше вторият, който му подаваше ръка тази вечер. Караха се за вниманието му. Дори кралицата му се усмихваше, но нейните усмивки не можеха да го заблудят, също както не вярваше в искреността на министъра или на херцога. И единият, и другият бяха водени от своите интереси, от своите политически сметки. Тези предложения доказваха само едно нещо: Лорн вече заемаше значително място на шахматната дъска на Върховното кралство.

— Искам също така — добави Фелн — да знаете, че аз добре ще пазя вашата тайна. Никой никога няма да узнае, че обвиненията в предателство срещу вас бяха основателни. Никой никога няма да научи истината.

Лорн се усмихна, но погледът на разноцветните му очи беше леден. Твърде спокоен, поради което ужасно заплашителен, той се приближи до Фелн, който се уплаши, задържа дъха си и не смееше да помръдне. Лорн се залепи до него гърди в гърди, прокара силната си ръка зад тила му и му прошепна на ухото:

— И кой ще ти повярва? Един лоялен и предан рицар, несправедливо обвинен в предателство, се връща от ада и спасява кралството по молба на своя крал. Това е историята. Красива е, твърде красива, за да им се ще на хората да чуят някоя друга. И няма никакво значение какво знаеш ти. Няма никакво значение какво съм направил някога. Освен това доста добре си платих.

Лорн пусна Фелн и се дръпна, като позволи на херцога да си поеме въздух.

— Приятно завръщане — каза той, като си тръгна. — Поздрави на дъщеря ви.

Фелн преглътна, после каза:

— Никой не си го обяснява, а някои и не искат да повярват, но изглежда, че Тъмнината ви закриля, рицарю. Внимавайте да не започне да ви води!

Със спокойна крачка Лорн потъна в мрака.

* * *

Лорн напусна Двореца като мислеше над последните думи на херцога. Наистина Тъмнината го беше предпазила от дъха на принца-дракон. Стомана срещу стоманата. Огън срещу огъня. Тъмнината срещу Тъмнината.

Не знаеше защо и как, но това беше факт.

Беше жив и никога не се беше чувствал по-добре. Както беше предсказал Драконът на разрушението, тялото му се беше оставило да бъде обсебено от Тъмнината, вместо да ѝ се съпротивлява, и той беше излязъл от това по-силен, по-устойчив, способен на подвизи, които нямаха равни на себе си.

Като този да оцелее от дъха на Тъмнината...

А душата му?

В интерес на истината не му пукаше, убеден, че дори и да беше притежавал душа, тя беше умряла в Далрот. Може би това беше цената, която трябваше да плати.

Прекалена цена, каквито и да бяха грешките му.

Да, Лорн беше извършил предателство.

Преди четири години беше разкрил съдържанието на тайния договор, който Върховното кралство подготвяше с Иргаард, което беше попречило той да бъде подписан. Но независимо от всичко, не заслужаваше да бъде изпратен в Далрот и да изтърпи там това, което беше изтърпял — сам срещу лудостта, смъртта и забравата.

Сам срещу Тъмнината.

Освен това самият той беше разкрит. Предаден. Но от кого и защо? Не знаеше, но щеше да разбере, сега, когато имаше властта да го направи. Вече беше достатъчно влиятелен за това и смяташе да се възползва, като за начало щеше да получи от Сибелиус протоколите от тайния му процес.

След това този или тези, които му бяха причинили тази загуба, щяха да платят с живота си.

ГЛАВА 4

Полунощ.

За миг Лорн си помисли да иде при своите хора в кръчмата, където се бяха събрали да отпразнуват победата в Ангборн, но и да отдадат почит на Дуайн, чиито останки вече почиваха в гробището на Саарсгард. Само Вард, Йерас и Логан се бяха върнали в Ориал с Лорн. Лиам беше останал в Самаранд, прикован на легло от треска, за която лекарите казваха, че не е опасна. По-добре беше обаче да си почине, докато раната на ръката му оздравее. Щеше да дойде при тях по-късно.

Стъпките на Лорн го отведоха естествено при Черната кула, като прекоси ликуващия квартал на червените павеа. Вървеше с наведена глава, но няколко пъти го познаха и го канеха да пийне по чаша, което той учтиво отказваше за по-сетне. Всъщност бързаше да се прибере и да се затвори на спокойствие в новите си покои. След смъртта на Андара работата по възстановяването на кулата беше продължила без никакви пречки и когато се върна, Лорн беше приятно изненадан да види, че всичко беше почти завършено. Все още около кулата се издигаха скелета, но главната кула вече беше свършено обитаема и функционираща. Украсена на върха със знаме, на което бяха изобразени вълча глава и кръстосани мечове, една Черна кула отново се извисяваше с цялата си слава в Ориал.

Лорн намери помещенията потънали в мрак и тишина. Но не бяха пусти, което го изненада.

— Дарил?

И наистина юношата дремеше на един стол на приземния етаж на главната кула, а в една купа до краката му гореше парче свещ.

— Какво правиш тук? — попита Лорн.

Дарил стана, като си триеше очите.

— Аз... ви чаках, месир.

— Но защо?

— За да разбера дали нямате нужда от мен. Имате ли нужда от мен?

— Не. Върви да се забавляваш. Имаш градска отпуска също като останалите.

— Но...

— Върви да се забавляваш! Пийни едно вино. Танцувай. Играй. Върши лудории с някое момиче или с някое момче...

— Момче?

— Прави каквото искаш, но изчезвай. Знаеш ли къде е Кадфелд? Макар и съвършено възстановен, книгопродавецът все още се възползваше от гостоприемството на ониксовите гвардейци.

— Той излезе с другите, месир.

— Чудесно. Отивай при тях — каза Лорн, като тръгна по витата стълба.

— До утре, месир!

— Точно така.

Разрошеният юноша изчезна с блеснали очи и широка усмивка на устата.

* * *

Лорн живееше на последния етаж на главната кула.

Влезе в покоите си спокойно и едва имаше време да види малкия труп на Исарис, който бе проснат в кръвта си, когато получи един, два, три удара с кинжал в хълбока.

Строполи се.

От сенките изскочиха някакви мъже. Облечени в черно и обути в меки ботуши, те носеха изящно изработени кожени маски, чиито съчетани, сложни мотиви се движеха.

— Отнесете го — каза единият от тях.

Лорн искаше да помръдне, но се оказа, че не може.

Разбра, че някаква отрова го беше парализирала. Раните, които беше получил, щяха да са смъртоносни, но не и преди цялата му кръв да се е изсипала във вътрешностите му.

Убийците го понесоха към стълбата и го оставиха на сред голямата оръжейна зала, която заемаше почти целия първи етаж на донжона.

— Настанете го — каза този, който изглежда им беше началник.

Двама убийци сложиха Лорн да седне на земята с гръб към една дървена пейка и разпериха ръцете му така, че да се изпънат.

Онзи, който командваше, се наведе над Лорн. Беше висок, много слаб, грациозен. Очите му бяха толкова светлосиви, че изглеждаха бели.

Лорн разбра, че никога няма да забрави тези очи.

— От мен поискаха да те накарам да страдаш — каза мъжът, докато неговите убийци изсипваха мехове с газ по стените и по пода.

Лорн не можеше да крещи, но страшна болка го поразя, когато заковаха лявата му ръка за пейката.

После дясната му ръка изтърпя същата участ.

— Много да страдаш — добави водачът на убийците с приятен, състрадателен глас.

С очи, пълни със сълзи от ярост, страдание и безпомощност, Лорн видя тогава как един от убийците вкара Дарил в стаята.

— Месир! — умоляваше уплашеният юноша. — Помогнете ми!

Сложиха го на колене и бавно му прерязаха гърлото пред очите му.

Лорн едва успя да издаде едно сподавено стенание, едва успя да повдигне рамене, а му се искаше да крещи, да се нахвърли върху тях, да се изскубне от тази пейка и да се хвърли върху убийците, за да ги убие със собствените си измъчени ръце.

Дарил падна, хълцайки, с разрязано гърло и с вързани на гърба ръце; в очите му беше останало изражение на невярващ ужас. Продължи да мърда в кръвта си, докато и последната частица живот, отчаяно вкопчена в младото му тяло, го напусна.

— Това беше добре — каза водачът на убийците.

Останал сам с Лорн, той се наведе към него, повдигна долната част на кожената си маска и положи целувка върху неподвижните устни на рицаря. След това запали пода, който рязко пламна, и изчезна.

— Сбогом — каза той, докато Лорн си обещавахе да се върне от ада, за да си отмъсти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.